

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

Lath YANGIN

JAMIE
McGUIRE

YABANCI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranney.org>

Kendinizden nefret ederken bir başkasını sevebilir misiniz?

Ellison Edson iyice dibe vurmuştu. Ailesinin Colorado'daki sayfiye evinde kalıyordu ve kontrolsüz davranışlarıyla nihayet ailesinin dikkatini çekmeyi başarmıştı; fakat bu pek de umduğu şekilde olmamıştı. Her zaman elinin altında olan para kesilmişti ve başının çaresine bakması için yalnız bırakılan Ellie, daha da kontrolden çıkarak sonunda geri alamayacağı bir hata yapmıştı.

Tıpkı ikiz kardeşi Taylor gibi Tyler da bir hotshot olarak görev yapıyor ve orman yangınlarını söndürmek için ön saflarda savaş veriyordu. Çekici olduğu kadar kendini beğenmiş de olan Tyler'ın hayat tarzı, tek gecelik ilişkiler için biçilmiş kaptandı. Bir partide Ellie ile tanıştığında, kızın uçlardaki kişiliği ve umursamaz davranışları onu etkilemişti. Ancak Tyler, hisleri derinleştikçe, sevdiği kadının başa çıkmaya çalıştığı kötü yanının bir Maddox erkeğinin şimdiye kadar karşılaştığı en büyük düşmanı olduğunu fark edecekti.

Çeviren: Boran Evren

YABANCI

9 786052 177068

32 TL

www.yabanciayinlari.com
facebook.com/yabanciayinlari
instagram.com/yabanciayinlari
internet satışı: ilknokta.com

Jamie McGuire
TATLI YANGIN

Çeviren
Boran Evren

Tatlı Yangın
Özgün Adı | *Beautiful Burn*
Jamie McGuire

Yayın Yönetmeni | Tuğçe Nida Sevin
Yayıma Hazırlayan | Tuğçe Nida Sevin
Kapak Uygulama ve Sayfa Düzeni | Aslıhan Kopuz

1. Baskı, Nisan 2018, İstanbul
ISBN: 978-605-2177-06-8

Türkçe Çeviri © Boran Evren, 2017
© Yabancı Yayınları, 2018
© Jamie McGuire, 2016

Sertifika No: 11407

Bu eser Onk Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanci yayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 615 51 99
Sertifika No: 40200

Tatlılarım,
Amber Cheeks ve Sarah Sweet'e
Beni her zaman gülümsettiğiniz için teşekkürler.

Bölüm Bir

Çocukken oturup bana sonsuzluk kadar uzunmuş gibi gelen bir süre boyunca alevleri izlerdim. Ailem bunun zaman geçirmek için tuhaf bir uğraş olduğunu düşünürdü. İşte aradan neredeyse yirmi yıl geçmişti ve ben durmuş, ucunda parmağım kadar uzun kül birikmiş, filtreye tırmanan ateşle turuncu görünen sigarama bakıyordum.

Ev kalabalıktı, ter içinde sendeleyen sarhoşlar ve türlü rezillikle o kadar doluydu ki derin nefes almanın bir faydası yoktu; odadaki bütün oksijen emilip yok edilmişti. İliklerime kadar bas davul sesleri, bağırışlar ve çoğu kusmanın eşiğinde, altılı Mike's Hard Lemonade'i bırak, daha kendi başlarına bir şişe bira alamayacak kadar küçük kızların kıkırtılarıyla dolmuştum.

Annemin en sevdiği aşırı kabarık sandalyeye oturup kargayı keyifle izlerken, kendimi evimde hissediyordum.

Babam benim iyi bir kız olduğuma karar vermişti, dolayısıyla arada bir katılmama rağmen, suçluluk duymadan yaramazlık yapılmasını seyretmek kolaydı.

Mora boyalı saçlarını Elvis gibi tarayıp simli losyon sürmüş bir güzellik, bana bir zıvana uzattı—iki buçuk santimetre uzunluğunda burulmuş bir kâğıdın içine tıklanmış büyüklüğü ot—ve ben de kabul etmeden önce içinde ottan başka bir şey olup olmadığını anlamak için çabucak kızın gözlerini inceledim. Başımı arkaya atıp tavana doğru soluk verdim, yükselen dumanın bu geniş mekânın üstünde asılı duran beyaz buluta karışmasını izledim; galerimizin, tablolara sürtünüp vazoları deviren mavi

yakalıları değil, kayak sonrası partileri, şarap ve seçkin konukları ağırlaması gerekiyordu.

Anında gevşeyip başımı kanepenin yastığına bıraktım. Keyifle esrar içmek söz konusu olduğunda Colorado hâlâ tatillerde gelmeyi istediğim mekânların başında geliyordu ve annemle babamın Estes Park'ta bir tatil evlerinin olması burayı en sevdiğim yer yapıyordu.

Kız, "Adın ne?" diye sordu.

Dönünce, melekleri andıran ihtişamıyla karşılaştım ve ev sahibini tanımadan tıklım tıklım bir partiye girebilmesine şaşırmadım. Uykulu, kızarmış gözlerine neredeyse hiç takılmadan, "Ellie," dedim.

"Ellie Edson mı? Sen Ellison'm kardeşi misin?"

İç çektim. Şu anda yapmak istediğim muhabbet bu değildi. "Ellison benim."

Kaşlarını çatınca kafa karışıklığı yüzüne yansıdı. "Ama... Ellison bir erkek değil mi? Bu evin sahibi olan çocuk?" Kıkırdayıp yanağını koluna dayadı. "Sen... onun ikizi filan mısın?"

Arkama yaslandım, parmaklarını aniden uzun, koyu renk saçlarımin arasından geçirince sıırttım. Kollarından birine siyah kuru kafalar ve parlak mavi gül dövmelele yapılmıştı; diğleeriyse boyanmayı bekleyen boş bir tuvaldi.

"Hayır, ben bu evin sahibi Ellison'ım."

Şakama yüksek sesle kıkırdayarak karşılık verdikten sonra sandalyemin önünde diz çöktü. "Ben Paige."

"Ne zamandır burada yaşıyorsun?"

"Buralı olduğumu nereden çıkardın?" diye sordu.

Her kelimeme odaklanıyordu ve tek taraflı çekim heyecanla bezginliğin karışımı bir şey hissetmeme neden oldu. Paige sadece güzel olmakla kalmıyor; umudunu da hüznünlü hikâyelerini taşıdığı gibi taşıyordu: Dışarıda, herkesin görebileceğı şekilde, kalbi tamir edilemeyecek kadar çok kırılmış olsa bile daha hâlâ savunmasız.

Cigarayı uzattım. "Gözlerin, bütün bir ömür boyunca tecrübe edilen hayal kırıklıklarının ve sonsuz imkânları harcayarak edinilen suçluluğunun noksanlığıyla dolu."

Kıkırdadı. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Kesinlikle."

"Bu tablodakiler annenle baban mı?" diye sorup kısa tırnaklarını odanın karşısındaki portreye doğrulttu.

İç çektim. "Evet, ölümsüzlüğü satın almaya çalışırken."

"Öyle kötü durmuyorlar. Sana bütün bunları vermişler."

"Hayır, bunlar hâlâ onlara ait. Ben sadece ödünç aldım. Bizim gibi insanlar bir şeyleri karşılıksız olarak vermekten vazgeçmeyi erken yaşta öğrenirler."

"Sizin gibi insanlar mı?" diye sordu eğlenerek. "Yüz milyon metrekarelik evi olan insanlar mı yani?"

"Öyle birkaç evi olanlar," dedim.

Kaşlarını kaldırdı ve dudakları tatlı bir sırıtişla yukarı doğru kıvrıldı.

Kimileri söylediğimi böbürlenme olarak görebilirdi ama sesimde Paige'in fark etmeyeceğini bildiğim bilinçli bir küçümseme vardı. Hâlâ gülümsüyordu. Ona annemin Xanax'ı fazla kaçırdığında, bana ablam Finley'yi daha çok sevdiğini itiraf ettiğini ya da babamın bana on altıncı yaş günümde aldığı (büyük ölçüde doğum günümü kaçırdığı için) Ferrari'yi bile lere lere çarpıp mahvettiğini ya da bir defasında oda arkadaşım Kennedy'nin (o da benim gibi mirasyedi olacak) düşürdüğü çocuğu bir plastik poşete koyup Berkeley'deki kadın haklarıyla ilgili bir protesto yürüyüşüne götürdüğünü anlatsam bile Paige bana, kafamdaki eksik tahtaları tane tane anlatıyormuşum gibi değil de kendisine aşkımı ilan ediyormuşum gibi bakardı.

Bıkkınlıkla gülümsedim. "Kesinlikle buralısın."

"Enselendim. Erkek arkadaşın var mı?" diye sordu.

"Lafı hiç dolandırmıyorsun ha."

Omuz silkip bir fırt aldı ve soluğunu beş saniye tuttuktan sonra öksürerek dumanı üfledi. "Bu, hayır anlamına mı geliyor?" diye sordu öksürmeye devam ederek.

"Tartışmasız."

Cigarayı geri vermeyi denedi ama başımı iki yana salladım. O da parıldayan altdudağını sarkıttı.

"Hayal kırıklığına mı uğradın?" Üçlü mü yapmak istiyordu yoksa beraber kafayı bulabileceği bir arkadaş mı arıyordu emin olamadım.

"Sadece eğlenceli bir kız arkadaş olur gibi duruyorsun da."

"Yanılıyorsun." Ayağa kalktım, konuşma çoktan canımı sıkıyordu. Odanın karşı tarafında bir kadeh kırılınca küçük bir grup, olan biten her neyse onun etrafına toplandı.

Kahkahalar bağırışlara ve tezahüratlara dönüştü. Biri Peter Max'ın *Better World*'üne çarpıp duvardan düşürmüştü, cam kırıldığı için ucuz bira elli bin dolar değerindeki fırça darbelerinin üstüne saçılmıştı. İnsanları itip öne geçtiğimde iki adamın yumruklaştıklarını ve çevrelerindeki her sanat eserini hunharca parçalamakla meşgul olduklarını gördüm.

Bütün gözler üstüme yöneldi ve izleyiciler sessizleşerek ortadaki ikilinin durmasına neden oldu. Hepsi de kavgayı durdurmamı, bağırمامı ya da belki de hasarı görüp ağlamamı bekliyorlardı ama bakışlarım dövmelerle kaplı, üstü çıplak adama takıldı. O da beni izliyordu, kestane rengi gözleri önce memelerim ile bacaklarımı, ardından da odayı taradı. Kırmızı beyzbol şapkasını ters takmış olan düşmanı, sanki bir Bugs Bunny çizgi filmindeymiş gibi zıplayarak Dövmeli'nin etrafında daire çiziyordu.

Birileri dövmeli adama, "Maddox, derdini anlattın. Hadi gidelim," dedi.

"Siktir git," diye karşılık verdi. Gözlerini üstümden ayırmıyordu. "Bunu dışarıda halledeceğiz."

Kırmızı Şapka, Maddox'tan en az yirmi beş kilo daha ağırdı.

Göğüslerimin arasından beş banknot çıkarıp havaya kaldırdım.
"Maddox'a beş yüz."

İnsanlar ellerinde para, yumruklarını havaya savurup bağırarak bahse girdiler ve kime oynadıklarını haykırdılar. Maddox bana gözlerinde, bir süredir kendisi de dahil kimsenin görmediğinden emin olduğum bir ışıkla bakıyordu. Daha yeni terlemeye başlamıştı; kısacık kesilmiş saçları ve koyu renk gözleriyle *yenilmezim* diye haykırıyordu. Karşılaştığım erkeklerin büyük çoğunluğu ne kadar cakalı olursa olsunlar içleri hep koftu ama Maddox'un rol yapmaya ihtiyacı yoktu. O bunu yaşıyordu ve tavrını destekleyecek kadar da kendinden emindi. Uyluklarımın zirvesi kasıldı ve külotum aniden sıırıslıklam oldu. Bir adım daha atıp kendimi zorlayarak ortaya yaklaştım. Onu daha önce hiç görmemiştim ama hayatımın bir sonraki hatasıymış gibi duruyordu.

Hareket ediş şeklinden, kavgayı olması gerektiğinden çok daha fazla uzattığını anlayabiliyordum. Darbe ardına darbe geliyordu ve hiçbirinin sorumlusu da ters çevrilmiş kırmızı şapkalı şu hıyar değildi. Birkaç bardak daha kırılınca annemin İtalya'dan ısmarladığı kilimine biraz daha kan ve bira döküldü.

Kırmızı Şapka'nın hedefi ıskalaması ve Maddox'un fırsattan istifade edip kendi yumruğunu indirmesi bir rutin haline geldi. İnanılmaz hızlıydı, tam hedefini vuruyordu ve acımasızdı. Olanları izlerken neredeyse ben bile yumrukların çeneme indiğini, dişlerimi takırdattığını ve sırtımı titrettiğini hissedebiliyordum.

Kavga istemediğim kadar kısa süre içinde bitti. Dövmeli şampiyon sanki sıradan bir olaymışçasına kanlar içindeki rakibinin tepesinde dikildi. Birisinin verdiği tişörtünü kullanarak yüzündeki kan ve ter damlalarını sildi.

Biri bana para verdi ama ne kadar olduğuna dikkat etmedim.

"Tyler... hadi buradan gidelim. İşimden atılmak istemiyoy-

rum kanka. Burada en az bir düzine yaşı küçük, kafayı bulmuş çocuk var.”

Maddox bakışlarını üstümden ayırmadı. “Ne acelen var?”

“Şefe neden tutuklandığımızı açıklamak istemiyorum. Sen istiyor musun?”

Maddox pamuklu tişörtü başının üstünden geçirerek göğsündeki ve karnındaki biçimli kasları kapattı. Kemerinin hemen üstündeki adonisi, tişörtün altında kaybolurken omuzlarım hayal kırıklığıyla az da olsa düştü.

Gergin arkadaşının verdiği siyah White Sox beyzbol şapkasını gözlerini gizleyecek kadar aşağı çekti.

Bir arkadaşı Tyler’ın omzunu sıvazladı. “Bana elli papel kazandırdın Maddox. Eski günlerdeki gibi.”

“Bir şey değil sık kafa,” derken gözlerini gözlerimden ayırmamıştı.

Kalabalıkta para el değiştirdi ve ardından bir kitle göçüyle herkes biranın musluk takılı fıçılardan sular seller gibi aktığı mutfığa geçti.

Tyler Maddox nemli ve kan lekeli tişörtüyle bana yaklaştı. Şapkası gözleriyle burnunu gölgeliyordu. Tam konuşmaya başlayacakken tişörtünü avuçlayıp onu kendime çektim ve hışımla onu öptüm. Dudaklarım açılarak sıcak dilini içeri kabul etti. Tahmin ettiğim gibi tepki veriyordu, aramızdaki şehvet dolu elektriği hissetmemiş olması imkânsızdı. Saçımı kavrayıp başımı ona bakacağım şekilde arkaya doğru eğdi.

Tişörtünü bırakmadan onu itince ne umacağını bilemeden bekledi. Muzır bir gülümsemeyle bir adım geriledim, elimin tişörtünden koluna inmesine izin verdim ve ardından elimi çektim. Elleri sertti ve tırnakları dibine kadar kemirilmişti. Bu kabalığı yumuşak yerlerimde hissetmek için sabırsızlanıyordum.

Tyler’ın dudağının bir kenarı yukarıya kıvrılınca sol yanagında bir gamze belirdi. Parayla edinemeyeceğin tarzda bir güzelliği vardı; gözleri altın-kahverengi, çenesi köşeli, kirli sakal-

lıydı. Sadece kusursuz genlerin besteleyebileceği bir mükemmellik senfonisi. Bulduğum ortamlarda güzel insandan bol bir şey yoktu, hepsinin en iyi ürünlere, stilistlere, kaplıcalara ve estetik cerrahlara erişimi vardı ama Tyler sahibiydi: Hiç çaba harcanmamış, çiğ bir güzellik.

Hızımı artırıp merdivenin ilk basamağını tersten tırmandım.

Tyler merdivenin başından bana baktı. "Nereye gidiyoruz?" Karşılık vermedim ama o yine de peşimden geldi. Onu ölümüne götürüyor olabilirdim ama Tyler Maddox'un hiçbir şeyden korkmadığını görebiliyordum. "Yukarıda ne var?" diye sordu tırmanmaya ara vermeden.

"Ben," dedim sadece.

Bir amaçla hareket etmeye başladığında gözlerindeki keyifli ifadenin yerini bir açlık aldı. Ana yatak odasının kapı topuzunu çevirip ittirince, annemle babamın kral yatağını ve iki düzine yastığını açığa çıkardım.

Tyler odanın etrafına bakıp "Oha," dedi. "Bu ev çok acayip. Burada her kim oturuyorsa parayı vurmuş olması lazım. Senin arkadaşın mı?"

"Burası annemle babamın evi."

Tyler zemini işaret edip "Burada mı yaşıyorsun?" dedi.

"Bazen."

"Of, sen Ellison Edson'sın. Hani şu *Edson Tech*'in sahibi olan Edsonlardan."

"Yok, ben sadece Ellie'yim"

"Baban Fortune 500 listesinde filan değil mi?"

Öpücüklerimizin arasında, "Şu anda gerçekten babamdan bahsetmek istemiyorum," dedim.

Beni biraz uzakta tuttu. "Tablo için özür dilerim ve masa için de... ve vazo için de. Hepsinin parasını ödeyeceğim."

Eğilip pantolonunun içindeki sertliği avuçladım. "Artık konuşma."

Tyler yeniden odaklanıp ellerini çıplak tenimle tayıtımın arasına kaydırmak için eğildi, parmakları durup keşfededeceği en mükemmel yeri anında bulmuşlardı. Botlarını fırlatıp atarken parmakları ona duyduğum arzuyla ıslanıp daha kolay kaymaya başlamıştı.

Yatağın ucu bacaklarımın arkasına değince yatağa uzanıp Tyler'ı sertçe üstüme çektim. O geceden önce düzinelerce dudak öpmüştüim ama hiçbirini, uzun zamandır bana duyduğuş açlığı dindiriyor gibi gelmemişti. Tyler, tenimin her noktasına belli bir amaçla dokunuyordu. Hiç gergin değildi, bu işte benim düğme açıp kumaş çekıştıirmede olduğum kadar deneyimliydi.

Sutyenimle külotum yere atıldığı anda boxerını aşaağıya çektim. Donunu yatağın ucuna fırlattı ve yuvarlandık. Onun üstüne çıktığımda soluk soluğa kalmış halde gülümsüyorduk. Kırmızı rujum ağzına bulaşmıştı, onu içime almak için sabırsızdım.

"Sen de nereden çıktın böyle?" diye sordu huşu içinde.

Bir kaşıımı kaldırıp yataktan yarı yarıya sarkmış pantolonuna baktım. Uzanıp parmaklarımla cebini karıştırdım ve bir jellatin ambalaja rasgelince gülümsedim. "Ağır ol Maddox. Daha gelmedim."

Tyler'ın kaşları yukarıya fırladığı anda alnında üç tane derin çizgi belirdi. Dişlerimle prezervatif paketini yırtmamı izledi ve ardından yerine takmak için ağzımı kullanırken gözleri geriye yuvarlandı.

"Hassiktir," diye soluk verdi. Onu boğazıma kadar ağzıma alırken kalçalarını yukarıya kaldırdı. Parmak uçlarını sertçe saçlarımla içinden geçirip çekerken ben de latekse inledim. Sırtını bükerek ucunu daha da derine soktu.

Yukarıya emekleyip kalçasının üzerinde yerimi aldım. Onu kavrayıp yavaşça aşaağıya indiğimde, sıcaklığımın ve ıslaklığımın onu kendinden geçirmesini izledim. Bunu daha önce defalarca yapmıştı ama hiçbirinde benimle değildi. Tyler kontro-

lü eline alan tarzda bir adama benziyordu, kadınlarına ondan daha fazlasını isteyecek hale gelene kadar zevk veren tarzda bir adama. Ama onlara daha fazlasını veremiyordu ve inanılmaz seksi olmasıyla, hassas yerlerime nasıl dokunacağını sanki benim mimarım kendisiymiş gibi bilmesi dışında en çok hoşuma giden yanı buydu.

Parmaklarını kalçalarımın batırırken beni yavaşlatmaya çalıştığını anlayabiliyordum. Yavaşlamak istediğini itiraf edecek değildi. Artık çok yakındı, ben de öyleydim. Hıyarın teki kapıyı çalıp ona seslendi ama başladığım işi bitirene dek bir yere gidemezdi.

Soluk soluğaydım, kalçalarımın kucağına her çarptığımda inliyordum ve Tyler bütün gücüyle boşaldı, sırtı bükülürken kalçamı kavradı. O kadar derindeydi ki canım yandı ama zirveye ulaşana kadar kalçalarımınla daire çizdim. Parmaklarımı göğsüne batırıp ağzımı açarak gülümsedim ve boğazımdan kurtulan çığlıkları durduramadım.

Tyler bacaklarımı açıp daha da içime girdi. Hırlayarak birkaç küfür savurduktan sonra gevşedi ve nefesleri normale döndüğünde iç çekti. Uykulu ve tatmin olmuş bir şekilde bana baktı. "Lanet olsun kadın."

Bacağımı kaldırarak yataktan indim. Yan dönmüş yatarken giyinmemi izledi ve kapının vurulmasını umursamadı.

"Ben, eee... çok çalışıyorum. Dağ Bölüğü'ndeki Hotshot Ekibi'nde görevliyim ve..."

"Yani?" Sutyenimi arkadan bağlayıp külotumu giydim.

Tyler duraklayıp ne diyeceğine karar vermeye çalıştı. "Yani... şunlar Calvin Klein mı?"

Üstüme geçirdiğim ekstra küçük sıkı erkek iç çamaşırına baktım. Dantelmış, tangaymış falan bunlarla işim olmazdı.

"Evet?"

-
- Orman yangını söndürme konusunda özel eğitim almış seçkin itfaiye ekipleri. -ç"

Güldü. "Yani, eee... şey yapamayacağım... bilirsin ya..."

"Arayamayacak mısın? İkimiz de arayamayacağız o halde."

Tyler ayağa kalkıp kıyafetlerini toplamaya başladığında birileri kapıya yeniden vurmaya başladı. "Maddox! İçeride misin?"

Pantolonunu giyerken, "Zeke! Bekle iki dakika!" dedi.

Kapıyı açmak için giyinmemi bekliyordu ama arkadaşları kapıyı açtığında tişörtümü başıma daha yeni geçirmiştım.

Adamlardan görece daha kısa ve daha iri cüsseli olanı, başıyla bana selam verdi ama yarı çıplak olduğumu fark edince yere baktı. "Hazır mısın?"

Tyler bana sırtıp, "Hazırım Zeke," dedi.

Zeke başparmağıyla arkasını işaret etti. "İçeride her yeri darmadağın ediyorlar. Onları buradan çıkarmak için yardımı-mızı ister misin?"

Başımı iki yana salladım. "Harika bir temizlik ekibim var."

"Kanepeni temizleyebileceklerini sanmam. Her yer kaz tü-yüyle kaplı."

"Yeni bir tane alırım."

Tyler suratını astı. "Hadi şuna bir dur diyelim."

Zeke başıyla onayladı. "Sonra da gidiyoruz."

Tyler bana göz kırptı. "Bu şey, eee... hoş sürpriz için teşekkürler."

"Ne zaman istersen tekrarlayalım derim ama ikimiz de telefon açan tipler değiliz."

Tyler kakhaha atıp yere odaklandı ve sonra da başını kaldırıp kalın kirpiklerinin arasından bana baktı. "Galiba öyle. Görüşürüz Ellison."

"Adım Ellie. Ve büyük ihtimalle görüşmeyiz."

Buna üzölmüş görünmüyordu. "İyi geceler." Bir adım geri-leyip kapıyı kapattı.

Annemle babamın yatağındaki darmadağınık çarşafların, battaniyelerin ve kırlentlerin arasında oturdum. Tyler'ın pre-

zervatifi tuvalet masasının yanındaki çöp sepetinin kenarından sarkıyordu. Tyler berbat hedef alıyordu.

Kıvrıldım ve kimsenin göremeyeceği gözyaşları döktüm. Utandığım için değil, ev dağıldığı için de değil; annemle babamın odasına ne kadar büyük bir saygısızlık etmiş olursam olayım onların bana kızmayacaklarını bildiğim için ağlıyordum. Beni affedecekler ve bana acıyacaktı. Sonsuza dek onların mükemmel küçük kızları olacaktım. Ne kadar yüksek sesle haykırırsam kulaklarını o kadar sıkı kapatacaklardı.

Birisi kapıyı tıklatınca içeri gelmesini söyledim. Eşikte duran Paige yalnız ve çaresiz görünüyordu

"Bir kişilik daha yer var mı?" diye mırıldandı.

Battaniyeyle pikeleri çektim. Gülümseyip yanıma yatmak için acele etti. Kollarımı ona sardım ve bileğimin içini öpünce gevşedim.

"Güzelsin," diye fısıldadı. "Nasıl bir şey? Böyle bir evde oturmak? Bu hayatı yaşamak?"

Nasıl karşılık vereceğimi bilemedim, dolayısıyla aklıma ilk gelen şeyi söyledim. "Gözlerini kapat."

Paige arkaya uzanıp elini ıslak bacak arama soktu.

"Onun aşağıya indiğini gördüm," dedi.

"Ve sen de yukarıya gelmeye karar verdin, öyle mi?"

"Kalmayacağını biliyordum."

"Kalmasına ihtiyacım yoktu."

"Benim var," dedi, "yani insanların kalmasına. İstersen... oymuşum gibi yapabilirsin."

"Senmişsin gibi yapacağım," deyip şakağını öptüm.

Paige alt kattan gelen bas sesleri arasında kollarımın arasında gevşedi ve iyice yerleşti. Birkaç dakika sonra müzik sesi aniden kesildi ve Tyler'la arkadaşlarının partiye son verip herkesi dışarı attıklarını anladım.

Ondan kısa süre sonra Paige'in solukları sakinleşti. Gözlerini kapayıp onu kendime çektim ve uykuya daldım.

Bölüm İki

İlk minibüs geldiğine babamın pürüzsüz siyah Audi'sine doğru ilerliyordum. Erkekli kadınlı bir grup, ellerinde kovalar, elektrikli süpürgeler ve kutular dolusu temizlik malzemesiyle eve yürürken karlar çizmelerinin altında gıcırıyordu. Babamın asistanı Felix, yeni kanepeyi çoktan ısmarlamıştı.

Ebeveynlerimin Roma'dan Estes Park'a dönmelerine daha bir hafta vardı, bu da bana eve çeki düzen vermek için yeterince zaman sağlıyordu. Felix bir partinin ardından temizlik yapması için ilk defa bir ekip kiralamak zorunda kalmıyordu ve her şeyin yerli yerinde olmasını sağlamak konusunda da çok iyiydi. Felix yedi yaşından beri ailenin huzurunu koruyup güvenliğini sağlıyordu ve gerektiğinde de babamın koruması oluyordu. Bazen Felix'in, babamı benden koruması gerekiyordu.

Araba yoluna yaklaştığımı görünce, "Bayan Edson," deyip bana selam verdi.

Audi'nin yanında kale gibi dururken takım elbisesinin ceket, kalın kollarını sımsıkı sarıyordu. Metal çerçeveli gözlüğü pürüzsüz başını da parıldatan güneşin ışınlarından gözlerini koruyordu. Sağ elinde bir cep telefonu vardı ve sol elindeki not panosunu da göğsüne yaslamıştı. Üstünden geçilmesi gereken birkaç sayfa dolusu iş olduğundan hiç şüphem yoktu; tamir edilmesi gereken şeyler, verilmesi gereken siparişler... Hepsi de babamın, kendisine bu hayatı yaratması için Felix'e verdiği parayla alıyordu.

"Teşekkür ederim Felix," dedim.

Yanından geçtikten sonra içeri girmem için arabanın sürücü kapısını açtı. Motoru önceden çalıştırılmış olan araba sıcak olduğundan, kürk yeleğim ve yüksek botlarım mevsime uygun bir kıyafet olmaktan çıkıp abartı haline geldi.

Felix, "Her şey tamam mı efendim?" diye sordu. Başımla onay verince kapıyı kapattı. Direksiyonu kavrayıp iç çektim. Yedi yıl önce ehliyet sınavından geçtiğimden beri araba çalıştırmam gerekmemişti. Bana ait olmayan bir arazideki, bana ait olmayan bir evin önündeki, bana ait olmayan bir aracın içinde oturuyordum... Üstümde annemle babamın aldığı kıyafetler vardı. Bana sahiplerdi ve ben de buna izin veriyordum çünkü işime geliyordu. Lisede bu sistemi esnetmeyi denemiştım ama sahip olduğum şeyleri isteyip istemediğimi sorgulamadan, bana verdiklerinin kıymetini bilmediğimi söylemişlerdi.

Dişlerimi sıkıp arabayı vitesle taktım. İçimden yaptığım bu hüznünlü monoloğun sonu bir türlü gelmiyordu çünkü gerçekte ne düşündüğümü ya da ne hissettiğimi hiç yüksek sesle dile getirmiyordum. Şikâyet etmek hem babamı hem de diğer herkesi rahatsız ediyordu. Şikâyet etmemi gerektirecek hiçbir durum yoktu. Ben her şeyi olan kızdım. Annemle babam bana ne kadar çok şey alırlarsa, o boşluk da o kadar çok büyüyordu. Ama bunu onlara söyleyemezdım; kimseye söyleyemezdım. Her şeye sahip olup hiçbir şey hissetmemek olabilecek en kötü bencillikti.

Araba yoluna girip yavaş yavaş bir buçuk kadar kilometre gidince annemle babamın şatosuna ulaştım. Bir düğmeye basınca bakır kapı emrime boyun eğip yavaşça bana doğru açıldı. Cep telefonum vızıldadı ve ekranda Finley'nin bir fotoğrafı belirdi, dudaklarını tam bir ördek surat yapacak şekilde büzmüştü. Turkuaz gözlerini ve kalın, kaliteli takma kirpiklerini sergileyecek şekilde bakiyordu.

Direksiyondaki telefon düğmesine bakıp açık kapıya doğru ilerledim. "Selam Fin."

Finley'nin sesi etrafımı sardı. "Yorgun musun Ellieciğim?"
"Azıcık."

"İyi. Kendini bok gibi hissettiğini umarım seni şımarık orospu. Geçen gece parti verdiğini neden bana söylemedin?"

"Eee, Rio'da olduğun için olmasın?"

"Yani?"

"Brezilya ağdanı, dağın başında yerlilere verilen partide harcamak isteyeceğini düşünmedim."

"Hava soğuk mu?"

"Bikini olmadiğı kesin."

"Jakuzimiz bunun bir yalan olduğuna karar verdi. Birileriniyle yattın mı bakalım?" Daha şimdiden bana küçük bir hakarete bulunduğu unutup abla moduna geçmişti.

Finley Edson, Edson Tech'in en büyük kızıydı ve şirketi, mükemmel manikürlü tırnakları olan demir bir yumrukla yönetme yolunda emin adımlarla ilerliyordu. İkimiz de mirasverdirdik ama benim aksime Finley durumu kabullenmişti. Finley benden iki yaş büyüktü ama en iyi arkadaşımı, çocukluğumdan kalan insanlar arasında görüşmeyi midemin kaldırdığı tek kişiydi. Diğerleri annelerinin içi boş birer kopyasına dönüşmüştü.

Şehir merkezine doğru dönerken, "Saman altından su yürütüp sonra da böbürlenen tiplerden değilim," dedim.

"Evet, öylesin. Şu bahsettiğin yerlinin mi altından su yürütün?"

"Paige mi? Yok, kız tatlı ama kullanmayacağım kadar sorunlu."

"Öyle birinin var olduğunu sanmıyorum."

"Var ve adı da Paige."

"Yaşlandıkça yumuşuyorsun Ellie. Eğer hâlâ Berkeley'de olsaydık, şu anda sırf kalbini kırmak için onun peşini bırakmıyor olurdun. Nasıldı bakalım?"

Yaptığı tarifi duyunca irkildim ama sadece haklı olduğu için.

Bir araya geldiğim insanların çoğu için bir acı kaynağı olmuş-
tum, çoğunlukla hiçbir şeyi umursamazdım çünkü küçük bir ya-
nım, dikkatimin kendi acımdan uzaklaşmasından hoşlanıyordu.

"Bana durmadan arızamı hatırlatmak zorunda mısın?"

"Evet. Konuyu değiştirme."

"Kendisi şu Hotshotlardan biri."

"İtfaiyeci mi? İyy."

"Yok, ıyy değil. Elitlerden biri. Onları asker gibi cepheye
yolluyorlar."

"Tamam bu seksi sayılabilir," diye kabul etti.

"İyi geldi... işim bitince silinip onu yoluna göndermeme gı-
kını bile çıkarmadı. Hem de seksiydi, *aşırı* seksiydi. Hatta belki
on puanlıktı."

"On mu? Böyle sağlam bir on mu yoksa ucundan on mu?"

"Dokuz buçuk. Prezervatifi attığında çöp kutusunu ıskaladı
ama dövüşmesini biliyor. Yarı, *hakikaten* dövüşmeyi. Dün gece
galerinin ortasında kendisinin iki katı bir adamı eşek sudan ge-
linceye kadar dövdü. Vücudu David Beckham'a benziyor. Bel-
ki biraz daha kalın. Baştan aşağı dövmelerle kaplı ve kırmızı
Marlboro'yla karışık bakır bir kokusu var."

"Bakır mı?"

"Öbür çocuğun kanı üstüne sıçramıştı."

"Dün gece galeride kavga etmelerine izin mi verdin? Bir şey
kırdı mı?"

"Esas soru neyin kırılmadığı."

"Ellie." Sesi ciddileşti. "Annem delirecek."

"Bana Brezilya'dan ebeveynlik yapma. Zaten iki kaçak ebe-
veynim var, bir de sen eklenme."

"Tamam, nasılsa senin cenazen. Ya da daha doğrusu vakıf
fonunun cenazesi. Şu oğlan merakımı cezbettir. Uçağa atlayıp
ağdalı bacaklarımla pedikürlü ayaklarımı, tozluğum ve çorap-
larımla içine gizleyebilirim. Ah." Durakladı. "Marco? Pazen
gömleklere ihtiyacım olacak!"

“Marco’yu getirme,” diye uyardım.

“Ben nereye gidersem o da oraya geliyor. Portekizcesi sayesinde bu gezi inanılmaz kolay oldu.”

“Buraya gelmeyecek. O yakınındayken farklı biri oluyor-sun.”

“Nasıl? Çaresiz gibi mi?” Finley dalga geçiyordu ama ikimiz de bakıcısı yanında olduğunda daha çok sızlanan ve yardıma muhtaç birine dönüştüğünü biliyorduk. Marco sadece asistan olması için işe alınmamıştı. Sadece çantalarını taşıyıp programını takip etmekle kalmıyordu; aynı zamanda onun alverişinden sorumluydu ve onun stilisti, baristası, barmeni, hemşiresi, garsonu, tasarımcısı ve daimî seyahat eşlikçisiydi.

“Finley ve Marco’dan nefret ediyorum, ben sadece Finley’den hoşlanıyorum.”

“Düzelتيyorum: Sen Finley’yi *seviyorsun*. Marco’yu getiriyorum.”

“O halde burada kalamaz.”

Sesinden altdudağını sarkıttığını duyabiliyordum. “Ona bir otel odası ayarlarım. Eğer bir şeye ihtiyacım olursa onu araya bilirim.”

“Finley, Tanrı aşkına.” Babamın konsolundan bayatlamış bir paket sigara çıkarıp etrafta bir çakmak aradım. Sallayarak gümüş kapağını açtım ve sigarayı yakıp hemen bir nefes aldım.

Hayal kırıklığına uğramış şekilde, “Nereye gidiyorsun?” diye sordu.

“Sadece temizlik ekibi felaket alanını toparlarken ayakaltından çekiliyorum.”

“Hakikaten o kadar kötü mü? Bir de bana Marco hakkında söylev çekiyorsun.”

“Bir dakika.” Kaldırım kenarına paralel park edecek kadar dikkatimi topladıktan sonra motoru kapatıp sigaramı bitirdim.

Finley, “Orada mısın?” diye sordu.

“Evet,” deyip dumanı üfledim. Beyaz duman ancak babama

denediğimi gösterebileceğim kadar araladığım camdan uçup gitti.

"Bu halta bir son vermelisin Ellie. Herkesin bir sınırı vardır."

"Benim de güvendiğim o aslında," deyip son bir nefes daha aldıktan sonra izmariti pencereden dışarı attım. Dışarı çıktım ve sigarayı botumun topuğuyla ezdim.

Alıp en yakındaki çöp tenekesine atmak için eğildim.

Arkamdan bir ses, "Şanslısın," dedi.

Arkama döndüğümde Tyler'ın kollarını kavuşturmuş araba yedek parçaları satan bir dükkânın cilalı tuğla duvarına yaslanmış halde durduğunu gördüm, bir Orman ve Su İşleri Bakanlığı kamyonu hemen yakına bir yere park edilmişti.

"Affedersin?" dedim.

"O izmariti yerden almamış olsaydın seni tutuklamam gerekebilirdi."

"Birilerinin sana polis olmadığını bildirmesi lazım."

"Birkaç tanesiyle arkadaşım."

"Ne kadar da havalı."

"Ev ne durumda?"

"İçine sığılmış. Seni gördüğüme sevindim," deyip topuklarımın üstünde döndüm.

Peşimden koşarken ayak seslerini duydum. Sonunda yanıma gelip, "Ben sadece... dalga geçiyordum," dedi. Bir siyah Marlboro paketi uzattı.

"Bu da ne şimdi?" diye sordum.

"Bir barış teklifi?"

"Bana kanser mi teklif ediyorsun?"

Gülüp paketi standart mavi ceketinin yan cebine tıktı. "Ne tarafa gidiyorsun?"

Durup iç çekerek ona döndüm. "Sen hıyarın tekisin."

Bir kez gözlerini kırınca alnında o güzel kıvrıklıklar oluştu ve yüzüne bir gülümseme yayılınca kusursuz beyaz dişlerinin çoğunu açığa çıkardı. "Ne demek istiyorsun?"

“Demek istiyorum ki seviştikten sonra beni kendi başıma bırakman gerekiyordu.”

“Peki?”

Beni bir süre yüzünde tiksintiyle dolu bir ifadeyle izledi. Postalları yıpranmıştı ama pırıl pırıldılar, mavi kargo pantolonu ütülüydü ama yarım gün boyunca giyilmiş olduğundan kırıkmıştı, gömleğinin rengi solmuştu. Tyler çalışkan biriydi ve işinden gurur duyuyordu. Büyük ihtimalle bir gün bile işe gitmediği olmamıştı ama bağlanma becerisi bununla sınırlıydı. Tyler Maddox şüphesiz en az benim kadar kalp kırmıştı. Yanına yaklaşmaya niyetim olmasa da tam olarak hak ettiğim şeydi bu.

“Şu anda benimle konuşuyorsun. Konuşmayacağını söylemiştin.”

Tyler ellerini pantolonunu ceplerine sokup omuz silkti ve bana daha önce hiç tek gecelik ilişki yaşamamış gibi gülümse-di. Bu çeşit bir cazibenin sonradan edinilmesi mümkün değildi. “Telefon etmeyeceğimi söylemiştim.”

Kollarımı kavuşturup gözlerimi kısarak ona baktım. Tanrım, adam hakikaten uzun boyluydu. “Seninle hiç ilgilenmiyorum.”

Gamzesi belirince kasıklarımın kasılmasına neden oldu. “Dün gece hiç öyle gelmedi.”

“O dün geceydi. Artık ayığım.”

Surat yaptı. “Acıttı.”

“Hadi ikile,” dedim.

Omuzlarını dikleştirdi. “Sana öyle kuyruğunu kısıtırıp kaçan bir tip gibi mi geliyorum?”

“Sadece kadınlar söz konusu olduğunda, ki seni becermemin nedeni buydu zaten.”

Kaşlarını çatı. “Sen hari... ilacını almayı filan mı bıraktın?”

“Evet. Evet, öyle yaptım. Duygusal travma, geçmişten gelen yük, ne istersen var. Benimle konuşmaya devam edersen bir sonraki aşırı bağlanmış kız arkadaşın bile olabilirim. Bu kulağına eğlenceli geliyor mu?”

"Tamam, Ellie," deyip ellerini kaldırdı. "Anladım. Hiç olmamış gibi yapacağım."

"Teşekkür ederim," dedim.

"Ama hakikaten de acayip iyiydi, bildiğin inanılmazdı ve tekrarlayanın hiçbir sakıncası yok bence."

"Arkadaş olmadan yatak arkadaş olamaz mıyız?"

Dediklerimi düşündü. "Sen epey kötü bir sürtükmüşsün. Tuhaf bir şekilde cezbedici."

"Yürü git."

"Gidiyorum."

"Geri dönme."

"Daha önce hiç olmadı," deyip kamyonetin yolcu kapısını açtı. Rencide olmanın tam tersi bir durumdaydı ve bu da beni rencide etmişti. Çoğu insan kendilerine hakaret edince en azından alınırlardı.

Zeke dışarı çıkıp beni görünce durakladı. El sallayıp ağır ağır kamyonetin şoför kısmına koştu. Aralarınca kısa bir şey konuştuktan sonra Zeke motoru çalıştırdı.

"O kim?"

Döndüğümde arkamda Sterling'in durduğunu gördüm. Aerostraus Corp'un CEO'su olan babasını taklit etmek için elinden geleni yaptığından, bir bankacıya benzemişti. Üstünde siyah kaşe bir palto, eşarp, üç bin dolarlık bir saat vardı ve çok kasıntı görünmemek için kravatsız mavi bir gömlek giyip en üst düğmesini açık bırakmıştı. İtalyan işi botlarına tek bir damla su değdirmeden karlı kaldırımında yürümeyi başarmıştı.

"Öp beni," dedim.

"İyy," dedi dehşete kapılarak. "Hayır."

"Öp beni salak. Hemen şimdi. Sağlam bir öpücük lazım. Bana borçlusun."

Sterling yüzümü iki yanından tutup ağzını ağzıma yapıştırarak her tarafımı sınıslam etti ama istediğim sahneyi yarat-

mişti. Kamyonet geçip gitti ve sesi iyice uzaktan gelmeye başla-
yınca Sterling'i ittim.

Tiksintiyle ağzını sildi. "Neden bunu yapmak zorunda kal-
dım?"

"Bir adamdan kurtulmam için."

Sterling koyu renk saçlarını yana tararken, "Sapık mı, askın-
tı mı?" diye sordu.

"İkisi de değil. Sadece emin olmak için."

"Hâlâ brunch'a gidiyor muyuz?" diye sordu. Bir kez daha
ağzını silerken hafif tiksiniş gibi duruyordu.

"Evet," deyip onu Winona's Cafe'ye doğru çektim.

Cam kenarında bir masa seçtik ve Sterling anında menüyü
gözden geçirdi. Parmaklarını her satırın üstünde gezdirip her
malzemeye dikkat etti. Alerjisi filan yoktu, sadece kendini be-
ğenmişin tekiydi.

Gözlerimi yuvarladım. "Neye bakıyorsun ya? Burası hep
geldiğimiz yer."

"Üç aydır hiç gelemedim. Menüde yeni bir şey olabilir."

"Hiç olmadığını biliyorsun."

"Kapa çeneni, okuyorum."

Gülümseyip o on yıllık menüyü tararken telefonuma baktım.
Sterling'in ailesinin bizimkinin ilerisinde bir evi vardı; ülkenin
çeşitli yerlerindeki, yılın büyük bir kısmında boş kalan pek çok
evden bir tanesiydi. Sterling'in benim tayfadan olduğunu, on
dört yaşında onu tek başına ve sarhoş bir halde bizim evin ya-
rındaki bir ağacın dibinde gördüğümde anlamıştım. O da tıpkı
bizim gibi bir mirasyedi bebeydi; kullanabileceği milyonlarca
doları olmasına rağmen onu gerçek dünyaya bağlayacak bir aile-
si olmadığından hayatın zorluklarından yakınıyordu.

Sterling gözünü kırpmadan bütün servetini, babasının onu
başarılı bulması için feda edebilirdi ve bu da arkadaşımı biraz
dengesiz yapıyordu. Sterling'in babası Jameson Wellington,
hisse senedi piyasasına, müdürler heyetinin tavrına ve karısı-

nın o gün canını sıkıp sıkmadığına bağlı olarak oğlunun önemi hakkındaki fikrini düzenli olarak değiştiriyordu.

Sterling başını kaldırmadan, "Parti nasıl geçti?" diye sordu.

"Aa, seni de davet edecektim. Biraz doğaçlama geliştirdim."

"Etraftakilerin geldiğini duydum."

"Başka kimi davet edecektim ki?"

"Mesela beni?"

"Finley evde yoktu."

Sterling sadece birkaç saniyeliğine bana baktı ve ardından bakışlarını menüye çevirdi. Artık okumuyordu. "Ona şu öpücükten bahsetme, sadece sana borçlu olduğum için yaptım."

"Etmem. Çünkü kabul etse de etmese de... seni seviyor ve dolayısıyla benden nefret ederdi."

"Gerçekten mi?"

Canım sıkılmış bir halde öne eğildim. "Öyle olduğunu biliyorsun."

Rahatlamış gibi göründü.

"Seni hep partilere davet ediyorum. İhtiyacım olan... şey..."

"Karmaşık olmayan bir şeye mi?"

Onu işaret ettim. "Kesinlikle."

"Ellison?"

"Efendim"

"Berbat öpüşüyorsun. Büyük ihtimalle şu adama bir iyilik yaptın."

Ona öfkeyle baktım. "Şu siktiğim omletini ısmarlayıp çeneni kapa. Ben muhteşem öpüşüyorum. Senin salya kutunu kullanarak o adamı kaçırmaya ihtiyaç duymamın nedeni tam olarak bu."

"Kimi kandırıyorsun? O adamı öpmekle kalmadın."

Garson kız yüzünde bir gülümseme, üstünde zeytin yeşili ve krem rengi çizgili bir önlükle yaklaştı. "Selam Ellie."

"Chelsea, Sterling'in ne ısmarlayacağını tahmin etmen gerekse..."

Chelsea tereddüt etmeden, "Omlet," dedi.

Sterling, "Gerçekten mi?" diye sordu, hakikaten de haberi yoktu. "O kadar mı tahmin edilebilirim?"

Chelsea süt dökmüş kedi gibi, "Affedersin," dedi.

Arkama yaslanıp Chelsea'ye menümü verdim. "Seni yargılamıyorum. Bu yumurtalar hakikaten de çok iyiler."

Chelsea, "Aynısından mı?" diye sordu.

"Hayır, ben bir Southwest omleti ve biraz da portakal suyu alacağım. Votkanuz var mı? Bir tornavida şu anda epey iyi giderdi."

Chelsea burnunu kırıştırdı. "Saat sabah on buçuk."

Ona beklentiyle baktım.

"Hayır," dedi Chelsea. "Burada alkollü içecek satmıyoruz."

Sterling iki parmağını kaldırıp portakal suyu ısmarladı.

Chelsea uzaklaşırken dudaklarını birbirine bastırarak endişeli görünmemeye çalıştı. "Yorgun görünüyorsun Sterling."

"Uzun bir hafta oldu."

Gülümsedim. "Ama artık buradasın."

"Finley değil ama."

"Sterling," diye uyardım onu. "Fikrini değiştirmedim. Seni diğer herkesten çok seviyor."

"Sen hariç."

"Tabii ki ben hariç. Ama seni seviyor. Sadece Edson'ın yönetimini devralana dek seninle beraber olamaz."

Yüzü düştü ve boşluğa bakmaya başladı.

"Üzgünüm," diyerek koluna dokunmak için masanın öbür tarafına uzandım. "Votkası olan bir yeri seçmeliydik."

Bir anda ağzım çok kuru geldi. Bir şey içmeyi isteyip o anda içemeyeceğimi fark etmek paniklememe neden oldu.

Sterlin geri çekildi. "Dikkatli ol Ellie. Benim gibi konuşmaya başladın."

Kapı zili çınladı ve dört kişilik bir aile nereye oturacaklarını tartışarak içeri girdi. Turist mevsimiydi ve Sterling'le ben

turist sayılabilecek olsak da, ikimizin de sekiz yıldan uzun süredir burada evimiz vardı. Mekânın yerlisi olmayan turistlere gıcık olmaya yetecek kadar uzun bir süreydi bu. Yerlilerin yarı zamanlı dediği ailelerdendik ve çoğu zaman nerede oturduğumuzu sordukları anda durumumuzu anlıyorlardı çünkü komşularımızdan sadece bir tanesi tam zamanlı bir aileydi ve bunun tek nedeni de Arkansas'dan gelmeleri ve Estes Park'a taşınmanın onlar için bir tatilden çok bir rüya olmasıydı.

Mekândaki iki garson kız, hızla dolan masaların arasında koşuşturuyorlardı. Siparişleri aldığı gibi mutfağın sallanan kapılarından içeri giren Chelsea'nin spor ayakkabıları, arada bir kayısı-beyaz karolarla kaplı zeminde gıcırdıyordu. Yüzünde bir gülümsemeyle elindeki plastik bardakları doldurmak için sık sık kafeye gelen snowboardçular için önüne tabureler dizilmiş olan barın arkasındaki içecek sebiline uğradı.

Mekân insanların vücut sıcaklığıyla dolunca, herkesin üstündeki kıyafetlerin bir kısmını çıkardığını fark ettim. Chelsea, turistler camın diğer yarından paltolar, eşarplar, örgü berelere sarmalanmış, eldiven takmış bir halde geçerken ter döküyordu. Kapı açılınca içeriye bir anlığına soğuk hava doluyor ve Chelsea de o serin esintinin içinden ne zaman geçse tatlı tatlı içini çekerek herkesi bundan haberdar ediyordu.

Karın, narin taneler halinde düştüğü dördüncü gündü. İşler harika gittiğinden tatil mekânı çalışanları ve sahipleri mutluydu ama bir fırtına yaklaşıyordu ve zamanında gelmeye çalışan Finley için endişelendim.

Sterling sanki aklımdan geçenleri duymuş gibi, "Fin nasıl?" diye sordu.

"Rio'da. Buraya geldiğini düşünüyorum."

"Öyle mi?" Sterling burnunu parmak eklemleriyle silip sonra da çekti, kayıtsız görünmeye çalıştığının emaresiydi.

"Seni kankası olarak görüyor, pes etme zamanı geldi Sterling."

Dehşete kapılmış gibi göründü. "Onu geri kazanmayı denemeyeli uzun zaman oldu."

"Bir aya uzun zaman denebilirse, tabii, öyle oldu canım."

Surat astı. "Şirret Ellie'yle baş edemeyecek kadar yorgunum. Bugün biraz iyi olmayı deneyebilir misin?"

Altdudağımı sarkıttım. "Aaa, Sterling'in aybaşı mı gelmiş?"

Pek eğlenmemişti. "Seni burada, bu masada tek başına bırakacağım."

"Beni keyifli zaman geçirmekle tehdit etme," dedim.

"Ve şu itfaiyeci oğlanın da katılması için bol bol yer açılmış olacak."

"Ne?" diye sorduğumda Tyler Maddox'un yanında Zeke ve Hotshot ekibinden birkaç kişiyle beraber içeri girdiğini gördüm. İyice kaykıldım. "Siktir," diye tıslayarak gözden kaybolmaya çalıştım.

Ailemde rahatsız durumlarla başa çıkmak portakal suyundan çok daha sert bir şey gerektirirdi ve eve gidip içki dolabını yağmalama dürtüsü karşı konulamaz hale geldi.

Sıcak bir çift dudak yanağıma dokundu ve Tyler masanın yanına bir sandalye çekti. "Selam bebeğim, beni özledin mi?"

"Sen kafayı mı yedin? Gaipten sesler de duyuyor musun?" dedim öfkeyle köpürerek.

Tyler ekibine oturmalarını işaret ederek, "Dönüş yoluna çıkmadan önce öğle yemeği için uğradık," dedi.

Zeke diğer yanıma otururken huzursuz göründü. "Başka bir masa bulabiliriz."

Tyler, "Hayır," dedi. "Bulamayız. Arkadaşın kim?" diye sorup Sterling'i işaret etti.

"Siktir," diye mırıldandım. Tyler'ı kaçırmayı ummuştum. Bunun yerine kıskançlık yapıp Sterling'i kolayca alt edeceği bir rakip olarak görmeye başlamıştı.

Sterling elini uzattı ama ben tokat atıp kenara ittim.

Tyler, "Az önceki epey sağlam bir öpücüktü," dedi. "Beni

öyle öptüğün zamanları hatırlatıyor. Geçen gecenin üstünden çok zaman geçmiş gibi.”

Yüzüm tiksintiyle buruştu. “Gerçekten mi? Konuyu gerçekten açacaksın yani.”

Tyler ukala ukala, “Evet, yaptım bile,” dedi.

“Sterling dün gece annemle babamın yatağında senden faydalanmış olmamdan hiç rahatsızlık duymuyor.”

Tyler, “O annenle babanın yatağı mıydı?” diye sordu. “Kendi yatağını gecenin erken vakitlerinde mi kullanmıştın?”

“Şaşırmış görünme,” dedim.

Zeke kıpırdandı. “Tyler, hadi kanka. Gel başka bir masa bulalım.”

Tyler kararlıydı ve Sterling’e öfkeyle baktı. “Ben bunu sevdim.”

Sterling boğazını temizledi, durumla nasıl başa çıkacağından emin değildi. “Bu masa hakkında sevdiğin... tam olarak nedir?”

Tyler gözlerini gözlerimden ayırmadı. “Arkadaşın.”

Öne doğru eğildim. “Eğer suratındaki o deliğe yemek tıka-
cak başka bir yer bulmazsan şu anda ayağa kalkıp herkese kü-
çük bir penisin olduğunu ilan edeceğim.”

Hiç umursamadan devam etti. “Çıkarıp masaya vura vura
yanıldığını kanıtlayabilirim.”

“Bana klamidyâ* bulaştırdığını söylerim. Burada çalışıyor-
sun. Burada herkes herkesi tanır. Böyle dedikodular çabuk ya-
yılır.”

Omuz silkti. “Sen de burada yaşıyorsun.”

“Yarı zamanlı olarak. Ayrıca insanların hakkımda ne düşün-
dükleri zerre umurumda değil.”

Chelsea, Sterling’in tabağını getirip önünde koydu, ardından
benimkini de getirip içeceklerimizle beraber masaya bıraktı.

Tyler, “Sipariş vermeye hazırız,” dedi.

* Cinsel yolla bulaşan bir enfeksiyon. -yln

Avucumu yüzüne dayadım, üzgün bir şekilde bakarak gözlerim yaşardı. "Hepsi geçecek Tyler, iki defa antibiyotik aldık-tan sonra akıntı kesilecek ve kaşıntı da geçecek."

Chelsea yüzünü ekşitip Tyler'a tiksintiyle baktı ve sonra da kekeleyerek, "Ben... eee... hemen döneceğim," dedi.

Tyler ağzı beş karış açık halde bana baktı.

Zeke güldü. "Seni uyarmıştı."

Sterling yemeğiyle oynayarak bizi duymazdan geldi.

Tyler diğer garson kızlar ve aşçıyla fısıldaşan Chelsea'ye baktı. Mideleri kalkmış bir halde masamıza bakıyorlardı. "Vay be. Az önce ekmeğimi elimden aldın Ellie."

Çatalımla omletimi kesip bir lokma aldım, halimden çok memnundum.

Tyler, "Belki de sadece arkadaş olmak istiyorumdur," dedi.

"Senin gibi adamlar vajinası olan biriyle arkadaş olamaz-lar," dedim.

Zeke başıyla onayladı. "Haklı olduğu bir nokta var."

Tyler ayağa kalkıp ekibine kendisiyle beraber kalkmalarını işaret etti. Dedliğini yaparlarken sandalyelerin ayakları karo zeminde gıcırdadı. "Dün gece evini dağıtan bütün o ahmakları kovduk ve şimdi de bana böyle mi teşekkür ediyorsun?"

Başımı kaldırıp ona gülümsedim. "Hiyar maskesinin altın-da aslında iyi bir adam yatıyor. Geçen gece sarhoştum dola-yısıyla radarım biraz şaşıtı ama senin gibilerin kokusunu bir kilometre öteden alabiliyorum. Arkadaşın olmak istemiyorum. Bir zamanlar yaşadığımız o tek gecelik ilişkiyi anımsamak iste-miyorum. İyi adamlara ayıracak zamanım yok Tyler ve seninle ayık zaman geçirmekten daha berbat bir cehennem hayal ede-miyorum."

Başıyla Sterling'i işaret etti. "O da gözüme iyi bir adam gibi göründü."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Ona elimden geldiğince kötü davranıyordum ama Tyler sanki birbirimize iltifat ediyor-

muşuz gibi davranıyordu. “Sterling kendisinden nefret eden bir bok parçasıdır.”

Sterling havadan sudan bahsedercesine, “Haklı,” dedi. “Aynen öyleyim.”

Tyler’ın ekibindekiler birbirleriyle bakıştılar ve Tyler da uzun bir süre bana baktı. “Yumurtalarının tadını çıkar.”

“Çıkaracağım,” deyip gitmesini izlememek için çaba harcadım.

Sterling bir iki saniye bekleyip bana doğru eğildi. “Ondan hoşlanıyor olmalısın. Seni daha önce hiç böyle zalim görmemiştim.”

Elimi sallayıp onu uzaklaştırdım. “Kendinden aşırı emin bir dallama olabilir ama iyi bir adam. Bizim gibilere bulaşmaması lazım.”

Sterling, “Doğru,” deyip ağzına bir lokma daha tıktı. Peçetesiyle dudaklarını hafif hafif sildi ve sonra da ustaca biçimlendirilmiş kaşlarının altından bana baktı. “Ne zamandır ilişkilerinde sorumluluk almaya başladın?”

“Of, tatlım... gününün senin kadar hoş geçmesini dilerim.”
Sessizce güldükten sonra bir lokma daha aldı.

Bölüm Üç

Finley vizon paltosunu kabartıp Chopard Grey marka gözlüğünü girişteki mermer masanın üstüne fırlattı. Finley dikkatsiz değildi; sadece herkesin, gözlerini güneşten korumak için harcadığı altı yüz doların kendisi için bir önemi olmadığını bilmesini istiyordu; gelecek hafta kazara Güney Çin Denizi'ndeki bir yattan aşağı düşebilecek olmalarının bir önemi yoktu.

Elmas burun halkasını saatin ters yönünde bir çeyrek döndürdükten sonra ağzına bir nane şekeri attı. "Bundan sonra uçak kiralamam gerekecek. Artık birinci sınıf bile pislik içinde. Hele havaalanları... ıyy."

Kömür karası Henley'sinin içinde bir Banana Republic modeline benzeyen Marco, bagajlarını antreye bırakıp çantaları almaya gelen Maricela ve José'yi Portekizce selamladı.

Düz bir sesle, "Onlar İspanyolca konuşuyorlar, Marco," diye espri yaptım.

Marco gözlüğünü çıkarıp bana daha sonra hepimiz sarhoşken Finley'nin önünde anlatacağı birkaç hikâyesi varmış gibi pis pis sırttı. "İdare ederler," dedi.

Finley'ye öfkeyle baktım. "Onu getirdin," dedim suçlayan bir sesle.

Finley, Marco'nun paltosunu çıkardığını hemen hemen fark etmeden, "Otelde kalacak," dedi. Marco kürklü kar botlarının bağcıklarını çözmek için eğildi.

İrkildim. "Dur. Marco, dur. Hem de hemen."

Marco ikinci botunu çıkarıp ikisini kusursuz bir şekilde yana koyduktan sonra ayağa kalkıp gözlerinde arzuyla bana

baktı ama benim yaşımdaki bir kadının Marco gibi egzotik, şահane bir adamın sahip olmasını isteyeceği tarzda bir arzuyla değil. Benim isteklerimi yerine getirmeyi, beni memnun etmeyi, sahip olabileceğim her türlü ihtiyaçı yerine getirmeyi bekliyordu, hem de benim için değil, Finley için. İşvereninin ve çevresinde olan herkesin taleplerini yerine getirmekten gurur duymakla kalmıyordu, bu onun saplantısıydı. Finley'yle ekibinin taleplerini karşılamak onun uzmanlığıydı ve yeteneklerini sergilemeye bayılıyordu.

"Ben sadece şey yapabilir miyim," diye başlayıp çantalarına uzandı.

"Hayır, hayır, yapamazsın," deyip ellerine vurarak çektim. "Kendi bagajını alıp otelini bul. Finley bir hafta kendi başına nefes almayı becerecektir."

Marco kıpırdandı, talebimi nasıl yerine getireceğinden emin değildi.

Finley sahte bir sabırla gülümsedi. "Sorun değil Marco. Sen devam et. Tatilinin tadını çıkar."

Birkaç defa başını yukarı aşığı salladı, hem kendine güveni tamdı hem de yaptığının doğruluğundan emin değilmiş gibi duruyordu, belli ki Finley'yi birkaç dakikadan uzun süre kendi başına bırakmaktan ötürü rahatsız olmuştu.

Marco elini öptü. "Bayan Edson, herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa on dakika içinde burada olacağım."

Finley yavaşça geri çekilip elini sallayarak onu gönderdi, cazibesini umursamamıştı.

Marco çantalarını alıp çıktıktan sonra kapıyı kaparken neredeyse yıkılmış göründü.

İç çektim. "Bu iş çığırından çıkmaya başladı."

Ukala ukala sırtıp birkaç adımda yanıma geldi ve bana sım-sıkı sarıldı. "Sadece kıskanıyorsun."

Onu bir defa sıkıp çekildim. "Kıcını da siliyor mu? Ancak o zaman kıskanırım."

Finley gülüp eldivenlerini çıkardıktan sonra koridordan piyano odasına yürüdü. Eldivenleri koltuğun üstüne atıp oturduktan sonra arkasına yaslandı ve bağdaş kurdu. Altın rengi saçları yumuşak dalgalar halinde omuzlarının hemen altına kadar dökülüyordu; o şekilde kalmalarını sağlamak için harcadığı onca paradan sonra olması gerektiği gibi pırıl pırıl ve mükemmeldi. "Denemediği için değil bir tanem. Haklısın, elinden gelse benim yerime nefes alırdı."

"Bu canını sıkıyor mu?"

"Pek değil. Endişelenmemi gerektirmeyen hiçbir şey için endişelenmiyorum."

"Çalışmaya ne zaman dönüyorsun? Babamın yönetim kurlundakiler hâlâ terfi aldın diye dırdır ediyorlar mı?"

İç çekti. "Yakında ve evet. Kış ülkesi nasıl?"

Pencereden dışarıya baktım. Kar yağmıyordu ama rüzgâr, ağaç dallarından buzlu topaklar düşürüyordu. "Denize açılmaya hazır olacağımı düşünüyorum."

Kırmızı dudaklarında endişe belirtisiyle beni izledi. "Hazır görünmüyorsun."

Başparmağımdaki lacivert ojeyle oynadım. "Kendimi uyuşmuş hissediyorum. Her sahilde güneşlendik. Estes'ten Alplere kadar her merkezde kayak yaptık."

Finley eğlenmişti, "Sıkıldın mı?" diye sordu.

"Kendimi kayıp hissediyorum."

Finley tiksintiyle gözlerini yuvarladı. "Bunu yapma Ellison. Lanet olası bir klişeye dönüşme. Herkes ve her şeyin çevresinde döndüğü ama kendini yalnız hissedip hayattan sıkılan zengin kız olma."

"Bana patronluk taslama. Senin de bu dönemden geçtiğini hatırlıyorum."

"Ben alışveriş yapıp seninle Barbados'ta bir ay geçirdim. Önüme gelenle yatmadım. Senin belli ilaçlara hep bir düşkünlüğün olmuştu, o huyunu annemizden alıyorsun... ama Tanrı

aşkına Ellie. Kendine bir hobi bul. Bir erkek arkadaş ya da kız arkadaş bul. Kendini adayabileceğin bir dava bul. Tanrı'yı bul. Ne yaptığın sikimde değil, yeter ki çok param ve çok fazla seçeneğim var diye sızlanma."

Yüzümde nasıl bir ifade olduğundan emin değildim ama Finley'nin yüzünü yansıtır olabiliirdi. Gözlerimi kapayıp kanepeye oturdum ve arkama yaslandım. "Kahretsin. Haklısın. Sterling'e dönüşüyorum."

"O kadar kötü değilsin ama tek eksiğin bir defa rehabilitasyona girip çıkmak. Sen sıkılmış değilsin, sen boşsun. Bunu kokain ve esrarla doldurmaya çalışmaktan vazgeç. O haltların bir işe yaramadığını biliyorsun."

Gözlerimi kısıp ona baktım. "Hayırdır Finley? Ne zamandır yetişkinlik oynuyorsun? Kahveni, çayını karıştıran bir bakıcın varken kalkıp bana yaşam tercihlerim hakkında söylev mi çekiyorsun?"

Ayağa kalkıp kanepede yanıma oturdu ve bacaklarını kucağıma koydu. Parmaklarını parmaklarıma doladı. "Betsy aşırı dozdan gitti. Senin de öyle olmanı istemiyorum."

Oturduğum yerde doğruldum. "Betsy March mı?"

Finley başıyla onaylayıp başparmağıyla avucumu ovaladı. "Dokuz ay önce senin şu anda olduğun noktadaydı. Hepimiz gördük."

"Ben görmedim."

"Sen ortada yoktun Ellie. Artık kimsenin seni gördüğü yok. Belki Sterling hariç."

"Gelecek hafta Sanya'ya gidiyoruz."

"Seni altı aydır görmedim. Betsy bomboştu. Senin yerde kendi pisliğinin içinde yatarken bulunduğunu duymak istemiyorum. Bunları ablan olarak söylüyorum. Her şeyi mahvediyorsun. Kendine gelip hayatına çeki düzen vermen lazım."

İçten bir gülümsemeyle, "Kendime çek mi yazmam lazım?" dedim.

Finley havadan sudan konuşuyormuş gibi yapmaya çalışıyordu ama çevik bir hareketle gözünü sildi.

Ona uzandım. "Fin. Ben iyiyim."

Başıyla onayladı. "Biliyorum. Hepimiz kötü olana dek iyiyizdir zaten."

"Hadi gel, bütün gün yoldaydın. Sana sıcak bir banyo hazırlayalım, gevşersin sonra da yemek ısmarlarım."

Bana bakıp gülümsedi. "Canının sıkılmış olmasına şaşmamalı. Bu kulağa korkunç geliyor."

"Tamam, o zaman sıcak bir duş al, sonra da gidip akşam yemeği yer ve seksi tiplerle dolu bir bar buluruz."

Sırttı. "Çok daha iyi."

Grove kalabalıktı ama tıksık tıksık değildi. Kayak mevsimi için tuhaf bir durumdu ama şanslıydık. Finley zamanını Kir Royale'yle çevredeki masalar arasında bölüyor, salt güzel olduğu için üstüne çektiği bakışların tadını çıkarıyordu.

"Buradaki erkekleri hep beğenmişimdir. Alışık olduğumuzdan farklı bir seksilikleri var. Kaba. Sakallar hoşuma gidiyor."

"Aslında çoğu buranın yerlisi değil."

Omuz silkti. "Biz de değiliz." Telefonu titreşince çabucak cevap yazdı. Mesajı kim gönderdiyse canını sıkıyordu.

"Annem mi?"

Finley başını iki yana salladı. "Sadece Marco, nasıl olduğumu merak etmiş."

Öne eğilirken neredeyse tamamen açığa çıkan göğüslerimi masaya yasladım. Finley bunu fark etti ama göğüslerimin dikkatini dağıtmasına sadece bir anlığına izin verdi.

"Sana âşık mı?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Büyük ihtimalle. Şu üstündekini nereden al-

* Bir çeşit alkollü kokteyl. -yhn

dın? Minicik memelerini bir acayip yapmış, çok büyük duruyorlar.”

“Memelerim minicik değil.”

Garson edamamelerimizi” getirirken Finley, “Hadi ama,” dedi. “Sen neredeyse B-kap bile değilsin.”

“Herkes cerrahi yöntemlerle Çift D’ye kavuşma derdinde değil Fin.”

Garsona baktı. Adam konuşmaya başladı ama Fin onu susturdu. “Evet, bir tane daha istiyorum. Hayır, şu anda bizim için getirebileceğin başka bir şey yok. Evet, edemame şahane olmuş. Teşekkürler.”

Garson başıyla onaylayıp mutfağa gitti.

“Yemeğimizin içine tükürecek,” deyip sallanan kapının arkasında gözden kaybolmasını izledim.

Fin nefes vererek bir kahkaha attı. “Kaba davranmadım. Sadece uğramasını daha etkili hale getirdim.” Gözleri aydınlandı ve ayağa kalkıp Sterling’i kucakladı. “Merhaba aşkım!”

Sterling önce yanağını sonra da doğrucu dudaklarını öptü. Fin gözünü bile kırpmadı.

Gözlerinin içine bakıp başını yana sallayarak, “Fin, çok güzelsin,” dedi.

Gülümsedi. “Haklısın.”

Sterling, Finley’nin sandalyesini çekip oturmasını bekledi ve ardından öne itmesine yardımcı oldu. Eğilirken başını yana çevirip yanağına minik bir öpücük kondurmasına izin verdim.

Sterling, “En baştan söylüyorum... Kız kardeşini öptüm,” deyip Finley’nin yanına oturdu.

Önce ona sonra da bana baktı. “Bu ne geveliyor böyle?”

“Dün onu bir nevi beni öpmeye zorlamış olabilirim,” derken daha şimdiden Finley’nin sessiz hiddetini hissedebiliyordum. Kendisini belki şu saniye istemiyor olabilirdi ama Sterling ona aitti. “İtfaiyeciden kurtulmak için.”

* Soya fasulyesi. -yılın

Finley kaşlarını kaldırdı ve doğrulama için Sterling'e baktı. Tuhaf bir çiftlerdi, ikisinin üstündeki elbise ve aksesuarların ederi ortalama bir evden fazlaydı ama ikisi de duygusal ve ahlaki olarak iflas etmişlerdi. Finley konuşarak beni bir girdabın içinden kurtarmayı başarmış olabilirdi ama cebi insan, dolabı da bir sürü eşyayla doluydu; ortak noktaları ise hepsinin de harcanabilir olmasıydı. Sterling, Finley'yi seviyordu ama asla onu kazanmak için yalvarmazdı ve başka birini sevmeyi denemektense sonsuza dek sefil bir halde yuvarlanıp durmayı yeğlerdi. Arkadaştık çünkü dünya nüfusunun yüzde birinden azı, çok fazla para ve çok fazla fırsata sahip olmanın verdiği kederi, finansal sınırların tamamen ortadan kalkmasının verdiği can sıkıntısını anlayabilirdi.

Birbirimize zamandan başka bir şey veremez ve bedava bir tatile davet edilmeyi umamazdık. Arkadaşlığımızda kurduğumuz bağların rolü her zaman, sadece seçkinlerin anlayabileceği espriler ve gece geç saatte yapılan konuşmalardan daha az olacaktı. Eğer para sıkıntısı hakkında sızlandığımız olursa bunun asla borca ihtiyacımız olduğu anlamına gelmediğini bilecektik. Diğer herkesle paylaştıklarımıza ek, tek bir özelliğimiz olduğu gerçeği dışında ortak hiçbir şeyimiz yoktu.

Finley, Sterling'e, "Onu hakikaten de öptün mü?" diye sordu.

Başıyla onaylarken hatasını çok geç fark etti. Onu kışkırtmamayı ummuştu. Finley'nin öfkesi her zaman ağır ama derindi ve daha yeni fokurdamaya başlamıştı.

"Fin," diye başladım.

"Şş. Senin konuşmaya hakkın yok."

Arkaya yaslanıp durumun daha da tuhaflaşmayacağını umdum.

Levregimizle dana etimizi, manda lorumuzu ve hindibamızı yedik. Çok fazla Kir Royale içtik ve kadehlerimizdeki sıvı nasıl oluyorsa yavaşça İrlanda viskisine dönüştü ve garsona

hayatında gördüğü en büyük bahşisi verdikten sonra sigaralarını yakıp havaya beyaz dumanlar üflemek için dışarıya, soğuk havaya çıktık.

Finley bizi affetmiş gibi duruyor, Sterling'in göğsüne yaslanıp esprilerime gülüyordu ama ben öyle olmadığını biliyordum. Sterling onu tutması için izin verdiği her fırsatı kullanarak Finley'yi kendine doğru çekti. Onları caddenin ilerisindeki mahallenin kötü şöhretli barı Turk's'e götürdüm. Bilerek zor bulunacak bir yere koydukları arka kapıdan girdik.

Finley sarhoş, aptal bir sesle, "Senin Hotshot'ını görmek istiyorum," dedi.

"Büyük ihtimalle burada olacaktır. Onu daha önce burada görmüştüm. Yerlilerin çoğu Turk's'te takılıyorlar."

İçeri girip paltolarımızla eldivenlerimizi çıkarırken Paige bardan bana el salladı. Bana sarılıp bizi köşedeki bir masaya götürmesine izin verdim. Tyler Maddox tam beklendiği gibi elinde koca bir bira bardağı tutuyordu, sigarasını da kulağının arkasına takmıştı.

Finley kulağıma çok da alçak olmayan bir sesle, "Siktir," dedi.

Tyler durduğu yerden Sterling'in elini sıktı, boş elini açarak kendisinininki de dahil boş sandalyeleri gösterdi. Zeke'le başka bir adam, biz oturana kadar ayağa kalktılar; sonra da Tyler'ın masamıza çekecek bir sandalye daha bulmasını beklediler.

Paige kulağıma eğildi. "Az önce senden bahsediyordu."

"Bahse girerim öyle yapıyordur," dedim.

Finley kendisini önce Tyler'a ardından Zeke'e tanıttı. Uzattığında üçüncü adam elini sıktı.

"Daniel Ramos," dedi.

Tyler ukala ukala sıratarak, "Aynı zamanda Sugar' ismiyle de tanınır."

Finley kıkırdadı. Tyler'dan anında hoşlanmıştı ve Sterling

* Şeker. -çn

de bunun farkına varmıştı. Kahkaha ve sevgiden, hayatının aşkıyla Paige arasında oturmaya fazla kolayca geçiş yaptı.

Paige çenesini eline dayayıp Sugar'a gülümsedi. "Bu o kadar öngörülebilir ki."

"Ne?" diye sordu.

"Bütün yerleşenler California'dan geliyorlar."

"Buraya altı mevsim kalmayı amaçlayarak gelmedim," dedi.

Paige'in mor renkli Elvis tarzı saçları barın neon ışıklarında parlıyordu. "Peki neden geldin?"

"Buraya bir kız için geldim."

Zeke omzuna bir tokat attı. "Sugar tatlı biri, değil mi?"

Sugar omuz silkip ondan uzaklaştı.

Paige, "Peki ya nerede?" diye sorup elinden gelen en cilveli gülümsemesini takındı.

Sugar, "Burada değil," deyip ona doğru eğildi.

Finley canı sıkılmış bir şekilde, "Bu gece garson yok mu?" dedi. İşte o anda gözlerindeki öfke kıvılcımının açık ettiği gerçeği gördüm. Ne beni ne Sterling'i affetmişti. İkimizi de cezalandırmak için ona bahsettiğim Hotshot'la flört edecekti.

Tyler ayağa kalkıp bara yöneldi. "Tamamdır."

Bir süre Finley'yle Sterling'in sohbet etmelerini dinlerken aynı anda Zeke'le Sugar'ın konuşmalarına kulak misafiri olmaya çalıştım. Sugar bir kızdan yakınıyordu ve sonra da Zeke başka bir Maddox'tan bahsetti.

"Tyler'ın bir erkek kardeşi mi var?" diye sordum.

Zeke, "Dört tane," dedi.

"Beş Tyler'ın ortada dolandıklarını hayal edebiliyor musun?" diye takıldım.

Zeke, "Etmeme gerek yok," dedi. "Kendi gözlerimle gördüm ve acayip korkutucu bir şey."

Başımı iki yana salladım. "Zavallı anneleri. Ben olsam kendimi öldürürdüm."

“Görünüşe göre üç tane daha var.”

Finley, Tyler’ın kişisel meselelerinden nasıl haberdar olduğunu merak ederek dikkatini bana çevirince Zeke’i işaret etti ve o da gülümseyerek Tyler’ın kolunu okşamaya devam etti. “Sizden beş tane mi var yanı?” diye sordu. “Dövüşmeyi öyle mi öğrendin?”

Tyler bir anda rahatsız olmuş gibi görünerek, “Ah,” dedi. “O meseleyi duymuşsun.”

“Doğru mu peki?”

“Büyük ölçüde.”

“Hiç, bir kız için kavga ettin mi” diye sordu.

Onun için üzölmeye başlamıştım. Finley, Sterling’le beni kıskandırmak için öyle büyük bir çaba harcıyordu ki çaresiz turist kızlara benzemeye başlamıştı.

“Hayır,” dedi Tyler. “Asla.”

Finley, “Sana inanmıyorum. En azından bir defa ikiniz aynı kıza kapılmış olmalısınız, değil mi?” diye sordu.

Tyler kıpırdandı. “Hiç yumruklaştığımız filan olmadı. Tamamen farklı tipleri çekici buluyor olmamızın da yardımı oldu. En azından çoğumuz için.”

Finley öne eğilip, “Senin tipin ne? Sarışın, zengin, nemfoman mı?” diye sordu.

İrkildim. “Fin...”

Sterling ayağa kalktı. “Bu gece benden bu kadar.”

Finley sızlanıp, “Hayır,” diyerek ona uzandı. “Aptallık etme. Daha yeni geldik.”

Sterling masaya herkesin içkisini fazlasıyla karşılayacak birkaç banknot fırlatıp kapıya yöneldi. Finley surat assa da peşinden gitti.

Tyler birkaç saniye boyunca beni izledikten sonra dirseğini masaya yasladı. “Sen de mi gidiyorsun?”

Kadehimi dikip bir yudum alıp başımı iki yana salladım. “Finley geri dönecek. Sterling dönmeyecek.”

"Nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Uzun zamandır arkadaşız."

Zeke eliyle ağzını kapatarak gülerken ben hariç her yere bakıyordu.

Bir kaşımı kaldırdım. "Komik bir şey mi var?"

Boğazını temizleyip biraz doğruldu. "Hiç. Sadece tuhaf bir üçlüsünüz. Çocuk onunla mı beraber? Kız seninle mi kalıyor?" Kirli sakalını kaşırken cevap vermemi bekledi.

"Kız benim kardeşim. Siz hiç çalışmıyor musunuz?" diye sordum. "Sizi ancak eğlenir, sevişir ve şirket arabasıyla dolaşırken görüyorum."

Tyler bir tepsi daha shot ısmarladı. "O bir şirket kamyonu. Ve evet, gecemizi gündüzümüze katarak çalışıyoruz. Sadece son zamanlarda çok iş çıkmadı. Sezon dışında şehir için çalışıyoruz."

Sugar Tyler'a kadeh kaldırdı. "Hakikaten de öyle yapıyoruz. Kasabayı bir defadan fazla kurtardık."

Kadehimi yükseğe kaldırdım. "Yangınlarla mücadele etmeye filan!"

Tyler, "Mücadele etmeye *filan* mı?" derken rencide olmuş gibiydi.

Bir kahkaha attım. "Of, lütfen. İş seçen sensin. Herkes sana tapınmalıymış gibi bir durum yok."

Tyler ayağa kalkarak, "Vay be, tamam," dedi. Sandalyesinin arkasını tutarken Henley yeninin altından, kolunun ön kısmındaki kasların kasıldığı görüldü. Sağ bileğindeki yıpranmış, deri bilezikleri düzeltti, tırnakları düzgün kesilmemişti ve parmaklarının eklemeleri de Paige bizi masalarına getirdiğinden beri iki defa yaptığı gibi kıtlatmaktan kalınlaşmış gibilerdi. O parmakları içimde istiyordum, kollarının kalçamı kavrarken kasılmasını istiyordum. Daha önce hiç aklıma gelmeyen bir şey istiyordum: Tekrar etmek.

Zeke, "Sakin ol Maddox," dedi. "Haksız değil."

“Evet, yanılıyor. Olabilecek her şekilde yanılıyor.”

Zeke’e bakıp göz kırptım. “Buradan çıkınca ne yapacaksın?”

Zeke etrafına bakınıp göğsünü işaret etti. “Ben mi?”

“Evet. Fanılan beni benden alıyor. Şu odunseksüel havana bayıldım.”

Zeke kıkırdadı ve sonra da ciddi olduğumu anlayınca yumruğunu ağzına götürüp neredeyse tükürüğünde boğuldu.

Tyler’ın bara gitmek için iterek kalktığı sandalyesi öne düşüp masaya dayandı. Dirseğini bara dayayıp barmen Annie’yle sohbet etmeye başladı. Kız kıkırdayıp başını iki yana salladı ve kirpiklerini tam da Tyler’ın ihtiyaç duyduğu şekilde kırıştırdı.

Zeke, “Siz ikinizin arasında neler dönüyor bilmiyorum,” dedi. “Ama beni ortada bırakmayın.”

Sugar, “Bilge adamsın,” deyip Zeke’in omzuna bir şaplak attı.

“Tamam,” deyip Paige’e döndüm. “Daha sonra ne yapıyorsun?”

Yaramaz bir gülümsemeyle, “Seni?” dedi. Plan B, hatta Plan C olmak umurunda değildi.

Gülümsedim. “Doğru cevap.”

Arkamda duran uzun boylu birine bakarken Zeke’in çenesi yukarıya kalktı.

Zeke, “Selam Todd, artık buraya girmene izin vermediklerini sanıyordum,” dedi.

Todd ayakları üzerinde kıpırdandı, elmacık kemiğinde sarılaşmaya başlamış bir çürük vardı. “Maddox buradan benden çok daha sık atıldı. Ama bak işte, onunla buradasın.”

Zeke başıyla onayladı. “Haklısın. Neden kendime bunu yapıp durduğumu bilmiyorum.”

Sugar arkadaşının sırtını sıvazladı. “Gitmemiz lazım.”

Todd aşağıya eğilip şakağını şakağıma dokundurdu. Rahatsız olmaktan çok meraklandığım için kımıldamadan durup bekledim.

Sugar öne eğildi, atlamaya hazırды. Lacivert gömleği, altındaki canavarı gizliyordu. Tuğladan örölmüş bir duvar gibiydi, hatta belki de Tyler'dan da sağlamdı ve onun kadar uzundu. İkisinin de saçları üçe vurulmuştu ama Sugar zincirlerini ko-parmış bir bulldogtan çok, eğitimli bir asker gibiydi.

Todd, "Belki size katılırız," deyip bana bakmak için döndü. Yüzüme biraz fazla yakın bir mesafede gülümsedi ama irkilmedim. Pervasızdı ve biraz sonra gerçekleşecekleri görmek için en önde olmak istiyordum.

Sugar, "Todd," diye uyardı, "Maddox epey içiyordu."

Todd, "Ben de öyle," deyip bana gülümsedi. "Adın ne güzelim."

Yüzündeki ifadenin tıpatıp aynısını takınarak, "İşte bu," dedim. "Benim adım bu."

"Güzelim mi?"

Tyler müziğin üstünden gürleyen bir sesle, "Mercer," dedi. Todd'un hemen arkasında durmuş, kişisel alanına girerek ona meydan okuyordu.

Sugar ayağa kalktı. "Gidiyoruz Maddox."

Tyler'ın ağzının bir kenarı yukarı kıvrıldı ama gözlerini Todd'un gözlerinden çekmedi. "Bütün bu güzel kızlar daha yeni gelmişken olmaz."

Paige'in elime dokunan elini sıktım, korktuğum için değil, testosteron seviyesi fırlayınca mahrem yerlerim olabilecek en güzel şekilde sızlamaya başladığı için.

Zeke ayağa kalkınca barmenler ne olduğunu fark ettiler.

Todd ile Tyler tam yirmi saniye boyunca birbirlerine baktıktan sonra nihayet Todd konuştu: "Bir şeyi merak ediyorum."

Tyler, "Merakını giderebileceğimden eminim," dedi.

"Kardeşin ortada yokken bir sikim yapabiliyor musun?"

Tyler'ın gözleri heyecanla parladı. "Beni umutlandırıp yarı yolda bırakma Mercer. Ya yumruk salla ya da defol git."

Düşünmeden ikisinin arasına girip başımı kaldırdım. "Siz

erkekler bunu neden yapıyorsunuz? Birbirinize soyadınızla neden hitap ediyorsunuz yani? Birbirine ön adıyla hitap etmek kız işi mi? Fazla mı samimi?"

Sugar bana uzandı. "Gel buraya Ellie."

Yüzümü ekşittim. "Bir şey yapmayacaklar."

Todd, "Yapmayacak mıyız?" diye sordu, hakarete uğramış gibi mi hissediyordu yoksa rahatlamış mıydı, kendisi de bilmiyordu.

Omuzlarına dokunup yanağına yumuşak bir öpücük kondurmak için parmak uçlarımda kalktım. "Bana daha sonra teşekkür edersin." Dizimi kaldırıp bütün gücümle kasıklarının arasına geçirdim. İki büklüm oldu ve diğer herkes şok içinde izlerken cenin pozisyonunda yere düştü.

Annie, "Hey! Buradan defolun gidin!" diye bağırdı.

Tyler elimi kavrayıp dışarıya doğru koştu ve kapıyı itip açtıktan sonra önce ara sokağı aştı, ardından cadde boyunca koşmaya devam etti. Hafif bir tipinin içinden geçerken ayakkabılarımız yerdeki karları ezdi. Tyler, arkadaşları hemen arkasında beyaz Dodge kamyonetine gelene kadar durmadı.

Anahtarlığındaki düğmeye basıp şaşkın bir sırtışla bana bakarken, soluğu soğuk gece havasında buğulanıyordu. Yolcu tarafındaki kapı açılıp sonra da hızla kapatılırken başıyla kamyoneti işaret etti. "Geç içeri. Onları eve götüreceğim ve sonra da..."

"Ve sonra ne?"

Omzunu silkti. "Seni eve götüreceğim."

Ellerimi paltomun ceplerine sokup başımı iki yana salladım. "Yok. Dönüp Fin'i beklemem lazım."

"O Sterling'le."

"Aynı zamanda Paige'i de geride bıraktık."

Tyler, "Bunu neden yaptın?" diye sordu. "Bir kızın bunu yaptığını hiç görmemiştim, hem de hiç. Yani, belki bir defa ortaokuldayken ama o zaman da hiç böyle keyifli değildi."

"Yüzündeki morluk, onu sen mi yaptın?"

Başıyla onayladı. "İki hafta önce. Bar kavgası. Çok zalimceydi."

"Ama sende hiç morluk yok."

Omuz silkti. "Bana vurulmasından hoşlanmıyorum, dolayısıyla yok."

"Kimse hoşlanmaz."

"Ama bana vuramıyorlar işte."

"Nasıl oluyor? Eğitim filan mı aldın?"

"Bir nevi. Dört erkek kardeşim var."

"Dövüşmediğinizi söylediği hatırlıyorum."

"Kızlar için değil."

"Hepsi de senin gibi mi? Kardeşlerin yanı?"

Bir kez daha omuz silkti. "Hemen hemen."

"Bu çok şeyi açıklıyor."

Yüzünde, dün gece merdivenin bitiminde taşıdığı ifadeyle bana doğru bir adım attı. "Bunu yapmana gerek yoktu. Durum kontrolüm altındaydı."

"Senin için yapmadım, onun için yaptım."

"Onu öldüreceğimi bildiğin için mi?"

Soluk verirken bir kahkaha attım ve bir sigara çıkardığını görünce dudaklarımı yaladım. "Onlardan bir tanesini ben alayım."

Tyler benimkini yakarken sigarasını dudaklarının arasında tuttu ve sonra da kendi sigarasını yakmak için eliyle çakmağının alevini korudu. Aynı anda soluk verdik ve bedenimin titremeye başladığını hissettim.

Tyler, "Benimle eve gel," dedi.

Başımı iki yana salladım. "Paige'i eve götüreceğim. Sugar'la ilgileniyordu. Şimdiyse orada tek başına oturmuş o bok çukuru süsleyen gelmiş geçmiş en güzel şey olmasına rağmen kendini yetersiz hissediyor."

Bakışlarını çevirip, "En güzeli değil," diye bir şey mırıldandı. Ben karşılık vermeyince gözlerime bakmak için döndü. "Seni eve götürmek istiyorum."

“Bu gece canım daha yumuşak bir şey çekiyor.”

Eğilip dudaklarımı bir defa öptü. “Yumuşak da yapabiliyim.”

Soluğumla onu içime çekerken kasıklarımın gerildiğini hissettim. “Bizim gibi değil.”

Parmaklarını enseme kaydırıp beni iterek aracının kapısına dayadı ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırıp tıpkı ilk gece olduğu gibi öyle bir hasretle tadıma baktı ki diğer her yanımla beraber aklım da eriyip gitti.

Geri çekilip başparmağını altdudağıma sürdü. “Paige’i sikerler.”

“Niyetim o zaten,” deyip birkaç adım geriledikten sonra arkama döndüm.

Tyler iç çekti ve ardından kapısının açılıp kapanmasını ve aracının motorunun çalışmasını duydum. Caddenin karşısına geçip Turk’s’e döndüm. Paige iki yanı karla kaplı ara sokakta öylece durmuş sigara içiyordu ve beni görünce rahatlamış gibi göründü.

“Geri döndün,” dedi.

Telefonum titreşti ve ekranı aydınlandı. Finley’nin dergi kapaklarına yakışacak güzellikte selfiesini görünce suratım asıldı.

Yoldayım. Marco arabayla bizi alacak.

Homurdanıp telefonu arka cebime koydum.

Paige, “Kötü haber mi?” diye sordu.

“Yanımdaki kız, ablam Finley. Bir asistanı var ve şu anda onunla beraber. Bizi almaya geliyorlar.”

“Bizi mi?”

Yüzüm yumuşadı. “Aynen. Önümüzdeki üç saat için başka bir planın var mı? Ya da sabaha kadar?”

Paige yutkunup gülümseyerek başını iki yana salladı. Öylesine tatlı bir yüzü vardı ki... Masumiyetinin ölümü henüz ta-

zeydi ve hâlâ yaşıyormuş numarası yapmaktan keyif aldığını görebiliyordum.

Arabanın farları gözümüzü alınca el ele tutuştuk. "Marco ne yapıyorsun ya? Uzunları kapasana!"

Şoför koltuğundan, "Özür dilerim!" diye seslendi.

Işıklar kısıldı ve elimi Paige'e uzattım. "Bu mutlu son değil, sadece bu gecelik bir şey."

Parmaklarımı parmaklarına dolayıp başıyla onayladı ve peşimden Marco'nun kiralık arabasına geldi.

Arka koltuğa yerleşirken Finley, "Selam," dedi. Ruju ve rimeli yüzüne bulaşmıştı.

İrkildim. "İyy, sana ne oldu böyle? Lütfen suçluluktan Marco'ya sakso çektiğini söyleme."

Finley'nin gülümsemesi solup gitti ve önüne döndü. "Bizi eve götür."

"Tabii, Bayan Edson."

Bölüm Dört

Finley beyaz pofuduk bir bornoza sarınmış, elinde kalın beyaz kâğıda sarılı, parlak camgöbeği kurdelesini olan bir kutuyla paytak paytak yürüyerek odama girdi. Işığı açar açmaz irkildi. Yüzüne bulaşmış olan rimelden eser kalmamıştı ve her zamanki gibi muhteşem görünüyordu; sadece, aslında ihtiyaç duymadığı makyajı eksikti.

Yatağında karın üstü çıplak yatmakta olan Paige'i gördü ve pencerenin dibindeki banka gelerek yanına oturdu.

Kutuyu bana verip duvara yaslandı.

"Aç."

Dediğini yaparak zor da olsa kâğıtla kurdeleyi çekiştirdim ve nihayet karton kapağa ulaştım. İçinde kartondan bir kutu daha vardı. Onu kaldırıncı yan tarafında bir fotoğraf makinesi fotoğrafı olduğunu gördüm. "Bu nedir?"

"Bu yeni başlayanlar için üretilmiş en pahalı fotoğraf makinesi değil ama en iyisi. Ya da en azından Google bana öyle diyor."

"Bu senin fikrin miydi?"

Omuz silkti. "Marco'nun. Maui'deyken fotoğraf makinesini çalana kadar sıkıntıdan patladığından bahsetti. Çektiğin bazı pozlar onu hakikaten etkilemiş. Senin için iyi bir hediye olacağını düşünmüş."

"Maui'yi neredeyse hiç hatırlamıyorum."

"O zaman fotoğraf makinesi tam sana göre bir hediye," diye takıldı.

Lens kapağını kaldırıp alıştırma düğmesine bastım ve bana tanıdık gelen birkaç ayarla oynayıp lensi Finley'ye doğrulttum. Ellerini yüzünü örttü. "Aklından bile geçirme."

Paige'e dönüp buruşmuş çarşafın üstündeki eline odaklanıp deklanşöre bastım.

Fotoğraf anında ekranda göründü ve ben de fotoğraf makinesini sadece Finley'nin görebileceğı kadar çevirdim.

"Marco haklıymış. Doğuştan yeteneklisin."

"Fotoğraf makinesi için teşekkür ederim," dedim. Elime hiç yabancı gelmemişti, tutunabileceğim bir şey.

Finley başıyla Paige'i işaret etti. "Tatlı bir kız. Ve Tanrım... acayip güzel. Senin yatağında uyandığına göre epey kötü canı yanmış olması lazım. Daha çok katrana bulanıp üstüne tüy dökmüş gibi hissetmiş olmalı. Zavallı çocuk."

"Biliyorum."

"Dolayısıyla büyük ihtimalle onu yanında..."

"Biliyorum. Onu uyardım."

"Bunun bir işe yaramadığını biliyorsun. Onun gibi insanlarla mutlu sonlarımız olmuyor. Onları mahvediyoruz."

Sigaramın közünü koparıp izmaritini aşağıdaki gizli Marlboro mezarlığındaki yüzlercesinin yanına gönderdim.

"Bilmiyorum. Ben dün geceyi mutlu sondan sayıyorum."

"Ben ciddiym Ellie."

"Bunu da biliyorum."

"Ve sırf yanlış anlaşılma olmasın diye söylüyorum, ben suçluluktan sakso çekmem. O senin hastalıklı becerin."

"Öyle dememeliydim. Biraz kafam karıştı. İtfaiyeci beni öptü. Onun dışında birilerini, herhangi birini eve götürmeye çalışıyordum."

"Şirin olan mı?" Başımla onaylayınca omuzları düştü. "Lanet olsun. Onu ben istiyordum."

"İstemiyordun."

"Görmezden gelmeye çalışmıştım."

“Neyi görmezden gelmeye?” Paige’e baktım. Yumuşak ellerini hâlâ her yerimde hissedebiliyordum, tuzlu tatlılığı hâlâ dudaklarımdaydı.

“Kendisini sana kaptırmış olduğunu. Ne zaman ağzımı açsam konsantrasyonunu bozuyordum âdeta. Ona bakmanı o kadar çok istiyordu ki, sen de şuradaki böğürtlenli keke bakıyordun,” deyip Paige’i işaret etti.

“Onun ilk istediği ben değildim. Sugar’ın yanında uyanmayı tercih ederdi.”

“Sugar, Zeke’le başka bir kızdan bahsediyordu. Kalbinin kırılmış olduğu hissine kapıldım. Paige onsuz daha iyi.” Finley, Paige’i ölmekte olan bir kedi yavrusuymuş gibi inceledi. “Belki de kendisini toparlar.”

“Toparlar toparlar,” diyerek ayağa kalktım. Odayı aşip yatağımdaki çıplak şahesere sokuldum.

Paige gözlerini açmadan arkasına uzanıp ona doladığım kollarımı daha da sıkılaştırdı.

Finley bana el sallayıp dudaklarını, *İki saat sonra brunch var*, diyecek şekilde kıpırdattı.

Yanağımı Paige’in sırtının ipek gibi tenine yaslayıp bayat sigara dumanıyla parfümün baş döndürücü karışımını içime çektim. Titreyince mavi saçları tavus kuşu tüyü gibi yastığın üstüne süründü. Bunları kaçınılmaz olarak takip edecek o tuhaf vedalaşmadan ya da duygularından korkmuyordum. Benden sonra hayatını nasıl yönlendireceğine dair samimi merakım, aramızdaki var olmayan boşluğa yerleşti. Bacağımı bacağının üstüne atıp kıvırdım; pürüzsüz, yumuşak uzvu, mükemmel bir kıvrıma sahip, güneşin ilk ışıkları göğü pastel renklere boyayana dek dokunuşlarım altında kıvrılıp bükülen kalçasını kaplayan pahalı, buruşmuş çarşafın altından çıkmıştı.

“Uyanığım,” diye fısıldadı. “Hareket edersem biteceğinden korkuyorum.”

Fotoğraf makinesini yüzünün önüne yerleştirip tuşa bastım

ve ona elinin fotoğrafını gösterdim. Kolunun ötesindeki her şey bulanıktı ama mavi saçlarını başka biriyle karıştırtmasının imkânı yoktu. Benden silmemi istemesine hazırdım ama arkaya uzanıp yüzümü okşadı.

“Güzelmış.”

“Bende kalabilir mi?”

“Evet. Bitti mi?”

“Bitti,” dedim. “José’ye, seni evine bırakmasını söylerim.”

“José kim?” diye sordu. Oturup gerindi, hiç de rahatsız olmuş gibi durmuyordu.

“Bir çalışan.”

Gülümsedi, uykulu, halinden memnun iki göle benzeyen gözleri, odaklanana kadar kirpiklerinin ardında birkaç defa gözden kayboldu. “Ben giyineyim.”

Yataktan aşağıya hoplayıp dar kotuyla süveterini üstüne geçirdikten sonra botlarını giydi.

“Kahvaltı aşağıda. Maricela sana ihtiyacın olan her şeyi getirir.”

Paige başıyla onaylayıp çantasını göğsüne bastırdı. Hakkaten de kendisine katılmamı istemeyecekti. Benden hiçbir şey istemeyecekti.

“Belki görüşürüz,” dedi.

Başımı elimle destekledim. “Talihimin ikinci defa o kadar yaver gideceğini sanmıyorum.”

İltifatımın hoşuna gittiğini saklamaya çalışmadı. Yanakları pembeleşti ve paltosunu taşıyarak kapıdan çıktıktan sonra koridorda kayboldu. Basamaklardan inerken ayak sesleri neredeyse hiç duyulmuyordu ama onu selamlayan babamın sesi yukarıya ulaştı.

Yatağın başına yaslanarak iyice yerleştim ve sabırla, korkusuzca engizisyonu bekledim. Temizlik faturasına kızmış olacaktı evet, fakat onu esas çileden çıkaran paradan çok Peter Max tablosu olacaktı. Hayatta benden çok sevdiği bir şey yoktu

ve bu da çok talihliydi çünkü git gellerim ve triplerim ona milyonlarca dolara mal olmuştu. Ferrari'si, ortağının İtalya'daki villasında çıkan yangın ve hapse girmemem için yaptığı yasal masraflar (ki aynı zamanda rüşvet olarak da bilinirler).

Bir anda kapımın eşiğinde durdu, sanki vampirmiş de içeri girmek için onu davet etmem gerekiyormuş gibi.

"Merhaba babacığım, geziniz nasıldı?"

"Ellison," diye söze başladığında sesinde sahte bir hayal kırıklığı vardı. "Seninle biraz sohbet etmek için eve erken döndük. Seni sevmediğimizden değil tavşancığım..."

"Beni sevdiğinizi biliyorum," dedim. Yüzümde hiç ifade yoktu ama bu konuşmanın nereye gittiğini merak etmeye başlamıştım. Lafa genelde *Bizi büyük hayal kırıklığına uğrattın ama seni seviyoruz ve daha doğru davranmanı bekliyoruz* konuşmasıyla girerdi ama bu defaki farklı duruyordu.

İçini çekti, bana ebeveynlik etmekten daha şimdiden bitkin düşmüştü. Koridorda iki çift topuklu takırdadı. Annem odaya girince biraz daha dikleştirdim, arkasından da yaşam koçu Sally geldi.

Annem, "Philip," diye başladı, "Sana beklemeni söylemiştim." Ağzının içinden konuşuyor, bana hep yaptığı gibi gülümseyordu, sanki doğal olmayan gülümsemesi sözcüklerini bùyülü bir şekilde algılanamaz kılacakmış gibi.

"Ben sadece..."

Sally, "Bay Edson," dedi. "Unuttunuz mu, bir ortak cephe sergilememiz çok önemli."

"Bu nedir?" diye sordum eğlenerek. "Bir yüzleşme toplantısı mı?"

Babam, "Seni seviyoruz," dedi.

Annem elinin tersini kocasının göğsüne dayadıktan sonra ileriye doğru bir adım atıp parmaklarını önünde birleştirdi. "Ellison, babanla partiyi ve eve verilen hasarı öğrendiğimiz sırada zaten sınırımıza gelmiştik. Seni kaç defa uyardığımızı ha-

tırlamıyorum. Artık bir yetişkinsin. Gerçekten bu yaptığının bir bahanesi olamaz.”

“Sally neden burada?” diye sordum.

Annem devam etti: “Artık senin ve diğerlerinin güvenliğinden endişe edeceğimiz bir noktaya geldik. Az önce giden genç kız kaç yaşındaydı?”

“Yeterince büyüktü,” deyip yastığıma yerleştim.

Ne kadar rahatsız hissettiğimi saklamak için gerindim. Bu tarz bir yüzleşme onlar için bir ilkti. Ebeveynlerim genelde karşımda durur, benimle nasıl başa çıkacaklarına dair hararetli bir tartışma yaparlardı ve ardından babam beni lüks bir tatile gönderirdi, Finley’yle çıkmak üzere olduğum gibi bir tatile.

Annem alnındaki pişmanlık çizgilerini düzeltti. “Babanla ben bir karara vardık,” diyerek boğazını temizledi. Bıkınlığına rağmen emin değildi.

Sally, “Meredith... devam et,” dedi.

Annem kendini zorlayarak, “Cezalısn,” dedi.

“Ben... neyim?” son sözcüğü duyduklarıma kesinlikle inanmadığım için kıkırdarak söylemiştim. Hayatımda hiç cezalandırılmamışım, cezalandırılacak kadar küçük olduğum zamanlarda bile.

Annem başını iki yana sallayıp babama sığındı. O da annemi sanki cesedimi teşhis ediyormuşçasma bir edayla tuttu.

Sally devreye girdi. “Finley’yle Güney Çin Denizi’ne yapacağın gezi iptal edildi, kredi kartların ve ailenin evleriyle çalışanlarına erişimin de aynı şekilde. Burada doksan gün kalmaya iznin var. İş bulmak zorundasın ve annenle babanın meskene verilmesine neden olduğun hasardan ötürü oluşan zararını karşıladığında ayrıcalıklarının bir kısmı sana iade edilecek.”

Dişlerimi sıktım, “Defol Sally.”

Sally gözünü bile kırpmadı.

Annem, “Ellison, hakikaten,” dedi. “Maricela’yla José’yi ki-

lerde yiyecek bulundurmalarını ve evin ana mekânlarını temiz tutmalarını söyledik. Gerisi sana kalmış.”

“Şu konuda anlaşılm. Beni beş parasız, yalnız ve herhangi bir ulaşım imkânım olmadan bırakacaksınız -Fin’in bu geziye bensez gideceğinden adım gibi eminim- ve benden bir iş bulup on binlerce dolarlık hasarı ödememi, ayrıca bunu yaparken bir yandan da günlük ihtiyaçlarımı ve kiramı karşılamamı mı istiyorsunuz? Benzin, taksi, tuvalet kâğıdı, gıda? İkisini aynı anda nasıl yapacağım? Bu kasabada kiraların ne kadar oluğuna dair herhangi bir fikriniz var mı? Teklif ettiğiniz şey ahmakça.”

Sally, “Bu bir teklif değil,” dedi. “Bu, şu an itibariyle senin hayatın.”

Kollarımı kavuşturdum. “Yaramazlıklarımın maaşından kesildiğine bahse girerim, Sally.”

Babam, “Tavşancığım,” diye başladı.

Sally elini kaldırdı. “Bu konuda konuşmuştuk Bay Edson. Ellison, bu benimle değil, seninle ilgili.”

“Bundan çıkarın ne? Sen ne elde edeceksin?” diye sordum öfkeyle.

“Hiçbir şey. Benim işim senin aileni iyileştirmek.”

“Bu çok uzun sürmeyecek,” diye uyardım onu. “Çekleri kimin imzaladığını unutma Sally. O kişi annem değil ve babamın da senin palavralarına karnı tok.” Babamı işaret ettim. “Babacığım, bunu, yapmasına izin veremezsin.”

Babam söylediklerine inanmasa da, “En iyisi bu kızım,” dedi.

“Kim için en iyisi? Beni yetiştirip olduğum kişiye dönüştüren sizsiniz. Şimdi de bunun yüzünden beni cezalandıracak mısınız? Eskiden böyle değildim. Dikkatinizi çekmek için iyi olmayı denedim. *Hiçbir şey işe yaramıyor!*”

Sally, “Suçluluk,” dedi.

“Burası bir tatil kasabası! Burada bulabileceğim hiçbir iş

borçlu olduğum tutarı, kirayı ve faturaları karşılamama yetmez! Bu resmen yıllar sürer!”

Sally, “Mantık,” dedi.

Babamdan geri adım atma yönünde bir emare gelmeyince çocuk gibi görünmek için altdudağımı sarkıtıp bağdaş kurdum. “Yüzüme gözüme bulaştırdığımı biliyorum. Daha iyi olacağım babacığım, yemin ederim.”

Sally, “Pazarlık,” dedi.

Yanağımdan aşağıya bir gözyaşı süzüldü. “Bundan sonra sizden nefret edeceğim. Bu bizi birbirimize yakınlaştırmayacak. Bir daha asla sizinle konuşmayacağım.”

Sally boğazını temizledi. “Manipülasyon. Bu gözyaşları birer araç Philip.”

“Siktir git seni iğrenç sürtük!” İki elimle de çarşafı sımsıkı avuçlayıp şiltenin üstünde sıçrarken çığlık attım.

Ebeveynlerimin gözleri kocaman oldu. Sally rahatlamış gibi duruyordu. “İşte. Gerçek Ellison karşınızda. Beş parasız değilsin, hâlâ evi kullanabilirsin. Maricela temel ihtiyaçlarının karşılanmasını sağlayacak. Gerisi, Meredith’in dediği gibi, sana kalmış.”

Babam beni acı dolu gözlerle izledi. Bunun onu içten içe öldürdüğünü biliyordum. “Seni seviyoruz. Haklısın, sana ihtiyacın olanı veremedik. Bunu düzeltebilmek için bildiğimiz tek yol bu.”

“Biliyorum,” dedim dişlerimin arasından. “Hayatımın yönetimini başka birinin ellerine bırakmak her zaman başvurduğunuz çare zaten.”

İrkilince annem onu dışarı çıkarp koridordan ileriye götürdü. Sally yüzünde ukala bir gülümsemeyle geride kaldı.

“Gidebilirsin,” deyip daha sadece yarım saat önce Finley’yle pervazına oturup Paige’in güzelliğini takdir ettiğimiz ve onu mahvetmemem gerektiğini tartıştığımız pencereye baktım.

“Annenle babanı arayabilirsin Ellison. Ama onlara işkence yapmak için değil, yalvarmak için değil. Fikirlerini değiştirmek

için değil. Önümüzdeki üç ay boyunca onlarla beraber olacağım. Telefon faturan benim üstüme ve sorumluluğuma geçti. Daha fazlasına paran yetecek hale gelene dek basit bir paketin var, dolayısıyla akıllıca kullan.”

Kendisini bakışlarımla öldürmeyi umarak ona döndüm. “Sen neden hâlâ buradasın?”

“Zamarını kendini iyileştirmek için kullanman önemli. Bu senin hayatını değiştirecek bir olay olacak Ellie. Bundan faydalanan. Ebeveynlerin şu anda hayatlarındaki en zor işi yapıyorlar ve bunun tek nedeni seni seviyor olmaları.”

“Aman Tanrım, Sally. Haklısın. Bak iyileştim.”

Sally soluk vererek bir kahkaha attı. “Mizah anlayışının bir kısmının yerinde olduğunu gördüğüme sevindim.”

“Bu mizah değildi gerzek, bu alaydı. Benim alık annemle babamı alıp siktir olup gidebilirsin seni hırs küpü, entrikacı yılan.”

“İyi dileklerim seninle tatlım. Kısa zamanda konuşacağımı zı umuyorum.”

“Umarım annemle babama para istemek için mesaj atarken, başını telefondan yukarı iki saniye geç kaldırır ve sana bodoslama bindirmek üzere olan tehlikeli atk kamyonunu görürsün.”

Sally dehşete düşmemiş, aksine üzülmüştü ve başka bir kelime etmeden kapıya döndü. Ebeveynlerim, Maricela ve José’yle yumuşak bir sesle konuştuktan sonra sokak kapısı kapandı ve arabaları ana giriş kapısına yöneldi.

Yumruklarımı şilteye geçirip avazım çıktığı kadar bağırdım. Ağzımdan çıkan sözcükler herhangi bir anlama gelmiyorlardı ve bir cümleden bir sonrakine geçerken söylediklerimin ucunu kaçıırıyordum ama yapabileceğim hiçbir şey olmadığından bunu yaptım.

Koridoru koşarak geçip Finley’nin odasına gittim. Yatağı yapılmıştı, odası bomboştu ve bagajı da ortada yoktu.

“Bu ne sikim iş lan?” deyip telefonumu almak için odama koştum. Finley’nin telefonunu çevirdim.

Anında yanıt verdi. "Ellie? Ah Tanrım, tatlım arabada Marco'yla beraberim. Bana neredeyse giyinecek kadar bile zaman vermediler. Odama gittiğimde Maricela eşyalarımı toplayıp kapının yanına koymuştu."

"Seni de mi evden attılar?"

"Hayır. Benim Sanya'ya gitmemi istiyorlar. Yalnız kalmaya ihtiyacın olduğunu söylediler."

"Of be. Yedek kulübesine mi alındım?"

Finley sessizleşti. "Ne yapacaksın? Annem harçlığının kesildiğini söyledi."

"Ben... bilmiyorum. O kadar ilerisini düşünmedim. Herhalde... ben herhalde..." Finley'den para istersem ergenliğe girdiğimizden beri dedikodusunu yaptığımız bütün o iğrenç parazitler kadar zavallı olacaktım.

Finley kulağa yenilmiş gibi gelen bir sesle, "Sana yardım etmemi yasakladılar," dedi. "Ama elimdeki bütün nakit parayı komodinın üstüne bıraktım. Yanılmıyorsam sekiz ya da dokuz yüz dolar kadar. Senin pasaportunu alıp bütün hesaplarını dondurdu. Çok üzgünüm."

"Bunun olacağını biliyor muydun? Bu yüzden mi eve döndün"

"Tabii ki hayır. Sen benim kardeşimsin Ellie..."

"Sorun olmayacak. Para için teşekkür ederim. Kızgınlıkları geçince kendilerini kötü hissedip fikirlerini değiştirecekler."

Finley yumuşak bir sesle, "Hayır," dedi. "Kontrolü Sally'ye devrettiler."

"Bu çok gülünç. Öyle bir şey mümkün bile değil."

"Bir sözleşme imzaladılar. Sally'nin sana verilen bütün paraları ya da hizmetleri onaylaması lazım. Annemin bana söylediği böyle. Kendine bir daire bulamazsan ne yapacaklarını bilmiyorum. Sally, Estes Park'taki evsiz sığınaklarından bahsediyordu." Hayatımda ilk kez Finley'nin sesinde korku sezmiştim.

"Bu sadece... çok saçma. Babam bu inattan vazgeçince

Sally'ye ikilemesini söyleyecek. Beni kendi vicdanından çok seviyor, annemden de çok ve terapist olma sevdalısı karının tekinden çok sevdiği kesin."

"Kesinlikle. Seni her şeyden çok seviyor Ellie. Suçluluğunu, gururunu ya da senin öfkeni umursamayacak kadar çok. Benden çok."

"Bu doğru değil Finley. Sen iyi kızsın."

"Ve aramızda en çok ilgiye ihtiyaç duyan sensin."

Göğsüm ağrıyordu. Doğru olması söylediğini daha da acı verici hale getiriyordu. Finley'nin hakkımda bu şekilde düşündüğünü biliyordum ve tek umursadığım onun fikriydi.

Az önce kalbimi yerinden sökmemiş gibi devam etti. "Bir şey söylemek için daha çok erken ama ben olsam yakın zamanda yardım etmelerini beklemezdim. Bu kez ciddiler. Fazla ileri gittin."

"Onlarla konuşman lazım."

"Denedim. Hatırlarsan seninle de konuşmayı denedim."

"Fin sen benim ablamsın. Bana yardım et."

Birkaç saniye boyunca duraksadıktan sonra içini çekti. "Öyleyim."

Finley beni göremiyor olsa da başımla onayladım ve ardından parmaklarımı dudaklarıma götürdüm. Haklıydı ama bu durumu adil yapmıyordu. Annemle babamın söylemek istediklerini söylemek için daha az dramatik yollar vardı.

"İyi yolculuklar," dedim.

"Çok ama çok üzgünüm Ellie."

"Tabii," deyip SONLANDIR tuşuna bastım. Telefon elimden yatağın üstüne düştü. Pencereden rüzgârın ağaçların üstünden düşürdüğü karlara baktım. *İş bulmak mı? Seramikçilik diplomam var. Estes Park'ın neresinde iş bulacağım lan ben?*

Bölüm Beş

"Hayır, dedim," deyip Sterling'in canavar kadar yemek masasının ahşabını tırnakladım.

Sterling üçüncü şarap kadehinden bir yudum alırken, "Senin için mükemmel," dedi. Hâlâ Finley'yle geçirdiğimiz akşamdan kalan yaralarını yalamakla meşguldü. Beni evine davet ederken söylediğinin aksine Sterling'in Estes Park'ta bana bir iş bulmakla ilgilendiği yoktu.

"Bir barmen mi?" dedim. "Bu kasabadaki insanlar kim olduğumu biliyorlar. Kalkıp iş aramaya başlarsam gülmekten ağrıyan karınlarını tutarak beni kovalarlar. İşe ihtiyacım olduğuna inanmazlar."

"Sana karşı ayrımcılık yapamazlar Ellie. Eğer başvuran diğerlerinden daha iyiyse seni işe almak zorundalar."

"İşler öyle yürümüyor. Bu kasabada insanlar torunlarıyla yeğenlerini işe alıyorlar. Ve hayır. Barmen olmayacağım. Daha yeni Türk's'ten atıldım. Bütün stoklarını içip bitireceğimden korkarlar. Hele şimdi José'ye evdeki bütün içkilerden kurtulması söylendikten sonra."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten," diye homurdandım.

"Sen ne yaptın Ellie? Şey yaptığın zamandan kötü olamaz..."

"Değil zaten. Bir tablo yırtıldı. Birkaç vazoyla bir de masa kırıldı. Yerde biraz kusmuk vardı... temizlikçilerin halledemeyeceği hiçbir şey yoktu."

"O zaman mesele para değil."

“Ne demek istiyorsun?”

“Yandın. Sana sorumluluk sahibi olmayı ya da sahip olduklarının değerini bilmeyi öğretmeye çalışmıyorlar Ellison. Seni kendinden kurtarmaya çalışıyorlar. Betsy March’ın annesiyle babası da ona aynı şeyi yaptılar. Bundan kaçışın yok. Şimdiden pes edebilir ya da her şeyi bitirebilirsin.”

Ağzım açık kaldı. “Sen inanılmaz bir hıyarsın.”

Şarabından bir yudum daha aldı. “İnsanlar bunu söyleyip duruyorlar. Ben de inanmaya meyilliyim.”

Başımı kaldırıp ona baktım, yanaklarım daha şimdiden aşılmanın verdiği utançla kıpkırmızı olmuştu. “Senin... bir... eee... bir asistana filan ihtiyacın yok, değil mi?”

“Ben mi? Yok, zaten dört asistanım var. Haa. Sen... seni işe almamı mı istemiştin?”

“Gözlerimi yere çevirdim. Sadece eğer gerçekten ihtiyacın varsa. Sadaka istemiyorum.”

“Yürümesi mümkün değil Ellie.”

“Neden?”

“Çünkü arkadaşız ve arkadaş olarak kalmak istiyorum.”

“Az önce bana hayatıma son vermemi söyledin.”

Güldü. “Ve bunu söylerken ciddi değildim.”

“Peki.”

Beni işaret etti. “İşte nedeni bu.”

Suratımı astım. “Şimdi neden bahsediyorsun?”

“Hiç mücadele etmedin. Ben ‘hayır’ dedim ve sen de yelkenleri suya indirdin. Korkağın tekinin benim için çalışmasını istemiyorum. Şu anda sahip olduğum asistanlardan daha fazla dadiyla yetiştirildim. Biri kıcımı silmek için, diğeri ellerimi yıkaması için, bir başkası bana yemek yedirmek için, bir diğeri gündüz benimle oynaması için ve biri de geceleri ben uyandığımda yanımda olması için. Daha da fazlası vardı. İsimlerini hatırlamıyorum. Ama en sevdiğim hangisiydi biliyor musun? Beatrice. Kıcına fişek sokulmuş bir kediden daha huysuzdu ve

buna bayılıyordum. Başka kimse benimle böyle konuşmuyordu. Bana gerçeği söylemekten korkmayacak insanlara ihtiyacım var. Sen yapabilsen de yapamıyorsun ve böylece arkadaş kalıyoruz.”

İçimi çekip başımla onayladım, daha şimdiden bu konuşmadan sıkılmıştım. Kendi konuşmasını duymayı seviyordu.

Sterling gazeteyi bana fırlatıp masanın üstüne eğildi ve iş ilanlarını açtı. Daha şimdiden *Yardım aranıyor* bölümündeki bazı ilanların etrafı kırmızıyla çizmişti.

Önerilerini okuyup, “Posta düzenleyici,” dedim. “McDonald’s.” Başımı kaldırıp ona baktım. Ellerini yukarı kaldırdı. “Banka memuru. Beş param yok ve sen kalkmış ot alacak parası olmayan bir keşin bankada çalışmasının iyi bir fikir olduğunu mu söylüyorsun?”

Omuz silkip ayağa kalktı ve bara yöneldi. “Elimden geleni yapıyorum. Bir içkiye ihtiyacın var.”

“Bir otelde gece çalışacak resepsiyon görevlisi. Geceleri. Misafirleri karşılayıp kayıtlarını yapacak, hafif temizlik işlerinden ve kahvaltı hazırlamaktan sorumlu olacak.” Sterling’e baktım. “İnsanlara bu işi yapmaları için saatte on beş dolar mı veriyorlar?”

“Burası bir turist kasabası. İnsanları asgari ücretle, asgari ücretli işlerde bile çalıştıramıyorlar. Hayat çok pahalı.”

“Başka bir şey yok mu?”

“Yerel dergide çalışacak asistan.” Güldü. “*The Mountain Ear*. Tahmin et sahibi kim?”

Aşağılamayla burnumdan soluyarak, “Philip Edson mı?” dedim.

“Hayır, bu babanın sahip olmadıklarından biri. Turk’s’ün sahibi J.W. Chadwick’in yeni girişimi. O seni işe almaz. Ayrıca kayak merkezinde bir garson konumu var ama bütün gün bizim gibi pisliklerle uğraşman gerekecek.”

* Dağın Kulağı. -çn

Yüzümü kapayıp gazeteyi masanın üstüne bıraktım. "Bana iş bulma imkânı sağlamayacak bir konuda okumamın sonucunda bunu elde ediyorum işte. Beni kazıkladılar. Annemle babam beni kazıkladı."

"Sen kendini kazıkladın. Ne yaptığını bilmiyormuşsun gibi davranma."

Cebimden dürülmüş yüz dolarlık bir banknot çıkarıp masanın üstüne fırlattım. "Elimde bir tek bu kaldı."

"Sana yüz dolar mı bıraktılar?"

"Hayır, bana hiçbir şey bırakmadılar. Fin bana sekiz yüz kırk dolar bıraktı. Hepsini içkiye harcadım."

"Sen sadece ayyaş olmakla kalmıyorsun aynı zamanda solumsuz bir ayyaşsın. Bunu hak ediyorsun."

"Senden nefret ediyorum."

Sterling göz kırptı. "Yok. Beni seviyorsun. Sana çirkin gerçeği söylesem de arkadaş kalmaya devam edebiliyoruz. İşte bu yüzden seni seviyorum." Önüme uzun bir bardak dolusu cin koydu. "İç bakalım. Önümüzde uzun bir gün var."

"Sarhoş kafayla iş başvurusu yapamam."

Küçük beyaz bir hap çıkarıp masanın üstüne koyup bana doğru itti. "Bugün iş başvurusu yapmıyoruz. Bugün zengin orospu Ellison Edson'a veda edip mavi yakalı işçi Ellie'ye merhaba diyoruz."

"Bok yiyip öl Sterling."

Kendi hapını ağzına atıp şarap eşliğinde yuttu. Masaya bakıp tebeşir beyazı oval hapı parmaklarımın arasında çevirdim. Haklıydı. Bugün iş bulmayacaktım.

Ne olduğunu umursamadan hapı ağzuma atarken etkisini çabuk göstereceğini umuyordum. Cini boğazım yanına dek içtim sonra da ağzımı silerek Sterling'e baktım. "Bu iş çok çirkinleşecek."

"Biz olunca her şey çirkinleşiyor," deyip bir içki daha aldı.

* * *

Yerde uyandım, çırılçıplaktım ve üstümde beni ancak kapatan bir masa örtüsü vardı. Yastığım Sterling'di, çıplak uyluğu yanıma değiyordu. Doğrularak oturdum ve ağzımı silerken tuz tadı alıp öğürdüm.

"Of aman Tanrım," diye fısıldayarak yerde serili duran çıplak vücuduna baktım.

Alışık olduğum sinekkaydı tıraşlı Sterling'e benzemiyordu. Yüzü karamaya başlamıştı ve genelde sırsıklam gibi görünen saçları her teli istediği yerde tutması gereken jöleden kurtulmaya başlamışlardı. Ardımda bıraktığım diğer herkesten farklı değildi, darmadağınık ve bitik haldeydi ama onun görüntüsü dibe vurduğumun fiziksel kanıtı gibiydi: Ablamın âşık olduğu adam çırılçıplak yerde yatıyor, terlerimizin karışımı hâlâ teninin üstünde pırlıyordu.

Boğazımda safranın yükseldiğini hissettim ve mide bulantısı beni alt etti. Lise birden beri içtikten sonra kusmamıştım. O his beni hazırlıksız yakaladı.

Elbiselerime erişmek için yerde sürünürken her bir parçayı göğsüme bastırdım. Alçak sesle bir çığlık atarken gözyaşlarım gözlerimi yaktı. *Finley*.

Beni asla affetmeyecekti. Bizi asla affetmeyecekti. Neler olduğunu hatırlamaya çalıştım. Güneş daha şimdiden zirvelerin ardına geçmişti, gökyüzü her saniye biraz daha kararıyordu. Sterling'le ben saatlerdir düzüşüyor olmalıydık ama ben bir saniyesini bile hatırlamıyordum.

Sersem ve aşağılanmış bir halde elbiselerimi toplayıp sut-yenimi, gömleğimi, nemli iç çamaşırlarımı (biraz daha midem bulandı) ve sonra da pantolonumu giyerken ketenin soğukunu tenimde hissettim. Bir kez daha kusacak gibi oldum ve koridordan koşarak tuvalete gittim. Bütün gücümle öğürünce çoğunlukla şarap ve sert içkilerden oluşan bir sıvı kapıya sıçradı. Dudaklarımı birbirine bastırıp yanaklarımı şişirdim ve kalanını tuvaletin kapağını açana dek içimde tutmayı başarabildim.

Litrelerceymiş gibi gelen alkol yukarı çıkıp burnumla boğazımı yaktıktan sonra klozete aktı. Klozetteki su suratıma sıçrayınca hıçkırarak gözlerimi kapattım.

İşim bitince ayağa kalktım, ellerimle yüzümü yıkayıp ağzımı çalkaladım ve saçlarıma yapışmış, ne olduğu belli olmayan şeyleri suyla akıtmaya çalıştım. Aynaya baktım. Bakışlarıma karşılık veren kız tanınmaz haldeydi. Bir deri bir kemik kalmıştı, kan çanağına dönmüş gözlerinin altında siyah halkalarla doluydu. Finley haklıydı, bu şekilde yaşamak beni öldürecekti. Yalınayak koridoru geçerken parayı ve kar botlarımı aldım.

Sterling kıpırdanınca kapıya koşup bir ayağımın üstünde zıplayarak önce bir sonra da diğer botumu giydim.

“Ellie?” diye seslendi yaralı bir sesle.

“Hiçbir şey olmadı,” dedim. Yüzünü kapayıp bana arkasını döndü. “Siktir! Siktir! Hayır, hayır, hayır... yapmış olamayız. Yapmadık. Bana yapmadığımızı söyle.”

“Yapmadık. Hiçbir şey olmadı çünkü eğer olsaydı Fin bir daha asla ikimizle de konuşmazdı,” deyip çıktıktan sonra kapıyı arkamdan kapattım.

Bölüm Altı

Saatin alarmı kulağımın dibinde o berbat sesiyle çalmaya başlayınca uzanıp kapanana kadar vurdum. Sabah güneşi açık perdelerden içeri doluyordu, beni yataktan kalkmaya zorlasın diye bilerek öyle bırakmışım. *The Mountain Ear* ile görüşmem doksan dakika sonraydı. Ne yazık ki J.W. Chadwick bir defadan fazla atıldığım o barın sahibiydi ve bu da görüşmemi daha bir alengirli hale getiriyordu.

Dolabımı açıp insanların iş görüşmelerinde üstlerine ne giydiklerini merak ettim. Google'a *Dergiye iş görüşmesine giderken ne giymeli?* diye yazdığımda ciddi bir göğüs dekoltesi olan bir balo elbisesi ve podyum hariç hiçbir yerde giyilmeyeceğinden emin olduğum şeffaf bir etek dahil asla üstüme geçirmeyeceğim bin tane kıyafetle karşılaştım.

Sırtımı duvara dayayıp yere kaydım ve dirseklerimi dizlerime dayayıp alnımı ellerime yasladım. Bu kasabada milyarderin kızı olmaktan çok daha beter şeylerle tanınıyordum. Kimse beni işe almayacaktı ve Finley ne yaptığımı öğrenince de beni asla affetmeyecekti. Her şeyi kaybetmişim ve geleceğim çok karanlık görünüyordu.

Gözyaşları burnumun ucundan aşağıya inip ucunda biriktikten sonra halının üstüne damladılar. Kısa süre içinde vücudumu sarsan hıçkırıkları kontrol edemiyordum ve tek düşünebildiğim annemle babamın bu bombayı patlattıktan sonra evdeki bütün içkileri alıp gitmiş olmalarının hiç de adil olmadığı

ğıydı. Annem sinirlerini yatıştırmak için iki şişe şarap içmeden bagajlarını toplamaktan bile acizdi.

Maricela, "Bayan Ellison!" deyip önümde yere çömeldi. "Ne oldu? İyi misiniz?"

Başımı kaldırıp ona baktığımda önlüğünü kullanıp gözlerimi sildi. "Kimse beni işe almayacak Maricela. Ben kasabanın sarhoşuyum."

"Son iki gündür değilsiniz."

"Bunu yapamam," diye çığlık attım. "Bunu nasıl yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Beni öylece kurtların önüne atıyorlar."

Maricela kollarımı sıvazladı. "Ben de yüzmeyi öyle öğrendim *muñequita*. Bazen birilerinin bizi olayların içine atması gerekir, aksi takdirde hiçbir şeyi kendi başımıza yapamayız."

"Yüzüme gözüme bulaştırdım," deyip elimin tersiyle burnumu sildim. "Finley'ye zarar verdim." Başımı kaldırdığımda altdudağım titriyordu. "Daha haberi bile yok. Tek düşünebildiğim aklımdakilerden kurtulmak için kafayı bulmaktı."

Maricela yanağıma dokundu. "Onlarla yüzleşmeden kurtulamazsın. Hatalarını kabul edip düzeltmek için bir şeyler yapman lazım."

Hissettiğim o azıcık kararlılık da ezilip gitti. "Beni affetmeyecek. Bu defa değil."

"Bayan Ellison, Bu José'nin sizi götürdüğü yerle mi ilgili? Planned Parenthood? Ne dediler? Ne yaptılar?"

Burnumu çektim. Hamilelik testinin sonucu negatif çıkmıştı ve zührevi hastalık testi yaptırılı iki haftadan uzun olmasına karşın henüz sonuç gelmemişti. Planned Parenthood söz konusu olduğunda gelen hiçbir haber iyi değildi.

"Finley sizin ablanız. En çok sizi seviyor. Sizin için en hayırlısını istiyor."

* Planlı Ebeveynlik, ABD'nin pek çok eyaletinde kürtaj hizmeti sağlayan başlıca sağlık kuruluşu. -ç||

Yeniden hıçkırmaya başladım. "Bu defa gerçekten batırdım. Böyle biri olduğuma inanmıyorum. Kendi ablasının..." Başımı bir kez daha pişmanlık ve çaresizlikle iki yana salladım. "O olay yaşandıktan sonra o kadar çok kez aklımdan... ben bunu yapamayacağım." Vakarlar Maricela'nın gözlerinin içine baktım.

Maricela endişeyle, "Anlamıyorum," dedi

"Sadece bunun artık bitmesini istiyorum." Böylesine iddialı bir cümleyi bu kadar duygudan yoksun bir şekilde dile getirince sözcükler kulağıma samimiyetsiz geldi. Betsy de kendi sonu hakkında böyle, uyuşmuşluk dışında bir şey hissedemeyecek kadar yaralı mı hissetmiş miydi acaba?

Maricela çenemi parmaklarının arasına aldı. "Niña, artık böyle yapma. Yıkıcı ve öfke dolu Ellison'ı... hiç durma. Onu öldür. Ama sen yaşayabilirsin."

Bakışlarımı çevirmeye çalıştım ama bana izin vermedi.

"Eğer o insan olmadığını kanıtlamak istiyorsan o insan olmayı bırakman lazım. Bırak gitsin. Kendine bak. O insan seni mutlu etmiyor."

Gözlerimi kırıp yavaşça başımla onayladım. Maricela sıkın olduğumda hep ne söylemesi gerektiğini bilirdi ama daha önce hiç sesini yükseltmemişti. Benim için savaşıyordu. Tek başına savaşmasına izin veremezdim. "Haklısın, gitmesi lazım."

Maricela ayağa kalkmama yardım etti.

Dolabıma bir daha baktım. Ekoseli fanilalar, kapüşonlu svetşörtler, yırtık kot pantolonlar, dekolteli gömlekler ve konser tişörtleriyle doluydu. "Görüşme bir saat sonra. Uyuşturucu pazarlığı yapmaktan dönüyormuş gibi görüneceğim."

Maricela arkamda durdu, omuzlarıma dokundu ve kulağıma fısıldadı, "O öldü. Git yeni bir Ellison bul."

"Ya nereden başlayacağımı bilemiyorsam?"

"Başladın bile." Yanağımı öpüp odadan çıktı.

Elbiselere bir süre daha baktım ve sonra da kapıları çarparak kapatıp koridorun ilerisindeki Finley'nin odasına koştum

ve her şeyini Manhattan'daki o fantastik apartmanına götürmediğini umarak dolabını açtım. Askılarını karıştırıp dar bir deri pantolon ve şarap rengi bir süveter buldum. Bir çift uzun siyah çizme giydim, biraz makyaj yapıp dalgalı saçlarımın arasından bir fırça geçirdikten sonra aynadaki görüntüme bakıp hırladım. Finley'nin saç ürünlerini hızla elden geçirdikten sonra saçımı dağınıklığını toparlayacak bir spreyci sıkıttım ve iyice fırçaladım. Bir kez daha yansımana baktıktan sonra iç çektim. Nasıl görüldüğüm umurumda değilmiş gibi giyinmeye o kadar alıştım ki biraz daha çabalamanı gerektiren her şey aşırı çaresizmişim de debeleniyormuşum gibi hissetmeme neden oluyordu.

Maricela kapının eşiğinden, "Güzel görünüyorsunuz Bayan Ellison," dedi. "Çamaşırlarınızı almamı ister misiniz?"

"Teşekkür ederim. Ama öyle yapmadan gerektiğini düşünüyorum. Başını belaya sokmak istemiyorum."

Maricela'nın yüzü düştü ve sonra da haklı olduğumu bildiğinden başıyla onayladı. "Hazır olduğunuzda size öğretilirim." Koridora çıkmak için dönmeden önce bir defa el salladı. "José, Bay Edson'ın herhangi bir iş görüşmesine arabayla götürüleceğinizi söylemeyi ihmal ettiğinden emin."

Yüzüme yavaşça kocaman biri sırtış yayıldı. "Gerçekten mi?"

"Bol şans efendim."

"Maricela?"

Döndü.

"Yaptıklarım hakkında rapor vermeni isteyip istemediklerini bilmiyorum ama onlara görüşmeden bahsetmemeni tercih ederim."

Maricela ilkokul yıllarımdan beri ailemin yanında çalışıyordu. Bana gözlerinde anaç bir sevgiyle baktı. "Sadece iyileşmenizi istiyorum Bayan Ellie."

"Biliyorum. Elimden geleni yapıyorum."

Kapıyı kapatınca dönüp aynaya baktım ve saçlarımı yüksek, pürüzsüz bir topuz yapmaya karar verdim. Kendisi henüz far-
kında olmasa da Bay Wick beni işe alacaktı.

José, Audi'nin dikiz aynasından bana baktı. "Güzel görünüyor-
sunuz Bayan Ellison."

"Teşekkür ederim," diye karşılık verip, yanımızdan geçip
giden binalara bakmak için başımı çevirdim.

Evimiz 66 numaralı otobanın güneyinde, gözden uzak bir
yerdeydi ve dergi de neredeyse tam kuzeyimizde kalıyordu.
José'nin otobana varması on dakikadan biraz daha uzun sürdü
ve ardından güneye dönüp işe gitmek için yola düşen insan-
ların ve dağ üssüne giden turistlerin tam aksi yönde ilerledi.
Kum kamyonları tam takım yola dökülmüş, Estes Park'a doğru
bir yol açıyorlardı. Tatil mekânlarını ve hanları, bir nehir ile me-
zarlığı geçtik; bar ya da şık kıyafet gerektirmeyen bir restoran
olmadıkları için daha önce dikkat etmediğim onca şeyi...

José, Mills Drive'a dönünce kalbim son hız çarpmaya baş-
ladı. Ne beklediğimden emin değildim ama kendimi aşağılat-
mak üzere olduğuma dair bir his vardı içimde. Birkaç binanın
yanından geçtik, hepsi de kahverengiydi ve birbirinin aynısı
araçlarla doluydular. Diğerlerinin ilerisinde iki garajlı, birkaç
acil müdahale kamyonunun önündeki daire şeklindeki bir ara-
ba yoluna park edildiği, küçük bir bina vardı. İşareti görünce
oturduğum yerde doğruldum.

KURULUŞLARARASI MERKEZ ROCKY MOUNTAIN ULUSAL PARKI

Doğrulup parmak uçlarımla cama dokundum. Çalışanları-
nın bütün yıl geliyorlar mı emin değildim ama haftada kırk saat
orada olacaksam, gelmediklerini umuyordum.

İtfaiye istasyonunun hemen yanında büyük bir karavan parkı vardı ve neredeyse yarım kilometre boyunca araziye karavanlar serpiştirilmişti. İstasyonun ve parkın karşısında yeni bir çelik bina vardı. Bir araba yolu girişin önünde kıvrılıp garaj, depo ya da her ikisi olarak işlev gören daha küçük başka bir çelik binaya doğru devam ediyordu. *The MountainEar*'ın ofisi küçük, sıradan bir çelik binaydı, kasabanın sınırına yeni inşa edilmişti.

José giderken ona el salladım. Bir saat sonra döneceğine söz vermişti. Kaldırımda, üstümde hızla soğuyan havaya hiç de uygun olmayan bir kıyafetle durdum. Tepelerin üstüne kara bulutlar çökmüştü ve daha şimdiden kendilerine dokunduğum anda ortadan kaybolan kar taneleri saçılarımı tüy gibi lekelemişlerdi.

Bir kamyonet arkasından çektiği römorkun on tekerleğiyle su sıçratarak hızla karavan parkına girdi. Ani bir adımla girememenden hemen sonra buz ve sudan oluşan bir dalga beni topuzumdan çizmelerimin topuğuna dek sıırsıklam etti. Ana binaya doğru yürüdüm, üstünde THE MOUNTAINEAR DER-GİSİ yazan levhayı geçtim. Vücudum her adımda titriyor, ön kapıya ilerledikçe kendimi daha az güvenli ve daha gülünç hissediyordum. Elimi kapı koluna uzatırken tereddüt ettim ama yine de açtım ve içeriden yayılan sıcaklık yanaklarımı ısıtınca rahatlayarak içimi çektim.

İçeri girerken kapı çınladı ve tertemiz sanayi tipi halı, çizmelerimden dökülen suyla ıslandı. Duvarlar boyalı yumurta kabukları gibi incekti; pencereler arasında bir çizgi boyunca asılı olan çerçevelerin içinde dergi kapakları vardı. Danışma, ön duvara dayanmış altı adet minderli koltuk ve sahte bir bitkinin dışında lobi bomboştu.

Önce sadece ön masada oturan kızın başının üstünü görebildim. Ayağa kalkıp başını eğerek bana hoş geldin dedi. Liseden daha yeni mezun olmuş gibi duruyordu, örgü bir berenin içinden sarkan sapsarı örgüleri vardı. Masadaki isimliğine JOJO yazılmıştı.

Koyu pembe parmaksız eldivenler geçirdiği elinde siyah bir ahize tutuyordu ve gencecik yüzünde gereğinden fazla makyaj vardı. Her ne kadar sadece tek bir parmağını kaldırmak istediğinden emin olsam da bütün eldivenini kaldırmış, göz kırıp gülümseyerek sessizce benden konuşmasım bitirene kadar beklememi istemişti.

“Hayır, Mike. Çünkü Wick meşgul ve ben de öyleyim. Resmigeçit fotoğraflarını istemiyor. Çünkü berbatlar. Danışmaya biri geldi. Şimdi telefonu kapatıyorum. Evet, kapatıyorum.”

Telefonu çarparak kapattıktan sonra takma kirpikleri ve koca gözleriyle bana baktı. Turuncu rengi tenini kayak mevsimi başlamadan önce solaryumda kızartmaya başladığı çok belliydi. Sakızını yüksek sesle çiğneyip bana şişkin dudaklarına boca edilmiş iki buçuk santim kalınlığında rujla gülümsedi.

“Size nasıl yardımcı olabilirim?” Ses tonu sanki artık başka birine aitmişçesine değişti. Artık Wick’e yönelen soruları savuşturan huysuz resepsiyonist değildi Jojo; hoş biriydi, gözleri parlıyor, beni mutlu etmek için bekliyordu.

“Ben saat dokuzdaki görüşme için gelmiştim. Adım Ellison Edson.”

Jojo’nun yüzü anında düştü. “Ha. Siz Wick’in asistanısınız.”

“Hayır, ben... ben o işe başvuruyorum.”

Ayağa kalkıp eliyle peşinden koridora gelmemi işaret etti. “Bana inan, o işi isteyen başka kimse yok. Başvuru yapan ilk kişi sensin. İlan bir yıldan uzun süredir yayındaydı.”

Ekstra geniş bir eşikten geçip içinde bir masa ve oturma alanı olan bir odaya girdik ve ahşabı yakılarak üstüne J.W. Chadwick ibaresi kazanmış hafif lekeli bir kapının önünde durduk.

“Kimsenin başvurmuş olmamasının bir nedeni var mı?” diye sordum.

“Evet,” diyerek kapıyı açtı. “Çünkü kendisi hıyar herifin teki.”

Bay Chadwick elinde tuttuğu gazeteyi alçalttı. "Bunu duydum."

Jojo, "Herkesten," deyip kapıyı arkasından kapattı. "Seni seviyorum Babacığım."

Bay Chadwick doğrulup oturduktan sonra ellerini masanın üstünde kavuşturdu. "Seni seviyorum bebeğim." Bana baktı. "Ne zaman işe başlayabilirsin?"

"Affedersiniz Bay Chadwick, galiba sizi doğru duymadım. Ne zaman...?"

"Çalışmaya başlayabilirsin? Ve sadece Wick de. Jojo hariç herkes bana Wick der."

"Belki de asistanınız olmanın tam olarak neleri kapsadığını tartışmalıyız," dedim. "Çalışma saatleri, sağladığınız imkânlar ve ücret." Bütün bunların nasıl işlediğinden emin değildim ama aptal da değildim.

"Bir işe ihtiyacın var mı?"

"Evet."

"O zaman ne fark eder?" deyip ağzında tuttuğu kürdanı çiğnedi.

"Fark eder."

İçini çekip yıpranmış sandalyesinin arkasına yaslandı. "Neden?"

"Ne neden?"

"Sen Philip Edson'ın kızı değil misin? Aynı zamanda sadece bu sene barımdan iki defa atıldın. Neden bir işe ihtiyacın var? İşe ihtiyacı olmayan tembel insanları işe almak gibi bir alışkanlığım yok."

"Kulağa kimseyi işe almışsın gibi gelmiyor."

Wick öfkeyle bana baktı ve ardından dudaklarının uçları yukarıya doğru kıvrıldı. "Senin dosya işlerini halletmene, programımı ayarlamana, getir götür işlerini yapmana, yeri geldiğinde Jojo'ya yardımcı olmana, ilan işlerini halletmene ve bana gelen telefonları değerlendirmene ihtiyacım var. Jojo eyaletteki

her gazeteciye ve sırf bir fotoğraf makineleri var diye kendilerini fotoğrafçı zanneden müsveddelere dil dökmekten yoruldu. Sağlam birine ihtiyacım var. Organize birine ihtiyacım var. Bu sen misin?"

"İhtiyaç duyduğunda sağlam durabilirim ama organize olacağıma söz veremem."

Wick beni işaret etti. "Ama dürüstsün."

"Öyle galiba."

"Haftada otuz altı saat, bir hafta tatilin var... ücretsiz, herhangi bir sigorta filan yok, hayır, işi yapmıyoruz burada."

Omuz silktim. "Zaten ihtiyacım yok. Annemle babam sigortamı yatırıyor. Yani yatırıyorlardı. Onlara bu konuyu sormam lazım."

"Neden burada olduğunu söylemedin. Herkes ablanın baban için çalıştığını biliyor. Sen neden onun için çalışmıyorsun? Aile içinde bir ayaklanma mı oldu? Yoksa gazeteden gelen bir tür casus musun?"

Gülmeme engel olamadım. "Casus mu? Hayır. Eğer fark ettiysen o beceri özgeçmişimde yok. Ayrıca seni ilgilendirmez."

Wick sırtı, çarpık, sararmakta olan dişlerini görünce elime bir daha asla sigara almamayı istedim.

"Sigara içiyor musun?" diye sordu.

"Evet?" deyip oturduğum yerde doğrulurken tam da aklımdan geçen şeyden bahsettiği için biraz ürktüm.

"İşe alındın. Haftada dokuz yüz. Yarın başlıyorsun. Hadi gel arkada bir sigara içelim."

"Ah. Eee... tamam o zaman."

Wick'i takip edip ofisinden çıktım, iki yanında kutular olan bir koridor boyunca ilerledim ve sonra da arka kapıdan çıktım. Çizmelerim karı ezip gıcırdatıyorlardı ve ben de başımı kaldırıp kar tanelerinin düşüp yüzümde erimelerini hissettim.

Wick gömleğinin cebindeki yumuşak paketten bir sigara çekip kot pantolonunun arka cebinden bir çakmak çıkardı. Eliyle

alevi koruyup dumanı çekti ve sonra da aynusunu yapmam için çakmağı bana uzattı. Öne eğildim, bir nefes çektim ve köşenin ardından iki adam çıkınca irkildim.

Tyler, "Wick!" deyip beni tanıdığı anda yavaşladı.

"Tyler! Zeke! Geç kaldınız! Diğerleri hangi cehennemde?"

Zeke, "Colorado Springs. Yine," dedi. Cebinden iki sigara çekip birini Tyler'a verdi. İrkildim. Mentollü sigaralar iğrençti. Bu Zeke'in tercihi olmalıydı. Tyler siyah bir paketten çıkardığı sigarayı içiyordu.

Zeke, "Selam Ellie," dedi.

Wick keyifle şaşırarak, "Onu tanıyor musun?" dedi.

Zeke ukala bir gülümsemeyle, "Evet," dedi. "Bir partide tanıştık."

Wick, "Kendisi yeni asistanım," dedi.

Tyler, "Asistan mı?" diye sordu. "Bu ne anlama geliyor?"

"Henüz emin değilim," dedim. "Yolumuza devam ederken çözeceğiz diye düşünüyorum."

Wick başıyla onaylarken gururlu gibi duruyordu ama sonra kaşlarının arasında derin bir çizgi belirdi. "Onun başını belaya sokmadığından emin ol Maddox."

Tyler sigarası dudaklarının arasında konuşurken duman yüzünden gözlerini kısmıştı. "O iş senin dediğinin tam tersi Wick."

Wick onu işaret etti. "Eğer bir kez daha barımdan atılırsan bir daha girmene izin vermeyeceğim. Ciddiyim."

"Bunu hep diyorsun."

Wick, "Ve yeni asistanımla arkadaş olmana da izin vermeyeceğim," dedi.

Tyler surat astı. "Şimdi bel altı vurdun işte."

"Tam burada duruyorum," dedim. "Ve canım kimi isterse onunla takılırım." Sigaramı küllüğün kumunda söndürüp Wick'in omzunu sıvazladım. "İş için teşekkürler. Yarın görüşürüz. Dokuz nasıl?" diye sordum umutla.

"Tabii. Geç kalma. Sabahları piin teki oluyorum."

Zeke, "Öyle oluyor," deyip bir defa el salladı.

Ön taraftaki küçük binanın etrafından dolanıp José'nin er-ken geldiğini görünce rahatladım. Arka koltuğa geçip başımın yastığına düşmesine izin verdim.

"İş aldınız mı Bayan Ellison?"

"İş aldım."

José, "Tebrikler," deyip dikiz aynasından bana gülümsedi.

"Henüz beni tebrik etme."

Bölüm Yedi

Jojo elini bir buçuk metre yüksekliğindeki bir metal dolabın üstüne koyup, "Bu," dedi, "yedek veri tabanımız. Basılı kopyalar çıkardığımızda buraya gidiyorlar. Duvarın oradaki arka masada tarayıcıyla yazıcı duruyor, onları nasıl çalıştıracığını sana daha sonra gösteririm. Köşede de işinin en önemli kısmı var... Keurig."

Üstü yırtık, boş tatlandırıcı paketleri ve kullanılmış kahve kapsülleriyle dolu olan masada bir sürü su lekesi vardı ve dokununca sallanıyordu. Ama yan tarafındaki çöp kutusu bomboştu. Başımı iki yana salladım.

"Hayır," dedi Jojo. "Herhangi bir şeyi çöpe atmak konusunda bir becerisi yok. Dawn sabahları temizlik yapıyor ama babam günde neredeyse altı bardak kahve içtiğinden işini kolaylaştırmak için gayret göstersen iyi olur. Kendisi epey iyi ama sonuçta büyücü değil. Ve burası Wick'i görmeye gelen herkesin içinden geçeceği ilk oda olduğundan çöplük gibi görünmemesi hoş bir değişiklik olurdu."

"Anlaşıldı," deyip kapsüllerin ve kâğıtların bir kısmını çöp kutusuna ittim.

Jojo, Wick'in kapısını işaret etti. "Keyfi yerindeyse kapalı, değilse açık oluyor."

Bir kaşımı kaldırıp kapalı kapıya baktım.

Jojo elini kaldırıp parmaklarını ağzının yanında tutarak fısıldadı: "Bağırdığını daha iyi duyabilesin diye."

"O da anlaşıldı."

Sandalyeyi çekince otomatik olarak oturdum. Jojo birilerinin çektiği sandalyelere oturmanın benim için nefes almak kadar doğal bir şey olduğunu bilmiyordu ama ne yaptığımı fark edince kan yanaklarıma hücum etti.

Klavyedeki boşluk tuşuna bastı. "Buradan kendi kullanıcı adın ve parolanı oluşturabilirsin ama bir yerlere yaz ki sen yokken ihtiyacım olduğunda buna erişebileyim." Hep kullandığım kullanıcı adım *EKare* ve *CiftE5150!*'yi girerken bekledi. Babamın durmadan uyarmasına karşın bu ikiliyi ortaokulda oluşturmuş ve o günden beri hiç değiştirmeden her yerde kullanmışım. Jojo dikkat edip de ezberlediyse sosyal medya ve hatta internet bankacılığı hesaplarıma erişebilirdi.

Jojo, Wick'in takvimi ve hatırlatmaları için kullanacağı programı bana gösterdi. Oldukça basit görünüyordu. İlk saatimin sonunda hem kendimin hem de Wick'in e-postasını kontrol edebiliyor, bütün bağlantılarına erişebiliyordum ve hem düşmanı hem de arkadaşı olan yakınları aradığında ne diyeceğimi öğrenmiştim.

Wick kapısını açtı ve ben de sabırla bağırmasını bekledim ama o ön cebinden yumuşak sigara paketini çıkarıp başını arka kapıya doğru salladı.

"Beynin daha dolmadı mı Ellie?" diye sordu.

"Hayır."

"İyi. Hadi gel de bir sigara içelim."

Jojo mutsuz bir sesle, "Baba..." dedi. "Saat başına ücret alıyor. Onu yeni sigara arkadaşın olsun diye işe almadık."

"Onlardan iki tane var zaten," dedim.

Jojo ukala ukala sırıttı. "Ah. Tyler ve Zeke ile tanıştın ha?"

"Onları tanıyor musun?" diye sordum.

"Zeke koca bir oyuncak ayı. Tehlikeli görünüyor ama senin için kapıyı açıp sana çiçek alacak tarzda bir adam. Tyler piçin teki."

Wick hakarete uğramış gibi göründü. "Hadi ama Jojo, insanlara böyle deyip durma. Kötü bir adam değil o."

Jojo gözlerini kısıp ona baktı ve sonra da bakışlarını bana çevirdi. "Her defasında Tyler'ın tarafını tutuyor. Bu aramızda sıkıntılı bir konu." Yeniden babasına baktı. "Dolayısıyla Maddox hakkındaki cahil değerlendirmesini karşılık vererek onu tatmin edecek değilim ama o tam bir piç. Eğer onu tanıyorsan onunla zaten yatmışsındır, dolayısıyla sana bunu söylememe gerek olmadığından eminim."

Wick de Jojo da beni izliyor, bir yanıt bekliyorlardı.

Jojo, "Eee?" diye sorarken avuç içlerini masamın üstüne koyup bastırdı. "Yaptın mı?"

"Tyler'la yattım mı' mı yani?" deyip yutkundum. Kollarımı kavuşturup kıpırdandım ve konuyu değiştirmenin bir yolunu ararken boğazımla tuhaf sesler çıkardım. Normalde böyle bir soruya verilecek rahatsız edici, gereğinden dürüst bir karşılık bulmakta zorlanmazdım ama ayık olmak kafamın karışmasına yol açmıştı. "Sen yattın mı?"

Wick kızına dönüp bir sigara aldı ve çatlak dudaklarının arasında tuttu.

Artık Jojo da kıpırdanıp kontrol dışı bir şekilde ağırlığını bir bacağından diğerine vermeye başlamıştı. Doğruldu. "Bunun iş yeri için uygun bir konu olduğunu sanmıyorum."

"Lanet olsun Jojo! Artık en sevdiğim sigara arkadaşımı vurmak zorundayım çünkü hepimiz kendisini pataklamayacağımı biliyoruz."

Jojo gözlerini devirip topuklarının üstünde döndü ve köşeyi geçip masasına yürüdü.

Wick paltomu üstüme geçirmemi bekledikten sonra beni ara sokağa götürdü. Derginin ana çelik binasının arkasındaki küçük çelik bina, araba yoluyla aramızda bir odacık oluştuyordu. Betonla kaplı küçük bir alan Wick ile Jojo'ya park yeri sağlıyordu ama onun ötesinde içinden arada bir kayaların çıktığı karla kaplı bir çayır vardı, onların ardından da kayın ve ladin ağaçlarından oluşan bir manzara geliyordu.

“Yolun ilerisindeki şu itfaiye istasyonu... orası Hotshot istasyonu mu?”

“Ayrıca şehrin ikinci istasyonu. Ama orada çalışanların bir kısmı Tyler ve Zeke gibi mevsimlik hotshotlar. Yangın sezonunda dağ kışlasında kalıyorlar.”

“Mevsimlik Hotshot nedir?”

“Yangın sezonunda yangınlarla mücadele etmek için bütün ülkeyi dolaşıp yolda yiyor ve uyuyorlar. Yılın üç ila altı ayı.”

“Ah,” deyip Tyler şimdiden gitti mi acaba diye merak ettim.

Wick beyaz kâğıda sarılı tütünü ateşe verdikten sonra bir nefes alıp babamın bayat artıklarından birine aynısını yapayım diye kâğıdı bana uzattı. Pakette üç adet hafif ezilmiş sigara kalmıştı ve cebimde Finley’nin bana bıraktığı paradan kalan otuz dört dolar vardı sadece. Fiyatlar daha önce dikkat ettiğim şeyler değildi ama ilk maaşımı almadan sigara almaya gücümün yetmeyeceğinden emindim.

“Haftada dokuz yüz bana her hafta ödeme yapacağın anlamına mı geliyor yoksa aylık mı alacağım?” diye sordum başımı ovarak. Bir baş ağrısının gelmek üzere olduğunu hissedebiliyordum.

“Her hafta. Tıpkı bardaki çalışanlarım gibi.”

“Peki o halde... Cuma günü ha?”

“Cuma günü.”

Wick’in sorumu yanıtlamasından saniyeler sonra karı ezen çizmelerin sesini duydum. Zeke ile Tyler köşeyi döndüler, daha şimdiden sigaralarını yakıp muhabbete başlamışlardı. İkisi de beni gördüklerine mutlu olmuş ama şaşırmamış gibi duruyorlardı, sonra sırayla Wick’in elini sıktılar.

Wick, “Taylor!” dedi. Sivil giyinmiş olduğunu benimle aynı anda fark etti. “Bugün izin günün olmalı.”

Suratımı astım. Wick komik olmaya mı çalışıyordu yoksa Tyler’in adını mı şaşırmıştı?

Tyler, “Sonunda saçmalıklarına tahammül edecek birini bulmuşsun,” dedi.

Wick onunla çalışacağımı Zeke ve Tyler'a işe alınmamdan önceki gün söylemişti. Şimdiyse sanki başka birinden öğrenmiş gibi davranıyordu.

Zeke sigarasından bir nefes aldıktan sonra oyuncu bir tavırla kabarık lacivert paltomun kolunu çekiştirdi. "Kafan mı karıştı?"

Bir kaşımı kaldırdım, bunun tuzaklı bir soru olup olmadığından emin değildim.

Kahkahaları Zeke'in çağrı cihazının sesiyle kesildi. Cihazı kemerinden çıkarıp gözlerini kısarak baktı. "Bu benim."

Wick'e başıyla selam verirken Tyler'ın omzunu sıvazladı. "Belki sizi öğleden sonra görürüm. Sadece bir toplantı."

Ona el salladım sonra da kalan üçümüzün arası aniden tullaşınca kollarımı kavuşturdum. Tyler ile Wick ukala ukala sırtttılar, belli ki içten içe bana gülüyorlardı. Onlara öfkeyle baktım ve Jojo başını arka kapıdan çıkarınca rahatladım.

"Annie telefonda seninle görüşmek istiyor."

Wick, "Şu anda ara vermiş durumdayım," diyerek homurdandı.

"Konuşsan iyi olur aslında, yine şu buzdolabı meselesi."

Wick, "Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun!" deyip sigarasını fırlattı ve çöprü ıskaladı.

Arka kapı içeri girmesini ardından çarparak kapandı ve ben de hâlâ yanmakta olan izmaritini alıp kumun içinde söndürdüm.

Tyler, "Onu aldığın iyi oldu," dedi.

Bir nefes çekip, "Onu daha önce duymuştum," deyip bir nefes çektim.

Tyler kepini gözlerini önüne doğru iyice aşağıya çektiikten sonra ellerini paltosunun ceplerinin derinlerine soktu. Ona nasıl izin almayı başardığını sormadan sırtttı.

"Nasıl bir şey?" Wick için çalışmak yanı?" diye sordu.

"Olacağını düşündüğüm kadar kötü değil."

"Bu beklenmedik işte."

Bir nefes daha alıp bir sigarayı söndürdükten sonra yenisini yakmasını izledim. "Buraya her gün geliyor musun?"

"Yangın sezonunda, evet. Sezon dışında ise kasabadaysam."

"Ne zaman kasabada değilsin?"

"Yoldayken."

"Ha."

"Ha mı?" diye sordu. Gözlerinde o tanıdık arzuyu görebiliyordum, beyzbol şapkasının düşürdüğü gölgeye rağmen. Sol yanağındaki gamze derinleşti ve bana doğru bir milimetre eğildi.

O yüzeysel tepki bile eski benin bir şişe burbon ve karanlık bir oda istemesi için yeterliydi. Yutkundum. Eski ben, sadece iki gündür yoktu ve henüz Tyler'ın bana bakma şekline karşı koyabilecek kadar güçten düşmemişti. Bedeninin altına saklanıp, içimdeki acıyı parmaklarını kalçalarımın gömmesi ve gerilerek iyice içime girerken bıraktığı hisle değiştirmeyi, Tyler'ın kaba ellerinin çıplak tenime dokunuşu dışında her şeyi unutmayı ve sarhoşluğun sağladığı tatlı kaçışın ayaklarımı yerden kesmesini istedim.

"Bana öyle bakmayı kes," diye patladım.

"Nasıl bakmayı?"

"Beni çıplak görmüşsün gibi."

"Gördüm mü ki?"

Gözlerimi devirip sigaramı söndürmek için eğildim.

"Hey," deyip uzandı. Sanki hatırlamaya çalışıyormuş gibi yüzümü taradı. "Özür dilerim. Saygısızlık etmek istemedim."

Silkinip elini üstümden çekti. "İçeri dönsem iyi olur. Artık bu işe ihtiyacım var denebilir."

"Onun... ee, Zeke'in seninle bir olayı var mı?"

"Zeke mi?" derken sesim bir oktav yükseldi. "Hayır, sanmıyorum. Hayır, kesinlikle yok."

"Senin onunla bir olayın var mı?"

Yüz ifadem çarpıldı. "Bunu ne demeye bana soruyorsun?"

“Erkek kardeşimle tanıştın mı?”

Doğrudum kafam tamamen karışmıştı. “Şu anda kulağa tamamen deli gibi geliyorsun.”

“Sadece sana yürümeden önce bazı şeylerden emin olmak istiyorum.”

“Bana yürümeden önce mi? Ne alaka ya? Ortaokulda mıyız biz?”

Kaşları çatıldı. Gerçekten de konsantre oluyordu, benim kadar kafası karışmıştı.

“Ortaokula gittim.”

“Terk ettiğini sanmıyorum.”

Soluk vererek güldü. “İşten çıkınca ne yapıyorsun?”

“Seni yapmıyorum.”

Sigarasından aldığı nefes boğazına takıldı ve ardından duman püskürerek kahkaha attı. “Yavaş ol güzelim. Duygularımı inciteceksin.”

“Baksana, içeri girmekte zorlanıyorum ve bu da bana tek bir şey söylüyor: Senin gitmen ve uzakta kalman lazım. Ben burada iyi birisi olmak için çabalıyorum ve sen de iyi... değilsin. Benim için... hiç de... iyi değilsin.”

Avucunu göğsüne yasladi. İncinmiş gibi yapıp, “Ben iyiyim,” dedi.

Kendine olan güveni uyluklarımın sızlamasına neden oldu. “Hayır. Sen kötüsün. Ve ben de kötüyüm. Ve senin artık istasyon mu, merkez mi ne diyorsan işte oraya gitmen lazım ki işimden olmayayım.”

“Daha sonra Turk’s’e gideceğim. Benimle orada buluşmalısın.”

Başımı iki yana sallayarak geriledim. “Hayır. Kesinlikle hayır.”

Bir adım ilerledi, gerilemem onu eğlendirmişti. Üstümdeki etkisini biliyor ve bundan hoşlanıyordu. “Seni geriyor muyum?”

Sırtım kapıya dayandı. İçimi çekip bulutlu göğe baktım.

"İşten atılacağım." Suratına doğru uzanıp dudaklarına sert bir öpücük kondurdum.

Tyler gözünü bile kırpmadı, paltomu kavrayıp beni kendisine çekti. Dudakları belli belirsiz tanıdıktı, kontrollü ve amaçlıydı. Dilini içeri kaydırıp ve ben de inleyip gözlerimi kapatarak beni başka bir yere götürmesine izin verdim; içinde olduğum her şeyin birbirine girdiği gerçekdışı senaryo hariç neresi olursa olsun.

Soluk soluğa onu ittim. "Kamyonetin buralarda mı?"

"Kamyonetim mi?"

"Evet, hani şu arka koltuğu olan." Fermuarının ardındaki kayaya dokunmak için eğildim.

"Şeyde... istasyonda." İnleyip kalçalarımı iki eliyle birden kavradı. Beni kaldırıp kendisine bastırıp.

Kot pantolon ve oduncu gömleği giydiğim için mutluydum. Önceki gün gibi deri ve ince bir süveter giymiş olsaydım ne kadar sevişirsem sevişeyim ısınamazdım.

"Wick gündüzleri depoyu kilitli mi tutuyor?" diye sordum.

Tyler arkaya yaslanıp soluk soluğa bana baktı. Sırıttı. "Ciddi misin?"

"Fazla konuşma da kapıya bir bak Tyler."

Çenesini geriye çekip gözlerini kırıştırdı. "Tyler mı?"

Arkasından başka bir ses, "N'oluyor lan burada?" dedi.

Tyler'ın kopyası paltosunun arkasını tutup onu sertçe arkaya çekip yere düşürdü.

Zeke kocaman açılmış gözleriyle arkasında durup ellerini yukarı kaldırdı. "Oha, yavaş ol! Bilmiyorlardı! Ona söylemedim. Kıza da söylemedim!"

Ağzımı silip kıyafetimi düzelttim. "Burada neler oluyor?"

Yerdeki Tyler ne düşüneceğini bilemiyormuş gibiydi, dikeninse savaşmaya hazır olduğu her halinden belliydi.

Zeke az önce yiyiştığım Tyler'ı işaret etti. "Ellie, bu Taylor, Tyler'ın ikiz kardeşi."

"Of, siktir ya," dedim. Sadece ikiz olmakla kalmıyorlardı, birbirlerinin yansımasıydılar. Aralarında tek bir fark bile göremiyordum. "Ne... *neden* bana söylemedin?" diye bağırdım.

Taylor ellerini avuçlarını açarak havaya kaldırıp, "Hadi be! Ellie *bu* mu?" diye sordu. "Bana burada çalıştığını söylemedin."

Tyler kardeşini işaret etti. "Lanet olası dilini boğazından içeri sokmadan önce ismini bile sormadın mı yani?"

Taylor yavaşça doğrulup otururken, "Benimle kafa mı buluyorsun lan sen?" diye sordu. "Sanki kendin bunu bin defa yapmamışsın gibi konuşma sik kafa."

"Taylor, kafan böyle bir halt yemeyecek kadar çalışıyor! Her zaman emin oluyoruz. Senin neyin var böyle."

"O..." deyip bana baktı. "Zeke'i sordum! Ona seni sordum! Şey gibi davranmadı... hiçbir şey söylemedi!"

"Ona sorduğunda benim adımı söyledin mi yoksa sadece erkek kardeşini mi sordun? Bu birilerinin kafasının ilk karışması değil."

Taylor süt dökmüş kedi gibi bir tavırla omuz silkince Tyler ona doğru ilerledi.

Ellerimi uzattım. "*Onu ben* öptüm!" deyiverdim bir anda.

Tyler donup kaldı.

Bir kez daha, "*Onu ben* öptüm!" deyip bir elimle göğsüme dokunurken diğerini Tyler'a uzattım. "Bu onun hatası değil!"

Taylor ayağa kalkıp paltosuyla pantolonundan kar ve çamur silkeledi, yüzü kıpkırmızıydı ve dişleri birbirine kenetlenmişti.

Tyler öfkeyle erkek kardeşine baktı. "Sana borcum olsun hıyarağası."

"Tamamdır bana borçlusun." Bana göz attı. "Seninle tanıştığımı sevindim Ellie."

Tyler, "Bu kadar mı?" diye hırladı.

Taylor dişlerini sıkıp duruyordu. "Yanlış anlaşılma için üzgünüm."

Omuzlarım düştü. "Ben de üzgünüm."

Taylor deponun arkasında gözden kayboldu. Zeke de fazla geçmeden peşinden gitti. Tyler omuzlarını dikleştirip gözlerinde hayal kırıklığıyla bana baktı.

Onu işaret edip, "Hayır," dedim. "Kıskançlık yapma hakkın yok. Beni doğru dürüst tanıyorsun bile."

"Kıskanmıyorum. O benim kardeşimdi Ellie."

"Hadi ama," küçümsemeyle burnumdan soludum. "Sanki bu daha önce hiç olmamış gibi konuşma. İkinizle geçirdiğim toplam kırk beş dakikaya dayanarak şu ya da bu zamanda en az bir düzine kadın paylaşmış olduğunuzdan oldukça eminim. Belki de farkında bile olmadan."

Tyler altdudağını sarkıtarak, "Hayır," dedi. "Bir sistemimiz var. Genelde işliyor."

"İçeri dönmem lazım."

"Ellie?"

"Efendim?" dedim gıcık olmuş bir şekilde.

"Gerçeği mi söylüyordun yoksa sadece kavgaya çıkmasını mı engellemeye çalışıyordun?"

"Ne?"

"Onu öptüğünü söyledin... ben olduğumu sandığımı."

"Yani?"

"Aynı kişiyle iki kere yatmadığımı söylediğini sanıyordum."

İçimi çektim. "Sana karşı dürüst olacağım Tyler. Ben sıçıp batırdım. Annemle babam paramı kestiler. Beş param yok ve bu işe ihtiyacım var. Ablama korkunç bir şey yaptım ve değişmeye çalışıyorum ki eğer fark edecek olursa artık o insan olmadığımı bilebilsin."

Tyler'ın dudaklarının bir kenarı yukarı kıvrıldı ve sol yanındaki o gamze yeniden belirdi.

Dudaklarımı sert bir çizgi olana kadar bastırdım. "Bu sadece zayıf bir ânımdı. Ben tekrar etmem. Hele şimdi, kesinlikle etmem."

Tyler söylediklerimi düşünüp bir defa başıyla onayladı. "Öyle olsun."

Nefes verirken güldüm. "Tamam o zaman. Colorado Springs'in tadını çıkar."

Tyler kafası karışmış bir halde, "Colorado Springs mi?" diye sordu. Neden bahsettiğimi anlayınca gözleri ışıldadı ve benim adıma utanmış gibi göründü. "Ha. O, Taylor."

Yanaklarım alev alevdi. "Sizden uzak durduğuma seviniorum. İkiz meselesi ayık kafayla kaldıramayacağım bir şey."

Tyler gülüp elini kaldırıp hafifçe el sallarken yürümeye başladı. "Güle güle Ellie Edson. Eğlenceliydi."

"Eğlenceli Ellie öldü, geriye kalan tek şey beş parasız, yalnız Ellie," diye takıldım.

Tyler durdu. "O ölmedi sadece dönüşüm geçiriyor. Bir kelebek gibi."

"Çok derin Maddox."

Ukala bir sırıtışla, "Daha derine girdiğim olmuştu," deyip şapkasını kardeşinin tıpkı on dakikadan kısa süre önce yaptığı gibi aşağıya çekti ve gitti.

Gözlerimi devirip başımı iki yana salladım ve sonra da karpıyı çekip açtım. Wick ile Jojo neredeyse düşüyorlardı, sonra da beceriksizce ne konuştuğumuzu dinlemiyormuş gibi yaptılar.

"Kovuldum mu?" diye sordum.

Jojo, "Kovulmak mı?" diye sordu. "Daha neler! Babam burayı inşa ettiğinden beri bu kadar eğlenmemiştim!"

Wick bir sigara kaldırıp sıkışarak yanımdan geçti ve ben de Jojo'nun peşinden içeri girdim. O kendi masasına giderken ben de kendi masama gittim ve odaklanabilmem için tam bir dakika bilgisayarımın ekranına bakmam gerekti.

Jojo'nun sesi hoparlörden, "Ellie?" diye geldi.

Düğmeye bastım. "Efendim."

"İçkiyi uyuşturucuyu bir anda mı bıraktın?"

"Eee... evet."

“Babam dokuz yıldır içmiyor. Etkilendik.”

“Teşekkürler.”

“Bir şey değil. Bugün başka ara almak yok.”

“Anlaşıldı.” Parmağımı düğmeden çekip elimle gözlerimi kapadım. Yeni Ellie’nin daha boyası kurumamıştı ve daha şimdiden açılan ilk kapıyı çalmayı başarmıştım. Şakaklarımı ovuştururken başka bir baş ağrısının gelmek üzere olduğunu hissettim. Bir içki istiyordum; ağzım kurumuştı ve eve dönerken José’yi içki dükkânının orada durmasını söylemek istiyordum.

Jojo kapı eşiğinden, “Elli?” diyerek beni ürküttü.

Elimi yüzümden çektim. “Efendim?”

“Doğru yönde ilerliyorsun. Kimse herhangi bir şeyi ilk denemesinde kusursuz yapamaz. Her şey yoluna girecek merak etme.”

O anda kimse bana daha iyi bir şey söylemiş olamazdı. O üç basit cümle yüreğime su serpti.

Tek becerebildiğim, “Teşekkür ederim,” demek oldu.

Jojo bana göz kırıp masasına döndü.

Bilgisayarın ayarlarını değiştirmek için birkaç defa ekrana tıklayıp Kullanıcı Adı/Şifre değiştirmeye geldim.

Kullanıcı Adı: Ellie2Point0

Şifre: rightdirection001

Bölüm Sekiz

The Mountain Ear binasının her yerinde tavanlara yerleştirilmiş hoparlörlerden Bluegrass'ın bir şarkısı geliyordu. Kısa süre önce yapılan yarı maratonun fotoğraflarından oluşan desteyi hızla gözden geçirip başımı iki yana salladım.

Wick ofisine girerek, "Müzikten hoşlanmadın. Senin rockçı bir hatun olduğunu düşünmüştüm," dedi.

"Müziği duymazdan geliyorum," deyip fotoğrafları masamın üstüne yaydım. "Sorun fotoğraflarda. Berbatlar Wick. Bunları kim çekti."

Jojo karşımdaki ikili koltuğa oturup, "Haklı," dedi. Bacak bacak üstüne attığında kar çizmeleri hâlâ dışarıda yaptığı yürüyüş nedeniyle ıslaktı. "Onları ben de gördüm. Rezaletler. Mike'ın böyle boktan malzeme teslim etmesine izin vermeyi kesmen lazım. Onunla çalışmayı bırak, yeter."

Wick surat astı. "Başka kimse yok."

Başımla Jojo'yu işaret ettim. "Sanat haftasında çektiği fotoğraflar fevkaladeydi. Neden sadece Jojo'yu kullanmıyorsun?"

Jojo gülümseyip ayağa kalktı. "Çünkü Jojo'nun yürütmesi gereken bir ofis var."

Wick masamdaki çerçeveleri işaret edip, "Bunları kim çekti?" diye sordu.

"Ah," deyip fotoğrafları biraz çevirdim. "Ben çektim. Sadece kendime ne yapmaya çalıştığımı hatırlatacak küçük bir şeyler."

Jojo masama yürüyüp içinde önceki hafta sonu babamların evinde çektiğim bir fotoğraf olan bir çerçeveyi kaldırdı.

Finley'nin babamların ana salonunda asılı duran on dört yaşındayken yapılmış portresinin sadece yarısını kadrāja almıştım. O zamanlarda bile güzelliği nefes kesiyordu.

Jojo, "Bunu sen mi çektin? Bu kim?" diye sordu.

"Ablam," dedim sessizce. Sterling'in yanında uyandığımdan beri Finley'yle konuşmamıştım. Bana birkaç sesli mesaj bırakmıştı ama aynı zamanda ben bir kar küresinde hapis kalmışken kendisinin deniz kenarındaki tatili hakkında sohbet etmek istemeyişimi de anlamıştı.

Jojo, "Aslında epey iyi," dedi. Wick'e bakınca o da söylediğini onayladı. Başka bir çerçeve alıp masanın üstüne koydu. "Hangi fotoğraf makinesini kullanıyorsun?"

Omuz silktim, "Sadece ablamın bana aldığı basit bir fotoğraf makinesi var. Galiba Nikon marka. Şurada duruyor." Köşedeki bir çantayı işaret ettim.

Jojo hızla çantamın yanına gidip eşyalarımın arasından çıkardığı fotoğraf makinesini havaya kaldırdı. "Ben de bununla başlamıştım. Öğle yemeğinde sana bazı temelleri öğretebilirim. Bu gece birkaç fotoğraf çekip yarın bana gösterirsin."

"Neden?" diye sordum.

"Çünkü iş tanımın genişleyebilir."

"Öğle yemeğine çıkmayı çok isterdim ama şu sıralar biraz dardayım. Evden bir sandviç getirdim."

"Bu senin dördüncü ödeme günün. Daha hâlâ öğle yemeği parasını çıkaramıyor musun?" dedi kaşlarını çatarak. Ben karşılık vermeyince de devam etti. "Ben ısmarlıyorum. Benimle tartışmaya çalışma. Ben kazanırım."

Wick başıyla onayladı. "Haklı."

"Tamam. Önce halletmem gereken bir iki şey var."

Jojo masasından ayrıldı ve Wick de ofisine girip kapıyı kapattı. Keyfi yerinde olduğu için mutluydum. Finley'nin geçici delilik anımıza verebileceği olası tepkiler ve Sterling kafamdan hiç çıkmıyordu ve en fazla üç saatlik uykuyla çalışıyordum.

Wick'in e-postalarına cevap vermeyi bitirip koltuğumu geriye ittim. Telefonum titredi.

Jojo hoparlörden, "Ellie, birinci hat," diye ciyaktadı.

"Benim için mi?"

"Aynen."

Ahizeyi kaldırıp birinci hattı bağlayan düğmeye basarken Türk's'te bozuk bir şeylerden şikâyet etmek için arayan bir barmen mi yoksa boktan fotoğrafları hakkında iyi haber vereceğini mi uman Mike mı aramıştı acaba diye merak ettim.

"Ben Ellie," deyip karşıdaki kişi konuşmaya başlayıncaya dek birkaç saniye bekledim.

"Ben... seni iş yerinden aradığım için özür dilerim. Bu arada işinden ötürü seni tebrik ederim."

Sanki öyle yapınca konuştuklarımız daha az duyulacaktı gibi kamburumu çıkarıp öne eğildim. "Beni buradan aramazsın Sterling."

"Biliyorum. Özür dilerim. Ama Finley telefonlarıma dönmüyor."

Gözlerimi devirdim. "O hiçbir zaman senin telefonlarına dönmez. Paranoya yapmayı da beni aramayı da bırak artık. O lanet hap her neydiyse bana verenin sen olduğunu unuttum sanma. Ne yaptın sen? Beni kendimden geçirip o halde benimle yattın mı?"

"Ben... bu benim hatam değil."

"O halde kimin hatası?" diye tısladım. "Neler olduğunu bile hatırlamıyorum."

"Ben de hatırlamıyorum!" diye patladı. "Canın sıkkındı. Bizi rahatlatması gerekiyordu. Preston'dan aldığım yeni bir şeydi."

"Preston mı?" diye tısladım. "Bana Preston'dan aldığın bir şeyi mi verdin? İkimizi de öldürebilirdin!"

"Almak zorunda değildin. Bütün bunların sorumluluğunu üstüme yıkamazsın."

“Sana güvendim,” deyip telefonu kavradım ve ona elimden geldiğince alçak sesle bağırmaya çalıştım. “Ama haklısın. Yaşananlarda kendi sorumluluğum olduğunu kabul ediyorum. Onu seviyor olabilirsin ama o benim ablam. İşleri düzeltmeye çalışıyorum ki olanları öğrenirse değiştiğimi anlasın.”

Sterling çaresizlik dolu bir sesle, “Ona söyleyemezsin,” dedi.

“Söylemeyeceğim. Ama senin herkesten daha iyi bildiğin gibi Finley her zaman öğrenir. Barbie’sinin saçlarını benim kestiğimi biliyordu ve o sırada evde bile değildi. O hafta bir doğum günü partisi vermiştik. Oradaki herhangi biri olabilirdi ama ben olduğumu biliyordu.”

Sterling bir kahkaha attı. “O hikâyeyi hatırlıyorum.” Yarım saniye boyunca sessiz kaldı. “Haklısın. Yandık.”

Gözlerimi kapattım. Konuşurken dudaklarım hoparlöre teğet geçiyordu. “Söz konusu olan *biz* değiliz. Artık seninle konuşmak istemiyorum Sterling. Kendi başınasın.”

“Ellie...”

Telefonu kapatıp iç çektim. Masayı iterek kalktım ve Jojo’yla öğle yemeğine gitmek için eşyalarımı topladım.

Köşeyi döndüğümde kapının yanında durmuş beni bekliyordu. Peşinden Outback’ine gittim ve içeri dalıp ısınmak için kendime sarıldım. Jojo soğuktan etkilenmiyormuş gibi görünüyordu ve ellerinde devasa uyku tulumlarına benzeyen eldivenler yokmuş gibi kontak anahtarını çevirdi.

“Fotoğraf makineni getirdin, değil mi?” diye sordu.

Çantamı kaldırıp ona gösterdim.

“Camp’s Café’yi deneriz diye düşündüm. Yemeklerinde çiftlikten masaya ya da organik filan, öyle haltlar yok, o yüzden turist de yok ve görece sakın yerlerden biri, dolayısıyla Nikon’unla ilgili birkaç numara gösterebilirim. Neler yapabileceğini görmek için can atıyorum. Doğuştan yeteneğin varmış gibi duruyorsun.”

Bir kahkaha attım.

Jojo koca eldivenleriyle ısıtıcının ayarını d rterken, "Ne oldu?" diye sorup yola  ıktı.

"Ablam Finley de aynı Şeyi söylemişti."

"Yani haklıymış. Belki de  ift i pazarı gibi Şeyleri bırakıp doĒa haberleri vermeye baŐlayabiliriz."

Jojo bütün blok boyunca uzanan evlerde oturanların kullanması için ayrılmıŐ bir yan sokaĒa park etti. Hiç endişelenmiş gibi durmuyordu, arabadan inip kapıyı çarparak kapattı. Onu takip ettim,   p konteyn rlarını ve yaĒ tenekelerini geçip kirli bir tel kapıdan arka mutfaĒa girdik.

AŐ ılardan biri, "Jojo!" diye seslendi.

Jojo el sallayıp peşinden gelmemi işaret etti ve kileri, ızgara-yı ve sonra da kasayı geçtik.

Jojo, "Her zamankinden!" diye seslendi. " ki tane!"

Kasanın arkasındaki kadın başıyla onayladı ve çalıŐanlara seslendi. " ki Jojo!"

Paltolarımızı, kaŐkollarımızı, eldivenlerimizi ve Őapkalarımızı çıkarıp bulunduĒumuz bölmede cam kenarına yerleŐtirdik.

"Kendi sandvi in mi var? Bu epey havalı sayılır aslında."

"Tam olarak deĒil. Sadece her geldiĒimde aynı Şeyi ismarlıyorum ve senin de hoşuna gidecek. Kızartılmış biscuit ekmekle avokado, üstüne sahanda yumurta ve özel sos. Kore mutfaĒından mı neymiş ki kırsal yemekler yapan bir yer için bunun me-n de olması tuhaf bir Şey ama acayip iyi. Bana güven."

Suratımı e sittim. Söyledikleri kulaĒa hiç de iştah açıcı gel-miyordu ama beleŐe yemek yiyordum ve kulaĒa düz beyaz ekmek üstüne hindi etinden güzel geldiĒi için Şikâyet etmeye-cektim.

FotoĒraf makinemi Jojo'ya uzattım ve o da bana pozlama, diyafram, poz süresi ve iŐıĒa duyarlılık deĒerleri hakkındaki her Şeyi anlattı. FotoĒraf makinesindeki farklı yaratıcı modlarla oynamamı isteyip (P, A, S ve M) bana nasıl kullanıldıklarını

gösterdi. Ardından neden ikon modlarından üstün oldukları konusunda eğitim verdi.

Tuhaf ama lezzetli Jojo ekmeğini mideye indirdiğimde makinenin ayarlarını değiştirip kafenin ve dışarısının fotoğraflarını çekmeye başlamıştım.

Jojo başını iki yana sallayarak fotoğraflarımın üstünden geçti. Tırnaklarımı ısırp kararını bekledim.

“Şaka gibi,” dedi. Makinemi geri verdi. “Hakikaten de iyi gözün var. Wick kafayı yiyecek çünkü asistanını kaybetmek üzere.”

“Hadi be,” dedim elimi sallayarak. “Gerçekten mi?”

Jojo sırtıp dirseklerini masarın üstüne koydu ve öne eğildi. “Gerçekten. Ofis işlerine yardım edip sehpasını temizlemeye devam edeceğinden eminim. Ama muhteşem bir iş çıkaracaksın.”

“Ben gazeteci değilim. Yazmayı beceremiyorum. Üniversitede ödevlerimi yazması için birine para verdim.”

Jojo surat yaptı. “Seramik ustası olmak için makale mi yazman gerekiyordu?”

Utanıp gözlerimi kapattım. “Evet.”

Jojo kıkırdayınca ben de onunla birlikte güldüm, uzun zamandır ilk defa gerçekten güldüm.

“Teşekkür ederim,” derken soluklanmaya çalıştım. “Ayıkken böyle gülebildiğimi bilmiyordum.”

Jojo çenesini eline yasladı. “Senin güya ailesinin mahvettiği bir baş belası olduğunu biliyorum ama o kadar da kötü değilsin. Bir ayda bu kadar değişeceğini hayal bile edemezdim.”

“Detoks yapıp sorumluluk üstlenmenin bir kızı ne kadar değiştirebileceğini görsen şaşarsın,” dedim yarı şaka yarı ciddi.

“Çok iyi gidiyorsun. Bir defa bile yoldan çıkmadın.”

“Beş parasızken içmek de ot almak da zor. Hem öyle yapmış olsam bile patronuma söylemezdim.”

“Ne ben senin patronunum ne de sen yalancısın. Mesele sadece para değil Ellie ve aslında biraz da üzücü bir durum

      canla başla   alı  t  nı görüyorum ama sen yine de hata yapmayı bekliyorsun.”

“Bu doğru değil,” diyerek başımı iki yana salladım ve barda  mla oynadım.

Jojo soluk vererek küçük bir kahkaha attı ve ardından eşyalarını toplamaya başladı. “Hadi gidelim. Yapacak işlerin var.”

Jojo beni derginin bir blok öncesinde bıraktı ve ben de eğilip açık yolcu camından ona öfkeyle baktım. Arabasının arkasından egzoz dumanı yükseliyordu ve benim nefesim de çok farklı görünmüyordu.

“Hakikaten mi? Bu fotoğrafçılık *Survivor*’ı mı? Hava eksi on iki filan.”

Jojo bana el salladı. “Yol üstünde ilginç bazı şeyler var. Senin onları nasıl gördüğünü görmek istiyorum.”

“Pekâlâ.”

Pişmiş kelle gibi sırtarak, “Az sonra görüşürüz,” dedi.

Tenime de  en makinem buz gibiydi ve Jojo yola çıkıp binamızın arkasındaki otoparka giderken kaskatı kesilmiş parmaklarım ile ayarları değiştirmekte zorlandım.

Arkama döndüğümde eski bir ev gözüme takıldı ve antenleri görebilmek için arkama yaslandım. Pratik olsun diye bir poz çekip nasıl çıktığına baktım ve ayarları yeniden değiştirip bir poz daha çektim. Çektiğim poz ekranı doldurunca gülümsedim. Jojo haklıydı. Otomatik mod bok gibiydi. Ayarlamaların fotoğrafı nasıl etkileyeceğini bilmek dünya kadar fark yaratıyordu.

Yol boyunca ilerliyordum. Fotoğraf çekip ışığa duyarlılık, objektif hızı ve pozlama s  resinin farklı varyasyonlarının kaliteyi nasıl etkilediğine bakarken kendimi kaybedip *The MountainEar*’dan uzaklaştım. Kara gömülü yaprakları, karla kaplı   atlıları, karla kaplı terk edilmiş arabaları, karla kaplı pencereleri çektim... foto  raflarımda bol bol kar vardı ama işe yarar bir şeyler çekmeyi başardım.

Tyler ya da Taylor yolun kar  sımdan, “Kovuldun mu?” diye

seslendi. "Zeke'le ben ne kadar dayanacağına dair bahse girdik." Batmakta olan güneşten korumak için bir gözünü kısmıştı ve ben de arkama döndüğümde güneşin, dağların arasından azıcık kendisini gösterdiğini fark ettim. Saatiye bakmak için paltomun yenisini sıyırdım. İki buçuk saattir dondurucu soğuk altında kalmış ve zamanın nasıl geçtiğini neredeyse hiç fark etmemiştim.

Makinemi kaldırıp, "Sen hangisisin?" diye sordum.

Güldü. "Tyler. Sen sigorta şirketi için ekspertiz filan mı veriyorsun?" diye sordu kocaman bir gülümsemeyle.

"Hayır. Artık bir dergi için fotoğraf çekiyorum."

"Çaresiz kalmış olmalılar," diye dalga geçti.

"Siktir git," deyip binama olan üç blokluk mesafeyi yürümeye başladım. Tyler istasyonunun önünde duruyordu. Bu kadar uzağa yürüdüğümü de fark etmemiştim.

"Hey," diye seslendi. Botlarının ıslak sokağa çarpıp kaya tuzunu ezerken çıkardığı sesleri duydum. "Şaka yapıyordum," dedi bana yetiştiğinde.

"Ben de öyle," deyip kaldırımda yürümeye devam ettim.

"Peki ee." Ellerini bronz rengi kargo pantolonunun cepleri ne soktu. "Paige'le sen..."

"Paige'le ben diye bir şey yok."

"Yok mu? Neden? Birileri onunla senin... Erkeklerden hoşlanıyorsun, değil mi? Demek istediğim... Geçirdiğimiz geceden sonra öylesindir herhalde diye düşündüm. Seni bir türlü çözemiyorum."

"Çözülecek ne var ki?"

Bir sırıtış ağır ağır yüzüne yayıldı. "Sen Ellie. Seni çözmeye çalışıyorum."

"Yeniden benimle konuşuyorsun."

"Belki bu kez sorun olmaz diye düşündüm."

"Neden?"

Kaşları çatıldı. Sinir olmaya başlamıştı. "Sen, eee... o geceyi hâlâ düşünüyor musun?"

“Pek değil, hayır.”

İç çekti. “Bir ay oldu Ellie.”

“Bunun farkındayım.”

“Ben hâlâ düşünüyorum.”

Bir nefes aldım, iç çekerek bende uyandırdığı duygulardan kurtulabileceğimi umuyordum. “Bunu konuşmuştuk,” deyip *The Mountain Ear*’a olan yolculuğuma devam ettim.

“Ellie,” deyip gergin bir şekilde güldü. “Bir saniyeliğine durup benimle konuşabilir misin?”

Durup bakışlarına karşılık vermek için çenemi kaldırdım. “Demek benimle ilgileniyorsun çünkü diğer tek gecelik ilişkilerin gibi solup gitmedim, babam yüzünden ya da erkeklere ilgi duyuyor ya da duymuyor olabileceğim için, öyle mi?”

“Hiçbiri değil. Neden bu kadar inatçı davranıyorsun?”

“Tek bir geceydi Tyler. O zamanlar farklı bir insandım. Artık sarhoş bir kızı yatağa atmaya istekli terli bir dövüşçüyü çekici bulmak istemiyorum.”

Yumruklarını ceplerine sokup bir gözünü kıstı; yanağındaki o lanet olası gamze bir kez daha belirmişti. “İstemiyorsun ama buluyorsun.”

Kendine güveni o kadar aşırıydı ki hakaretlerimi hiç umursamıyordu. Bana inanamayacak kadar kendini beğenmişti.

Yürümeye devam ettim. “Bunu zorlaştıran *sensin*. Ben açık konuşmaya çalışıyorum. Sırf şu anda en güçlü halimde olmam sana karışık mesajlar göndermeye çalıştığım anlamına gelmez.”

“Seni bir kere yatağa attım zaten. Sana benimle takılmayı isteyip istemediğini soracaktım.”

Doğru söyleyip söylemediğini anlamak için durup yüzünü inceledim. Gözlerinde umut vardı, belki de bir miktar korku. Tyler uzun ve cüsseliydi ve para kazanmak için orman yangınlarıyla boğuşuyordu ama benden korkuyordu ve bu korkusu da boşuna değildi. Bütün o kasların ve maceracılığın ardında

Tyler iyi biriydi ve bu da benim onun için kötü olduğum anlamına geliyordu. Eskisine göre daha iyi bir insan olsam dahi.

“Seninle takılamam.”

Sanki beni duymamış gibi devam etti. “Bu gece saat onda çıkıyorum.”

“Saat onda yatmış oluyorum.”

“Kahvaltıya ne dersin? Saat dokuzdan önce iş yerine gelme-
ne gerek yok, değil mi?”

“Onun sebebi uykumun çok tatlı olması sivri zekâ.”

“Pashırma ve yumurta mı seversin yoksa pankek mi?”

Suratımı astım. İkisi de kulağa harika geliyorlardı. Beleş bir kahvaltı beleş bir yemek kadar iyiydi ve Sally, ben, annem ve babamla telefonda konuşana dek Maricela’nın kilere yeni bir şeyler almasına izin vermemeye karar vermişti ki ben de onları aramayı planlamıyordum... asla. Hayatımı onlar için yoluna sokmuyordum; bunu Finley için yapıyordum ve bu da Maricela bana acıyıp da şu meşhur tamalelerinden* getirmediği sürece Ramen noodle yiyerek yaşamaya başlayacağım anlamına geliyordu.

Beleş kahvaltı kulağa mükemmel geliyordu ama benimle ilgilendiğini bile bile birini yiyecek edinmek için kullanmak, olmak istediğim iyi insana yakışmıyordu. “Olmaz.”

“Olmaz mı?” diye sordu şaşkınlıkla.

“Şu anda biraz kendimle meşgulüm. Takılacak başka bir kız bulabileceğinden eminim.”

The Mountain Ear’a üç adım kala ayaklarım nihayet soğuktan sızlanmaya karar verdi. Ön kapıyı açınca bir zil sesi geldi ve botlarımı paspasa silerken sustu.

Jojo, “Geri dönmeyeceğini düşünmeye başlamıştım,” dedi. Parlak gülümsemesi solup gitti. “Maddox’un dışarıda olduğun-
nu biliyor muydun?”

* tamale: Mısır unu ve kıyma ile kırmızı biber kullanılarak hazırlanan bir Meksika yemeği. -y/ıllı

Döndüğümde Tyler'ın elleri ceketinin ceplerinde, kapının önünde dikildiğini gördüm.

Pencereleri işaret edip geldiği yere dönmesini işaret ettim. Başını iki yana salladı.

Jojo, "Ne yapıyorsun?" diye sordu:

"Bu adamlardan nasıl kurtuluyorsun? Ayakkabımın tabanına yapışmış sakız gibi."

"Bilemiyorum ki sana söyleyeyim. Maddox'un herhangi bir kız için soğukta beklememiş olduğundan neredeyse kesinlikle eminim. Morarana kadar bekletmelisin bence. Biliyorsun ya... diğerlerimiz için." Elini uzattı. "Hadi neler çekmişsin görelim."

Küçük kartı makineden çıkarıp ona uzattım. Oturup kartı monitörün kenarına taktı, yüzünde heyecanlı bir ifadeyle sandalyesini öne çekerken tekerleri gıcırdadı.

Parmaklarım kıpkırmızıydı, donmuşlardı ve dışarıda sıfırın altındaki sıcaklıkta nasıl o kadar uzun süre çalıştıklarını merak ettim. Doğru ayarı çabucak yapıp pozu çekmek bir takıntı haline gelmiş ve zamanın nasıl geçtiğini fark etmememi kolaylaştırmıştı. Yüzlerce fotoğrafın üstünden geçen Jojo'nun yanında durmak bile dışarı çıkıp yenilerini çekme isteği uyandırıyordu.

Jojo başını iki yana sallayıp dirseğini masanın üstüne koydu ve çenesini eline aldı. Parmaklarıyla ağzını kapadı ve fareye tıklaması hızlandı.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Gerçeği. Kötü olsalar da asistanlık işini kaybetmeyeceğim, değil mi?"

"Kötü değiller."

"Değiller mi?"

"Bunlar inanılmaz."

Derin bir nefes aldım. "Öyleler mi?"

Jojo, "Baba!" diye seslenirken kulağa bütün bir iş yerini çekip çevirecek kapasitede genç bir kadından çok sabırsız, ergenlik çağında bir kız gibi çıkmıştı.

Wick aceleyle ofisinden çıktı. Aksayarak yürüyordu ama motiveydi. "İyiler mi?"

Jojo fareye tıklamaya devam ederek, "Gel kendin gör," dedi.

Kollarımı kavuşturup tenimin yavaşça ısınarak yanmasını hissettim ve tepkilerini nasıl değerlendireceğimi bilemeyerek ayaklarımın üzerinde kıpırdandım. Wick bir elini kızının omzuna koyup monitöre yakından bakmak için eğildi.

Wick ekrana bakarak, "Ellison," dedi. "Bunlar kötü değiller çocuk."

Burnumu çekerek, "Öyle mi?" dedim.

Doğrulup oturduktan sonra omzumu sıvazladı. "Ona bir görev vermemize ihtiyacı var Jojo. Her zamanki sıkıcı boktan görevlerden biri de değil. Hem yerlilerin hem de turistlerin hakkında daha çok şey öğrenmek isteyecekleri bir şey. Heyecanlı bir şey, seksi bir şey!"

Jojo suratını astı. "İyy, öyle deme baba."

Tyler sonunda kapıyı açıp içeri girdi. "Ben bir yere gitmiyorum."

Gözlerimi devirdim. "Senin yapacak bir işin yok mu?"

Wick parmaklarını şaklattı. "Evet! İşte bu!"

Jojo, "Nedir?" diye sordu.

"Ellie'nin ilk görevi!" Tyler'ı işaret etti. "Sizin hotshot ekibini takip edebilir. Temelleri biliyoruz ama *gerçekten* ne iş yapıyorsunuz siz? Hotshot olmak için ne lazım? Kim bu insanlar? Yangınla mücadele etmediklerinde ne yapıyorlar?"

"Hayır," derken talepte bulunmaktan çok yalvarıyordum.

"Aman Tanrım. Baba bu harika bir fikir!"

"Jojo," diye yalvardım. "Ben bir gazeteci değilim."

Jojo, "Sana yardımcı olurum," dedi. "Yazdıklarını düzeltebilirim, hatta gerekirse bütün hepsini ben yazabilirim. Sen yeter ki not alıp fotoğraf çek."

Wick gülümseyip sarı dişlerinin hepsini sergiledi. Kızıyla

gurur duyarak göğsünü şişirdi. "Bu derginin ayrı bir bölümü olacak. Edson ile Wick. AP' bile bununla ilgilenebilir."

"Kendimizi kaptırmayalım. Bunun mümkün olup olmadığını biliyor muyuz?" diye sordum. "Güvenlikle ilgili kaygılar olduğundan eminim."

Wick, Tyler'ı işaret etti. "Bunun gerçekleşmesini sağla Maddox. Sana yaptığım bir iyiliğin karşılığını istiyorum."

"İyiliğin karşılığını isteme," dedim.

Tyler, Jojo'nun masasına doğru bir adım attı. "Müdürle anlaşabileceğimizden eminim. Yarın izin günüm. Onu da yanıma alıp konuşmaya gidebilirim."

İç çekip parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim ve gözlerimle Wick ile Jojo'ya yalvardım. "Durun. İki saniyeliğine bu konuyu düşünelim. Amatör bir fotoğrafçı olarak ilk görevimin, hotshotların peşinden yangın kovaladığım özel bir bölüm olmasını mı istiyorsun? Gerçekten mi?"

Jojo bilgisayarını kapatıp paltosunu üstüne geçirdi ve bana göz kırptı. "Bana inanılmaz bir şeyle dön."

"Fotoğraf çekmeye başlamamın ikinci günü. İnanılmaz şeyler mi istiyorsun?"

Jojo, "Sana inancım tam," dedi. "Çık buradan. İş günü sona erdi ve José de dışarıda."

Eşyalarımı toplamak için oflaya pufloya ofisime gittim. Lobiye döndüğümde Tyler karanlıkta durmuş Jojo'yla görevim üstüne konuşuyordu. Jojo çoktan ışıkları kapatmış, elinde anahtar kapıyı kilitlemek için benim çıkmamı bekliyordu.

Tyler benimle yol kenarına park edilmiş Audi'ye doğru yürüdü, arabanın egzozundan beyaz dumanlar çıkıyordu. Sally arabanın kullanılmasını onaylamamıştı ama José ebeveynlerimin kar altında kilometrelerce yol yürümemi istemeyeceklerinden emindi.

Ben o kadar emin değildim.

* (İng.) ABD'li bir haber ajansı. -yılı

"Evet... yarın istasyona gitmeden önce kahvaltuya ne dersin? Ben ısmarlıyorum."

"Bu benim için ciddi bir şey," dedim. "Bu işe ihtiyacım var. Eğer bunu yüzüme gözüme bulaştırırsam..."

"Bulaştırmayacaksın. Çekecek bir sürü pozunun olmasını sağlayacağım. İstasyona gitmeden önce sana kahvaltı ısmarlamama izin ver. Bu fikri patronuma nasıl sunacağımızı tartışırız ve ben de ne istediğin hakkında daha iyi bir fikir edinirim."

"Ne istediğimi bilmiyorum."

"Tamam," derken yanağındaki gamzesi belirdi. "Her halükârda kahvaltı bitince ne istediğine dair daha iyi bir fikrin olacak."

Açarken Audi'nin arka kapısı gıcırdadı.

"Ellie..."

"Sadece şunu unutma," dedim. "Bu benim hatam değildi. Seni beladan uzak tutmaya çalıştım."

"Ben bir itfaiyeciyim Ellie. Bu ilişkide kurtarma sorumluluğu bende."

Arka koltuğa kayıp kapıyı kapattım. Tyler pencereyi tıkla-yınca camı indirdim. "Bu bir ilişki değil."

Koca bir sırıtlısla, "Sana daha önce de söyledim; yatak arkadaş olmaya da açığım," dedi.

"Kendini utandırıyorsun."

Tyler göğsüne dokunarak, "Ben mi?" dedi. "Yok ya!"

Araba uzaklaşırken pencereyi açtım. Deri koltuklar sıcaktı ve parmaksız eldivenlerimi birbirlerine sürttüm.

José eve gitmek için sola dönüp otobana çıktı ve aynadan bana baktı.

"Mutlu görünüyorsunuz hanımefendi."

Pencereden karanlığı yaran ışıklara baktım. "Gördüğün şeyin hissettiğim rahatsızlık olduğunu düşünüyorum."

"Bu gece bir misafiriniz var."

"Misafir mi?" diye sordum. "Ne olur bana Sterling olduğunu söyleme. Ya da ebeveynlerim."

José güldü. "İkisi de değil. Mavi saçlı kız."

"Paige mi?"

Başıyla onayladı.

"Ne kadar zamandır orada?"

"Neredeyse bir saattir. Kurabiye getirmiş. Epey iyiler."

"Kurabiyelerimi mi yedin?"

"Hayır, Bayan Ellie. Dört düzine getirmiş."

"Sally'nin beni açlıktan öldürmeye çalıştığını biliyor olmalı."

José geçide gelince yavaşladı ve sonra acele etmeden evin önüne gidip seksenlerden kalma bir Hyundai'nin yanına park etti. Aracın mavi boyası dökülmeye başlamıştı ve çamurluktan arka koltuğa uzanan bir göçük ve çizik vardı. Araba şirin ama külüstürdü; Paige'e daha çok yakışan bir araba olamazdı.

Beni antrede karşılayıp kollarını etrafıma sardı. Bir battaniyeye sarılıydı ve Finley gibi kokuyordu, başı, elleri ve hırpalanmış kırmızı Converse'i dışında görünen bir yeri yoktu.

"Burada olmam bir sorun değildir umarım."

"Tabii, tabii, hiç sorun değil."

Beni mutfağa çekti. "Yanımda kurabiye getirdim," deyip kendinden yaşlıymış gibi duran plastik bir kutunun kapağını açtı.

Üstünde kar tanesi şeklinde şekerden süsleme olan yuvarlak şekerli bir kurabiye uzattı.

Bir ısırık aldım. "Vay be," dedim çiğnemeye devam ederken. Kurabiye ağızımda eriyip kayboldu, şeker hamurundan süs insanı günaha sokacak kadar lezzetliydi. "Bunları hakikaten sen mi yaptın?"

Başıyla onayladı. "Büyük annemin tarifi."

Maricela buzdolabını açıp üstü kapalı bir tabağı işaret ettikten sonra paltosunun fermuarını çekti ve evine dönmek için eşyalarını topladı. José'nin aracının stop lambaları da buz tut-

muş camın ardında parlıyor, Paige'in sürpriz ziyaretini daha da rahatlatıcı hale getiriyorlardı.

Paige bir kurabiye daha alıp, "Nasıl gidiyor? Hiç ortalarda yoktun," dedi.

"Zor bir ay oldu."

"Tyler annenle babanın sana para vermeyi kestiklerini söyledi. Bu doğru mu?"

"Tyler Maddox mu? Onu gördün mü?" Karnım tuhaf bir kıskançlık hissiyle alev aldı.

Omuz silkti. "Turk's'te. Ona siktiri çektiğini söyledi."

"Ona siktir filan çekmedim. Yol verebilmem için öncesinde onunla takılıyor olmam lazımdı."

Paige kıkırdayınca çocuksu gülümsemesi eline uzanmama neden oldu. Uzun parmaklarını benimkilere doladı. "Seni etrafta görmeyi özledim."

"Hâlâ buralardayım."

"Doğru mu? Annenle baban hakkında söylenenler yani? Bu yüzden mi böyle farklısın?"

"İyi bir yönde farklı olduğumu umarım," deyip kurabiye'nin kırıntılarını ufak bir yığın olacak şekilde topladım. Paige karşılık vermedi. "Evet, doğru."

"Yani, seni kurtarmaya geldim." Eğildi, kalkarken kahverengi bir kese kâğıdının içinden bir şişe çekip çıkardı. Dolapları karıştırıp bulduğu iki kadehi tezgâhın üstüne koydu. Şişenin kapağının çevrilmesi ve kehribar rengi sıvının kadehin dibine çarpmasının sesiyle ağzım sulanmaya başladı. Paige iki kadehi de ağzına kadar doldurdu.

"Oha," dedim. "Bir aydan uzun süredir ağzıma bir damla içki koymadım."

Kadehi bana uzatıp kendisinininkini tam aramızda tuttu. "Ayık olmaya."

"Ben..." Boğazım yanıyor, kadehin içindekilere duyduğum özlemle sızlıyordu. Tek bir kadeh. Sadece bir kadeh içecektim.

Bölüm Dokuz

Tyler sandalyemi çekerek, "Berbat görünüyorsun," dedi.

Güneş gözlüklerimi çıkarmadan oturdum. "Teşekkürler."

"Geç mi yattın? Artık içmediğini sanıyordum."

"İçmiyordum," dedim. Sesi, pencerelerden içeri dolan güneş ışığı ve köşede kokain çekmiş gibi ciyaklayarak zıplayıp duran, daha anaokuluna bile başlamamış küçük velet yüzünden irkildim.

Tyler, "Ne oldu?" diye sordu.

"Dün gece bir arkadaş elinde bir şişe Crown'la çıkageldi."

Suratını asıp bana baktı. "Ne kadar olmuştu? Yoldan sapmadan beş hafta mı geçirmiştin? Kulağa pek de iyi bir arkadaşmış gibi gelmiyor."

"Bir yolda gittiğim yok. O dediğin alkolikler için geçerli."

Tyler parmağını kaldırıp Chelsea'yi çağırdı. "Selam. Biraz su alabilir miyiz lütfen?" Chelsea başıyla onaylayınca dikkatini bana verdi. "Yemek yiyecek halde misin?"

"Belki."

Başını iki yana salladı. "En azından iyi zaman geçirdin mi bari?"

"Evet. Neredeyse gece yarısına kadar muhabbet edip sızdık. Kurabiye yapmıştı ve ebeveynlerim, Finley ve..." cümlemi tamamlamadım, sızmadan önce döktüğüm gözyaşlarını ve Sterling hakkında gevezelik ettiğimi hatırladım. Paige'e söylemiştim. Sterling'le ne yaptığımızı biliyordu. Ellerimle gözlerimi kapadım. "Of hayır. Of Tanrım. Siktir!"

“Yani... pek de iyi zaman geçirmedin o halde ha?”

“Bunun üstüne konuşmak istemiyorum. Yulaf ezmesi. İçinde meyve olmasın. Tarçınlı.” Bir şeyler yemeye kararlıyım, hazır noodle olmayan bir yemeği bir daha ne zaman yiyebileceğimden emin değildim çünkü. “Lütfen.”

Tyler, “Tamamdır,” deyip Chelsea elinde sularımızla gelince benim yerime sipariş verdi. Çok konuşmadı ve ben de şikâyet etmedim. Zaten ortada gereğinden fazla ışık, ses ve soluk sesi vardı. Tabakların birbirine çarpması, konuşmalar, lanet olası çocukların kahkahaları, arabaların kapılarını çarparak kapanması... Herkes ölse ne güzel olurdu.

Tyler, “Her şeyden nefret ediyormuş gibi görünüyorsun.”

“Hemen hemen.” Kukuletamı başımın üstüne geçirip yüzümü ellerimle destekledim.

“Bu daha sonra üstüne konuşup güleceğimiz şeylerden biri mi?”

Vücudumu sandalyede saldı. Güneş gözlüğümün bir faydası dokunmuyordu. Sanki güneş beynimi deliyormuş gibi hissediyordum. “Büyük ihtimalle hayır. Çok üzgünüm.”

Chelsea yulaf ezmemi önüme kaydırınca tarçın kokusu burnuma yükseldi. Aslında Tyler’ın üst üste dizilip yaban mersini, çikolata, krema ve akçaağaç şurubuyla süslenmiş pankeklerinin kokusu burnumu sarsıp kendine getirene dek iştah açıcı da gelmişti.

“Tanrım,” dedim irkilerek. “Daha önce sana hiç emeklemeye yeni başlamış bir çocuk gibi yemek yediğini söyleyen olmuştum mu?”

“Pek çok defa,” deyip çatalını pankeklerine daldırıp ağızına bir lokma attı.

Tabağını işaret ederek, “Böyle şeyler yiyorsan, nasıl böyle görünüyorsun?” deyip onu gösterdim.

“Yangın sezonunda koğuştaki kaldığımız zamanların aksine

istasyonda çok boş zamanımız oluyor. Ben de öylece durmayı çok sevmediğimden çok egzersiz yapıyorum.”

Öyle olmalıydı. Mamut gibi iri bir adamdı.

Kaşığımı kaldırıp sırf ne halde olduğumu anlamak için önce küçük bir lokma aldım. Şimdilik iyi gidiyordu. Sade, tarçınlı, sıradan yulaf ezmesi. Hâlâ rock yıldızları gibi partileyebiliyordum ama görünüşe bakılırsa onlar gibi kendime gelemiyordum.

Suyumun son yudumunu evden getirdiğim iki ibuprofen^{*} hapını yutmak için kullandıktan sonra saatime baktım.

Tyler, “Acelen mi var?” diye sordu.

“Sadece müdürün şu saçma plana ikna olmazsa ofise zamanında dönmek istiyorum.”

Tyler pankeklerinin neredeyse yarısını mideye indirmişti. Bunu ne ara hallettiğini bilmiyordum. “Fotoğrafçılar her zaman peşimizden sahaya geliyorlar. Ama göreve gidersek bu kondisyonunla geride kalmadan bizi takip edebileceğinden emin değilim. Tırmanışlar epey zorlu olabiliyorlar.”

“Kapa çeneni.”

“Kar içinde.”

“Neden bana işkence ediyorsun?”

“...yukarıya.”

“Sen kendi işin için endişelen ben de kendi işim için.”

Tyler bir kahkaha attı. “Bir milyarderin kızı nasıl oldu da kendini bir dergi için macera fotoğrafı çekerken buldu? Bu epey bir tesadüf eseri durmuyor mu?”

“Sana annemle babamın dediklerini anlattım ve hatırladığından da eminim. Bir şeyler içerken filan Paige’e anlatmışsın.”

Tyler eğlenerek, “Bu seni rahatsız ediyor mu?” diye sordu.

“Benim meselem hakkında konuşuyor olman mı? Yoksa Paige’le zaman geçirmiş olman mı?”

“Herhangi biri.”

* Ağrı kesici ve ateş düşürücü bir ilaç. -y/ll

“O kişisel bir meseleydi. Tam olarak barda konuşulacak bir şey değildi.”

“Haklısın. Üzgünüm. Sadece onun arkadaşın olduğunu düşündüm... ve senin için de biraz endişeleniyordum. Benden fazlasını biliyor diye düşünmüştüm.”

“Paige tatlı bir kız. O benim arkadaşım değil.”

“Yatak arkadaşı?”

Ona öfkeyle bakınca ellerini kaldırıp güldü.

“Tıkınman bitmedi mi? Midemi bulandırıyor,” dedim.

Ayağa kalkıp masanın üstüne birkaç banknot bıraktı ve benim de kalkmama yardım etti. Beni yanına çekip ağırlığımı kolayca taşıırken oldukça anlayışlı görünüyordu. “İyi misin?”

Yoldan çıkmış uzun bir perçemi üfleyerek yüzümün önünden uzaklaştırırken kendime daha önce olduğundan da öfkeliydim ve dürüst olmak gerekirse Paige’e de kızgındım. Ama ne kadar çok çalıştığımdan haberi yoktu. Girdiğim yeni yolun sorumlusu o değildi, bunun tek sorumlusu bendim.

Tyler beni kamyonetine götürüp içeri girmeme yardımcı oldu. Öne bakıp gözlerimi yoldan ayırmamaya çalıştım çünkü bir saat önce Audi’nin arka koltuğunda Winona’ya yaptığım yolculuk epey zalimce geçmişti.

On beş dakikadan kısa süre sonra Milkls Drive’a döndük. İstasyonun güneyindeki otoparka park ederken kamyoneti bozuk asfalt ve buzun üstünde zıpladı.

“Affedersin,” dedi. “Kısa bir mesafe yürümemiz lazım.”

Kahverengi binarın yan tarafındaki bir ızgaradan beyaz bir duman sızıyordu, aşağı inip gözlerimi kıstım ve yolun karşısına bakarak *The MountainEar*’ın ışıkları açılmış mı görmeye çalıştım.

Tyler, “Kusman gerekiyorsa şimdi tam zamanı,” deyip yanımda durmak için aracın önünden geçti. Kalın kolunu omuzlarıma sardı ama ben silkinip onu iteledim.

“İyiyim. Bana bebek muamelesi yapma. Bunu ben kendime yaptım.”

“Evet. Evet, sen yaptın.” Tyler kamyonetiyle istasyon arasındaki geniş boşluğu kaplayan kardan örtüyü aştı. Arka kapıya ulaştı ve kulpunu çabucak çevirerek açtı. Tyler kolunu önümüzdeki yarım yola doğru uzattı. “Önden buyurun.”

İçeri girerken kendimi soğuktan korumak için kollarımı etrafıma sardım. Nedense akşamdan kalma olduğumda kendimi sıcak tutmak çok daha güç oluyordu. Can sıkıcı bir şey daha.

Tyler çizmelerini sanayi tipi bir paspasa vura vura sildi ve ben de aynısını yaptım. Eski müdürler ve görev başında can veren birkaç itfaiyecinin çerçeveli fotoğraflarının asılı olduğu bir koridor boyunca kendisini takip etmemi işaret etti. Son fotoğraf doksanların sonlarında çekilmişti ve çocuğun yirmi beş yaşından büyük olması imkânsızdı. Duraklayıp çillerine ve tatlı gülümsemesine baktım.

Açık bir kapıdan geçip itfaiye arabaları, motorlar ve çeşitli ekipmanla dolu, parlak ışıklarla aydınlatılmış bir garaja girdik. Duvardaki askılardan kıyafet ve miğferler sarkıyordu, yedek hortumlar dolanıp büyük raflara yerleştirilmişti.

Tyler, “Müdürden onay alınca burada birkaç fotoğraf çekmene izin veririm,” dedi. “Takım şefim bugün başvuruları ayıklamak için burada olacağını söyledi.”

Birkaç kapalı kapının ardından başka bir eşiği geçtik. Tyler arkamızı işaret etti. “Orası takım şefinin ofisi. Müdür şu anda orada bilgisayara küfrediyor. Adı Chief.”

“Şef mi, müdür mü?”

“Adı Chief. Konumu Müdür. Koğuştaki kalmana izin verecek olan o.”

“Tamamdır. Bir dakika. Koğuştaki mı kalacağım? Koğuş nerede?”

“Rocky Mountain Ulusal Parkı’nın içlerinde. Eğer bizi takip

* (İng.) Şef. Yazar şef ve chief ile ses ve anlam benzerliğinden bir kelime oyunu yapıyor. -çn

edip oraya buraya gideceksen her göreve çağrıldığımızda seni almak için kasabaya gelemeyiz.”

“Hassiktir. Yani şimdi, hani... eşyalarımı toplayıp buraya yerleşmem mi gerekiyor?”

“Aynen. Şurası bizim kaldığımız yer,” dedi başıyla işaret ederek. Sonra da sol tarafa döndü. “Televizyon odası.” Büyük bir televizyonun önünde iki kanepe ve dört koltuk vardı. Geniş ekranlıydı ama kendisini izleyen adamların çoğundan yaşlı, kendine has bir şey gibi duruyordu. Tyler el sallayınca adamlar da aynı şekilde karşılık verdiler, meraklanmışlardı ama oturdukları yerden kalmalarına yetmemişti. “Başka bir ofis,” deyip sol ileride bir odayı işaret etti. “Raporlarımızı şu bilgisayarda yazıyoruz. Ve şurada da mutfak var.”

Kapıdan girince her bir tarafına sekiz kişinin oturabileceği dörtgen bir masa ve her iki yanında dolaplar olan sade bir pişirme alanı, bir buzdolabı ve bir de fırın gördüm. Lavabonun yanında bir tost makinesi ve bir de mikro dalga fırını vardı. Her ne kadar yaklaşık sekiz adama hizmet vermesi gerekse ve bir dolap boyunda olmasına rağmen ihtiyaçları olan her şeye sahiplermiş gibi görünüyordu.

Tyler ikinci bir kapıdan geçip devam etti. “Burada da uyuyoruz işte.”

“Cidden mi?” Oda revire benziyordu, yataklar neredeyse bitişik olacak kadar yakındı, sadece tek başına duran dörtgen, dolap benzeri şeylerle ayrılmışlardı. “Bunlar nedir?”

“Kişisel eşyalarımız için: ekstra elbiseler, paltolar, o tarz şeyler. İki tarafta da ikişer tane var, biraz lisedeki dolaplara benziyor.”

“Böyle mi uyuyorsunuz? Büyük bir odada bir sürü adamla bir arada?”

“Bazen. Evet, bir kısmı horluyor.”

Suratımı asınca Tyler güldü. “Hadi ama. Gidip müdürü görelim.”

Mutfağı aşip televizyon odasındaki adamların yanından geçtik. Daha yeni kıpırdanmaya başlamışlar, ayağa kalkıp geriniyorlardı.

“Bir yere mi gidecekler?” diye sordum.

“Kahvaltı edip haberleri izliyorlar. Sonra da aşağıya inip göreve çağırılmadığımız sürece günlük işleri yapıyorlar. Sezon dışında haftada kırk saat çalışıyoruz. Sabah beşten akşam dörde ya da akşam dörtten gece ona.”

“Geceleri yangın çıkmıyor mu?”

“Evet, o tam zamanlı ekiplerin işi.”

“Günlük işler?”

“Araçların yıkanması, yerlerin silinip süpürülmesi, bulaşık-lar... her neyse. Bizim hizmetçimiz yok.”

Bana laf soktuğunu bildiğimden ona hırladım.

“Hotshot görev istasyonunda boş zamanlarımız çok daha farklı geçiyor, eğer olursa. Yeni patikalar kazıp yol işaretlerini yeniliyoruz, tatbikat yapıp...”

“Yani aslında boş zamanınız olmuyor,” dedim.

Tyler oturma alanının karşısındaki kapıyı çalınca içeriden kalın bir ses homurdandı.

“Gel içeri lanet olası!”

Tyler bana göz kırıp kapıyı açtı. Müdür masasının başına geçmişti, bir sürü dosyayla antika, kutu gibi bir bilgisayarın ardında kısmen gözden kaybolmuş, hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

“Selam Chief. Yanımda bir gazeteci getirdim, kendisi...”

Chief, “Twitter hakkında bir şey biliyor musun?” diye sorarken kara gözleri beni hedef almıştı.

“Pardon?” dedim.

“Twitter. Onun hakkında bildiğin bir şey var mı? Benden çok daha fazla zamanı olan ve çok daha fazla para kazanan biri bir Twitter hesabımız olması gerektiğine karar vermiş ve benim de şu şeyin nasıl yapılacağına dair en ufak... ne deniyordu ona?”

Tyler glmemeye çalışarak, "Tweet," dedi.

Yumruğunu masaya vurdu. "Lanet olsun! Tweet!"

"Evet. Büyük ihtimalle yardım edebilirim," dedim, "ama buraya bir görevle geldim. Bay..."

Bana bir bakış atıp iki yana salladıktan sonra dikkatini yeniden bilgisayara verdi. "Sadece Chief. Ne görevi?"

"Ben şey... *The MountainEar* için çalışan bir fotoğrafçıyım." Her ne kadar doğruyu söylemiş olsam da kendimi yalan söylüyor gibi hissettim. "Dağ Hotshot ekibine eşlik etmekle görevlendirildim. Bay Wick sizin yaptıklarınızı halkla paylaşmak istiyor."

"Biz de Tweet atıyoruz," diye homurdandı.

Tyler soluk vererek güldü. "Chief, hadi ama. Bayan Edson sadece..."

Chief sonunda dikkatini Twitter'dan çok hak ettiğime karar vererek, "Edson mı?" dedi.

Kahretsin.

Gözlerini kısıp bana baktı. "Edson Tech'in Edson'ı mı?"

"Eee..." diye başladım, doğru cevabın ne olduğunu bilen miyordum. Babamın dostları olduğu kadar düşmanı da vardı. Büyük ihtimalle dosttan çok düşmanı.

Tyler, "Kendisi sadece bir fotoğrafçı," dedi. "Onu ezmeyi bırakıp evet ya da hayır, de. İzin günüm olmasına rağmen bu iş için geldim."

"yle mi? Neden peki?"

Tyler, "Ona bir iyilik borcum var," dedi.

"yle mi?"

"Evet. Ekibi takip edip fotoğraf çekebilir mi, çekemez mi?"

"Kırmızı kart mı almış?"

Tyler aresizlik içinde, "Chief," dedi.

"Eğer bana nasıl Twitter atılacağını gösterirsen olur."

Paltomu ıkarıp Tyler'a verdikten sonra masanın diğer yanına geçip müdürün yanında diz ktm. "Tweet Chief.

Twitter'da tweet atılıyor. Ve tweet atmak için de bir hesabının olması lazım. Şunu doldur."

Hesap açmak için gereken adımları takip ederek tuşlara bastı.

İşaret edip, "Şu tuşa bas," dedim. Buradan fotoğraf yükleyebilirsin. Bahse girerim fotoğraflarım klasöründe logonuz vardır. İmlece birkaç defa tıkladım ve tam düşündüğüm gibi, Dağ Hotshot logosunu bir klasörde buldum. Sahada çektikleri fotoğraflardan biri başlık olarak işe yarardı ve ben de ayağa kalktım. "Her şey hazır."

Chief, "Her şey ne için hazır?" diye sordu.

"Şu imgeye tıklayıp istediğin her şeyi yazabilirsin."

Tyler, "Aklına gelen her şeyi değil Chief," diye netleştirdi. "Hotshotlarla ilgili bir şey yaz ama küfür içermesin. Ve yüz kırk karakterden kısa tut."

Burnunu kırıştırdı. "Yüz kırk ne?"

"Sadece geçen gün yardım ettiğimiz temizlik hakkında bir şeyler yaz. Ya da bu hafta sonu yapacağımız yiyecek yardımı hakkında. Yaklaşan yangın sezonuna hazır olduğumuzu yazıp bir grup fotoğrafı ekle. Kısa ve tatlı."

"Temizlik ve yiyecek yardımı mı? Böyle şeyler de mi yapıyorsunuz?" diye sordum.

"Evet, her zaman." Tyler kelimeleri sanki bunu bilmemem ayıpmış gibi telaffuz etmişti.

Kapı çaldıktan sonra tanıdık biri konuşmaya başladı. "Eksik etek de kim?"

Döndüğümde Taylor'ın kapının eşiğinde durduğunu gördüm. Tyler'a bu kadar beziyor olması bildiğin rahatsız ediciydi.

Ona öfkeyle baktım. "Ben ne etek giyiyorum ne de eksikim. Ve kim olduğumu da son derece iyi biliyorsun."

Taylor göz kırıp gülümsedi. "Tumblr'daki feminist arkadaşlarına önce senin rencide olduğunu söylemeyi ihmal etme," deyip televizyon odasına gitti.

Tyler dişlerini sıktı ama sonra yavaşça nefesini vererek rahatladı.

Müdürün gözleri Taylor, Tyler ve benim aramda gidip geldi. "Bu da neydi böyle?"

"Hiç. Chief, tweet attın mı?"

Chief fareyi tıklayıp oturduğu yerde arkasına yaslandı ve dirseklerini sandalyesinin kollarına dayadı. "Ona twitlemek deniyor!"

"Ellie izin aldı mı?"

"Aldı. Onu kara alanda ya da lanet olası güvenli bölgenin en arkasında tut ve ofisimden defolup git. Yapacak işlerim var."

Tyler, "Tamamdır Chief," deyip beni koridora kışkıışladı.

"Kara alan?" diye fısıldadım ağzımın kenarından.

Tyler beni taklit edip, "Halihazırda yanıp kül olmuş bölge," dedi.

Rahatlayarak iç çektim. "Bu hayal ettiğimden daha zor oldu."

"O iyi bir adam. Tam bir iş bitirici, kalantorlar her zaman öyle düşünmeseler de ihtiyacımız olan malzemeleri almamızı sağlıyor."

"Kalantor?"

"Üst seviye devlet memurları. Bütçelerle ilgili bir sorun. Durmadan kavga dövüş var. Senin burada olma nedenin bu değil. Hadi gidip diğerleriyle tanışalım."

Tyler beni ekibinin kalanının canla başla çalıştığı itfaiye aracı garajına götürdü. İki araçlardan birinin motor kapağını açmışlardı, iki tanesi beton zemini süpürüp siliyorlardı ve birkaç tanesi de köşede ekipmanlarıyla duruyordu.

"Şunlar ne?" diye sorup duvarda asılı duran balta ve çekiç melezlerini işaret ettim.

"Ha, onlar pulaski baltaları. Şunlar," deyip kürek benzeri bir aleti işaret etti, "rhinolar onları burada imal ediyoruz."

"Onları siz mi yapıyorsunuz?"

"Aynen, kaynak, testere, zımpara ve birkaç alet daha kullanılarak. Aslında elimize geçirebildiklerimizle. Bazen yaratıcı olmamız gerekiyor."

Fotoğraf makinemi çıkarıp aletlerin birkaç fotoğrafını çektim, sonra da objektifi günlük işleriyle meşgul ekip üyelerine yönlendirdim. Tyler fazla iri bir ambulansa benzeyen aracın motoruyla uğraşan adamlara yaklaştı.

Tyler, "Bu bir ekip otobüsü," dedi.

Adamlardan biri, "Çalıştığında," dedi.

"Dışarıdaki levhada Kuruluşlar Arası diyor ve Kuruluşlar Arası ekipmanınız var ama aynı zamanda itfaiye arabaları da var, peki burası itfaiye amirliğine mi bağlı?" diye sordum kafam karışmış bir halde.

Tyler omuz silkti. "Çift rol üstleniyoruz. İşleri kolaylaştırıyor, özellikle de çoğumuz hem şehir hem de kırdaki çalıştığımız için. Ayrıca yangın sezonu dışındayken şehre de yakın."

Başımın onaylayıp not defterimle kalemimi çıkardım.

Tyler kendisinden uzun olsa da onun kadar kalın olmayan bir adamı işaret edip, "Bu," dedi, "Smitty." Kısa ama kaslıydı, hotshot gözlük takıyordu ve kavruk teni ve yanağındaki yağ lekesiyle sofistike bir güzelliği vardı.

İkisi de ellerini pantolonlarına silip beni selamladılar.

Smitty elimi sıkıp, "Lyle Smith," dedi.

Tyler diğerini işaret etti. "Bu da Taco."

"Taco mu?" diye sordum. Kırmızı saçları ve çilli tenine bakınca bu lakabı nasıl aldığı konusunda hiçbir fikir edinemedim.

"Clinton Tucker. Oğlum iki yaşında, soyadımızı telaffuz ettiğinde kulağa tako gibi geliyor. Ne yazık ki lakap üstüme yapıştı ama buralardaki en kötü lakap da değil."

"Herkesin var mı? Bir lakabı yani?" diye sordum.

Tyler omuz silkti. "Öyle sayılır."

"Seninki ne?"

Smitty güldü. "Bir lakabı var ama kimse yüzüne söyleyecek kadar cesur değil."

Ukala ukala sırtıp, "Bir ara bana fısıldarsın," dedim.

Tyler, "Hayır," dedi. "Fısıldamayacak."

İsimlerini not ettim. "Taco şey zor geliyor mu? Günler ya da haftalar boyu çocuğundan uzak kalmak?"

Taco, "Galiba öyle. Başka nasıl yaşanır bilmiyoruz. Benim işim bu," deyip ellerini bir beze sildi. "Yangın sezonunda aylarca uzak kaldığımız oluyor."

"Ne zamandır hotshotsın?"

"Bu Colorado'daki dördüncü sezonum."

Başımla onaylayıp işlerine dönmelerine izin verdim, sonra da köşede durup çalışırken onları canlı gösteren birkaç poz çektim.

Tyler, "Şuradaki Watts... Randon Watson," deyince, bir elinde yer bezi tutan Watson duraksayarak boştaki elini sallayıp selam verdi. "Ve bu da takım şefimiz Jubal Hill. Gümüş rengi saçlarının seni yanıltmasına izin verme, kendisi tam bir hayvandır."

"Jubal mı?" diye sordum. "Gerçek ismi ne?"

Jubal elindeki süpürgeyi bırakıp yanımıza yürüdü, kır saçları bronzlaşmış tenini ve saf mavi gözlerini dengeliyordu. Elini uzattı, "Jubal Lee Hill. Tanıştığımıza sevindim."

"Jubile," diye tekrarladım.

Aşağıya bakıp bir kahkaha attı. "Sadece Jubal. Lakaba lüzum yok."

"Tanıştığımıza sevindim," dedim. Yürüyerek uzaklaşınca sanki bir paparazziymişim gibi onu belgeledim. Bir takvimde olmalıydı ya da New York'ta *Vogue* için çalışmalıydı, bir garajda etrafı süpürmeyi hak etmiyordu.

Tyler, "Sorun değil," dedi. "Buraya gelen her dişi kısa süreliğine de olsa Jubal'a âşık olur."

"Bunun farkındaymış gibi davranmıyor," dedim.

"Bunun sebebi farkında olmaması."

"Tabii tabii."

"Gerçekten de. Hayatı boyunca aynı kadını sevmiş. Hani, neredeyse ilkokul birden beri. Liseden mezun olur olmaz evlenmişler ve... onları görmem lazım. İğrençler."

"İğrenç mi?"

"Yeni evli gibiler. Otuz yıldır evliler."

"İğrenç olan bu mu?"

Tyler, "Hayır," dedi. "Sadece onlarla uğraşmak hoşumuza gidiyor. Bahse girerim annemle babam hayatta olsalar aynen öyle olurlardı. Görmesi süper aslında. Diğerleri dışarıda."

"Ekibinde kaç kişi var? Ve dışarıda derken neyi kast ediyor-sun? Yaralılar mı? Tatildeler mi? Hastalar mı?"

Tyler güldü. "Ekipler normalde yirmi erkek ve kadından oluşurlar."

"Kadın mı?"

"Çok değil ama tanıdığım en sağlam hotshotlar kadın."

Gülümseyip fotoğraf makinemi boynuma asılı bıraktım. "Peki kalanlar nerede?"

Tyler beni çerçevelenmiş bir grup fotoğrafına götürdü. "De-diğim gibi sezon dışında, yangınlarla mücadele etmediğimiz-de bazen arama kurtarma ya da doğal afet ilkyardım gibi gö-revlere çağırılırız. Aynı zamanda kendi birimlerimizin kaynak hedeflerine ulaşmaları için çalışırız. Bazılarımız yarı zamanlı işlere giriyorlar ya da sadece işsizlik maaşı alıp kayak yapma-ya, gezmeye gidiyor, bir kısmı da aileleriyle zaman geçiriyor." Tanımadığım yüzleri işaret etti. "Müdür yardımcısı Fish. Sage, Bucky ve Slick de Jubal gibi takım şefleri. Cat. Scooter. Baggins. Jew. Sancho. Runt. Puddin'. Pup."

Kaşımı kaldırdım.

"Sana daha sonra bütün isimleri içeren bir dosya veririm."

"Gerçek isimleri olsun lütfen. Kaynak hedefleri nedir?"

"Seyreltme, tanımlanmış yangın uygulaması, habitat iyileş-

tirme, patika inşası projeleri... bu gibi şeyler. Bazen okullara gidip şey yapıyoruz... bilirsin ya... Smokey Bear' tarzı şeyler."

"Kostümü giyen kim?" diye sordum.

Tyler suratını aştı. "O ben oluyorum."

Kıkırdadım. "Bunun için teşekkürler," deyip defterime not aldım. "Bir ara seni o kostümün içinde fotoğraflamak isterim." Suratını asınca onu dirseğimle dürttüm. "Bana etrafı dolaştırdığın için tatlısın ve beni müdüre götürdüğün için de tam bir meleksin."

"Tatlı mı?"

"Peki, ortalamada kaç saat çalışıyorsun?"

Tyler kollarını kavuşturdu. "Bunu şimdi mi yapacağız?"

Başımı not defterimden kaldırdım. "Evet, bir sorun mu var?"

"Yangın sezonunda olup olmadığımıza bağlı. Eğer bir yangınla mücadele ediyorsak sadece uyuyup yemek yiyor ve çalışıyoruz. On sekiz saate kadar çalışabiliyoruz ama otuz iki saat durmadan çalışmamız nadir rastlanan bir durum değil. Bu tempoyu on dört gün boyunca sürdürdüğümüz de oluyor."

"Hassiktir," dedim ağzımın içinden.

"Eskiden yirmi bir gündü. Sonra da zorunlu izin günümüz var. Kırk sekiz saat süren bir dinlenme ve eğlenme arası. Sonra da yeniden sahaya çıkıyoruz. Her yere gidiyoruz... nerede ihtiyaç duyuluyorsa. Alaska, Kanada ve Meksika'ya bile."

"Bunu ne zamandır yapıyorsun?"

"Ben bir *tatlıs* mıyım? Gerçekten mi?" dedi eğlenerek.

"Çeneni kapa ve cevap ver."

"Çenemi *kaparsam* cevap veremem..." bakışlarımdaki öfke-den öyle ürktü ki cümlesini tamamlamadı. "Üçüncü mevsimimizde sayılırız. Ondan önce yer ekibiydik."

Bir kez daha başımı kaldırıp ona bakarak, "Biz mi?" dedim.

"Taylor ve ben."

* Yangın sorumluluk kampanyasının ayı maskotu. -çn

“Birinizi alan diğerinizi de almak mı zorunda?”

“Esasen öyle,” diye yanıt verdi havadan sudan konuşmuş gibi. Onun iş görüşmelerinde de ayrısını yaptığını hayal ettim.

Birkaç cümle kaydettikten sonra kalemi dudağıma değdirdim. “Ekibinizde çok yaşlı adam göremiyorum. Bunun sebebi nedir?”

“Hiçbir yerde fazla göremezsin. Orman yangınlarıyla mücadele etmek aşırı zorlu bir iştir. Beş ya da altı sezondan fazla yaparsan geçmeyen fiziksel şikâyetler başlar. Müdür sahaya çıkıyor ama sırtı, dizi ve omzundan geçirdiği ameliyatlar nedeniyle esasen masa başında kalmaya mahkûm.”

“Tanrım,” diye mırıldandım.

“Ne var?”

“Hiç. Toplumla ilgili bir şeyden bahsetmiştin. Başka ne yapıyorsunuz?”

“Toplumsal sorumluluktan mı bahsediyorsun? Sezon dışındayken programımızda sabah akşam antrenmanlarımız var, devriye geziyoruz, tatbikat yapıyoruz, budama işleri, çit inşası, yol levhaları...”

Konuşurken Jojo’nun düzensiz çiziktirmelerimden bir yazı çıkarabileceğini umarak söylediklerini hızla not ettim.

“Hiç izin alıyor musunuz?” diye sordum.

“Yangın sezonunda almıyoruz. Bugün birkaç ıvır zıvır işi halletmek için izin aldım.”

Kapıyı işaret edip, “Gitmen...” diye önerdim.

“Ne? Yok, yok, sorun yok.”

“Beni bu adamlarla yalnız bırakmak istemiyorsun, değil mi?”

“Hayır, istemiyorum.”

“Gittiğinde dönene kadar ne yapacaksın? Bir hotshot izin gününde ne yapar?”

Tyler’ın kaşları çatıldı ve kafası karışmış bir şekilde bana baktı. “Ne demek istiyorsun?”

“Gidiyorsun değil mi? Burada yaşamıyorsun yani.”

"Hayır, gitmiyorum."

"O halde burada mı yaşıyorsun?"

"Hayır, kardeşimle burada, Estes Park'ta bir dairemiz var. Genelde sadece vardiyamız olduğunda istasyonda kalıyoruz ama evet... sen buradasın ve dolayısıyla ben de buradayım. Müdürden senin için izin aldım, dolayısıyla sen benim sorumluluğumsun."

Bunu düşününce burnumu kırıstırdım.

"Eğer bizimkiler göreve çağrılırlarsa onlarla gitmeyi planlıyorsun, değil mi?"

"Yani... evet."

"O zaman kalıyorum. İşleri başlarından aşkın olacak. Sana bakıcılık yapmaya vakit ayıramayacaklar."

"Ben anaokuluna gittim. Bana söyleneni yapmayı biliyorum."

"Seninle tartışmıyorum. Sadece nasıl olacağını söylüyorum."

"Peki ya senin vardiyandaysak?"

"Aynı şey."

"Ha, yani onların bana bakıcılık yapmaya vakitleri olmayacak ama senin olacak öyle mi?"

"Jojo bizi takip etmeni istedi, değil mi? Gazeteciler bizi takip ederken işler böyle yürür. Birilerinin senin zarar görmemini sağlaması lazım."

"Ciddi olamazsın. Ben sana ve sen de bana mı atandın? Tam da kendimi havalı gibi hissetmeye başlamıştım."

"Seni yalnız bırakmayacağım. Bu iş tehlikeli Ellie."

"Aşırı hassasiyet gösteriyorsun."

Tyler suratını astı. "Bu kararımı gözden geçireceğim."

Bir anda çok ağırlaşmış gibi hissettim ve ardından boğazımda acı safra yükselirken paniğe kapıldım.

Tyler, "Sadece şaka yapıyordum. İyi misin? Biraz rengin attı," dedi.

“Bir anda midem bulandı.”

“Tuvalet koridorun ilerisinde, sağdan ikinci kapı.”

Midem hopladı ve öğürüp ağzımı kapadım. Bir kez daha olmasını beklemeden koşarak tam zamanında tuvalete yetiştim. Tam klozete eğilirken aklıma fotoğraf makinemin klozetin suyu girip kusmukla kaplanacağı geldi ama kulağımın hizasında, nefret etmeyi sevdiğim hotshot’ın elinde duruyordu.

“Neden bu kadar aptalım,” diye sızlanırken sesim porselenden yansıyor.

Tyler bir eliyle makinemi tutarken diğeriyle de saçlarımı tutuyordu.

Koridordaki adamlardan biri, **“İyi mi?” dedi.**

Tyler, **“Bir şeyi yok Smitty. Ortada dolaşan şu mide mikrobunu kapmış,” dedi.**

Smitty, **“Vay be amma sağlamış,” dedi. “Ben o halta yakalandığımda iki gün yataktan kalkamamıştım.”**

Bir kez daha çıkardım. İki adam da hem şaşkınlık hem de tikslenme dolu sesi çıkardılar.

“İlk günümde şunu yaparken izleyenlerim olduğu için aşırı heyecanlıyım,” dedim.

Smitty, **“Affedersin,” dedi. “O kadar kötü hissetme Ellie.”**

“Hiç aşığılarımı gibi hissetmiyorum,” dedim ve bir kez daha kustum.

Bölüm On

“Oha,” deyip bir adım geriledim. Daha önce birkaç defa ev ve araba yangınlarına tanık olmuş, hatta ilk haftamda birkaç çayır yangını bile görmüştüm ama Tyler haklıydı. Orman yangınları farklıydı.

Tyler beni güvenli alana götürürken çevresindeki hiçbir şeyi gözden kaçırmadı. Ben iç çamaşırlarım, termal içlik, yün kazak, aşırı büyük gelen yanmaz ceket ve altına da pantolonumu giymiştim, dolayısıyla kolumu kavraması güçleşiyordu. O ise yanmaz bir gömlek, altına bir ihtimal termal içlik geçirdiği koyu renk kargo pantolonu giymiş, güneş gözlüğü, malzeme çantası ve bir de kask takmıştı.

Sıra halinde dizilmiş bir grup dağ hotshot’ı parlak sarı ceketler giyip başlarına mavi kasklar geçirmiş, tepenin dibinde bir hendek kazıyorlardı. Çoğuyla sadece iki gün önce yangın kampında tanışmıştım ama Tyler kardeşinin de aralarında olduğu bu ekibi seviyordu. Pulaskileriyle rhinolarının kök ve dallara çarparken çıkardığı seslerden oluşan bir senfoni, telsizlerin hiç susmayan gürültüsünü aşıp geliyordu.

Tyler beni elinden geldiğince yaklaştırmış, hem bana göz kulak oluyor hem de ekibine yardımcı oluyordu. İki gece boyunca kamp yapmıştık ve közler alev hattını aşmazsa gece olmadan döneceğimizi düşünüyordu. Dönmeyi pek de istemediğime en çok şaşırان yine ben olmuşum.

Hortumlu pompalar ya da içi su dolu itfaiye araçları yoktu. Hotshotlar yangınla savaşmak için gaz meşaleleri, kürekler

ve zincir testereler kullanıyor, yangına yakıt olabilecek her şeyi topraktan çıkarmak için hendek kazıyorlardı.

Yükseklik korkum yoktu ama aşağıdaki vadiye bakarken korkuyla heyecanın tuhaf bir karışımına kapıldım. Rüzgâr saç-larımı yüzüme savuruyordu ve aynı zamanda alevleri dağ eki-bine doğru savurduğunu fark ettim. Tyler'a bakarken zaman yavaşladı. Daha önce hiç yaşamadığım bir ânın içine tıklıp kalmıştık; ne bir zirvede kayak yapıyor, ne Tayland'ın sahille-rinde sörf yapıyor ne de Maçu Piçu'ya tırmanıyordum. Dünya-nın zirvesindeydik ve alevlerle üstünde durduğumuz dağdan görebildiğim evler arasındaki tek kuvvet bizdik. Aradığımdan haberdar olmadığım şeyi elimdeki fotoğraf makinesinde, buz gibi havada, beni canlı canlı yakabilecek alevlerin bir buçuk ki-lometre uzağında bulmuştum nihayet.

Tyler annemin frene fazla sert basacağı zamanlarda yaptığı gibi kolunu önüme uzatıp, "Gerile tatlım," dedi.

Neredeyse kolunun üstünden sarkmış halde, arka arkaya fotoğraf çekerken bedenimin son hız salgıladığı adrenalini aynı hızla tüketiyordum. Bu yaşadığım her şeyden daha iyiydi.

Alevler kuru çalıların ve yapraksız ağaçların arasında gö-zükara askerler gibi ilerlerken kükrüyorlardı. Yangın alanına yaptığımız yürüyüş epey zorlu olmuştu. Yangın kampına ara-bayla neredeyse iki saat süren bir yolculuk yapmış ve neredey-se bir saat boyunca buz ve karın içinde tırmanıp dik yamaçları aşmış ve ardından kavakların arasından kendimize yol açmış-tık. Daha duman kokusunu almadan önce ayaklarımla yüzüm uyuşmuştu ama fotoğraf makinemin objektifinden bakmaya başlayınca soğuğu unutalı saatler olmuştu.

Taco tepenin üstüne doğru koştu. Soluk soluğaydı, terden sınılsıklam olup toz toprak içinde kalmıştı. Rapor vermek için Jubal'ın önüne geldi. "Doğu ucunda yakıt kesintisi tamamlandı."

* * *

Smitty arkasındaydı, soluk soluğaydı ve bir elinde gaz meşalesi diğer elinde de pulaskisiyle duruyordu. Watts elinde bir zincir testere tutuyordu ve omuzları düşmüştü. Hem bitkin hem de hallerinden memnun görünüyorlardı, yaptıkları işin bilincindediler ve bir sonraki emire hazırlardı.

Jubal omzuna bir şaplak attı. "İyi iş çıkarmışsın."

Tyler aslında izinliydi ama bu, takımının altmış santimlik yangın hattını kazmasına yardım etmesine engel olmadı. Hiç zorlanmadan pulaskisiyle toprağı kesmesini, sanki bir buçuk kilometreden kısa bir mesafede alevler dünyayı yakıp kül etmiyormuş gibi çevresindeki adamları yönlendirmesini izledim.

Çektiğim fotoğrafların üstünden geçerken Tyler'a ağırlık vermiş olduğumu fark ettim ama bu objektifi odaklayıp batan güneşe karşı terli, is içinde kalmış profilini çekmeme engel olmadı. Her açıdan özel bir güzelliğı vardı ve bu da onu pozların dışında bırakmama engel oluyordu. Yeşil çam ağaçları kurtarılmayı bekliyorlardı, tüten dumanların uçuk grisiyle ufuktaki alevlerin sıcak turuncu rengi trajediyi güzel bir zemine dönüştürüyordu.

Jubal telsizi kulağına tutup, "Helikopter geliyor!" diye bağırdı. "Rüzgâr dönmüş!"

Kafam karışmış bir halde Tyler' baktım. "Rüzgâr yok ki."

"Burada, yukarıda yok. Yangın kendi hava koşullarını oluşturur. Daha uzaktayken hiç rüzgâr olmayabilir ama alevler oksijeni emip saatte kırk beş elli kilometrelik rüzgârlara neden olabilir."

Daha önce tanışmadığım hotshotlar da göreve çağırılmışlardı. Testereciler denen küçük bir grup, ellerinde zincirli testereleriyle alevlerin bir ağaçtan diğerine sıçramasını engellemek için ağaçların üst dallarını kesip aralarında boşluk açıyorlardı. Her testerecinin toplayıcı denen bir ortağı vardı ve oda kesilmiş dallarla çalıları toplayıp ateş hattının diğer tarafına atıyordu.

Ekibin geri kalanı yani kazıcılar, bir sıra halinde ormanın zeminini kazarak bir metrelik bir hendek açıyorlardı ki yangının ilerlemesi dursun. Dağ ekibi onar kişiden oluşan iki gruba bölünmüştü: testereciler, toplayıcılar, kazıcılar ve gözetleme yapan başkaları. Biri hava durumunu takip ediyordu ve başkaları da yolun aşağısında yakıt temizlemek için kontrollü yangınlar çıkarıyorlardı. Aynı yerlerde olsalar da çoğunlukla tek kelime etmeden bir makinenin parçaları gibi çalışıyorlardı. Jubal müdürle konuşup ardından kendisi de dirseklerine kadar toprağa gömülü bir halde bağırarak diğer hotshotlara emir yağdırdı. Hep birlikte saatler boyunca çalışıp bitki örtüsünü kesip yakarak yakıt aralıkları dedikleri şeyleri yapmak için kilometreler boyunca iki büklüm halde kazıp kestiler, amaçları alevleri aç bırakarak ölüme mahkûm etmekti.

Uzaklardan gelen bir sesi gitgide yakınlaştı ve kısa süre sonra başımızın üstünden bir helikopter geçti. Duman sütununun hemen ötesinde yükünü boşaltınca mor-kırmızı bir toz aşağıya yağdı.

Tyler, "Bu kırmızı çamur; ateşe dirençli bir madde," diye açıkladı.

"Yangını durduruyor mu?"

"Yavaşlatıyor. Bize kazmak için zaman kazandırıyor."

Yutkundum. Bunu gören Tyler eldivenli eliyle yanağıma dokundu. "İyiyiz."

Çabucak başımla onayladım, aynı anda hem dehşete kapılmış hem de heyecanlanmıştım.

Hotshotlar yukarıdan dökülen çamura bakmak için en fazla bir saniyelerini harcayıp yeri kazmaya devam ettiler. Ben de soğuk ve yangın alanına yaptığımız tırmanıştan bitkin halde, huşuyla onları izliyordum.

Tyler soluk vererek bir kahkaha attı ve dönünce ateşe baktığım huşuyla bana baktığını gördüm. Bakışlarını çevirmedi, onun yerine ağzının bir kenarı yukarı kıvrıldı. Gamzesi ter ve

külün altından bile belli oluyordu. O anda Tyler Maddox ve alevleri ruhumda var olduğunu bilmediğim bir oyuğu doldurdu.

Hava karardıktan çok sonraya kadar çalıştılar, yangın zayıflayıp sonunda yamaç boyunca uzanan turuncu közlerden ibaret bir galaksiye dönene kadar uğraştılar.

Chief telsizden Jubal'a, "Tamamdır," dedi. "Yer ekibini çağırmanın zamanı geldi."

Tyler'a, "Bu ne anlama geliyor?" diye sordum.

Gülümsedi. "Yer ekibi arkamızdan gelip temizlik yapacak. Kalan yakıtı kara alanda yığınlar halinde toplayıp yangın soğuyana dek yakacaklar. Közler yangın hattının ötesine sıçramazlarsa işimiz tamam."

Hotshotlar eşyalarını toplamaya başlamış, araçlara giden o uzun yolu yürümeye koyulmuşlardı bile. Fotoğraf makinem elimde yürümek, sayılamayacak kadar çok ağacı ve bir sürü evi kurtarmış bu bitkin, kül içindeki adamların tek bir teşekkür almadan ormanın içinden yorgun argın yürümelerini belgelememi kolaylaştırıyordu. Halk burada olanların gerçekliğini ya da hotshotların kimsenin bu yangını kendi gözleriyle görmemesi için ne kadar canla başla çalıştığını bilemeyecekti. Tek kanıt artlarında bıraktıkları simsiyah topraktı.

Küçük beyaz bir kar tanesi burnuma dokundu ve başımı kaldırdığımda binlercesinin daha toprağa düşmekte olduklarını gördüm. Kar ekibe yeni bir enerji vermiş gibiydi, geçirdikleri gün ve hafta sonunun kalanında ne yapabileceklerine dair konuşmaya başladılar.

Tyler, "Üşümüyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Hava eksi altı dereceyken ne kadar az üşünürse o kadar az üşüyorum," dedim.

Watts var olmayan uzun saçlarını arkaya atıyormuş gibi yaparak, "Hiç iyi pozumu yakalayabildin mi bari Ellie?" diye sordu.

“Herkesin en az üç yüz pozunu çektiğimden oldukça emim,” deyip fotoğraf makinemi kaldırarak çektiklerimin üstünden bir kez daha geçtim. Kendimden etkilenmişim. Deklanşöre her bastığımda sonuç daha da iyi oluyordu. Ayarları tamamlama sürem de kısalıyordu.

Hotshotlar tek sıra halinde araçlarına yürürlerken kasklarındaki fenerlerin ışığı karanlığı yarıyordu. Duman kokusu her yerdeydi, havada, elbiselerimizde; gözeneklerimize işlemişti. Bir daha başka bir şeyin kokusunu alabileceğimden emin değildim.

Bir hayvan sadece bir metre ötemizde karla kaplı çalılarının arasından fırlayıp koşturunca irkildim.

Taylor, “Bence bir ayı Ellie,” diye takıldı. “Dişlerini etine geçirip kemiklerinin üstünden sıyırmak için karanlıkta pusuya yatmış hayvanlardan korkmuyorsun, değil mi?”

Tyler arkamdan, “Kes şunu,” dedi.

Sırt çantamın kayışlarını ayarlarken kendimi gülmekten alamıyordum ve Tyler’ın bunu göremediğine seviniyordum. Chief’in *macera fotoğrafçılığı* dediği şeye olan yeni aşkım kendimi doğru yoldaymışım gibi hissetmemi sağlayan tek şeydi. Yangınlar ve fotoğraflar heyecan vericiydi, şaşılacak şekilde Tyler’ın varlığının sakinleştirici bir etkisi vardı. İkisi birleşerek on dört yaşımdan beri kendimi yok etmek için kullandığım risklerin ve narkotiklerin yerini almışlardı.

Suratımı astım, bu farkındalık beni mutsuz etmişti. Eski kötü alışkanlıklarımı yenileriyle değiştirmem mi gerekiyordu? Bir tanesini kapatmak için yeni bir çukur açıyordum. Bu da kulağa doğru gelmiyordu.

Tyler, “Şunu taşımamı ister misin?” diye sordu.

Çantamı daha sıkı kavradım. “Ben hallederim.”

“Birkaç kilometre daha yolumuz var. Eğer bana ihtiyacın olursa...”

“Anladım Tyler. Bana bakıcılık yapmana gerek yok.”

Smitty omzunun üstünden bana göz kırptı ama arkamdaki Tyler'ı görünce yüzü düştü. Aralarında ne gibi bir iletişim olduğunu bilmiyordum ama Smitty aceleyle önüne döndü.

Biz kampa ulaştığımızda önümüzdeki uzun sıradaki hotshotlar çoktan araçları çalıştırıp sıcacık yapmışlardı. Çadırlar sökülmüş, ekipmanlar ile jeneratörler araçlara yüklenmişti. Tyler benim için kapıyı açtı ve ben de içeri tırmanıp Tyler'a yer açmak için Taco'ya doğru kaydım.

Motor çalışıp şoför kabini zangırdadıktan sonra yola koyulup gelirken kullandığımız dağ yoluna yöneldik. Tyler kıpırdandı, sanki benim yanımda otururken geçirdiği her saniye bir işkenceydi.

Fotoğrafların üstünden geçip beğenmediklerimi sildim ve sevdiğilerimi tuttum. Birkaç kilometre sonra Tyler sonunda dizime dokunup kulağıma fısıldamak için eğildi.

"Ne yaptım?"

Kızıl kahverengi gözlerine baktım. Kafası karışmıştı ve belki biraz da incinmişti ama ona daha kendim anlayamadığım bir şeyi açıklayamazdım.

"Hiçbir şey," dedim.

Yeniden makinemle oynamaya başladım ama nazıkçe çeneme dokunup gözlerine bakmam için başımı kaldırdı. "Ellie. Söyle bana. Seni geri çekmem miydi? Sadece seni güvende tutmaya çalıştığımı biliyorsun, değil mi? Eğer sert davrandıysam özür dilerim."

"Yok, biliyorum. Sorun değil," deyip silkinerek elinden uzaklaştım. "Kızmadım, yorgunum. Sana çıktığım için özür dilerim."

Doğruyu söyleyip söylemediğimi anlamak için yüzümü inceledi. Yalan söylediğimi biliyordu ama başıyla onaylayıp ekibinden insanlarla dolu bir araçta dönüş yolundayken konuyu üstelememeyi tercih etti. Motorun homurtusuyla engebeli arazide ilerleyen aracın sarsıntısı hotshotları mışıl mışıl uyutmuştu.

Tyler öfkeli ve hayal kırıklığına uğramış bir şekilde pence-
reden baktı. Koluna dokundum ama yerinden kımıldamadı.
On dakika daha geçtikten sonra bedeni gevşedi. Cama yasla-
dığı başı aracın hareketlerine uyarak sallanıyordu. Dikkatimi
fotoğraf makinesine verip kalan görselleri değerlendirdim ve
Jojo'nun en azından birkaç tanesini beğeneceğini umdum.

Taco ön koltukta horluyordu, başı arkaya kaykılmış, ağzı
açıktı. Motorun sesi o kadar yüksekti ki neredeyse çıkardığı gü-
rültünün duyulmasını engelliyordu ve diğerleri de fark etmiş
gibi görünmüyorlardı.

Jubal'ın omzuna hafifçe vurdum. "Bütün yol boyunca sen
mi sürüyorsun?"

"Eve dönerken aracı kullanmayı seviyorum. Kafamı temiz-
liyor."

"İyi iş çıkardınız," dedim.

"Yaralanma ya da ölüm olmayan her gün iyi bir gündür."

Jubal gülümsüyordu ama ben donup kalmış bir şekilde ar-
kama yaslandım. Hotshotlar her göreve herkesin sağ salim dö-
neceğini umarak ama asla bundan emin olmadan çıkıyorlardı.
Gözümde bundan daha hüzünlü bir aile canlandıramadım ve
nihayet ülkenin dört bir yanından gelen, bir kısmı yabancı bir
grup erkeğin birbirlerine nasıl bu kadar yakın olduklarını an-
ladım.

"Ne gibi yaralanmalar?" diye sordum. "Yani yaruklar hariç."

"Kara alanda kalmış ağaçların bir sürü adamı yaraladığını
gördüm, o kadar sessizce devrilebiliyorlar ki üstüne geldikle-
rini fark etmiyorsun bile. Bir sürü adam öyle yaralandı. Çok
sayıda keskin aletle çalışıyoruz; testereler, pulaskiler... gaz me-
şaleleri ve fişeklerden bahsetmiyorum bile. Yaptığımız hemen
her şey birini yaralayabilir ve her zaman çok az uyuyup bitkin
halde çalışıyoruz."

"Peki neden yapıyorsunuz?" diye sordum. "Bu işi yapmayı
düşünmek için bile, açık havada olmayı ve fiziksel iş yapmayı

sevmenin gerektiği bariz. Ama bitkinlikten çökmek üzere, etrafın alevlerle çevrili halde hiçliğin ortasında dururken 'Buna değer' demene sebep olan nedir?"

"Ekibim. Aylar boyu bu kadar zor bir işle uğraşmak çok sıkı bir ekip haline gelmene neden oluyor. Biz bir aileyiz. Bazı günler fazla yaşlandığımı düşünüyorum ama sonra aramızdaki yakınlığı bulabileceğim başka bir yer olmadığını hatırlıyorum. Bir ihtimal askerler. Tek aklıma gelen onlar."

Konsolun ışığında zorlanarak not aldım. Jubal bana çalıştığı diğer ekipler hakkındaki hikâyelerini, dağ ekibinin nasıl da favorisi olduğunu ve orman yangınlarıyla mücadele etmenin yapmak için dünyaya geldiği iş olduğuna nasıl karar verdiğini anlattı. Sonra da Maddoxların istasyona girdikleri günü hatırladı.

"Bir ekipteki en önemli şey yakınlık ve ekibin birbirlerine duyduğu güven seviyesidir ama bu çocuklar... geldikleri gibi ekiptekileri tutkal gibi birbirine bağladılar. Olur da memleketlerine dönerlerse ne yaparız bilmiyorum."

"Memleketleri neresi?" diye sorarken kendimi düşüymüş gibi hissettim.

"Illinois."

"Neden geri dönecekler ki?"

"Babaları yaşıyor. Kendisi dul da."

"Tyler bahsetmişti."

Jubal bir süre bunun üstüne düşündü. "Orada iki küçük kardeşleri var. Onlara yardım etmek için dönmekten bahsediyorlardı."

"Bu çok tatlı ama ikisinin de başka bir iş yaptıklarını hayal edemiyorum."

"Ben de edemiyorum ama Maddoxlar birbirlerine çok bağlı, çok yakın bir aile. Hiçbiriyle tanışmadığım için sadece Taylor'la Tyler'ın anlattıklarını biliyorum. Ailenin kalanı oğlanların itfaiyeci olduklarından habersiz."

"Ne?" dedim hayret içinde.

“Aynen. Babalarını üzmemek istemiyorlar. Bu çocuklar kavgacılar ama içleri yumuşacık. İkizlerin sevdikleri birini incitmek-tense kendilerini canlı canlı yakacaklarını düşünüyorum.”

Derin bir uykuya dalmış olan Tyler’ın huzurlu yüzüne baktım. Ona doğru uzanıp yanağımı hafifçe koluna dokundurdum. Tyler tereddüt etmeden kolunu omzuma atıp beni kendine bastırdı. Önce bir kasıldım ama sonra gevşeyip bedeninin sıcaklığının donmuş kemiklerimi çözmesine izin verdim.

Dikiz aynasından Jubal’ın bakışlarına karşılık verdim. Gülümsemesi gözlerine ulaşmıştı ve sonra da bakışlarını yola çevirdi. “Ellie?” dedi. Buz mavisi göz bebeklerinin yansıması bile beni yakıp geçti. “Neyin yaklaştığını biliyor musun?”

“Veda mı?” dedim yarı şaka yarı ciddi.

Jubal gülümseyip yeniden yola odaklandı. “Belki gelen veda değildir,” dedi.

Bölüm On bir

Finley'nin ördek dudaklı öz çekimi cep telefonumun ekranında beliriverdi ama KAPAT tuşuna basıp onu sesli mesaja yönlendirdim.

Tyler lime lime olmuş bir el havlusuyla yüzünü kurularken, "Yine mi ablan arıyor?" diye sordu. Kaları tıpkı diğerlerimiz gibi hâlâ kir pas içindeydi.

Dumanın sinmediği saç kokumu unutmuştum ve de tenime dokunan çarşafların nasıl bir his bıraktığını. Fotoğraf makinemi boynumdan alıp Rocky Mountain Ulusal Ormanı'nın derinliklerindeki dağ ekibi görev istasyonunun eski püskü kanepesine koydum. Yangın sezonu erken başlamıştı ve on dört gündür bütün ülkeden paraşütlü itfaiye takımlarının çağrılmasını gerektirecek kadar derinlere yayılmış bir yangınla mücadele eden dağ ekibiyle kamp yapıyordum. Dağ ekibindekilerin söylediklerine bakılırsa bu iki sezondur gördükleri en büyük yangındı.

Ekip mutfağa yönelirken ben de yayılarak oturup geçip gitmelerini izledim. Bedenimdeki her kas, her eklem, hatta iç organlarım bile ağrıyordu. Âdet kanamam yangın kampının ikinci gününde başlamıştı ama başlamasıyla bitmesi neredeyse bir olmuştu, büyük ihtimalle aktivite seviyemdeki ani artış ve aldığım kalori miktarındaki ani düşüş yüzünden. Aynada kendime bakmak istediğimden emin değildim.

Smitty, Taco'ya beşlik çakıp buzdolabını açtı ve seçeneklerini tartmak için öne eğildiğinde yüzü is içindeydi.

Tyler, "Bir anlığına aşırı yoğun oldu," dedi.

“Bana bir kez daha... bakıcılık yaptığın için teşekkür ederim. Ve çadırımı kurmama yardım ettiğin için. Çocukların üç gece boyunca yangın hattında uyuduklarına inanamıyorum. Bazılarının paltoları bile yoktu.”

“Onlar görece iri olanlar. Buna uçuş ağırlığı deniyor, bir çeşit ağırlık sınırı. Bazen bu kadar çok yürümeyelim diye helikopterler bizi uzak noktalara bırakıyorlar. Ekipmandı, yakıtı, ekibin kendisiydi derken helikopterlerin taşıyabileceği ağırlığa ulaşıyoruz. Bazen Runt dağcıların kamp yaparken kullandıkları şu alüminyum örtülerden getiriyor. Sıksa olduğu için uçuş ağırlığına gelene kadar daha fazla şey alabiliyor.”

“Yani siz de birbirinize sokularak mı uyuyorsunuz?”

“Sokuluyoruz, battaniyeleri paylaşıyoruz, kaşık pozisyonunda geçiyoruz... yukarısı acayip soğuk. Artık ne işe yararsa,” diye şaka yaptı.

“Peki neden yapıyorsunuz?”

“Yangın hattında uyumak tehlikede olduğun için ek ödeme almak demek. Adamların bir kısmı yangın kampında uyumayı tercih ediyor.”

“Jeneratörlerin sesi epey yüksekti,” dedim.

“Bir şeyler söyleseydin keşke. Bir araca atlayıp biraz ileriye, gürültünün uzağına gidebilirdik.”

“Sorun değildi. Benim için sorun değildi.”

“Bir zengin çocuğuna göre hiç şımarık değilsin ha?”

“Orada olmayı sevdim. Gerçekten de hoşuma gitti.”

Tyler bana doğru uzanıp omzumu kokladı. “Harika kokuyorsun.”

“Kapa çenenı.”

“Ciddiyim. En sevdiğim koku orman yangını kokusudur. Hele bir kızın üstünde olunca, seni tuhaf bir şekilde hoş kılıyor.”

“Bana daha kötü şeyler dendiği de olmuştu.”

Tyler suratını astı. “Benim önümde olmadı.”

Yorgunlukla da olsa gülümsemeyi başardım. “Kahramanım.”

Hotshotlar daha şimdiden kıyafetleriyle çantalarını çıkarıp garajda bırakmışlardı ama hepimiz devasa bir kamp ateşinde kızartılmış bayat peynir gibi kokuyorduk. Tyler dizinin üstüne çöküp tırnaklarıyla kar çizmelerimin bağcıklarını tutup düğümlerini çözdü. Teker teker çıkarınca arkaya yaslanıp serbest kalmalarını kutlamak için ayak parmaklarımı birkaç defa kıpırdattım. Yavaşça çoraplarımı çekip çıkarırken yeni su toplamış yerleri, sızdıran su toplamış yerleri ve iyileşmekte olan su toplamış yerleri görüp suratını astı.

“Tanrım, Ellie. Bunu konuşmuştuk.”

“Umurumda değil. Bütün bunları bileğimin hakkıyla kazanıyormuş gibi hissetmemi sağlıyor.”

“Gangren bir ödül değildir.” İlk yardım çantasını almak için koşturdu ve ardından on gündür üstünde yürüdüğüm darma-dağın olmuş ayaklarımı tedavi etmeye başladı.

Gözlerimi kırmak istedim ama bir defa kapattıktan sonra göz kapaklarımı açmam biraz zaman aldı. Sanki yüz kiloymuş gibi ağırlardı. Hemen oracıkta biraz kestirebilirdim.

Tyler yaralarımı antibiyotik krem sürüp bant yapıştırma-yı bitirdikten sonra bir koltuğun arkasından bir battaniye alıp üstümü örttü. Üstünde kot pantolon ve en üstteki üç düğmesi açık bir termal içlikle kendini koltukta yanıma bırakınca yerimde zıpladım. Onu üstüne oturmayan yanmaz elbiseleri ve mavi kaskıyla görmeyi şu anki haline tercih ediyordum ama bunu bir öğrense bir daha unutmama izin vermezdi.

“Asla şikâyet etmiyorsun. Hiç eğitimin yok, işin içine balıklama atladın, vahşi arazide kilometrelerce yol teptin, sıfırın altında sıcaklıkta toprakla karın içinde kamp yaptın,” deyip yanımda gevşedi. “Etkilendim. Çocukların hepsi etkilendi.”

“Umurumda değil,” deyip yanağımı omzuna dayadım. Donmuştum ve bitkindim, günler geçip giderken parmaklarımın bütün o soğuğa rağmen nasıl çalışmaya devam ettikle-

rinden emin değildim. Tyler sözünü tutup beni güvende tutmuştu. Güzel ama zorlu bir yolculuktu, yamaç tırmanıp kavakların arasından geçmemiz gerekmişti. Bazı yerlerde kar hâlâ bileğimizin üstüne çıkacak kadar derindi ve mekâna gelene dek çalılarla erimeye başlamış karın içinden neredeyse bir saat yürümemiz gerekmişti. Daha yangına erişmeden ayaklarımla yüzüm hissizleşmişti ama fotoğraf makinemin objektifinden baktığım anda rahatsızlığımı unutuyordum.

Ben güçlkle hareket edebiliyorken Tyler'ın ekibi muhabbet edip sandviç yapıyorlardı. Dağda geçirdiğimiz on dört günün ardından kırk sekiz saatlik mecburi dinlenme süresine hak kazanmışlardı. Her ne kadar hepsi de yıpranmış olsalar da onların işinde hafta sonu yerine geçen zaman gelmişti ve hepsi de sabırsızlardı.

"Nasıl bu kadar... kıpır kıpır olabiliyorlar?" diye sorarken kelimeler ağızından boğuk bir sesle ağır ağır çıkmışlardı.

Tyler, "Adrenalin," deyip makinemi alarak fotoğrafların üstünden geçti.

"Adrenalinleri nasıl hâlâ böyle yüksek olabiliyor? Dönüş yolu inanılmaz uzun sürdü. Bir daha asla dönemeyeceğiz sandım."

"Ne zaman bir yangına gitmek için yola çıksak birimizin ya da hepimizin yaralanması ya da daha kötü şeyler olması ihtimali var. Bir birimin bütün olarak dönmesi çok şey ifade ediyor." Makinemi bana uzattı. "Güzel fotoğraflar."

"Teşekkürler."

Çenesini saçlarıma dayadı. "Jojo mutlu olacak."

"Teşekkürler. Bugün bana mesaj attı. Elimdekileri görmek istiyor."

"O zaman ona şimdi mi göstereceksin?" Kaşları çatıldı. "Bu işinin bittiği anlamına mı geliyor?"

"Öğreneceğiz."

Tyler arkadaşlarının mutfakta güreşip şakalaşmalarını izledi ama mutsuzmuş gibi görünüyordu. "Ellie?"

Bana seslendiğini duydum ama suyla dolu bir varilin dibinde, sıcacık, halimden memnun bir şekilde duruyordum ve hareket etmeye isteksizdim. Mutfaktaki çocukların sesleri solup gitti ve tek duyabildiğim kendi kalbimin sesiyle Tyler'ın nefesinin sabit ritmiydi. İyice kendi içime gömülmüştüm; battaniyenin altında, Tyler'ın koluna yaslanmış halde ve mutluydum.

Tyler, "Kapa lan çeneni!" diye tıslayıp irkilince gözlerimi kırptırdım. Watts'ın sıçrayarak Tyler'ın kendisine fırlattığı şeyden kurtulduğunu hayal meyal gördüm.

Oturup gözlerimi ovuşturdum. "Vay be. Ne kadar uyudum?"

Jubal gülümseyerek, "Üç saat," dedi. "Tyler uyanmayasın diye kılını bile kıpırdatmadı."

Ona bakıp, "Akşam yemeği yedin mi?" diye sordum.

Watts, "Ona bir sandviç getirdim," diyerek küçük kare yastığı Tyler'a geri attı. "Yaşayacak."

Tyler yastığı yakalayıp göğsüne bastırırken altdudağını sarkıttı.

"Senin derdin ne?" diye sordum.

Watts dudağını sarkıttı. "Seni uyandırdık diye kızdı."

Jubal, "Kesin artık," deyip bana bir bardak buzlu su uzattı.

"Teşekkürler," dedim.

Smitty televizyonu açtı ve Taco çalan cep telefonunu bulup konuşmak için ofise gitti.

Tyler ayağa kalktı. "Herhalde o fotoğrafları Jojo'ya seni de eve götürmemiz lazım, değil mi?"

"Evet, galiba José'yi aramam lazım."

Anında, "Seni götürürüm," dedi.

Neden olduğundan emin olmasam da Jubal bizi keyifle izliyordu. Tyler'ın ekibinin bir kulakları bizde olsa da kendi işlerine bakıyormuş gibi görünüyorlardı.

"Ah, tabii," dedim. "Teşekkürler."

Fish'ten Pup'a on dokuz hotshot'ın hepsi de koca cüsseleriyle bana sarılarak veda etti ve kısa süre içinde dönmemi istediler. Chief bana veda etmek için nadiren ayrıldığı ofisinden çıktı ve sonra da Tyler sabırla tembel hayvanları andıran tempoma ayak uydurarak beni kamyonetine götürdü.

Tyler ağzının içinden, "Siktir," dedi. "Isınması için motoru önceden çalıştırmalıydım."

"Sorun değil, gerçekten de sıkıntı yok. Artık fazla bakım gerektirmediğimi kanıtladığımı düşünüyorum."

"Öyle." Kapımı açtı ama öylece baktığımı görünce durakladı. "Ne?"

"Ne yapıyorsun?"

Omuz silkti. "Senin için kapıyı açıyorum."

"Neden?" dedim. Jesti kendimi tuhaf hissetmeme neden olmuştu.

"Sen içeri girsene."

İçeri tırmandım. Tyler yolcu kapısım çarparak kapattı ve aracın önünden koşarak şoför kapısına giderken ısınmak için kendime sarıldım. Yüzü asılmıştı, bir şeye canı sıkılmış gibiydi.

Flaş diskimi Jojo'ya bırakmam için önce dergiye gittik. Jojo bizi gülererek karşıladı, fotoğrafları bilgisayarına yüklemek için sabırsızlanıyordu.

"Babamın bunlara bayılacağı garanti," dedi.

"Öyle mi? Bu işimin bittiği anlamına mı geliyor?" diye sordum.

"Bir ihtimal. Şu âna kadar öğrendiklerini yazmana ihtiyacım var, senin için temize çekeceğim. Biraz ete ihtiyacımız var."

"Eee... et mi?"

Parmağıyla fareye tıkladı. "Yani... daha sonra kullanabileceğimiz malzemelere." Beni baştan aşağıya süzdü. "Evet, git ve biraz dinlen Ellison. Berbat görünüyorsun."

"Öyle yapacağım," deyip diskimi aldım ve kapıya yöneldim.

Tyler'ın kamyoneti hâlâ çalışıyor, egzoz dumanları gece göğüne yükseliyordu. Ona doğru yürüdüğümü gördüğü anda konsolun üstünden uzanıp kapımı açtı. Bir kez daha içeri tırmandım ve çabucak bacağımı sıvazladı.

"Seni eve götürmemiz lazım. Bitap düşmüşsün."

"Sen benden çok daha fazla çalıştın."

"Ama ben buna alışığım. Jojo'nun sana birkaç gün izin vermesi lazım. Hastalanacaksın."

"Aslında uzun zamandır olmadığı kadar iyi hissediyorum."

Tyler vitesi sürüşe geçirip kaldırımın yanından uzaklaştı ve evime yöneldi. Bir sigara yakıp istememi beklemeden bana verdi ve sonra da kendi sigarasını yaktı. Çok konuşmadık. Onun yerine Tyler'ı kafasının içindeki milyonlarca gibi görünen düşüncelerle baş başa bıraktım.

Tyler kamyonetimi evimizin araba yoluna soktu ve demir kapının önünde yavaşlayıp durdu. Şifreyi girmek için üstünden eğildim ve kapı inleyerek uzun yolculuğuna başladı. Tyler ilerleyip evime giden bir buçuk kilometrelik yola girdi.

Hava kararmıştı ve Maricela ile José'nin evlerine gittiklerini varsaydım.

"Getirdiğin için teşekkür ederim," deyip eşyalarımı topladım ve aşağıdaki beton zemine indim. Kamyonetin önünden dolaştım, birkaç adım attım ve donup kaldım.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

Sterling, "Ellison, o biliyor," dedi. Gölgelemin içinden çıktığında zayıflamış gibi duruyordu, sakalları her zamankinden biraz daha uzamıştı. Basamakları sendeleyerek indi, kravatı gevşemişti ve gömleği lekeliydi.

Tyler'ın kapısı açılıp kapandı ve tam arkamda durana dek karla çakıl taşlarının ayakları altında ezilmesinin sesi geldi.

Tyler, "Selam Sterling," dedi. "Seni gördüğüme sevindim."

Sterling'in gözleri ıslaktı. Viskinin kokusunu üç metre öteden alıyordum. "Lanet olsun, biliyor Ellie. Telefonlarımı açmıyor."

"Sana söyledim, tatildeyken hiçbir zaman telefonlarını açmaz."

"Biliyor lan!" diye tükürerek bağırdı.

Tyler, "Hey," deyip aramıza girdi. "Burada ne olduğundan emin değilim ama sabaha daha mantıklı konuşacağınızdan eminim. Gel seni evine bırakayım Sterling. Zor bir gün geçirmiş gibi duruyorsun."

Sterlin bana bakmaya devam ederek, "Siktir git," dedi. "Ve sen de siktir git."

"Ben mi siktir olup gideyim?" dedim. "O gizemli hapi veren kimdi?"

"Bir daha asla benimle konuşmayacak. Ben ne yapacağım?"

"Aşırı tepki veriyorsun Sterling," dedim. "Paranoya yapıyorsun. Aldığın şey her neyse duruma yardımcı olmuyor."

"Bunun senin hatan olduğunu biliyorum!" diye patladı ve sesi evlerimizin arasındaki ağaçlıkta yankılandı. "Sen sadece kasabanın orospusu olmakla kalmıyorsun, aynı zamanda bütün dünyanın orospususun. Herkes Ellie kasabadaysa sevişmek için kimi aramaları gerektiğini biliyor."

Tyler bir adım atarak, "Sen dur iki dakika," dedi. Paltosunu tutup onu geri çekti.

Sterling güldü. "Ne yapacaksın kaptan bela? Fikrimi mi değiştireceksin?"

Tyler, "Konuşmaya devam edersen," dedi, "öğreneceksin."

Sterling korkmuş gibi yaparak ellerini kaldırdı. "Şu mavi yakalıyı işe koş bakalım."

Tyler bir adım daha attı ama elimi göğsüne koydum. Ona bakmak için dönsem de utancımдан gözlerimi yerden kaldıramadım. "Sarhoş ve üzgün. Yan evde oturuyor. Bırak evine dönsün."

Tyler'ın çenesini sıktağı belli oluyordu ama ona omuz attıktan sonra bile Sterling'in geçmesine izin verdi.

Ağır adımlarla basamakları tırmandım ve anahtarlarımı kul-

lanıp annemle babamın evine girdim. İçerisi sessizdi, attığım her adım, yaptığım her hareket koridorlarda yankılanıyordu.

Tyler kapıyı arkamızdan kapadı ve peşimden mutfığa geldi. "Evin bu defa çok daha farklı görünüyor."

"Neredeyse boş gibi mi?" diye sordum.

Maricela buzdolabında benim için üstü kapalı bir tabak bırakıp kürdana sarılı bir kâğıt parçasının üstüne mikrodalgada kaç dakika ısıtılması gerektiğini yazmıştı.

"Paylaşmak ister misin?" diye sordum. "Bir iki günlük olabilir ama en azından ordu malı hazır yemek değil."

"Yok sağ ol, sen ye."

Folyoyu kaldırıp üçe bastım. Işık yandı ve tabak ağır ağır dönmeye başladı. Evde benim dışımda birinin bulunmasından memnundum ama Tyler'ın yüzündeki ifadeden korktuğumdan arkama dönmek istemiyordum.

Tyler, "Sterling'le aranızda ne oldu?" diye sordu. "Birkaç hafta önce arkadaş değil miydiniz? Neden senin hakkında öyle şeyler söylüyordu?"

"Çünkü söyledikleri doğru," dedim sadece.

"Hadi oradan. Buna bir saniye bile inanmam."

"Neden inanamayacakmışsın?" diye sordum arkama dönerek. "Birinci elden deneyimledin."

"Ben sadece doğru zamanda doğru yerde olduğum için kendimi şanslı addediyorum. Eğlendik ve tedbirliydik. Bunun dışında hiçbir şey kimseyi ilgilendirmez."

Tepkisine şaşırıp bir kahkaha attım.

"Ne dememi istiyorsun?" diye sordu. "Eğer senin yaptıklarına orospuluk deniyorsa ben de orospuyum demektir."

"Sen bir orospusun Maddox."

"Son zamanlarda pek değilim."

Mikrodalga bir kez daha bipleyince gülümsememi bastırdım. Tyler ayağa kalkıp tabağını aldı ve siyah beyaz mermer adanın üstüne koydu. "Ve sen de belli ki hayatını değiştirmek

için elinden geleni yapıyorsun. Geçmişini yüzüne vurması çok yanlış."

"Sekiz hafta öncesine geçmişim diyebilir miyiz?" diye sordum ve çekmecedan bir çatal çıkardım. Oturup çatalı patatesin içinde dolaştırdım.

Tyler, "Bu sabah da geçmiş," dedi. "Eğer istersek bugün tamamen farklı insanlar olabiliriz. Eğer değişmene içerliyorsan Sterling'ı siktir et. O gibi insanlar zaten genelde kendi meseleleriyle uğraşıyorlar ve gerçekten kızdığı şeyle de hiç ilgisi yok."

Sıcak bir gözyaşının yanağımdan aşağıya süzüldüğünü hissettirdi ve anında sildim.

Tyler, "Hey," deyip adanın üstünden bana uzandı. "Benimle konuşabilirsin."

"Ablam. Finley var ya hani. O Sterling'e âşık. O ilk aşk hiç bitmiyor."

Tyler başparmağıyla arkasını işaret etti. "Şu hıyara mı? Neden?"

"Önemi yok. Neredeyse sertifikalı bir manyak ama Finley onu seviyor. Onunla olurdu ama kendini tutuyor. Babamın işinin başına geçmekle meşgul ve bir ilişkiye ayıracak zamanı yok. Beraber olmak istiyorlar, Finley buna karşı mücadele ediyor ve Sterling bu yüzden sefil halde."

Tyler kafası karışmış bir halde, "Peki bu nasıl senin hatan oluyor?" diye sordu.

Peçetemle burnumu sildim. "Bir şeyi vardı... bilmiyorum... onun mekânındaydım, bir iş bulma meselesini konuşuyorduk. Zaten içiyorduk ve yanında şu haplardan vardı. Hapları içtik... sonrasını çok hatırlamıyorum ama biz..." Başımı iki yana salladım.

Tyler da başıyla onaylayıp devam etmeme gerek olmadığını ifade etti. Yüzü kızardı, dişlerini sıktı. "Seni uyuşturdu, seni becerdi ve şimdi de bu yüzden seni mi suçluyor."

Gözlerimi kapatınca yanağımdan aşağıya birkaç gözyaşı

daha döküldü. Günlerimin o kadar büyük bir kısmını ne yaptığım ve bunun nasıl gerçekleşmiş olabileceğini düşünmemeye çalışarak geçiriyordum ki Tyler'ın her şeyi bu kadar açıkça ifade etmesi göğsümü sıızlatmıştı.

"O hapi almamalıydım. Ona ne olduğunu bile sormadım. Sadece ağzıma atverdim." Soluğum kesilir gibi oldu. "Sterling, Fin'i seviyor. Eğer ne olacağını bilseydi o da almazdı. O da bizimle bir daha konuşmamasından en az benim kadar korkuyor."

"Bu yüzden mi..." Beni işaret etti.

"Evet, kendimi düzeltmeye çalışıyorum. Eğer öğrenirse beni affedeceğini çünkü..." tılandım. "Ben artık o kişi değilim."

Tyler, "Değilsin. Aslında hiç oldun mu ondan da emin değilim," diyerek elini elime koydu. "Hadi ye. Bütün gün bir şey yemedin."

Bir lokma alıp bir yandan ağlarken bir yandan çiğnedim ve bunun şaşılacak şekilde zor bir şey olduğunu keşfettim.

Tyler dolapları karıştırıp birkaç Keurig kapsülü buldu. Yememi izleyip boğazını temizledikten sonra nihayet sorusunu yöneltecek cesareti buldu.

"Sen... hani şey var ya... doktora gittin mi? Büyük ihtimalle ikiniz de korunmak için bir şey kullanmadınız."

Yer yarılrsa da içine girsem diye düşünürken başımla onayladım.

"Evet. On beş yaşından beri şu ya da bu tip bir spiralim var. Bir sıkıntı çıkmadı."

"İyi. Çok daha kötüsü olabilirdi. Pislik herif," diye homurdandı.

"Onu suçlamak daha kolay olurdu ama sadece onun suçu değil." Gözyaşları yeniden dökülmeye başladı. Tyler önüme dumanı tüten bir kupa koydu ve sonra kendisine de bir tane yaptı. Ağlamam dinene kadar çayımızı yudumlayıp rahat bir sessizlik içinde yan yana oturduk. Bir saat önceki ilk sohbetimizin ardından neredeyse hiçbir şey söylememiştik ama sadece

orada olduğunu bilmek bile kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyordu.

Kırmızı gözlerinin altında karanlık halkalar belirmeye başladı ve parmağıyla anahtarlarına vurdu. "Ellie..."

"Kal," deyiverdim bir anda.

Tyler adayı işaret edip, "Burada mı?" dedi.

"Kalabilir misin?"

"Yani... herhalde kalabilirim. Ne de olsa izin günüm. Chief'in bana borcu var."

"Son defasındaki gibi olmak zorunda değil."

Suratını astı. "Biliyorum. Tam bir hıyar değilim."

"O halde kalacak mısın?" O kadar zayıf, o kadar incinebilir hissediyordum ki... ama bu yalnız olmaktan yeğdi.

"Evet. Yani, eğer kalmamı istiyorsan. Ama tek bir koşulum var."

Onu inceledim, ne isteyeceğinden emin değildim.

"Bir kez daha kahvaltıya gitmeye ne dersin?" diye sordu. "Yarın sabah."

Rahatlayarak içimi çektim. "Hepsi bu mu?"

"Hepsi bu."

"Bu defa akşamdan kalma gelmemi istemediğini varsayıyorum."

Güldü ama bir an düşüncelere daldı. "Bilmiyorum. Aslında saçını tutmak hoşuma gitti denebilir."

"Bahse girerim gitmiştir," diye takıldım. Ona yüzümde eğlenceden eser olmaksızın baktım. "Bir konuda tamamen açık olmam lazım... bunun berbat bir fikir olduğundan oldukça eminim."

Tyler, "Evet," deyip aşağıya baktı. "Ondan bahsetmiştin. Hayatına çekidüzen vermeye çalıştığını biliyorum ve geçiş dönemi için büyük ihtimalle riskli bir arkadaşım... ama bilemiyorum Ellie. Ben sadece yanında olmaktan hoşlanıyorum."

"Niye? Sana kötü davranıyorum."

Sırttı. "Kesinlikle."

Başımı iki yana salladım. "Tuhafsın."

"Yüzünde kir varken farklı bir güzelliğin var aslında."

Kalan enerjimi de kakhaha atmaya harcadım. "Sadece bunun bir iltifat olduğunu söyleyip geçeceğim ama yine de duş almam gerekiyor."

"Sırada ben varım," dedi.

Kirli tabağımı lavaboya koyup Tyler'ı üst kata çıkardım, bu defa kendi odama. Ben soyunup duşu açarken yatağın ucunda oturdu.

Diğer odadan, "Düşünüyordum da," diye seslendi. "Bar ortamlarından acayip sıkılmaya başladım. Burada yapacak daha bir sürü şey var. Ama bütün arkadaşlarım içiyorlar."

"İnan bana bu işleri zorlaştırıyor."

"Belki de bir kulüp açmalıyız."

Duşun altına girdim ve su üstümden akıp giderken inledim. Yirmi kişiyle beraber ulusal parkın ortasındaiken sıcak duş nadir bulunan bir lüks oluyordu. Sırf şikâyet etmemiş olmamam bunu özlemediğim anlamına gelmezdi. "İki kişiyle kulüp kurulmaz Tyler."

"Kimin umurunda," deyip başını kapıdan içeri soktu. Duvara bakıyordu ama dediklerini duyabilmem için yüksek sesle konuşuyordu.

"İçki içmeme kulübü mü? Kulağa dünyanın en sıkıcı şeyiymiş gibi geliyor."

"Benim katıldığım her kulüp olağanüstüdür."

"Nasıl diyorsan öyle olsun."

"Peki... kahvaltı diyorduk?" diye sorarken gözlerinde yeni bir umut ışıltısı vardı.

İç çektim. "Bu senin için hakikaten, hakikaten de kötü olurdu."

"Yok ya," deyip elini sallayarak söylediklerimi geçiştirdi. "Her halükârda, ben büyük bir çocuğum. Başa çıkabilirim."

"Beni kurtarmana gerek yok, bu işi halledeceğim."

"Başka bahanen var mı?"

Kaşlarımı çatım. "Ormandan çıkınca hıyarın tekine dönüşüyorsun."

"Hadi artık durulan, sıra bende."

Saçımı sarıp raftaki havluyu çektim ve ayak havlusunun üstüne çıktım. Göz ucuyla Tyler'ın tişörtünü başının üstünden çıkardığını görebiliyordum. Kemerini çekip çıkardı ve karolara çarpan pantolonunun sesi duyuldu. Odanın karşısına yürüyüp duşun kapısını açtı ve suyun altına girdi.

"Tanrım bu harika bir his," dedi.

Gülümseyip ıslak saçlarımın arasından bir fırça geçirdim. Aynadaki yansımasının tenini sabunlamasını izlerken kasıklarımda tanıdık bir sızı hissettim.

"Ya işler çirkinleşirse?" diye sordum. "Ya sona erdiğinde benden nefret edersen?"

"Öyle bir şey olmayacak."

"Sterling'le oldu."

"Sana kafanı bir dünya edecek bir şey verip sonra da seninle sevişmeyeceğim."

"O halde... arkadaş mıyız?" diye sordum.

Su sesi kesildi ve Tyler beline bir havlu dolayıp dışarı çıktı. Yutkunurken âdemelması oynuyordu, sonra da tutmak istemediği bir söz veriyormuş gibi boğazını temizledi. "Arkadaşız."

"Yine de kalacak mısın?" diye sordum.

Tyler küçük bir gülümseme takınmayı başardı ama göz bebekleri arkalarında dönüp duran düşüncelerle buğulanmıştı. "Zaten seninle yatmaya çalışmayacaktım Ellie."

"Öyle mi?"

"Öyle. Durum artık farklı."

Ayağa kalktım, şoke olduğum için tepki veremiyordum. Göğsümdeki sızı her neydiyse kırık bir kalbe benzediğinden emindim.

Ayağa kalkarak, "Hadi gel," dedi. "Yatalım. Canım çıktı."

Peşimden yatağa geldi ama aramızdaki havada bir farklılık vardı. Tyler daha rahatlamış gibi görünüyordu, sanki aklındaki soru gitmiş, basınç ortadan kalkmıştı. Havlu hâlâ beline sarılı halde yatağıma girip yan döndü.

Şifoniyerimin çekmecesini açıp havlunun altına Calvin külotumu geçirdim ve banyonun kapısına giderken tişörtünü yerden aldım.

"Bırak kalsın Ellie. Sabah eve giderken giyeceğim."

Tişörtü başımdan geçirip yatağa yanma gelirken beni önce kafa karışıklığı ardından şaşkınlıkla izledi. İki kolunu da bana sarıp burnunu saçlarımın arasına gömdü ve iç çekti.

"Yarı çıplaksın ve tişörtümü giyiyorsun. Bu tam olarak adil değil."

Komodinine uzanıp ardından ona döndüm ve elimdeki paketi açarken gözlerine baktım. "Yine de arkadaş olabiliriz," deyip aşağıya uzandım ve elimi havlusuyla teninin arasına kaydırdım. Anında elimde sertleşti.

Ben lateksi teninin üstüne geçirirken Tyler soluk vererek, "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum," dedi ve dudaklarını dudaklarıma değdirmek için yaklaştı. "Bu, arada olma durumu Ellie. Yapabileceğimi sanmıyorum. Ya benimsindir ya da değilsindir."

"Ben kimsenin değilim."

Dudaklarını dudaklarıma yapıştırıp beni sertçe, derinden öptü.

"Özel bir kalıbın içine sığdırılmamız gerekmiyor," dedim. Geri çekilip gözlerimde daha fazla yanıt bulmak için bana baktı. "Bu neyse o. Sadece yapsak olmaz mı?"

Tyler yavaşça üstüme çıktı ve beni eğilip dudaklarıyla ele geçirmeden önce yarım dakika yüzümü süzdü.

Havlusuna yatağın yanında bir yere düşene dek asıldım.

"Haklısın," diye fısıldadı. "Bu kötü bir fikir." Külotumu ancak içeri girebileceği kadar kenara sıyırdı.

Derin bir nefes alarak iç geçirdim. Tyler inanılmaz iyi bir his veriyordu... inanılmaz güvenli. Gözlerinde tadıp ne olduğumu anlamasına rağmen, karşı koyamadığı bir zehirmişim gibi beni denemek istediğini görebiliyordum; daha şimdiden onun ne kadar ıstırap verici olabileceğini merak ediyorduk.

Bölüm On iki

Tyler hiç kendisinden beklenmeyecek şekilde neşeliydi ve Winona's'ta pankekini keyifle çiğnerken masamızın yanından geçen herkese gülümseyip, çatalını sallayarak selam veriyordu.

Kollarında uyanmıştım, burnunu enseme bastırmıştı. Kıpırdanmaya başladığında gecemizin aramızda tuhaf bir soğukluk ve utanç içinde odamı terk etmemizle sonuçlanacağını zannediyordum ama bana bol miktarda çamaşırın nasıl beraber yıkanacağını anlatmış, bir yandan da beni tatlı öpücüklere boğmuştu. Tişörtünü bedenimden sıyrıp makineye atmak hoşuna gitmişti. Bunu yapması pantolonu, iç çamaşırı ve çoraplarını tıkmamasından çok daha uzun sürmüştü.

İlk yıkamayı yeni bitirmiştik ki beni makinenin üstüne oturup bacaklarımın arasına yerleşerek bana neden böyle muhteşem bir sızıyla uyandığımı hatırlatmıştı.

Bahar gibi ferah kıyafetlerin içinde elimi tutup kamyonete götürmüş ve Winona's'a vardığımızda inip kapımı açmıştı. Şu anda boş tabağına bakarak neredeyse aptalın teki gibi sırtıyordu.

"Komik olan nedir?" diye sordum.

Bana bakıp yüzündeki sırtışı bastırmayı denedi ve başarısız oldu. "Gülmüyorum."

"Gülüyorsun. Hem de çok."

"Bu kötü bir şey mi?"

"Hayır. Sadece ne düşündüğünü merak edi..."

Anında, "Seni," dedi. "Tanıştığımız gecedен beri düşündüğüm şeyi."

Dudaklarımı birbirine bastırıp yukarı kıvrılmalarını engellemeye çalıştım. Neşesi bulaşıcıydı ve Sterling'in dün gece evimin kapısında söylediklerini ve haklı olduğuna dair endişemi unutmayı kolaylaştırıyordu.

Finley yirmi dört saattir ne aramış ne de mesaj atmıştı. Belki de Sterling haklıydı. Belki de biliyordu.

Tyler'ın telefonu ötünce kulağına tuttu. "N'aber?" dedi. Telefonu dinlerken ifadesi değişti, önce söylenenlere konsantre oldu. Sonra da kaşları yukarı fırladı. Yarım saniyeliğine bana bakıp ardından gözlerini kırıştırarak bakışlarını aşağıya çevirdi.

Tyler dinlemeye dönerek, "Ama iyi, değil mi?" dedi. "O... o ne? Hayır, yapmadılar. Sen benimle kafa mı buluyorsun olm? Ne gibi sorular? Trav hakkında mı? Ne demek istiyorsun? Ah, siktir. İşe yarar mı sence? Tamamdır. Evet. Evet, Taylor'a söyleyirim. Ona söylerim dedim. Anladım. Savunmaya geçiyoruz. Ben de seni seviyorum Trent."

Telefonu kapatıp başını iki yana salladı.

"Trav mı dedin?"

"Travis," dedi, bütün keyfi kaçmış bir halde. "En küçük kardeşim."

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Aa... evet. Öyle diye düşünüyorum," dedi düşüncelerin arasında kaybolmuş bir halde. "Daha yeni evlenmiş."

"Gerçekten mi? Bu harika, değil mi?"

"Evet... Abby... harikadır. Ona deli gibi âşık. Sadece şaşırdım. Ayrılmışlardı."

"Ah. Bu şey... bu biraz tuhaf sanki."

"Onlar öyleler. Anladığım kadarıyla mezun olduğum üniversitede bir yangın çıkmış. Memleketim olan kasabada."

"Kimseye bir şey olmuş mu?"

"Epey kötüymüş. Bir bodrumda çıkmış ve bir sürü çocuk kapana kısılmış."

"Bodrumda mı?"

"Eee... o üniversite gezici yeraltı dövüş ringleriyle meşhur da."

"Yeraltı nesi?"

"Bir bahis çemberi gibi. İki adam dövüşüyorlar. Nerede olduğunu kimse bir saat öncesine kadar bilmiyor. Koordinatör dövüşçüleri arıyor, onların adamları on kişiyi arıyorlar, onlarda beşer kişiyi arıyor, öyle devam ediyor."

"Sonra ne oluyor?"

Omuz silkti. "Sonra dövüşüyorlar. İnsanlar bahse giriyor. Bok gibi para dönüyor."

"Bunun hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?"

"Ben başlattım. Taylor'la ben, bir de koordinatör Adam."

İlk gece, Tyler'ın gözlerindeki kazanacağına neredeyse evimin üstüne bahse girmeme yetecek olan o bakış şimdi anlamlı geliyordu. "Peki, Travis orada mıymış?"

Tyler'ın yüzü düştü ve cevap vermeden önce bana birkaç saniye baktı. "Evlenmek için Vegas'a gitmiş."

"Bu iyi."

Tyler, "Evet," derken ensesini sıvazlıyordu. "Biraz daha portakal suyu ister misin?"

"Hayır, böyle iyiyim. Büyük ihtimalle içeri girsek iyi olacak."

Tyler hesabı ödedi ve sonra da dünyanın en doğal şeyiymiş gibi elimi tutup beni kamyonete götürdü. Beni *The MountainEar*'da bıraktığında aramızdaki atmosfer ağır ve tuhaftı. Bir öpüşmek ya da öpüşmemek ve aynı zamanda öpüşürsek ne anlama gelir? âniydi.

Kapının kolunu tuttum.

Tyler bana uzanıp, "Bir saniye bekle," dedi. Parmaklarını parmaklarıma dolayıp elimi dudaklarına kaldırdı.

"Dün gece benimle kaldığın için teşekkür ederim," dedim.

"Davetsiz misafirini kovalamak için orada olduğuma memnunum."

"Ben de."

Telefonumu alıp birkaç numara ve harf girdi. Tyler kaşlarını biraz daha çatarak, "Eğer seni bir daha rahatsız ederse," dedi. "Beni ara. Ama sadece... biliyorsun ya... beni her türlü ara."

Kamyonetten inip geri geri giderken ona el salladım. Radyosunun sesini açtığında hotshot koğuşuna gitmek için otobana çıkana dek müziğin bas seslerini duydum.

Ofise girerken kapının zili çaldı. Masama giderken, "Günaydın," deyip Jojo'ya el salladım.

Wick'in kapısı kapalıydı, bu yeterli değilmiş gibi bir de tereyağı sarısı ve canlı mor renginde güllerden oluşan muhteşem bir buket, basit bir cam vazonun içinden yukarı doğru uzanıyordu. Masamın etrafında dolaştım ve bir kolumu belime dolayıp dudaklarıma dokunarak yüzümde kocaman bir gülümsemenin belirmesini engellemeye çalıştım. Çiçekler, romantizm ve dramatik hareketler Tyler'dan beklediğim şeyler listesinin sonlarındaydı ama oturup bunun bana verdiği mutlak, kıpır kıpır neşenin tadının çıkardım.

Jojo başını kapıdan içeri uzattı. "Kimden gelmişler?"

Onaylamak için bir kez daha içeri uzandım ve ellerimi kaldırıp bacaklarıma indirdim. "Bir kart bulamadım."

"Kart yok mu? Bir tahminin var mı?" diye sorup hızla odaya girdi ve kendini ikili koltuğa bıraktı. "Belki de seni az önce bırakan adamdan gelmişlerdir?"

Bilgisayarımı açmak için aşağıya uzandım ve doğrulmadan önce yüzümdeki gülünç ifadeyi silmek için birkaç saniye bekledim. "Belki."

Jojo kollarını kavuştururken oldukça ukala görünüyordu. "İstasyonda bu kadar çok zaman geçirince böyle olabileceğini düşünmüştüm. Sadece bu kadar çabuk olabileceğini düşünmemiştim."

"Hiçbiri şey olduğu yok. Biz arkadaşız."

Jojo bilgiç bilgiç sırıtarak, "Orası belli," dedi. "Zayıflamış gibi duruyorsun. Sana yemek vermediler mi?"

“Azıcık.”

Ayağa kalktı. “Dönüşün ilk gününü kutlamak için çörek aldım. Mola odasındalar.”

“Sen bir azizesin ama kahvaltı ettim. Öğle yemeğinde biraz yerim.”

“Bugün yapacak çok işim var. Benim için şu yazı işini halledebilecek misin?”

“Elimden geldiğince. Unutma, ben bir yazar değilim. Sadece bildiklerimi yazacağım, sen de onları bir öyküye dönüştüreceksin.”

“Evet, evet... ilk dediğinde de duymuştum,” deyip köşeyi dönerek gözden kayboldu.

Yeni bir belge açıp bir süre boş sayfaya öylece baktıktan sonra gözlerim bukete kaydı. Daha önce de bana çiçek gönderildiği olmuştu, çoğunlukla babamdan ama bu buketi gönderen üstüne düşünmüştü. Renkler doğruca odamdan alınmıştı, güller “gece için teşekkürler”den daha fazlasını ifade ediyordu. Belki de biraz fazla anlam yüklüyordum ama Tyler samimiyetsiz jestler yapacak birisi değildi.

Silkinip kendime geldim ve Jojo’nun talebine odaklandım. İlk günümü anlattım: Aletlerin isimleri gibi temel şeyleri, neye benzediklerini ve ekiptekilerin eğlenceli takma isimleri. Hepsi de birbirlerine saygı duyuyorlardı ama bence hepsi de Tyler’a imreniyorlar ve ona ayrı bir saygı duyuyorlardı. Tartışmaları durduruyor, dağdayken onlara liderlik ediyordu ve Jubal yokken verdiği kararlara uyuyorlardı. Yakıt aralıklarını, mineralli toprağı ve bitki örtüsünü yazdım. Çantaları, malzemeleri, uçuş ağırlığını ve on kodu. Yangın kuleleri, koordinatlar ve hava koşullarıyla ilgili kısıtlı bilgimi de ekledim. Sonra da Tyler’ın beraber çalıştığı en iyi helikopter pilotunun inanılmaz becerisini: Holly Avustralyalı, kızıl saçlı bir kadındı ve fazla tırmanmaları gerekmesin diye Huey helikopteriyle son dakikada geri geri gelip havada dönerek onları dağın yamacına indirmeyi başarmıştı.

Son olarak da Tyler'ın iki yüz dolar karşılığında şişman, sulu bir kurdu yemesi gibi hikâyeleri ekledim.

İki saat ben farkına varmadan geçip gitmişti ve Jojo kapının çerçevesini tıklatıp içeri girdi. Çevik adımlarla ofisimi aşıp babasının kapısına gitti. İki defa çalıp bir adım geriledi.

Wick dışarı çıktı yanakları kıpkırmızı, gözleri parlaktı. Jojo masamın yanında durup kollarını kavuşturdu.

"Neler oluyor?" diye sordum.

"Babam ve ben fotoğraflarına hayran kaldık Ellie. Bize inanılmaz bir malzeme yollamışsın. O delilerle geceler boyu dondurucu soğukta kamp yaptın. Sen bu iş için doğmuşsun."

"Ne için?"

Wick, "Saha fotoğrafçısı olmak için," dedi.

"Babam başka bir asistan tutacak."

"Ne?" dedim paniğe kapılarak.

Jojo koluma dokundu. "Sorun yok. Dergideki yeni işinde daha çok para kazanacaksın."

"Daha çok mu?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Çok daha fazla. Babam bunun dergide sürekli yayımlanmasını istiyor. Senin yangın sezonu boyunca Dağ hotshotlarını takip etmeni istiyor."

"Ama ya başka birisini işe alırsa? O zaman ne olacak?"

Jojo gözlerini devirdi. "Kimi kandırıyoruz? Babam kimseyi bulamayacak. Bunu uzun zamandır yapıyorum. Yangın sezonunun bitmesini bekleyebilirim. Bu işi yapmalısın Ellie. İnanılmaz olacak."

"Ben... ne diyeceğimi bilemiyorum," dedim, aynı anda hem rahatsız olmuştum hem de gururum okşanmıştı.

Wick, "Vedalaş," dedi. "Bugün oraya dönmeni istiyorum. Önümüzdeki ay için hikâyenin devamına ihtiyacımız var. Müddürden izin aldık bile. Eşyalarını topla. Ekim ayına kadar dağ ekibinin koğuşunda kalacaksın."

Gözlerimi kapatıp, "Of, Tanrı'ya şükürler olsun," dedim.

Jojo'nun gülümsemesi neredeyse duyulacak kadar büyüktü. Gelecek ay annemle babamın evinden atılacağıma dair hiçbir fikri yoktu. Güçbela cep telefonu faturamı ödeyecek kadar para biriktirebilmiştim, nerede kaldı kasabanın yarım saat uzağındaki ev ve daireler için bile kira ve depozito ödemek. Ekim ayına kadar hotshotları takip etmek bana oturacak yer bulmak için altı ila yedi ay kazandıracaktı. Bu sürenin büyük kısmını bir itfaiye aracı ya da çadırdaki geçirecek olsam da evsiz sığınağına taşınmaktan iyiydi.

"Sevineceğini biliyorduk! Sana sevineceğini söylemiştim baba."

Wick, "İşim bitti mi?" dedi.

Jojo iç çekti. "Bitti. Gidip ayaklarını masanı üstüne uzatmaya dönebilirsin."

Telefonumu çıkarıp Tyler'a mesaj attım.

Haberleri duydun mu?

Az önce. Resmî bakıcın oldum. Epey heyecanlıyım.

Çiçekler için teşekkür ederim. Çok güzeller. ☺

Tyler'ın cevap vermesi biraz zaman aldı.

Sana çiçek göndermedim.

Çiçekleri sen göndermedin mi?

Hayır. Kart yok mu?

Yok.

Kimin gönderdiğini bilmek istiyorum.

Ben de.

Aynı nedenden ötürü değil.

...neymiş o?

Aklımdan şiddet dolu düşünceler geçiyor. Tek diyebileceğim bu.

Geçmesin.

Genel olarak fevri bir yapım var. Kız arkadaşşıma çiçek yollamak iyi bir fikir değil.

...ben senin kız arkadaşın değilim.

Henüz. Henüz kız arkadaşım değilisin.

Telefonumu sessize alıp çekmeceme koyarken başımı iki yana salladım. Çiçekler hakkında hissettiğim merak da dahil aklımda ve kalbimde bir düzine birbiriyle çelişen duygu dolanıyordu. Onları Tyler dışında kim göndermiş olabilirdi?

"Ellie?" Jojo'nun sesi hoparlörden yükselince olduğum yerde zıpladım. "Birinci hatta seni arayan biri var."

"Erkek mi?"

"Evet."

"Adı Sterling mi?"

"Hayır."

Bir numaralı hattı açmak için düğmeye bastım ve telefonu kulağıma götürdüğümde Tyler'ın sesini duymayı bekliyordum. "Ben Ellie."

"Tavşancığım?" babamın kalın sesi bütün gücüyle ahizeden kulağıma hücum etti. O kadar yüksek sesle konuşuyordu ki telefonu uzak tutmam gerekti.

Ahizeyi yavaşça kulağıma bastırıp yumuşak bir sesle konuştum. "Babacığım?"

"Haberleri duydum. Seninle o kadar gurur duyuyorum ki," dedi çatlak bir sesle. "Yapabileceğini biliyordum."

"Te-teşekkür ederim Babacığım, şu anda konuşamıyorum. İş yerindeyim."

"Biliyorum. Bu sabah Wick'le konuştum. Senden etkilenmiş. Bugüne kadar kendisi için çalışan en iyi asistan olduğunu söylüyor."

Wick ona çıktığım görevden bahsetmemiştir.

"Aslında daha yeni zam aldım, dolayısıyla ben, şey... kala-cak bir yer buldum. Bu hafta taşınıyorum."

“Saçmalama tavşancığım. Sen kendini kanıtladın. Maricela eşyalarını topluyor ve pasaportuyla uçak biletin evde. Sanya’da kardeşine katılmanı istiyoruz. Uçağın sabah kalkıyor.”

“Biz derken kimi kastediyorsun?”

“Anlayamadım.”

“Sanya’ya gitmeni istiyoruz dedin.”

Boğazını temizledi. “Annen...”

Kısa bir itişmeden sonra annem telefonu eline geçirdi. “Hakikaten Ellison, daha az... çaresiz bir şey bulamaz mıydın?”

“Affedersin?”

“Sekreter oldun öyle mi? Hem de şu J.W. Chadwick için. Bu bildiğin utanç verici.”

Yanaklarım altlarındaki kan kaynıyormuş gibi ısınmaya başlamıştı. “Bana bir seçim hakkı verdiğinizizi söyleyemeyiz anne.”

“Onlara sana tanıdıkları fırsat için teşekkür edip babanın istediği gibi kardeşinle buluşmaya gideceksin ve sonra da babanın şirketinde Finley’nin emrinde çalışmaya başlayacaksın. Anlıyor musun?”

“Bunu Sally mi istiyor?”

Annem içini çekti. “Baban Sally’nin biraz fazla... kısıtlayıcı olduğunu düşündü.”

“Peki ya sözleşme?”

Annem güldü. “Yani, yasal bağlayıcılığı olan bir sözleşme değildi Ellison. Daha çok kâğıda dökülmüş bir anlaşmaydı.”

Derin bir nefes aldım, otuz iki saat içinde kiraladığımız bir yatta güneşlenirken mimoza içip ağırlığımca ıstakoz ve Pekin ördeği yiyebilecek olmak beni rahatlatmıştı.

“Finley’ye söyledin mi?”

“Henüz değil. Orada saat gece yarısı.”

“Ancak bu sabah mı sizin için ölü olmadığımıza karar verdiniz?”

“Gerçekten Ellison, bu kadar da dramatik olma. Seni bir iş bulmaya zorladık, sen de buldun, dolayısıyla verdiğin emeği

ödüllendiriyoruz, hem de ablanla çalışacaksın. Kimsenin öldüğü yok.”

“Ölen biri var.”

Annem ne diyeceğini bilemedi. “Sen ne... sen kim olu... sen neden bahsediyorsun Tanrı aşkına Ellison? Kim öldü?”

Yutkundum. “Lütfen babama biletler için teşekkürlerimi ilet ama ben Sanya’ya gitmeyeceğim. İşimi seviyorum.”

Annem dalga geçermiş gibi bir tavırla, “Sekreter olmayı mı seviyorsun?” dedi. Babamın arkada soru sorduğunu duyabiliyordum.

“Aslında onlar için fotoğraf da çekiyorum ve bunda hakikaten iyiyim.”

“Ellison, Tanrı aşkına. Sen sekreter-fotoğrafçı mısın? Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu?”

“Kalıyorum.”

“Bütün mesele bir çocuk değil mi? Yerlinin tekiyle tanıştın ve düzgün düşünemiyorsun. Philip kızınla konuşup aklını başına almasını söyleyebilir misin?”

“Belli zamanlarda telefonla ulaşamayacak yerlerde olacağım. Acil bir durum olursa dergiyi arayın. Benimle nasıl bağlantıya geçebileceklerini biliyorlar.”

Annem, “Ellison,” diye uyardı. “Eğer telefonu kapatırsa...”

“Paramı mı kesersiniz?” diye sordum.

Annem ne diyeceğini bulmakla meşgulken telefonu kapattım. Babamla bir kez daha konuşsam fikrimi değiştireceğimden korkuyordum.

Bölüm On üç

Merkezdeki ışıklar loştu. Hotshotların yarısı mutfak masasında kart oynarken diğer yarısı da duş alıyordu.

Gelen tek ses, boruların içinden koğuşu geçip on adet duşa giden suyla parmaklarımın klavyede çıkardığı tıkırtıydı. Geçici evimize geldiğimiz an, hem dinlenmek hem de son fotoğrafları yüklemek için üstüne çöktüğüm kanepayla bütünleşmiştim. Son fotoğrafı da yolladıktan sonra *The Mountain Ear*'ın "Ateş ve Buz" yazı dizisinin bir sonraki bölümünü hazırlamaya başladım.

Tyler dışarı çıktı, saçını yeni tıraş etmişti ve yanakları da sıcak bir duş aldığı için kıpkırmızıydı. Temizlendiğinde koruyucu gözlük yüzünden güneşte yanmayan gözlerinin soluk kaldığı belli oluyordu. Gri bir Dağ Ekibi Hotshot tişörtü, lacivert pamuklu şort giymiş ve görünüşe göre altına da hiçbir şey geçirmemişti.

Kendini yanıma, kanepeye atarken, "Sıra ben de mi?" diye sordum.

Tyler surat astı. "Duş kabinleri yan yana."

"Eee? Ben de ekipten biri değil miyim?"

Tyler karşılık vermedi ama benim ekip arkadaşlarının yanında duş aldığım düşüncesinin onu rahatsız ettiğini görebiliyordum. En başta hepsi ilk benim duş almamı önermişti ama dağda neredeyse iki hafta geçirdikten sonra yirmisini de sırf ben duş alacağım diye bekletecek değildim.

Güldüm. "Sadece şaka yapıyordum. Puddın'!" diye seslendim. "Sıra sende. Git de üstündeki leş kokusunu akıt!"

Puddin', "Baş üstüne hanımefendi," deyip rahat sandalyesinden hoplayarak indi.

Tyler nefes vererek gülünce onu dirseğimle dürttüm. "Kömük olan nedir?"

"Bir şekilde buraların patronu oldun. Senden müdürden ya da Jubal'dan aldıkları gibi emir alıyorlar."

"Belki de sadece bir ablaya ihtiyaçları vardır."

Tyler, Puddin'in banyo çantasını omzuna atmış bir halde odayı geçip duşlara yürümesini izledi. Kasları aşırı büyük olduğundan eğilip kapıdan geçerken Puddin'in kolları iki yana açılmıştı. Ekibin en irisi oydu, arkasından Cat ve Sugar geliyorlardı. Hepsi ilk geldiklerinde vücut geliştirmecilere benziyorlardı ama her gün on iki ile on altı saat arası tırmanma ve bitkin düşene dek çalışma onları zayıflatmıştı. Tyler yangın sezonunun sonunda hepsinin vahşi arazi maratoncularına benzeceklerini söylemişti. Puddin' daha şimdiden neredeyse yirmi kilo kaybetmişti.

Tyler, "Onun bir ablaya ihtiyacı olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Puddin' başını köşeden uzattı. "Ellie? Biraz daha ızgara peynir yapabilir misin? Önceden yaptıkların kadar güzelini yememiştim."

Fish masadan, "Ben sana yaparım," dedi.

Puddin'in yüzünde resmen ufacık bir çocuğun masum bir yüz ifadesi vardı. "Sorun değil Fish."

Gülümsedim. Dünyanın en iyi aşçısı değildim ama acayip ızgara peynir yapabiliyordum. Puddin' *en iyi* olduklarını söylemek istememişti, sadece peyniri o küçükken annesinin yaptığı gibi kızartıyordum. "Üç tane yeter mi?" diye sordum.

Puddin', "Eğer çok zahmet olmayacaksa," dedi. Sesi o kadar gürdü ki sanki üstüne bir şey örtülmüş bir megafondan geliyor gibiydi, bir devinki gibi.

"Duş aldıktan sonra yapsam olur mu?" diye sordum.

“Misafir umduğunu değil bulduğunu...”

Köşeyi dönüp gözden kaybolunca boynumu Tyler’a uzatıp ona bilgiç bir gülümsemeyle baktım. “Evet, hepsinin bir ablaya ihtiyaçları olduğunu düşünüyorum.”

Tyler, “Ya da bir anneye,” dedi. “Seni bırakmayabilirler.”

“Eğer ekime kadar kalacak bir yer bulamazsam gitmeye bilirim.” Şaka yapıyordum ama Tyler beni uzun bir süre izledi.

“Kalacak bir yere mi ihtiyacın var?” diye sordu. “Ben de bir ev arkadaşı arıyordum.”

“Taylor’la aynı evde oturduğunuzu sanıyordum.”

“Yarı zamanlı olarak. Yangın sezonundan sonra o gezmeye başlıyor.”

“Benim kalıcı bir yere ihtiyacım var.”

“Belki üç yatak odalı bir yere bakabiliriz. Bu Slick’in son sezonu. Karısıyla satmayı düşündükleri üç yatak odalı bir daireleri var.”

Bunu yarım saniye kadar düşündüm. “Bir yer satın almaya gücüm yetmez.”

“Benim yeter. Zaten almayı düşünüyordum.”

Başımı iki yana salladım, “Ev arkadaşı olamayız.”

“Nedenmiş?”

“Neden olduğunu biliyorsun.”

Başını birkaç defa sallayarak onayladıktan sonra televizyon izliyormuş gibi yaptı. Her birkaç dakikada bir gülümseyip yorum yapmak için ağzını açıyor ama sonra vazgeçip susuyordu.

Puddin’ rahat elbiseler giymiş olarak geri döndükten sonra hâlâ külle kaplı ekip üyeleri dönüp aralarından birini seçmem için gözlerini üzerime diktiler.

“Cidden mi?”

Hâlâ gözleri üzerimdeydi.

İç çektim. “Yürü Cat.”

Cat gülümseyerek ayağa fırladı. “Gözdesi benim.”

Tyler onu işaret edip, “Hadi oradan lan,” dedi.

Masadaki herkes güldü. Cat yanımdan hızlıca geçerken bana bir öpücük attı. Göz kırpıp cilveli bir sesle, "Ben de seni seviyorum Ellie," dedi.

Tyler ona bir şaplak atıp, "Yiyeceksin yumruğu," dedi.

Sage dışarı çıkınca Jew'u içeri yolladım. Bucky dışarı çıkınca Sancho'ya seslendim. Kısa süre içinde bütün çocuklar işlerini bitirmiş, sıra bana gelmişti. Tyler'a bakıp gözlerimi devirdim, bir kez daha kapının dışında durmakta ısrar ediyordu. Merkezde ilk defa duş almıyordum ve çocuklar da asla röntgencilik yapmazlardı ama ona takılmayı seviyorlardı.

Yan yana sıralanmış lavabo ve aynanın önüne çıkıp bormozuma sarındım, yanımda getirdiğim bana evimin rahatını hatırlatan tek şeydi. Havluyla saçımı kurulayıp kendimi biraz daha insan gibi hissettim. Bazen duş kabinleriyle dolu bir traktör-treylirimiz oluyordu ama dağların kamyonların erişemeyeceği kadar içlerinde olduğumuzda, ya kir pas içinde yaşıyorduk ya da bir gölette, akarsuda ya da şelalede yıkanıyorduk. Yangın kampındayken farklı bir kişiye dönüşüyordum, vücudumdaki kir ve teri, saçlarımdaki yağı umursamıyordum. Tyler bir defasında beni üstümdeki pisliği akıtayım diye aşağıdaki şelaleye götürmüştü ama su buz gibiydi. En azından benim için birkaç gün daha kirli olmak yazın ortasında bile ısınmayan, yeni erimiş çivi gibi kar suyunun tenimi yakmasından iyiydi.

Tyler kapının çerçevesini tıklattı.

"Giyiniğim," dedim.

Ahşap çerçeveye yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. "Kendini fazlasıyla küçümsüyorsun."

"Ne?" deyip nemeindiriciyi yüzüme sürdüm. Kuru dağ havasında çok zaman geçirmekten tenim zımpara kâğıdı gibi olmuştu. Bir gün güneş kremi sürmeyi unuttuğumdan burnumun soyulmaya başlaması da durumu çekilir kılıyordu.

"Hiç," dedi. "Daha önce söylediğimde ciddiydim. Eğer ka-

lacak bir yere ihtiyacın varsa şu ya da bu şekilde yürümesini sağlarız.”

“Tyler biz beraber yaşayamayız. Zaten şu tuhaf yatak arkadaşlığı meselesi var...”

Tyler, “Son zamanlarda yok,” derken az kalsın altdudağını sarkıtıyordu.

“Ve bu, işleri gerçekten de çok karmaşıklaştırır. Kendine bir bak. Çocuklar yanından geçmesin diye banyo kapısının önünde duruyorsun.”

“Senin iffetini koruyorum,” diye takıldı.

“Kıskanıyorsun. Söz konusu ben olduğumda sana takılmaktan hoşlanıyorlar. Herkes farkında...”

“Herkes neyin farkında?” diye sordu.

Boğazımı temizledim. “Biliyorsun.”

“Hayır, bilmiyorum. Anlat bana.”

“Aramızda bir şey olduğunun.” Gülümserken gamzesi derinleşti. Gözlerimi kısıtım. “Gülümsemeyi bırak.”

“Hayır,” dedi.

Diş fırçamı ıslatıp üstüne azıcık diş macunu sıktım ve bir kez daha ıslatıp dişlerimi fırçaladım.

Tyler, “Ben de öyle yapıyorum,” dedi.

Ağzım köpükle dolu halde, “Ne yapıyorsun?” dedim.

“Diş fırçamı iki defa ıslatıyorum.”

Gözlerimi devirdim. “Ruh ikizi olmalıyız.”

“Benimle aynı fikirde olmana sevindim.”

Eğilip lavaboya tükürdüm ve Tyler beni tutup dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı. Onu ittiğimde ağzının etrafında diş macunundan bir halka vardı.

“Ne yapıyorsun Tyler? İğrenç!”

Diş macununu ağzından silip parmağını yaladı ve bana göz kırptı. “Seni özlüyor gibiyim.”

Lavabonun yanında durdum, su akmaya devam ediyordu, Tyler’ın yaylana yaylana yürüyerek köşeyi dönmesini izledim.

Başımı iki yana sallarken ne oldu da böyle yaptı diye merak ettim. Merkeze geldiğimizden beri profesyonel davranmıştı. Gece geç vakitlerde yanıma sokulmalar, kalçama çimdik atmalar hatta kaçamak öpücük almalar bile olmamıştı. Şu âna kadar.

Aynadaki çökmüş avurtlarıma ve gözlerimdeki mutluluğa baktım. Karnımda kıpır kıpır bir his vardı, genelde Tyler yakınumda olduğunda hissettiğim o sızıdan farklıydı. Yaz son hızla geçip gidiyordu. Bir daire paylaşmaktan bahsediyordu ama gerçek hayattan çok uzaktaydık; etrafımız ağaçlarla çevriliydi ve her gün aynı yirmi kişiyi görüyorduk. Yangın sezonu bittiğinde Tyler'ın aynı şeyleri hissedeceğinden emin değildim.

Pazen pijamalarımı, svetşörtümü ve tüylü çoraplarımı giyip televizyon odasına geçtim. On dokuz hotshot kanepenin arkasında durmuş Tyler'ın takım elbise ve kravat giymiş bir yabancıyla konuşmasını izliyorlardı. Adam elinde bir not defteri ve kalemle koltuklardan birinde oturuyordu.

Kalabalığa yaklaşıp dinledim.

Adam, "Yani kardeşinle yangın hakkında konuşmadın, öyle mi?" diye sordu.

Tyler, "Yani, evet," diyerek karşılık verdi. "Eastern mezunuyum. Kendisi öğrenci. İkimiz de aynı okul birliğine üyeyiz ve o yangında kaybettiğimiz arkadaşlarımız oldu."

Adam, "Ama orada olmadığından eminsin, değil mi?" dedi. "Sana federal ajan olduğumu ve dürüst davranmak mecburiyetinde olduğumu hatırlatmak isterim."

Taylor gergin bir sesle, "Sana cevabını verdi Ajan Trexler," dedi.

Yutkundum. Tyler'a yangın hakkındaki o telefon mart ayında gelmişti. Neden onu sorgulamaya şimdi gelmişlerdi ki?

Ajan başını kaldırıp Taylor'a baktı. "Peki seninle bunun hakkında konuştu mu?"

Taylor, "Hayır," dedi. "Tyler'dan duydum." Trexler kalemini kanepedeki ikize doğrulttu. "Ve sen de Tyler'sın."

Tyler, "Doğru," dedi.

Trexler not defterine baktı. "Senin şey olman çok ilginç, bir..."

Fish, "Kuruluşlararası hotshot," dedi. "Hem de epey iyi bir tane."

Trexler gülümsemesini bastırdı. "Baban senin bir sigortacılık yaptığını sanıyor. Sigortacı mıydın?"

Tyler, "Hayır," dedi.

"Peki baban neden öyle olduğunu düşünüyor?"

Taylor ayakları üzerinde kıpırdanıp kollarını daha sıkı tuttu. Pazılarının kasıldığını görebiliyordum.

Tyler, "Çocukken annemiz öldü," dedi. "Ne iş yaptığımızı bilmek babamı üzerdi."

Ajan, "Peki," dedi, "Travis'in üniversitedeki bir yeraltı dövüş kulübünde, yasadışı kumar amacıyla dövüştüğünü bilmediğini varsayabilir miyiz sizce?"

Tyler ifadesiz bir sesle, "Travis yangın sırasında orada değildi," dedi.

Sage, "İhtiyacınız olanı öğrendiniz mi? Bu çocuklar dağda geçirdikleri iki haftanın ardından daha yeni geldiler. Dinlenmeleri lazım," dedi. Konuşurken sakalı titriyordu.

Ajan Trexler, hotshot ekibindeki herkesin yüzünü süzdükten sonra başıyla onayladı. "Tabii. Sizinle iletişime geçmem gerekebileceğini söylemek için müdürünüzü arayacağım. Bu devam eden bir soruşturma ve kardeşiniz şüphelilerden biri. Şu anda Travis için yapabileceğiniz en iyi şey bizimle iş birliği yapmak."

Tyler ayağa kalkarak, "Her neyse," dedi. "İyi geceler Ajan Trexler."

Trexler ayrıldıktan ve kamyonetinin yola çıkma sesi geldikten sonra ekip Taylor ile Tyler'ın sırtlarını sıvazlayıp sessizce desteklerini ifade ettiler.

Gerileyip ikizlerin bir köşede hararetili hararetili konuşmalarını izledim. Taylor elleri belinde yürüyüp gitti ve ardından

kardeşine dönüp başını iki yana salladı. Ekibin kalanı masanın başına toplanıp kart oyunlarına devam etiler. Onlar da Taylor ile Tyler'ın ailesi sayılırlardı ama ikizlerin aile meselesini kendi başlarına çözmeleri gerektiğini biliyorlardı.

Taylor koğuşa çekildi ve Tyler da bana bir göz atıktan sonra bakışlarını aşağıya çevirdi. O bakışı daha önce de görmüştüm, çok defa, çoğunlukla aynada. Utanmıştı.

Yalınayak odanın karşı tarafına yürüyüp ondan bir metre uzakta durdum. "Ne yapabilirim?"

Suratını asıp zemine odaklanmaya çalıştı.

"Tamam," dedim. "Bana söylemek zorunda değilsin. Ben... biliyorsun ya... sadece yakınında olabilirim."

Gözlerini halıdan ayırmadan başıyla onayladı. Gerileyip duvara en yakın kanepenin köşesine yerleştim. Kucağıma örgü bir kırlent çekip ses çıkarmadan oturdum. Tyler odayı geçip ayaklarımın dibinde dizlerinin üstüne oturdu.

Elimi kısıcak saçlarından geçirip ensesine gelince durdum.

"Sana yalan söyledim," diye fısıldadı. "Ama sana gerçeği söylersem sen de bu belaya bulaşacaksın."

Başımı iki yana salladım. "Bana bir şey söylemene gerek yok."

Kaşlarının altından öfkeyle bana baktı. "Beni duymadın mı? Sana yalan söyledim."

"Hayır, sen kardeşini koruyordun."

Tyler kaşlarının altından bana baktı. "Ve şimdi de seni koruyorum."

Bölüm On dört

Uyandığımda Taylor ve Tyler hariç herkes gitmişti. Dağda on dört gün geçirdikten sonra ekip uyanıp iznine başlamış ve dağılmıştı. İki gün boyunca yakında oturan arkadaş ve ailelerini ziyaret edecek, kasabaya gidip barlarda takılacak, elbise alacak ya da düzgün bir öğün yemek için bir kafeye gideceklerdi.

Ovuşturduğum gözlerimi kısıp yatağımda dirseklerini dizlerine dayamış halde oturan Tyler'a baktım. Kırmızı basketbol şortu, beyaz bir tişört giymiş ve lacivert bir beyzbol şapkası takmıştı. Giyiminden ve çıplak ayaklarından bir yere gitmeye niyetinin olmadığı belliydi ama benden çok uzaklardaydı. İkizi bot, kargo pantolon, bir dağ ekibi tişörtü giymişti ve ayaklarının dibinde bir çanta vardı.

"Sorun nedir?" diye sordum.

Taylor koğuşa gelirken yanımda getirdiğim az sayıda eşyayı içine koyduğum kalın, tahta kareye yaslanmıştı. Suratı asıktı ve kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

Tyler, "Taylor gidiyor," dedi.

Doğrulup oturdum. "Ne? Niye?"

"Dinlenme süremiz bittikten sonra bir yangın üstünde çalışan bir ekibe katılmak için Colorado Springs'e gideceğiz."

"Sen gitmiyor musun?"

Tyler başını iki yana salladı. "Avustralyalıların buraya gelmelerini bekliyorum, sonra arabaya atlayıp gideceğim. Hem ilk gidenin Taylor olması daha iyi."

"Niye?"

Bana baktıktan sonra gözlerini aşağıya çevirdi. "Taylor ben-den daha iyi bir yalancı."

"Federal ajan orada olacak," dedim. Bu bir soru değildi; ya-nıtı biliyordum.

Taylor başıyla onayladı. "Bütün o lanet olası sorularını bir kez daha yanıtlayacağım ve umarım Tyler'ı yalnız bırakacak."

"Çünkü Travis'le konuşan Tyler."

Tyler kıpırdandı. "Aslında Trent konuştu."

Suratımı astım. Yüz yüze tanışmadan kardeşlerin isimlerini hatırlamak zor oluyordu. "O hangisiydi?"

Bir nedenden ötürü bu Tyler'ın yüzünde bir gülümseme be-lirmesine neden oldu. "İkinci küçük."

"Ha evet," dedim. "Şu dövme sanatçısı. İkinizin de dövme-le kaplı olmanız çok mantıklı."

Taylor, "Hepimiz öyleyiz," dedi. "Thomas hariç. Yola çık-mam lazım. Oraya ilk varan olmaya çalışacağım. Bir ihtimal işin başına dönmeden Trexler'in sorgulamasını aradan çıkara-bilirim."

"Onda... tuhaf bir şeyler varmış gibi duruyor," dedim. "Kendine dikkat et."

Taylor bir defa göz kırptı. "Her şey kontrolüm altında Ellie. Benim için endişelenme. Colorado Springs'e gittiğimizi öğren-diğimden beri... bilemiyorum. İçimde iyi bir his var."

Tyler, "Sen sadece oradaki lanet kovboy barını seviyorsun, ondandır," dedi.

Taylor bir kaşını kaldırdı. "Colorado Springs'teki çekici ka-dın oranı dikkate değer seviyede ve çoğu da o barda takılıyor."

Tyler gözlerini devirdi. "Pilot arıyorlar. Hava Kuvvetleri üssü orada."

Taylor, "Evet, ama bahsettiğimiz benim," dedikten sonra kendini itip dolabımdan uzaklaştı. Eğilip çantasını aldıktan sonra omzuna astı. "Ben çıktım sik kafa."

Tyler ayağa kalkıp kardeşini kucakladı. Yandan sarılır gibi

yapmamış ya da el sıkışıp omuzlarını birbirlerine çarpmamışlardı. Taylor ve Tyler kollarını birbirlerine dolayıp sımsıkı sarılmışlardı. Tabii sonrasında ellerinin tersini birebirine çarpmışlardı ama ikisi çok şirindi.

Köşeyi dönerken Taylor'ın anahtarları cebinde şingirdadı. Sokak kapısı açıldıktan sonra çarparak kapanınca Tyler iç çekti.

"Onu özleyeceksin."

Yeniden yatağa oturdu ve eğilip parmaklarını birbirine doladı. "Söyleyince kendimi biraz hanım evladı gibi hissediyorum ama Taylor'la ben birbirimizden çok ayrı kalmadık. Kendimi tuhaf hissediyorum."

"Anlayabiliyorum. Şu ikizlik meselesi."

"Sadece Jew'la Avustralya'ya gitmediği için mutluyum."

"Avustralya mı?"

"Evet, üye değişimi yapıyoruz. Bizden iki kişi onların yöntemlerini öğrenmek için bir sezonluğuna oraya gidiyor ve onlardan iki kişi de bizim yöntemlerimizi öğrenmek için buraya geliyor."

"Yani beklediği Avustralyalılar onlar, öyle mi? Peki ekibinize iki yeni üyenin dahil olması uyumunuzu filan bozmayacak mı?"

"Avustralyalılar makine gibiler. Buraya hep çalışmak için geliyorlar. Biz sürüne sürüne merkeze dönerken onlar yeniden göreve çıkmak için sabırsızlanıyorlar. Ne oldu?"

"Bilmiyorum... saçma bir şekilde ihanete uğramış gibi hissediyorum."

Tyler burnunu kırıştırdı. "Ne gibi hissediyorsun?"

"Bana söylemeliydin. Bir an için ablalık yapıp ızgara peynir hazırlıyorum ama hemen sonra dışarıda kalıyorum."

Tyler bunu düşündü. "Vay be, üzgünüm. Ekibe o kadar iyi uyum sağladın ki bütün bunları bilmediğini unutuyorum."

"Seni affedebileceğimi düşünüyorum." Oturup yüzümü sıvazladım. "Aman Tanrım."

“Ne?”

“Ağzım. Çöp tenekesi gibi bir tat var.” Ayağa kalkıp diş fırçayla diş macunumu almak için dolabımı açtım ve koşa koşa banyoya gittim. Köpüğü lavaboya tükürdükten sonra ağzımı çalkalayıp bir havlu aldım. Sinüslerim tıkanmış gibi geldiğinden bir peçete aldım.

Bir kez daha, “Aman Tanrım!” dedim.

Tyler koğuşun diğer yanından koşarak gelip kapının orada durdu. “Sorun nedir?”

“Ölüyorum,” deyip burnumu bir kez daha sümkürdüm. “İçim çürüyor.”

Tyler, “Mendile siyah bir şey mi sümkürdün?” diye sordu. Başımınla onayladım.

Güldü. “Bu normal. Yangın sezonu bittikten haftalar sonra bile öyle olacak. Duman ve külden kaynaklanıyor.”

“Bu şey... ne bileyim... sağlıksız değil mi?”

Tyler suratını astı. “Sen sigara içiyorsun Ellie.”

“Sen de öyle,” diye patladım.

“Ama ben odun dumanını solumanın tehlikelerinden bahsedip sızlanmıyorum. Ne zaman sigara yaksak çok daha kötüsünü içimize çekiyoruz.”

“Ama sigara içtikten sonra burnumdan odun kömürü üfle-miyorum.”

Tyler omuz silkti. “O halde gelecek sefere filtreli bir maske tak.”

“Belki de takarım.”

“Güzel. Kasabaya iniyor muyuz?”

Başımı iki yana sallayıp kıpırdanarak bir ayağımı soğuk zeminden kaldırdım. “Şu anda gidemem. Notlarımı Jojo’ya e-posta atmam lazım.”

“Neden sen yazmıyorsun anlamıyorum. Dergide çıkan yazıda zaten senin taslağının büyük kısmını olduğu gibi bırakmış. Kendi ismini yazmamış bile.”

Gülümseyip avucumu suyla doldurduktan sonra lavaboyu duruladım. "Süperdi. Ben bok gibi olduğumu düşünmüştüm ama biraz yazıyı topladı ve iyi olduğunu söyledi."

"Chief öyküyle ilgili bir sürü telefon aldığını söyledi. Tepe dekiler ekibin böyle iyi yansıtılmasını beğenmişler."

"Wick'in umduğu gibi AP'nin ilgisini çekmedi."

Ben musluğu kapatırken Tyler, "Henüz çekmedi," dedi. "O zaman çalışacaksın, öyle mi?"

"Evet... sen git."

"Yok ya, beklerim. Seninle yalnız olmak hoş bir şey aslında."

Dizüstü bilgisayarımı alıp Tyler'la televizyon odasında oturdum. Uzaktan kumandayı alıp televizyonu açtı ve ben yazarken kısık sesle izledi. Bu defa süreç biraz daha kolaydı, sayı verilmiş fotoğrafları öyküleriyle eşleştiriyordum.

Oturmamızın üstünden daha bir saat geçmemişken Tyler eğilip bacaklarımı kaldırdı ve yavaşça kucağına koydu. Kanepenin yastıklarına gömülürken uykulu ama halinden memnun görünüyordu.

GÖNDER tuşuna basarken, "Aç mısın?" diye sordum.

Tyler dizüstü bilgisayarı kapatmamı izlerken, "Bütün işlerini bitirdin mi?" diye sordu.

"Evet. Bitti. Hadi bir şeyler yiyelim."

Tyler'ın kamyonetiyle kasabaya giderken gülünç derecede gürültülü egzozu beş kilometre çapındaki herkese geldiğimizi ilan ediyordu. Daha önce hiç gitmediğim ama herkesin onu tanıyormuş gibi görüldüğü küçük bir kafede durdu.

Garson kız onu gördüğüne hem şaşırmış hem de gereğinden fazla sevinmişti ama Tyler bunun farkına varmamıştı

Tyler menüyü gözden geçirmeye devam ederken, "Eee, şimdilik sadece su alalım lütfen. Ellie, portakal suyu ister misin?" diye sordu.

"Evet, lütfen," dedim.

Tyler işaretparmağı ve ortaparmağını kaldırıp, "İki tane olsun," dedi. Garson gidince işaretparmağını indirdi ve onu da çekene kadar beni o cazibeli el işaretiyle baş başa bıraktı.

"Sana da aynen," diye homurdandım. Canım sıkılmış numarası yapıyordum ama gamzesinin büyüğü iş başındayken ona kızgın kalmak zordu.

Garson, "Portakal suyu. İki tane," deyip masaya iki bardak bıraktı. "Bu kim Tyler?"

Soruyu sorarken gülümsüyordu ama gözlerinde tanıdık bir parlaklık vardı. Elbiselerimi, saçlarımı hatta hırpalanmış, cilası dökülmüş tırnaklarımı iyice bir süzerken Tyler Maddox'u bana kahvaltılık ısmarlamaya itecek kadar çekici ne özelliğim olduğunu merak ettiği belliydi.

Tyler, "Bu Ellison," derken yüzündeki sırıltı tam bir gülümsemeye dönüştü.

Garson kız, "Ellison mı?" diye sordu. "Ellison Edson mı?"

İrkildim, hangi hikâyeleri duyduğunu ve rakibi olmadığını anlamamanın onun için ne kadar tatmin edici olacağını merak ettim.

Küçümseyici bakışlarına karşılık vermeye çalışarak, "Evet?" dedim. Hayat hikâyelerin toplamından oluşuyordu ve beni sadece birkaç bölüm okuyarak yargılamasına izin veremezdim.

"Kuzenim Paige'i tanıyorsun. Senden çok bahsediyor."

"Ha. Evet. Ona selamımı ilet," derken ne kadar rahatladığını ma şaşırmıştım.

Garson kız, "Selam mı söylüyorsun? Hepsini bu mu yani?" derken sesinde bir aşığılama tınısı vardı.

Tyler sabırsızlıkla, "Emily hadi ama. Sipariş verebilir miyiz?" dedi.

Emily defteriyle kalemini çıkarıp dudaklarını büktü.

Tyler, "Waffle," dedi.

"Fıstık yağıyla krem üstüne de sıcak akça ağaç şurubu mu?" diye sordu.

Tyler, "Aynen," dedi.

Emily bana baktı.

"Ah, ee... ben iki yumurta alayım, orta pişmiş ve yanık domuz pastırması."

Emily, "Yanık mı?" diye sordu.

"Çıtır çıtır kızarmış."

Başını iki yana salladı. "Aşçıya söylerim. Başka bir şey var mı?"

"Bu kadar," dedim. Emily yürüyüp gidince masaya yaslandım. "Yemeğimin içine tükürecek."

Tyler, "Onu tanıyor musun?" diye sordu.

"Hayır. Paige'e yaptığımı düşündüğü bir şey yüzünden benden nefret ettiğine eminim ya da seninle çıktığımı düşündüğü için."

"Belki ikisi de. Kızlar o açıdan tuhaflar."

"Of sikeyim ya Tyler. Kadınları biraz daha aşağılaman mümkün mü?"

"Yanılıyor muyum?"

"Ne hakkında? Ne demek istediğinden bile emin değilim."

"Ama rencide olacak kadar anladın."

"Bugün senden nefret ediyorum."

"Onu anladım," dedi. "Bir içkiye ihtiyacın var derdim ama..."

"Hayır. Benim şansım böyleyken politik bir yangına çağrıldık ve ben de o sırada iç organlarımı kusuyor olurdum."

Tyler jargonlarını kullandığını duyunca gülümsedi. Politik yangın CNN'e çıkacak kadar büyük bir şey demekti, herkesin gönderildiği bir şey ve bunu biliyor olmamın tek nedeni de o durumda göreve çağrılacak olan yirmi kişilik ekiple yaşıyor olmamdı.

Tyler, "Bu terimi bildiğinden haberim yoktu," dedi.

"Aslında işim gereği böyle şeylere dikkat etmem gerekiyor sayılır."

“Hakikaten de iyisin Ellie. Jojo’nun sana zam yapmasına sevindim ama geçen gün internette fotoğrafçılara ulusal ormanların fotoğraflarını çekmeleri için yılda yüz bin dolardan fazlasını verdiklerini gördüm.

“Gerçekten mi?”

“*National Geographic*’e de bakıyordum. Oraya girmesi daha zor gibi ama imkânsız değil.”

Bir kaşımı kaldırdım. “Benden kurtulmaya mı çalışıyorsun hotshot?”

“Hiç de bile. Hem de hiç.”

Bir an için sessiz bir iletişim kurarak birbirimize baktık. Aramızda ihtiyaç duyduğum bir iletişim vardı ve Tyler da yaptığımız şey her neyse ondan mutluymuş gibi görünüyordu. Bir parçam üstelemediği için ona teşekkür etmek istedi ama bunu yapmak etiketlerden ya da hatta ilişkimizin doğasını tartışmaktan kaçırma kuralımızı boşa çıkarırdı. Tabii aramızdakine ilişki denebilirse.

Emily elinde tabaklarımız dönüp bakışma yarışmamızı böldü. “Wafflelar. Yumurtalar,” deyip Tyler bir bardak daha portakal suyu isteyemeden dönüp gitti.

“Tamam o zaman. Paige’e ne yaptığından emin değilim ama kuzeni buna epey kızmış gibi duruyor.”

“Bu defa hakikaten bilmiyorum.”

“Siz ikiniz şey...”

“Hayır. Aslında son derece açık konuşmuştum. Pek çok defa.”

“Pek çok defa ha?”

“Kapa çeneni.”

Tyler gülüp waffle’ını bitirdi. Parayı ödedi ve birkaç mağazaya uğrayarak kasabanın merkezine yürüdük. Beğendiğim bir şey görüp almamak tuhaftı. Kendimi hayatımda ilk defa fiyat etiketlerine bakarken buldum ve bir defa sıradışı yumuşaklıkta siyah bir boğazlı kazağa denk gelince aklımdan bankada ne

kadar para bulunduğunu ve faturalarımı hesaplayıp ona harcayabilecek param olup olmadığına baktım. Yoktu.

Mağazanın içinde dolaşp rafların arasından Tyler'a baktım. Elinde birkaç şey vardı dolayısıyla kasaya gitmesini bekledim, sonra da bir şekerci dükkânına girdik. Günü ortalıkta dolaşarak, ekip hakkında konuşarak, bol bol şakacıktan didişerek, ailelerimiz hakkında hikâyeler anlatıp katıldığımız şoke edici yasadışı faaliyetleri yarıştırarak geçirdik.

Ben kazandım.

Gün yavaşça geçti ve güneş dağların yeşil tepelerinin ardına kaydığında kendimi daha şimdiden *Tyler İle Hiçbir şey Yapmadığımız Gün*'ün yasını tutarken buldum. Estes'in merkezinde amaçsızca dolaşmak hayatımın en güzel günlerinden biri olmuştu.

Hafif bir akşam yemeğinin ardından Tyler'la tanıdık bir ara sokağa yürüdük. Öylesine uzanıp elimi tuttu, önce kollarımızı salladı, ardından elimi çekmeyeceğini anlayınca nazikçe sıktı. Kot pantolon, siyah bot ve üstüne siyah mürekkeple bir motosiklet hakkında bir şeyler yazılmış kısa kollu beyaz bir tişört giymişti. Kollarını kaplayan dövmelere yakışıyordu ve bizi görseler annemle babamın vereceği tepkiyi düşününce gülümsedim.

"Ne düşünüyorsun? Bir Shirley Temple paylaşmaya ne dersin?"

"Bar ortamlarından sıkıldığını söylediğini sanıyordum."

"Gitmemize gerek yok, eski alışkanlıkları uyandırmak istemiyorum."

Elimi çektim. "Ben bir alkolik değilim Tyler. İçmeden de içkiyle aynı mekânda bulunabilirim."

"Öylesin demedim."

Gözlerimi kıstım. "Bana inanmıyorsun."

"Öyle de demedim."

Elini sıkıp onu ileriye doğru çektim. İlk birkaç adımda direndi ama sonra pes etti. Bir kadın kapıyı itip çıktı ve bizim geldi-

ğimiz yoldan giderken topuklularının kaldırımnda çıkardığı tı-kırtılar duyuldu. Bileği burkulunca neredeyse düşüyordu ama dengesini buldu ve köşeyi dönene kadar homurdanarak küfretti.

Serbest elimle kapıya uzanırken Tyler beni çekti. Geriye doğru sendeleyip ona yaslandıktan sonra kendimi ittim.

Tyler, "Dalga geçiyordum Ellie," deyiverdi. "Bence oraya girmemeliyiz. Yapacak başka bir şey bulabiliriz."

"Saat onda bu kasabada mı? Ya oraya giriyoruz ya da merkeze dönüyoruz," deyip kapıyı işaret ettim. Soyulmuş siyah boyası bizi içeride bekleyen şey için kusursuz bir önsözdü.

Yeniden kapıya uzandım ama Tyler direndi. Tam onun tereddüdünün yakıcı bir eleştirisine başlayacaktım ki yanağıma dokunup gözlerinde kaygıyla bana baktı.

"Ellie."

Yüzümü çevirip dokunuşundan uzaklaştım. Yeni işim ve yeni hayatımı inatçı gururum sayesinde edinmiştim. Annemle babamın beni reddetmesi bile kendime çekidüzen vermeme yetmemişti. Kararlarımı dış etkilere bağımsız şekilde kendi başıma aldığımnda şansım daha yaver gidiyordu ama kendimi sırf Tyler'ı mutlu etmek için bir şeyler yapmak isterken buluyordum: Finley'nin bir adamdan hoşlandığında yaptığı tarzda aptalca, boş, bana kesinlikle uymayan şeyler. Ama diğer yandan artık kim olduğumdan emin değildim. Belki değişim geçirmiş Ellie güvenli oynayıp barı es geçecek ve merkezin güvenli ortamında kendini ayartabilecek şeylerden uzakta kalacaktı.

Suratımı astım. "Hadi ama. O'Doul's, çakma kokteyller ve bizi izleyen insanlar olacak. Sarhoşmuş gibi gerçekten yüksek sesle gülüp masaya bir sürü şaplak atabiliriz. Kimsenin ruhu bile duymaz."

Tyler hâlâ ikna olmamıştı ama ben yine de onu çekip kapıdan içeri soktum. Daha yeni reşit olmuş küçük bir grup kadın kapının yanında bir masaya oturmuşlardı. Birkaç çift tuvaletlerin yanındaki barın sonunda duruyordu ve bar taburelerine

serpiştirilmiş birkaç yaşlıca yerli adam vardı. Tyler Finley ve Sterling'le buraya geldiğimizde oturduğumuz masayı işaret etti. Sterling'i düşününce midem bulandı. O gün evine gittiğimizde ikimiz de sevişmek niyetinde değildik ama Sterling benim için dibe vurmanın vücut bulmuş haliydi ve onu bir daha görme-sem de olurdu.

Tyler yanıma oturup, "Hey, iyi misin?" diye sordu. Bacağı-mı sıvazlayıp beni şu âna geri getirdi. Bana sanki o kadar yakın-mışız, sanki ona aitmişim gibi dokunmasına hem bayılıyor hem de bundan nefret ediyordum. Tyler benim yeni bağımlılığım-dı, dağdaki yangınla flört etmek, tehlikeyi sevmek ve yanmayı beklemek gibiydi.

"Evet, niye?"

"Sadece biraz rahatsız olmuş gibi görünüyorsun da ondan."

"Bir çift O'Doul's'tan sonra bir şeyim kalmaz."

Tyler ukala ukala sırıttı. "Alkolsüz biradan sıvı cesaret ka-zanma konusunda bol şans." Ayağa kalkıp bardan bir şey al-mak için beni yalnız bıraktı.

Tımaklarımda kalan son ojeleri kopardım. Finley ülkenin diğer ucundan randevu alması gerekse bile manikürümün düzgün olmasını sağlayan kişi olmuştu ama artık param yet-memeye başlayınca bir nevi bunu özlüyordum.

Arka cebimdeki telefonum titreşince çıkarıp Finley'nin ap-tal, güzel yüzünü gördüm. O gün ikinci defa kırmızı tuşa basıp telefonu kaldırdım.

Tyler, "Feci kayıp görünüyorsun," deyip masada önüme bir şişe koydu. "Al. İç bakalım. Wick, Annie'ye buraya beraber gelirsek kendimi dışarı attırmamam için beni uyarmasını söy-lemiş."

"Tam bir hıyar. Bütün gecemizin içine etti."

Tyler soluk vererek güldü. "Ben de tam öyle dedim."

"Gerçekten mi?" diye sordum şüpheyle. Tyler başıyla onay-ladı. "İkimiz beraber çok fazla zaman geçiriyoruz."

“Ben sadece bugün gibi günlere daha çok ihtiyacımız olduğunu düşünüyordum.”

“Tyler...”

“Söyleme. Biliyorum.”

“Ellie?” dedi mekânın karşı tarafından tiz sesli biri. “Aman Tanrım! Ellie!”

Dönünce Paige’in benimkine erişmek için masaların arasından geçtiğini gördüm. Eğilip bana sarıldı. Mavi saçları artık fuşya rengiydi ve her zamanki gibi güzeldi. Bana tatlı tatlı gülerken minicik hatları yumuşak kalmıştı. Hâlâ birini arıyordu, alt kısmı kırpılmış bir kolsuz tişört ve dövmelemlerini sergilemek için yırtık denim şort giymişti. Boş bir tuval gibi olan sağ kolu artık mercan renkli bir gülün yaprakları işlevi gören siyah tüllerle süslüydü.

“Bu yeni,” dedim.

Sırtıp burnunu işaret etti. “Bu da öyle.”

Suratımı astım, Paige’in çok hızlı, çok fazla değiştiği düşüncesini aklımdan çıkaramıyordum. Daha şimdiden sarhoş olmuştu, gözleri kan çanağına dönmüştü ve mor halkalar alt kirpiklerinin altındaki ince deriyi karartıyorlardı. Yirmi iki, yirmi üç yaşından fazla değildi ama daha şimdiden hayatın durmadan kendisine attığı kazıklardan bıkip usanmıştı. Zıt yönlerde ilerliyorduk ve acaba ben de bardağı taşıran son damla mı oldum diye merak etim. Finley hep insanları mahvettiğimi söylerdi ve Paige’in, hepsi de tepeden aşağı giden dönemeçlere saptığını görebiliyordum.

“Seni gördüğüme o kadar sevindim ki,” derken yeni burun halkası yukarıdaki çok renkli ışıkları yansıtarak parlıyordu. “Evine gittim. José bir işe girip taşındığını söyledi.”

“Doğru.”

“Nereye New York’a mı? Los Angeles’a mı?”

“Aslında Rocky Mountain Hotshot Ekibi Koğuşu’na.”

Paige başını kafası karışmış bir köpek yavrusu gibi çevirdi. “Ne?”

"*The Mountain Ear* için çalışan bir fotoğrafçıyım artık. Bu yaz hotshotları takip ediyorum."

Paige kıkırdayıp kolumu dürttü. "Cidden. Nereye taşındın?" Gözleri Tyler'la aramda zıpladı ve sonra da neler olduğunu anlayınca parladılar. "Yani siz... beraber mi yaşıyorsunuz?"

Tyler, "Tam olarak sayılmaz," dedi. "Yani on dokuz adamla daha var."

Paige dişlerini sıkı ama sonra kendini zorlayarak gülümse-di. "Arayamadın mı?"

"Bende telefonun yok," dedim.

"Hakikaten mi? Sana verdim sanmıştım." Başını iki sallayınca gözlerini kırıştırdı. "Yani, şimdi verebilirim. Telefonun nerede?"

"Cebimde."

Paige bakışlarını benden Tyler'a kaydırıp sonra geri çevirdi. Sandalyede yanıma oturduğunda omuzları çökmüştü. "Seni özledim. Harika görünüyorsun. Mutlu görünüyorsun."

Gülümsedim. "Teşekkür ederim."

Gözleri buğulandı. "Daha sonra ne yapacaksın?"

"Aslında kasabaya Tyler'la geldim," derken Paige'in ağzından çıkan her kelimeyle kendimi daha suçlu hissediyordum.

"Ha. Peki... seni götürebilirim. Arabam var."

"Görevdeyim Paige. Gerçekten de üzgünüm."

Ne kadar incindiğini bütün yüzünden, yere bakma şeklin-den, dudaklarının titremesinden anlayabiliyordum.

"Beni uyarmıştın, değil mi?" Yukarıya baktı. "Bunca zamandır seni bekliyordum ve sen zaten bekleme demiştin. Ne kadar aptalca," deyip başını iki yana sallayıp uzaklara baktı. Çabucak yanağını sildi.

"Paige," deyip ona uzandım. Geri çekildi.

"Bu kasabada Tyler Maddox'tan daha beter bir orospu olan tek bir kişi var."

Tyler, "Taylor mı?" dedi. Sesinden eğlendiğini anlayabili-yordum, yanaklarım öfkeyle yanıyordu.

“Ben,” dedim.

Paige bir kahkaha attı. “İnkâr etmeyi denemiyorsun bile. Nasıl bir his?”

“Epey boktan,” dedim. “Mutlu musun?”

Paige’in yüzü buruştu ve gözlerinden kaçan bir damla yanagından aşağıya indi. “Hayır. Uzun zamandır değilim.” Ayağa kalkıp yürüyerek çıktı ve ben de anlamsız biramı kaldırıp büyük bir yudum aldım.

Tyler, “Ona aldırma,” dedi.

“Komik değil,” diye patladım. “Onu hayatımdaki herkes gibi kullanıp kenara atmamda eğlenceli hiçbir şey yok.”

“Oha. Affedersin. Ben senin tarafında olduğumu sanıyordum.”

“Kendi tarafına dönmen lazım,” dedim. “İnsanlar buralarda inciniyorlar.”

Tyler bana doğru eğilip, “Beni korkutmuyorsun,” dedi. “Bu kadar inatçı olmayı bırak. Ben sana iyi geliyorum.”

“Peki ya ben sana kötü geliyorsa?”

Şişesini benimkine değıdirene kadar eğdi. “Tam da bir kızda aradığım şey.”

İçimi çektim. “Daha sert bir şeyler içmem lazımmiş gibi hissediyorum.”

Tyler, “Sadece bir tane mi?” diye sordu. Samimi bir teklif değildi ve kendi kararımı vermemi beklerken gözlerindeki sabrı görebiliyordum.

Soruyu düşündüm ve dirseklerimi masanın üstüne koyup başımı ellerimin arasında tuttum. “Haklısın. İçmemeliyim.”

“Tamamdır, çıkma zamanımız geldi.” Tyler ayağa kalkıp beni de kendisiyle beraber çekti.

Ara sokağa geldiğimizde Tyler bana siyah paketinden bir sigara verip çakmak aramaya başlamıştı bile.

Tyler bir anda durup, “Ne oluyor lan!” dedi.

Gökyüzüne bakıyordu ve yukarıda gök gürültüsü gibi bir

patlama sesi yankılanınca kolunun altına sığındım. Gökkuşağının renkleri aşağıya yağmaya başlayınca ani bir soluk aldım. Başka bir fişek yukarı fırlayıp altın rengi kıvılcımlar içinde patladı.

Tyler saatine bakıp tarihi görebilmek için bir tuşa basınca yüzü aydınlandı.

"4 Temmuz mu? Bunu nasıl oldu da kaçırdık?"

"Siktir, Trent'i aramam lazım. Bugün doğum günü."

"Tyler beni sokağa götürürken kolu hâlâ omuzlarımdaydı. Gece göğünü aydınlatan, neredeyse bir saatlik gösteriyi büyük finale kadar izledik."

Tyler beni göğsüne çekip belime sarıldı.

O inanılmaz ışık patlamalarına bakıp, "Havai fişeklerin kaç yangın başlatabileceklerini düşünüyor olmam ezik bir şey mi?" dedim.

Tyler bana bakmak için döndü. "Şu anda seni öpmek istiyor olmam ezik bir şey mi?"

Göz ucuyla havai fişekleri hâlâ görebiliyordum ve biraz duygulanmıştım. Bu özellikle anlamlı bir Bağımsızlık Günü'ydü.

Gözlerimi kapattım ve Tyler aşağıya eğilip dudaklarını dudaklarıma değdirdi. Tatlı ve masum bir öpücük olarak başlayan şey çabucak değişti ve tişörtünü avuçladım. Onu kendime çektiğimde pantolonunun içinde sertleştiğini hissettim ve ağzının içine inledim.

Bir adım gerilerken beni hâlâ kollarının arasında tutuyordu. "Bu muhteşem ve beklenmedikti."

"Kesinlikle eve gitmeliyiz," dedim soluk soluğa.

Anahtarlarını kaldırdı. "Ben de aynı şeyi düşünüyordum."

Bölüm On beş

Sarsılarak uyandım, gözlerim kocaman açılmıştı ve bir anlığına panik yaparken yukarıdaki tavana bakıp, nerede olduğumu ve beni sarmalayan kolların kime ait olduğunu hatırlamaya çalıştım. Rüyalarımda Finley ile Sanya'da bir yattaydım, sıcak güneşi altın rengi tenimde hissediyor ve dünyaya beş yüz dolarlık bir gözlüğün ardından bakıyordum.

Elimin ayasını alnıma değdirirken tatlı ablamla o hayali tek-nede-yken hissettiğim o sorumsuzluğun yasını tutmaya başlamıştım bile.

Titreşen cep telefonumu birilerinin bir kütükten kesip yaptığı komodinin üstünden almak için uzandım. Finley bana mesaj atıyordu. Önceki mesajlarında güzel bir sahilde sıkılmış görünüyor, *Andiano*'nun küpeştesine güneş yağına bulanmış halde yatıyor ya da Hainan Adası'nda alışveriş yaparken çaba harcamaksızın güzel görünüyordu. Son birkaç mesajda gitgide artan bir sabırsızlıkla kendisiyle iletişime geçmemi istemişti. Gittiğinden beri gönderdiği en sert mesajı okuyup elimde olmadan gülümsedim.

Ellison, mesajlarıma dön. Hayatta olduğuna dair kanıt istiyorum yoksa yemin ederim bir sonraki uçağa atlayıp Denver'a geliyorum.

Bir karşılık yazdım ama başparmağımı GÖNDER tuşunun üstünde beklettim. *Hayattayım, mutluyum, seni özledim* demek yeterli olmayacaktı.

Tyler'ın dudakları şakağıma dokundu. "Gönder." Boğazını temizledi. "Endişelenmiş."

"Beni aramak isteyecek."

"Bu kötü bir şey mi?"

"Bir şeylerin yolunda olmadığını anlayacak. Dünyanın öbür ucundan bile aklımı okuyabiliyor."

Tyler bedenimi kendisine çekip, "Ellie," dedi. "Bundan son-
suza dek kaçamazsın. Bir noktada onunla konuşman gereke-
cek."

Ona mesaj yolladıktan sonra telefonumu kapatarak ayağa kalktım. Kaslarım gerinirken ağlıyor, bütün gece tek kişilik ya-
tağa sığmaya çalışırken yattığımız tuhaf pozisyonundan yakını-
yorlardı.

"Geçen gün postadan tuhaf bir davet aldım. Kardeşim yeni-
den evleniyor."

"Yeniden mi? Daha şimdiden boşandı mı?"

"Hayır, kimseye haber vermeden evlendikleri için ailenin de
gelmesi amacıyla normal bir düğün yapıyorlar. Gelecek sene St.
Thomas'ta mart ortasında olacak."

İç çektim. "St. Thomas'ı seviyorum ama o zaman kadar pa-
rayı biriktiremem."

Parmak uçlarıyla belimi okşadı. "Ben hallederim. Gitmek
ister misin? Benimle?"

Çıplak omzumun üstünden Tyler'a baktım. "Hani... sevgilin
olarak mı?"

Omuz silkti, kollarını başını üstüne kaldırıp gerindi. "Ne is-
tersen diyebilirsin. Sadece orada olmanı istiyorum."

İleriye bakıp battaniyeyi göğsümün üstüne çektim. "St.
Thomas'a gitmek için bir pasaporta ihtiyacım yok." İç çektim.
"Bundan nefret ediyorum. Sanki..." deyip aramızı işaret ettim,
"aramızdakilerin karşılığını ödüyormuşsun gibi hissediyorum."

Güldü. "Öyle değil. Seni davet etmeyi önceden düşünmüş-
tüm."

Ona küçük, pişmanlık dolu bir gülümsemeyle baktım.
"Bunu bir daha yapamayız."

Uykulu gülümsemesi bulaşıcıydı. "Böyle deyip duruyorsun. Neden kabul etmiyorsun?"

"Neyi kabul etmiyorum?"

Bekledi.

"Tamam," dedim. "Aramızda... bir şey var."

"O kadar zor değilmiş ha?" dedi ama ayağa kalkıp battaniyeyi, banyo çantamla dolabın kapağına astığım bornozumu aldığımda sırtışı yüzünden silindi.

Tyler, "Duş mu alacaksın?" diye seslendi.

"Evet."

"Eşlik etmemi ister misin?"

"Hayır."

Bornozu duşlar arasındaki paravana çakılı kancaya astım ve battaniyeyi yere bırakıp duş perdesinin arkasına uzanarak suyu açtım. Su, başlıktan dökülerek her yeri anında buhar yaptı. Altına geçip suyun yüzüme dökülmesine izin verdim.

Rimelim gözlerimi yakıyordu ve sabuna uzanıp çabucak temizledim. Tyler yatağa girip üstümü çıkarana kadar beni durmadan öpmüştü ve ikimiz de gece boyunca oradan ayrılmamıştık. Dili bedenimin neredeyse her santimini tatmış, beni bacaklarım bitkinlikle titremeye başlayana dek tekrar tekrar zirveye taşımıştı.

Ama bittikten sonra kollarında yatarken, rahatladığını hissetmiştim. Yanımdayken hissettiği huzurla âdeta ışıyordu ve tek düşünebildiğim aramızdaki seksten ibaretmiş gibi yapmanın gitgide ne kadar zorlaştığıydı. O kalın zırhının altında Tyler beni umursuyordu ve ben de bunu hak ettiğimden emin değilim. En azından henüz.

Duştan çıktım Tyler'la yatak arkadaşlığımızın nereye gittiğini konuşmaya niyetliydim ama kapının orada bir yabancı duru-

yordu, şaşkınlıkla olduğu yerde donup kalmıştı ama gözlerini çıplak tenimden kaçırmaya en ufak bir gayreti yoktu.

“Bu yerde hatunlar da mı çalışıyor yoksa Dağ bölüğü eş ziyaretlerine izin veriyor mu?”

Bornozumu kancadan alıp üstüme geçirdim. “Ben fotoğrafçıyım. Sen de kim oluyorsun?”

Güldü, yanıtlamı onu eğlendirmişti. “Ben Liam. Bu barbar da Jack.” Liam en az bir doksandı ama Jack daha uzundu ve aşırı sarışındı.

“Barbar derken?” diye sordum.

Jack, “Nasıl gidiyor?” dedi. “Oz’dan daha yeni geldik.”

“Harika,” deyip bornozumun kemerini düğüm yaparak iyice sıktım.

Tyler yalınayak içeriye girdi ve iki adama öfkeyle baktı. Yüzünde daha önce hiç öyle sert bir ifade görmemiştim.

Liam elini Tyler’a uzattı. Pazısı kafam kadar büyüktü ve bütün o kas kitlesini yangına nasıl taşıdığını merak ettim.

Tyler geri çekene kadar Liam’ın eline baktı ama Avustralyalı hiç de rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

“Aranızda giyinik olmayan bir kadın var beyler. Durumu değişene dek başka bir odaya çekilmenizi öneririm.”

Jack, Liam’ın bir omzuna şaplak attı. “Çıplaklık konusunda biraz kasıntılar. Hadi gel ilk günden ekibi kızdırmayalım.”

Liam bakışlarını Tyler’dan çekmedi ancak ona meydan okumuyordu. Aman vermeyen bakışları ve eğlenen sırıtişla Liam, Tyler’a kendisini ürkütmekten çok uzak olduğunu söylüyordu ki bu da Tyler’ı daha da kızdırıyordu.

Avustralyalılar gidince Tyler lavabonun başında bana katıldı. “İyi misin?”

“Evet,” deyip elimi öylece salladım. “Artık beni çıplak gören tek hotshot üyesi sen değilsin.”

Tyler dişlerini sıktı. “Onları doğruca Colorado Springs’e yollamalıydık.”

“O zaman da bu geceyi yaşayamazdık.”

Gülümseyip kibarca birkaç saç telimle oynadı. “Bu bir politik yangın. Herkese ihtiyaçları var. Belki de burada kalmalısın.”

Suratımı astım. “Peki ya ben burada ne halt edeceğim? Çiçek böcek mi çekeceğim? Koşuşu mu? Gitmezsem Jojo’nun caru sıkılacak.”

“Başka bir özel kuvvet var. Kararları veren sadece Chief değil. Senin oraya gitmene izin vermeyebilirler.”

“Benim bir basın kartım var. Nereye istersem gidebilirim.”

Tyler soluk vererek güldü. “Bu tam olarak doğru değil.”

Islak saçlarımın arasından fırça geçirdim.

“Tanrım, sabahları çok güzel oluyorsun.”

“Artık tuhaf bir şekilde cezbedici değilim yani?”

“Onu asla *senin* hakkında söylememiştim. Bir orman yangını gibi kokmanı ne kadar çekici bulduğumdan bahsediyordum.”

Diş macunumu diş fırçama sıkıp Tyler’ın sırtmasını sağladım. Diş fırçamı ona doğrulttum. “Aklından bile geçirme. Artık ekipten birileri var.”

Tyler mutsuz göründü. “Daha yeni geldiler.”

“Yine de ekibe dahiller.”

“Ya da aksanını duydun ve bir anda artık aramızda bir şey olmasını istememeye başladın.”

Burnumu kırıştırdım. “Ciddi değilsin.”

Omuz silkti. “Hatunların hoşuna gidiyor.” Yürüyüp giderken dişlerimi cezalandırıyormuş gibi fırçaladım.

Eşyalarımızı topladık. Tyler, Chief’i arayıp Avustralyalıların geldiğini haber verdi. Üçü malzemeleri bir ormancılık aracına yükleyip 36 numaralı otobandan iki yüz on kilometre güneydeki Colorado Springs’e doğru yola çıktık.

Jack, “Yol ne kadar sürüyor?” diye sordu.

Tyler, “Yaklaşık iki buçuk saat,” dedi. “Üç aşağı beş yukarı.”

Jack birkaç ayarlama yaptıktan sonra ona döndüm. “Yol tepmekten usanmış olmalısınız. Ne zaman geldiniz?”

Jack, "Geçen gece geç saatte. Bu sabah ilk iş arabaya atlayıp buraya geldik," dedi. Her yeri kasla kaplı olsa da bol bol gülmüşüğünden olduğundan genç duruyordu.

"Hemen kolları sıvadınız yani?" dedim.

Jack, "O ne demek canım?" dedi.

Güldüm, bu ilginç bir yolculuk olacaktı. İkimiz de aynı dili konuşuyorduk ama kullandığımız deyimler sıkıntı oluşturmaktaydı. "Yani uçaktan iner inmez çalışmaya başladınız."

Liam, "Biz öylesini seviyoruz," dedi.

İleriye bakıp emniyet kemerimi ayarladım. Tyler'ın iki eli de direksiyondaydı ve parmakları bembeyaz olmuştu.

"Ne var?" dedim. Hepimiz kamyonetin yolcu kabinindeydik ama Avustralyalılar muhabbet ediyordu ve motorun gürültüsü de doğrudan onlara söylemediğim her şeyi bastırıyordu.

"Sadece bu sabahı düşünüyordum."

"Beni çıplak görmüş tek kişi sen değilsin sonuçta."

"Biliyorum," deyip gözlerini kapattı. "Biliyorum ama o anları kendi gözlerimle görmemiştim."

"Üstesinden gelmen gerekecek," dedim. "Bu adamlarla çalışman lazım."

"Belki de ne halt ettiğimizi bilseydim öyle yapabilirdim."

Burnumu kırıştırdım ani öfkesi beni hazırlıksız yakalamıştı.

"Konuyu açmış değilsin."

"Aslında açtım. Sabırlı olmaya çalışıyordum."

"Peki ne oldu?" diye sordum.

"İnsan ancak belli bir yere kadar sabredebiliyor."

"Peki bu tam olarak ne anlama geliyor? Farkında olmadığım bir müddeti mi kaçırdım? Daha iki saat önce her şey yolundaydı. Neden bu kadar canın sıkkın?"

Cevap vermeyip çenesini sıktı.

Liam eğilip Tyler'ın omzunu sıvazladı. "Kız arkadaşın konusunda üzgünüm."

Tyler, "O benim kız arkadaşım değil," dedi.

Omuzlarımı düşürüp pencereden dışarı bakarken etkilenmemiş gibi görünmeye çalıştım. Avustralyalılar anında sessizleşerek ortamdaki tuhaflığı daha da beter hale getirdi. Tyler'ın beni bu şekilde bir kenara atmasının bu kadar canımı yakacağını düşünmemiştim. Birbirimizi tanıdığımız bütün bu zaman boyunca peşimden koşulan ben olmuştum ama o anda kendimi neden geri tuttuğumu anladım: Tyler babasını, arkadaşlarını, erkek kardeşlerini arkasında bırakmıştı. Derinlerde bir yerde beni de bırakacağını biliyordum.

Motor çalışmaya başladı ve lastikler asfaltın üstünde dönerrek tiz bir vınlama sesi çıkardılar. Konuşmadığım için kolumu kıvrıp pencereye yasladım ve gözlerimi kapatıp uyuyormuş numarası yaptım.

Tyler, Avustralyalılar kendisine dağ ekibiyle ilgili bir şey sorduklarında konuştu ama arka koltukta dağlardaki yürüyüşleri ve yüksek yerlerin soğuk iklimine duydukları hayranlıktan bahsedip muhabbet ederlerken sesini çıkarmadı.

Liam duraklayıp Tyler'a seslendi. "Kızın hikâyesi ne?"

"Adı Ellison."

"Tamam, peki Ellison'ın hikâyesi ne o zaman?"

"Kendisi yerel bir derginin fotoğrafçısı. Yangın sezonu için bizi takip edip yaptıklarımızı belgeliyor."

Liam, "Kendisi tam bir afet," dedi. "Hayatımda gördüğüm en uçuk mavi gözlere sahip."

Tyler sessiz kaldı ama yüz ifadesini görmek için gözlerimi açmama gerek yoktu.

Liam, "Bir erkek arkadaşı var mı?" diye sordu.

Jack tiksinererek, "Oha be," dedi. Kabul etmesek de Liam'ın aksine Tyler'la benim aramda bir şeylerin döndüğünü anladığı çok belliydi.

Tyler, "Yanlış kapıyı çalıyorsun, kendisi kızlarla ilgileniyor," dedi.

Teknik olarak yalan söylemiyordu ama bu benim kızgınlığımı azaltmadı. O âna dek Tyler bana olan duygularını dolandırmadan, çekinmeden açığa vuruyordu. Şu anda ise arkadaşlarının yanında utanmamaya çalışan bir ilkokul çocuğu gibi davranıyordu.

O iki buçuk saat sonsuza dek sürmüş gibi geldi ve otelin otoparkına girdiğimizde kaskatı kesilmiş bedenim bana hareket etmem için yalvarıyordu.

Asfalta çıktım, aceleyle fotoğraf makinemi çantamdan alarak kayışını başımın üstünden geçirdim ve gökyüzündeki kalın duman tabakasının ardındaki pembe ateş topunun fotoğraflarını çekmeye başladım.

Liam, "Bu daha bir şey değil canım," dedi. "Benimle beraber Oz'a gelmelisin."

Tyler çantasını kapıp sürücü kapısını çarparak kapattı ve çabucak lobiye yürüdü. Liam ile Jack peşinden gittiler. Ben de arkalarından yürüdüm ve Tyler'la Avustralyalılar kayıt yaparken geride durdum.

Lobi cansız bir yerdi, bej renklere boyanıp sahte çiçeklerle dekore edilmişti ve kimi kıyafetlerini giyinip çıkmaya hazırlanan kimi de ellerinde birer birayla ortada dolanan itfaiyecilerle doluydu. Barın yanındaki bir tahtaya tebeşirle *Hoş geldiniz İtfaiyeciler! IPA biralar ve iştah açıcılar yarı fiyatına! Yazılmıştı.*

Tyler resepsiyon görevlisi kadınla tartışmaya başlayıp cep telefonunu aldı.

Cüzdanını çıkarıp kredi kartını masanın üstüne yapıştırdıca suratımı astım. Resepsiyon görevlisi kartı okuyup iki küçük zarfla geri verdi. Beni bulmak için etrafa bakındı ve sonra da odayı geçip yanıma geldi.

"Al," deyip zarflardan birini bana uzattı.

"Neden tartıştınız?" diye sordum.

"Sana bir oda tutum."

"Onu ben de yapabilirdim," dedim. "Dergi bana kart verdi."

İç çekti. "Bilmiyordum. Her neyse hallettim işte." Yanından dolaşır resepsiyon masasına yürümeye başladım ama kolumu tuttu. "Ne yapıyorsun?"

"Odamın parasını ödeme diye onlara kartımı veriyorum."

"Sana hallettiğimi söyledim."

Ondan uzaklaşır odanın içindeki farklı yüzlere baktım. İtfaiyecilerin çoğu konuşmamızı fark etmemişti ama Avustralyalılar etmişti.

"Senin olayın ne ya?" diye tısladım.

"Sadece anasını siktiğimin odasını ayarlamaya çalışıyorum Ellie."

"Hayır, neden bu kadar öfkелisin? Sanki... dönüştüğün kişiyi tanımıyorum bile."

Tyler iç çekip lobide benim dışımdaki her şeye baktı. "Benimle ilgili."

"Kıskanç, hıyar versiyonunla mı?"

Bir defa gülüp kıpırdandı. "Kimi kıskanıyormuşum bakalım?"

"Liam beni çıplak gördü. Ne olacak yani? Ona bekâr olduğumu söylemekle yetinmeyip bir de üstüne her erkeğin fantezisini ateşlemeseydin konu orada kapanmış olacaktı."

"Ha?"

"Ona kızlardan hoşlandığımı söyledin," diye patladım.

"Ama bu doğru."

"Yani, Liam yakın zamanda bana bir üçlü teklif ederse şaşırma."

Tyler hırladı. "Tam senin mezhebine göre."

"Onu bu kadar tehditkâr bulduğuna inanamıyorum."

Tyler bir adım daha yaklaştı. "Bir şeyi açıklığa kavuşturalım güzelim. Ben kimseyi tehditkâr bulmam."

"Liam geldiğinden beri epey canın sıkkın."

"Seni gördüm," dedi öfkeyle.

"Beni nasıl gördün?"

“Çıplakken içeri girdiğinde. Orada öylece durdun. Örtünmen bile üç saniye sürdü.”

“Eee? Kaba hıyarın teki beni çıplak gördüğü anda örtünmek için acele etmem gerekiyor öyle mi? Koğuştta bütün gün kıçın açık geziyorsun be.”

“O farklı.”

“Neden? Memelerim var diye mi? Sen ne zaman iffetli oldun ki?”

“Kesinlikle.”

“Siktir git.”

Zarflı elinden kapıp ayaklarımı yere vura vura asansörlere yürüdüm ve kapı açılana kadar birkaç defa bütün gücümle düğmeye bastım. İçerideki aile yanımdan geçip koridora çıktı, mayolu kızın belinde flamingo şeklinde bir can simidi vardı.

Üçüncü kata çıktım, koridorda ilerleyip köşeyi dönerek odama gittim. Titreyen parmaklarımla kartı güçbela kutusundan çıkarıp sensöre tuttum ama büyük bir el elimi kaplayıp aşağıya itti.

Tyler, “Lanet olsun Ellie,” dedi. “Haklısın. Kıskancım. Bana bütün bu karışık mesajları gönderiyorsun, sonra da herifin teki gelip seni çıplak görüyor, sonra da hakkında sorular soruyor... içimde dönüp dolanan bir milyon farklı his var. Ne halt ettiğimi bilmiyorum. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim.”

Kartı yeniden tutunca kilit açıldı. Kapının kolunu indirip Tyler’a baktım. “Büyü artık,” deyip içeri girdim ve kapıyı arkamdan çarparak kapattım.

Bölüm On altı

Sırt çantamdaki dört gömleği, beş çift rulo yapılmış çorabı, üç kargo pantolonunu, iki tane büyük beden gece gömleğini, bir diş fırçası ve diş macununu, rimeli ve dudak cilasını çıkardım. Dağ ekibi her an göreve çağrılabilirdi ve ben de hazır olmak istiyordum. Beni korumakla yükümlü tek hotshot ile kavga ettiğim ya da Tyler'ın gülünç anlaşmazlığımızla değil, gitgide büyümekte olan yangınla ilgilenmesi gerektiği dikkatimden kaçmamıştı.

Tyler ve ben söz konusu olduğumuzda *biz* diye bir şey yoktu. Biz *biz* değildik, yani kıskançlık, beklenti ve ilişkimizin ne olduğu ya da hangi yönde ilerlediği hakkında derin tartışmalar yoktu. Ben eski alışkanlıklarından kurtulma sürecinde bir ayyaştım, o da eski alışkanlıklarından kurtulma sürecinde bir orospuydu. Son beş yıldır gittiğim herhangi bir terapist aynen aklımdan geçeni söylerdi: bir geleceğimizin olmadığını.

Uzaktan kumandayı alıp televizyonu açtım. Haber kanalı daha şimdiden yangını vermeye başlamıştı, son gelişmeler ekranın altından geçiyordu. Sadece birkaç dakika dinleyip televizyonu kapattım.

Az önce yatağın üstüne attığım telefonum titredi. Üç metre öteden bile arayanın ablam olduğunu görebiliyordum. Birkaç defa daha çaldıktan sonra ekran karardı ve sonra yeniden aydınlandı.

Birkaç adım yürüyüp telefonuma uzandım, onu karşı duvara mı atacağım yoksa cevap mı vereceğim, elime alıp kulağıma tutana kadar emin değildim.

"Alo?"

"Ellison?"

"Selam Finley."

İçini çekti. "Öldüğünü sanıyordum. Annemle babam öldüğünü düşündü."

"Bir nevi öyle olduğunu söyleyebiliriz."

Hiddetlenip patlamaya hazırlandığını hissettim ve sonunda avazı çıktığı kadar bağırduğunda irkildim. "Benim için ölmedin ama! Sana bir bok yapmadım Ellie. Aylardır beni umursamıyor ve benden kaçırıyorsun! İyi olduğunu umarak sahilde öylesine takıldığımı mı sanıyorsun?"

"Hayır, ama umuyordum ki..."

"Şu anda benim için güzel şeyler umma. Sana çok kızgınlım! Bana böyle davranmanı hak etmiyorum!"

Donup kaldım, sadece onu görmezden gelmiş olmamdan fazlasından mı bahsediyordu acaba?

"Bir şey söyle!" Finley'nin sesi çatladı ve burnunu çekmeye başladı.

Burnumu kırıştırdım. "Ağlıyor musun? Ağlama Fin, özür dilerim."

"Neden benimle konuşmuyorsun?" diye ağladı. "Ben ne yaptım?"

"Hiçbir şey. Sen hiçbir şey yapmadın. Sadece tatilini mahvetmek istemedim. Kendini suçlu hissetmeni de endişelenmeni de istemedim."

"Her açıdan başarısız oldun."

"Özür dilerim."

"Özür dilemeni istemiyorum!" diye kestirip attı. "Seni aradığım zaman şu lanet olası telefonu açmanı istiyorum!"

"Tamam," dedim. "Açacağım."

"Söz mü?" Artık sakinleşmişti, derin bir nefes aldı.

"Söz. Ne zaman ararsan açacağım... çalışmıyorsam."

"Hem zaten ne iş yapıyorsun ki? Annem oradaki bir derginin sekreteri mi, fotoğrafçısı mı öyle bir şey olduğunu söyledi."

"Evet."

"Sana aldığım makineyi mi kullanıyorsun?"

Gülümsediğini duyabiliyordum. Beni daha şimdiden affetmişti bile. Sterling'i bilmiyordu ve öğrendiğinde bu konuşmayı hatırlayıp daha da ihanete uğramış hissedecekti. Tek yapmak istediğim telefonu kapatmaktı ama bu sadece onu daha da şüphelendirirdi.

"Onu kullanıyorum. Hakikaten de iyi bir makine Fin, teşekkür ederim."

Finley birkaç saniye boyunca konuşmadı. "Kendimi bir yabancıyla konuşuyormuş gibi hissediyorum."

"Konuştuğun benim," dedim.

"Hayır, sen değilsin. Değişmişsin."

"Ayığım."

Nefes vererek güldü. "O iş nasıl gidiyor?"

"Yani aslında. İyi... bir defa batırdım sadece. Sanya nasıl?"

"Bilmem ki. Son üç haftadır Bali'deydim."

"Bali nasıl?"

"Güzel. Seni görmek için yanına geliyorum."

Paniğe kapıldım. "Seni özledim Fin ama bu iş yüzünden çok seyahat ediyorum. Kuruluşlararası hotshotlarla beraber yoldayım ve ekim başına kadar bir sürü yere gideceğiz."

"Hotshotlar mı? Tyler'ın ekibi olan hotshotlar mı?"

"Evet."

"Onu beceriyorsun, değil mi?"

"Arada bir."

"Biliyordum!" diyerek kıkırdadı.

Asla şoke olmayan ve yaramazlıklarımı her zaman unutan bu Finley'yi özleyecektim. O her zaman benim için bahane uydururdu, elimden tutup hayatın içinde kaybolmamı engeller ve

ablaların işi bu olduğundan, bir an bile tereddüt etmeden bana yol gösterirdi.

Engellemeyi ne kadar istersem isteyeyim, kardeş olmaya devam edeceğimiz ama arkadaş olmayacağımız bir gün gelecekti. Finley beni affetse dâhi ihanetimin acısını sonsuza dek hissedecekti ve bana bir daha güvenip güvenemeyeceğini asla bilemeyecekti.

Odadaki iki şişe sudan birini kafama dikerken yerine daha sert bir şey olmasını diledim ve sonra da odanın bicingde birkaç defa volta atıp alt kata inmeye karar verdim. Kapının oradaki aynada gördüğüm yansımam gözüme takıldı ve bana boş boş bakan o yuvarlak buz mavisi gözlere odaklandım. Yansımam nazik değildi. Dalgalı koyu renk saçlarım karmakarışık topuzumdan aşağı sarkıyorlardı. Ayıktım, çalışıyordum, normal insanların yaptığı şeyleri yapıyordum... Ama mutlu muydum?

Kendime bu soruyu sormak zorunda kaldığım için bir parçam Tyler'dan nefret etti. Eğer sevdiğim bir işi yaparak, bildiği tek şekilde bana sahip çıkmaya çalışan o sabırlı adamın yanında uyuyarak mutlu olamıyorsam, mutlu olmayı hak ediyordum? Bağımsızdım, kendi paramı kazanıyordum ve kendi kararlarımı alıyordum ama aynada "Ellie 2"ye baktığımda gözlerindeki hüznü görmezden gelmek zordu. İnsanı çileden çıkarıyordu.

Koridorda yürürken ağır kapı arkamdan kapandı. Asansör beni götürdüğü lobinin neredeyse boş olduğunu görüp şaşırdım.

Resepsiyon görevlisine, "Selam," dedim.

Gülümseyip çiziktirdiği resmi kenara itti.

"Bu epey iyiymiş," deyip bir kez daha baktım.

"Teşekkürler," dedi. "Sizin için ne yapabilirim." Kredi kartımı masanın üstüne koydum. "Odamın ödemesini başka bir karttan yapabilir miyim?"

"Tabii," deyip gümüş rengi dikdörtgeni masanın üstünden aldım. Faresini kullanıp birkaç defa tıkladı ve ardından kartı tarayıcıdan geçirdi. "Ek harcamalar için de mi?"

"Evet. Her şey için."

"Tamamdır," deyip kartı bana geri verdi. "Sadece şuraya bir imza atın."

İsim kartına bakıp, "Teşekkürler, Darby," dedim.

"Sorun yok *The Mountain Ear*."

Bara yürüyüp tabureye oturdum, tezgâhın arkasında bu laşık yıkayan adam hariç yalnızdım. Pürüzsüz, esmer bir teni vardı ve bembeyaz saçlarıyla favorileri için fazla gençti.

"İyi öğleden sonralar," dedi. Kumaşla kaplı yumruğunu cam bir karıştırıcıya sokup çabucak döndürdü ve sonra da lavabodan başka bir bardak aldı. Koyu renk gözleri bana istediğinden daha büyük bir yoğunlukla bakıyormuş gibi görünmesine neden oluyordu.

"Selam. Sadece... şey... şimdilik bir Sprite alayım."

"Züğürt müyüz?" diye takıldı ama şakalaşacak havada olmadığı görüncü işine döndü.

Uzun bir bardağı doldurup önüme doğru kaydırды. Sağım-daki tabureye biri oturunca gözleri parladı. Konuşmaya başlarken kim olduğunu tahmin etmek zor olmadı.

Liam, "Bana bir Victoria's Bitter yolla dostum!" dedi.

"İşindeki ilk günde içecek misin?" diye sordum. "On beş dakika sonra bir toplantının yok mu?"

"Endişelenme. Ben de onunkinden alayım."

Barmen hayal kırıklığıyla, "Bir Sprite daha," dedi.

Peçetemin kenarlarını yolarken aklımda bir milyon şey dönüyordu.

Liam, "Kendini nasıl oldu da bu işletmede buldun?" diye sordu.

"Dergide telefonlara bakarak işe başladım ve patronu etkileyen birkaç fotoğraf çektim. Beni Tyler'a gönderdi ve fotoğraf-

larım yerel de olsa dikkat çekti. İşte böylece buraya geldim, bir yazı dizisi için çekim yapıyorum.”

Liam gazozunu biraymış gibi içerek, “Çalışıp yükselmişsin, bu hoşuma gitti,” dedi. Hatta yanımızdan geçen diğer itfaiyecilere selam vermek için bardağın ucunu bile eğdi.

“İlk görevime yollandığımda dergiye gireli çok olmamıştı.”

Liam, “Daha da etkileyici,” dedi.

“Aslında değil.” Başımı iki yana sallayıp aşağıya baktım.

“Öncesinde ne yapıyordun?”

“Hiç. Üniversiteye gittim, güçbela mezun oldum ve sonra da bir süre dünyayı dolaştım. Annemle babamın Estes Park’ta bir evleri var, dolayısıyla ben de kendimi burada buldum.”

“Ha sen Amerikalıların şey dediklerinden misin? Bir vakıf fonu bebesi?”

“Galiba öyleydim.”

“Ama artık değil misin?”

“Hayır. Aslında ebeveynlerim beni reddetti.”

“Seninle konuştukça daha da ilginç hale geliyorsun. Genelde tam tersi olur.”

Liam’a bakıp hatlarını inceledim. O kadar klişe bir Avusturyalı erkeğiydi; güçlü bir çenesi, geniş omuzları ve devasa bir cüssesi vardı. Çenesi açık kahverengi kirli sakalla kaplıydı ve zümrüt yeşili gözleri güzel olsalar da kısık oldukları için neredeyse hiç fark edilmiyorlardı. İlk içgüdüm onu odama davet edip bir iki saat önce Tyler’la ettiğimiz kavgayı unutmaktı ama eğer son beş ayda bir şey öğrendiysem o da sorunlarımı düzüşüp, içip, ot çekerek çözemeyeceğimdi. Sabah hâlâ orada aynen duruyor olacaklardı, üstelik öncekinden de kötü bir halde.

Liam gazozundan bir yudum daha alıp bitirdi, ben daha kendiminkine neredeyse hiç dokunmamıştım.

“Sıfırdan başlamak biraz bunaltıcı olabilir,” dedi. “Kimse bunu sana söylemez. Kendini arunda daha iyi hissetmen gerek-

tiğini düşünürsün ve ne demeye daha sert olamadığını merak edersin.”

“Bana vakıf fonu bebesi olduğunu söyleme,” dedim şüpheyeyle.

“Hayır. Çalışmak zihnimi temizliyor ama artık o bile yardımcı olamadı. Araya biraz mesafe koymam gerekti.”

Sanki arkada bıraktığı her neyse onu kovalamışçasına her bir omzunun üstünden bir defa bakındı.

“Ama sonunda kendini daha iyi hissediyorsun, değil mi?” diye sordum.

Liam, “Öyle bir şey olduğunda seni haberdar ederim,” deyip kalktı.

Tyler köşeyi döndü ama Liam’la barda beraber oturduğumuzuzu görünce durdu.

Liam, “En iyisi ben şu toplantıya gideyim,” dedi.

“İyi konuşmalar,” deyip bardağını kaldırdım.

Liam boş bardağını benimkine tokuşturdu ve ardından konferans odasına girmek için yola çıktı.

Tyler sadece birkaç saniye bekleyip yanıma geldi. “Ne içiyorsun?”

“Sprite. Sen de kendine bir tane alsana.”

Başını iki yana sallayıp lobiyi taradı. “Ben daha çok bir kirazlı kola adamıyım.”

“Taylor nerede?” diye sordum.

“Burada değil. En azından henüz. Beni daha önce aradı. Bir kızla tanışmış.”

“Burada mı? Yerlilerden biri mi?”

Omuz silktilti. “Konuşacak çok zamanı yoktu. Bir garson filan yanılmıyorsam.”

“İlginç. Of, Tyler,” dedim, Ajan Trexler’ı resepsiyon masasında görmüştüm. Birkaç saniye Derby’yle flört edip otomatik kapıya yöneldi ve geçerken Tyler’ı fark etti. Durmayınca ikimiz de rahatlayıp iç çektik.

Tyler, "Olay Taylor'ın kontrolünde," dedi.

"Nasıl?"

"Öyle işte. Gitmem lazım."

Tyler, Liam'ın peşinden konferans odasına gitmeden önce eğilip yanağını öperek beni şaşırttı. Kapıyı açtığına bir sürü resmî görünümlü kişi masanın başında durmuş, yeni açıldıkları için eski hallerine dönmeye çalışan kâğıt rulolarını tutuyordu. Telefon ediliyor, iPad'lerin üstünde bir şeyler gösteriliyor ve dizüstü bilgisayarlarda bir şeyler yazılıyordu. Hotshotlar etrafta durmuş emir beklerken özel kuvvet takımı bilgi almak için bekliyordu. Kapılar kapanmadan önce benim çocuklardan birini yarım saniye kadar gördüm. Kollarını göğsünde kavuşturan Pud-din' sağlam görünüyordu, ta ki beni fark edip okul resitalinde annesiyle babasını gören bir çocuk gibi el sallayana kadar.

"İdare edebiliyor musun Stavros?" dedi bara yaslanarak Darby. Beyaz gömleği jilet gibi ütülenmişti, kırmızı dudaklarına mat ruj sürmüş ve kusursuz bir kontur yapmıştı, siyah pantolonunda tek bir pamukçuk bile yoktu ve orta uzunlukta sım-sıkı bir atkuyruğunda topladığı bal rengi saçlarının bir teli bile kaçamamıştı. Kıvrımları ve milyon dolarlık gülümsemesiyle Darby'nin eski bir güzellik kraliçesi olup olmadığını merak ettim. Her hareketi zarafet doluydu, her gülümsemesi planlıydı.

Anında şüphelenip ona baktım. Trexler daha önce onunla flört ediyordu. Belki o da bir ajandı.

Stavros, "İtfaiyeciler bahşiş vermiyorlar," diye homurdandı. "Ve şu ana kadar hepsi hetero çıktı."

Darby çenesini avucuna dayayıp, "Bir haftadır böyle," dedi.

Bedenimin kasıldığını hissettim, Trexler'ın Tyler'ın ailesine dair soruşturmasının gidişatını etkileyecek bir şey söylemekten ya da yapmaktan endişeleniyordum.

Darby, "İyi misin?" diye sordu.

"Az önce çıkıp giden adam kimdi? Koşa koşa kapıdan çıkmadan önce seninle konuşan vardı ya."

“Trex mi?” diye sorarken adla beraber gözleri parladı.

“Evet,” dedim.

“O bir itfaiyeci, yangın sönene dek burada kalacak. O bir nevi... bir tür özel ekibe dahil. Hotshot ya da yer ekibinden değil. Üstüne çok konuşmuyor.”

“İtfaiye gizli servisi gibi mi?” diye sorarken yarı ciddiydim.

Kıkırdadı ama sanki gülmeye alışık değilmiş gibi tuhaf bir ses çıkarmıştı. “Büyük ihtimalle. Neredeyse o kadar ağzı sıkı.”

Ona niye yalan söylediğini merak edip, “Yani onu tanımıyor musun?” diye sordum.

“Biraz tanıyorum.”

Stavros ukala ukala sırıtarak, “Sadece biraz mı?” dedi.

Darby parmaklarını saçlarının arasından geçirerek, “Peki ya sen?” dedi. Kahverengi gözleri bana Tyler’ın gözlerini hatırlatmışlardı: Altın tonlarda, sıcak, ama arkalarında bir sürü acı olan gözler. “Kartından bir gazeteci olduğunu tahmin ediyorum.”

“Fotoğrafçı. Hotshotları takip ediyorum.”

“Ah. Taylor Maddox ve Zeke Lund’la tanıştım. Çok tatlılar. Trex’le takılıyorlardı.”

“Öyle mi?” diye sordum kafam karışmış şekilde.

“Aynen. Buraya geldiğimizden beri neredeyse her gece odasındaydım.”

“Trex ne zamandır burada?”

Darby omuz silkip masada bekleyen kimse var mı diye arkasına baktı. “İki hafta. Yangın başlamadan önce buraya geldi.”

Kaşlarını çattım. “Bu biraz tuhaf.”

Gülümsedi. “Belki de yangın gizli ajanı değildir. Belki yangın psişisidir.”

Dört kişilik bir aile hızla otomatik kapıdan içeri girip masaya yaklaştılar. Darby ayağa fırlayıp görev yerine döndü ve onları kırmızı gülümsemesiyle karşıladı.

Konferans odasının kapısı açıldı ve hotshotlarla özel kuvvet görevlileri dışarıya akın etti. İçeride benim ekibimden fazlasını

görünce kaç tanesinin Colorado Springs yangınına çağrılmış olabileceğini merak ettim.

Tyler ile Runt yanımda dururken takım arkadaşından çok babayla oğul gibi duruyorlardı. Runt, Tyler'dan iki baş daha kısaydı ama onun kadar güçlüydü. Diğerleri gibi Runt da yangın sezonunda zayıflamıştı ama en yenileri ve en küçükleri olsa da günün sonunda araca en son dönen o oluyordu.

"Sonuç nedir?" diye sordum.

Tyler kollarını kavuşturup gözleriyle lobide oluşmaya başlayan kalabalığı taradı. "Yangın derin. Gidebildiğimiz kadar ileriye arabayla gideceğiz ve sonra da helikopterle yangın alanına ulaşacağız. Dağ ekibi doğu ucunu aldı."

"Ekipmanımı alayım mı?" diye sordum.

Tyler irkildi. "Hayır."

"Ne demek hayır? Ne zaman çıkıyoruz?"

"Biz çıkmıyoruz."

Başımı iki yana salladım. "Anlamıyorum."

"Senin gitme iznin yok. Bu hızlı ilerleyen bir yangın. Daha şimdiden zor kurtuldukları bir iki durum olmuş. Rüzgârın yönü saat başı değişiyor, hiç güvenli değil Ellie."

"Asla güvenli değil zaten," diye tısladım.

"Tek güvenli bölge kara alan."

"O zaman kara alanda çekim yaparım."

"Ben kara alanda olmayacağım. Bana yangın hattında ihtiyaçları var."

Öfkeden köpürerek ona döndüm. Kararı veren o değildi ama bunu bilmenin bir faydası olmadı. "En azından beni savundun mu bari?"

Runt, "Sana kefil oldu Ellie," dedi. "Hepimiz olduk."

"Artık kırmızı kartımı* bile alabilirim herhalde. Bu bildiğin cinsiyetçi bir saçmalık," diye homurdandım.

* Colorado bölgesinde orman yangınlarında olay yerinde müdahale yetkisini belgeleyen bir sertifika. -y///

Tyler iç çekti. “Şu anda sahada yarım düzine kadın var. Bu cinsiyetçilik değil, güvenlik sorunu. Dağlarda sivillere izin yok. Yangını kontrol altına almaya yaklaşıncı durumu bir daha gözden geçirecekler.”

Ona döndüm. “Sen benimle kafa mı buluyorsun? Bana çüküm olsaydı bile elimdeki basın kartına rağmen oraya gitme izin verilmeyeceğini mi söylüyorsun? Hiçbir yangın asla tam olarak kontrol altına alınamaz. Asla güvenli değildir. Ne yapacağını bilemezsin. Yukarıdayken hepimiz sadece işlerin yolunda gideceğini umarız. Şimdi de ufkun ve ekibinin işiniz bittikten sonra etrafı toparlamasını çekeceğim.”

Tyler, “Sana gelmemeni söylemiştim,” dedi, huysuzluk etmem sabrını taşıyordu. “Gitmemiz lazım. Döndüğümde görüşürüz.”

Arkasından, “Beni oraya götür,” diye haykırdım. “Mad-dox!”

Lobideki kalabalık sessizleşip Tyler’ın benden uzaklaşarak asansörlere yürümesini izledi. Dönüp Stavros’a bakarken öfkeden ağlamamak için kendimi zor tutuyordum.

Stavros, “Çük dedin. Seni şimdiden sevdim,” dedi.

“Bana bir votka tonik koy.”

Stavros gülümsedi. “Gerçekten mi?”

“Gerçekten.”

Bölüm On yedi

Kucağıma açarak koyduğum parmaklarımın onu da mürekkep lekesi olmuş ve toprakla kaplanmıştı. Onları birbirlerine dolayıp başparmaklarımın eklemelerini alnıma dokundurdum ve gözlerimi kapattım ama kimseye dua etmiyordum. Birilerinin hareket ederken çıkardığı sesler koridorda yankılanıp hücreme kadar gelince dizim yeniden titremeye başladı. Hayatımda ilk defa babamın beni bir saat içinde çıkaracağını bilmeden tutuklanmışım.

Gözyaşlarım yanağımdaki kesiği yakıyordu. Bu, kalın ağaçlar ve kuru ustura kadar keskin dalların arasından güçbela ilerlerken ormanın vücudumda açtığı yaralardan sadece bir tane siydi. Başım hâlâ kara alana sızmaya karar verememe yardımcı olan sayısız votka toniğin etkisiyle dönüyordu.

Parmaklıklar sağa doğru kaydı ve şerif yardımcısı kapıyı duvara çarpmadan hemen önce yakaladı.

“Yüksek mevkiilerde dostların var Edson,” dedi.

Ayağa kalkarken elimi parlak ışığı engellemek için yüzümün önünde tutuyordum. “Kim?” diye sordum.

“Kısa süre içinde öğreneceksin,” dedi.

Dışarı çıkarken duvarın diğer tarafındaki kişinin babam olmaması için dua ediyordum.

Şerif yardımcısı beni kolumdan tutup Trex’in içinde katlanan bir sandalyede oturduğu küçük bir odaya götürdü. Ayağa kalkıp beni şerif yardımcısının elinden aldı.

Trex, “Konuşma,” diye fısıldadı.

“Bayan Edson’ı sizin velayetinize teslim ediyoruz Ajan Trexler. Bir kez daha yasak bölgeye girmesini engellersiniz, değil mi?”

Trex, “Kuzeyde olacak, yangından çok uzakta,” dedi.

Uzun koridordan geçip ilçe tutukevinin önüne çıktık. Tyler başını ellerinin arasına almış beyaz duvarın önüne dizilmiş bir düzine kadar sandalyeden birinde oturuyordu. Kapılar arkamızdan kapanınca başını kaldırıp baktı.

“Of, Tanrı’ya şükür,” deyip ayağa kalktı ve beni göğsüne çekti. Saçımı öpüp, soluğuyla âdeta beni içine çekti ve sonra da kol mesafesinde tuttu.

İrkildim, ne diyeceğini biliyordum.

“Aklından ne geçiyordu Ellison? Yani... gerçekten ne demeye oradaydın?”

Trex ön kapıyı açıp, “Burada olmaz,” dedi.

Tyler elimi tutup beni kapıdan geçirdi ve Trex’i takip edip beni kaldırımın kenarına park edilmiş, babamınkine çok benzeyen bir Audi’ye götürdü. Trex benim için arka kapıyı açtı ve ben de oturup Tyler’ın da gelebilmesi için yana kaydım. Kapı kapanır kapanmaz yeniden bağırmaya başladı.

“Telefonu aldığımda ne kadar korktuğum hakkında en ufak bir fikrin var mı?” dedi öfkeyle. “Taylor, Trex’i işin içine dahil etmiş olmasa başının nasıl bir belaya girebileceği, *hepimizin* başlarımızın nasıl bir belaya girebileceği hakkında en ufak bir fikrin var mı? Sana bir şey olsa benim ne hale geleceğim hakkında en ufak bir fikrin var mı?”

“Özür dilerim,” dedim. “Seni işinden kovdurmaya çalışmıyordum.”

Tyler omuzlarımı kavradı. “İşimden kovulmak mı?” Başını iki yana sallayıp beni bıraktıktan sonra arkasına yaslandı. “Lanet olsun Ellie, senin öldüğünü sandım.”

Suçluluk dayanılmaz hale geldi ve son altı saat içinde hafif sarhoş bir şekilde kara alanda dolaşıp, sonunda tutuklanarak

sisteme kaydedildiğim nihayet dank etti. "Ben hakikaten *hakikaten*, üzgünüm. Yaptığım çok aptalcaydı. Düşünmeden davrandım."

"Sarhoşken böyle şeyler gerçekleşme eğiliminde oluyorlar," diye patladı.

"Sadece iki kadeh içmiştim," deyip yalan söylediğim için anında kendimi suçlu hissettim. Eski alışkanlıklara kaymam çok zamanımı almamıştı.

Tyler şüpheyle bir kaşını kaldırdı. "Hakikaten de bana yalan mı söyleyeceksin? Seni hapisten çıkarmak için yüz yerden iyilik istedikten sonra."

"Ben," deyip Tyler'ın öfkeli bakışları altında büzülerek durakladım, "yalan söylemiyorum."

"Vay be. Tamam o zaman," deyip öne baktı.

Trex, "Teknik olarak o iyilikleri isteyen bendim," dedi.

Suratımı asıp Tyler'a baktım. "Onun bunu yapmasını nasıl sağladın?"

Tyler hayal kırıklığı içinde aşağıya baktı. "Nasıl olduğunu sorma Ellie. Sadece teşekkür et."

"Kime? FBI'a mı? Bilmek istiyorum. Bu işten çıkarın nedir Ajan Trexler?" En kötüsünden korkuyordum: Trexler'in yardımını karşılığında Taylor ya da Tyler'ın kardeşleri hakkında bilgi paylaşmayı kabul ettiklerini.

Trex, "Artık ajan değilim," dedi. Sesinin kulağa yenilmiş gibi mi yoksa rahatlamış gibi mi geldiğinden emin olamadım.

"Ne?" diye sordum.

Tyler başıyla onayladı. "Ciddi. Artık büro için çalışmıyor. Görünüşe göre patronu tam bir hıyar."

Trex güldü, durumun komik yanını bir şekilde bulmayı başarmıştı.

"Peki o zaman insanlardan nasıl iyilik isteyebildi?" diye sordum.

Tyler iç çekti. "Yaptı işte Ellie."

“Neden?” diye ısrar ettim. “Karşılığında ne yaptın Tyler?”

Trex, “Mesele senin ne yapmayacağın,” dedi.

Tyler, “Hepimizin,” dedi.

Kollarımı kavuşturup gözlerimi kısıtım. “Neden bahsediyorsunuz? Ne demek istiyorsunuz?”

Trex, “Darby,” dedi.

“Darby mi?” Burnumu kırıştırdım. “Senin hotshot olduğuna sanıyor,” dedim suçlayıcı bir sesle.

Trex, “Farkındayım. Öyle olmadığımı söyledin mi?” diye sordu.

“Hayır,” dedim.

Tyler, “Güzel. Öyle kalmasını sağlamamız lazım,” dedi. “Anlaşma öyle.”

“Trex’in Darby’ye yalan söylemesine izin mi vereceğiz?” diye sordum. “O kim ki?”

Trex, “Sadece bir kız,” dedi. “Ama ona kimliğimi ifşa ederken o hücreye geri dönersin.”

Arkama yaslandım, bu koşullardan mutlu olmamıştım. “Onu incitmeyeceksin, değil mi?”

Suratını asıp kalın kaşlarını çatı. “Bütün olay bu Ellison. Kabul ediyor musun, etmiyor musun?”

Tyler’a baktım. “Ona güveniyor musun?”

“Seni hapisten çıkardı, değil mi?”

Dudaklarımı düz bir çizgi haline gelene dek birbirlerine bastırıp başımı iki yana salladım. “Onu soruşturuyorsun, değil mi?” diye sordum.

Trex sadece, “Hayır,” dedi.

“Güzel,” diye patladım. “Sen bir hotshotsın.”

Dikiz aynasından Trex’in gülümsediğini gördüm. “Teşekkür ederim,” dedi.

Otele geldiğimizde Darby’nin yanından geçtim. Bana el sallayınca Trex’in doğruyu söylediğini umarak gülümsedim. Dördüncü içkim civarında onunla bir kez daha konuşmuştum ve

hatırlayabildiğim kadarıyla birilerinden ya da bir şeylerden kaçıp her şeye yeniden başlamak için Colorado Springs'e gelmişti. Darby'nin daha fazla belaya ihtiyacı yoktu. Yeterince acı çekmişti.

Tyler beni odama götürüp kapımın hemen dışında durdu. Az sonra söyleyeceği şey kendisine acı veriyormuş gibi göründü. "Uzun bir gün geçirdiğini biliyorum ama içeri girip eşyalarını toplaman gerekiyor."

"Ne? Niye?"

"Çünkü Trex seni hapisten çıkarmış olabilir ama Chief inanılmaz kızgın. Senin Estes Park'a dönmeni istiyor. Jojo'yu aradı bile."

Yüzümü kapattım. "Siktir... Tek bir hata yüzünden mi?"

"Gizlice yasak bölgeye girip üstüne tutuklanmak, büyük bir hata." Koridora doğru boşluğa baktı, gözlerime bakmakta zorlanıyordu.

"Tamamen mi atıldım?"

"Bilmiyorum. Bana onunla konuşmam için biraz zaman ver. Önce sakinleşmesini bekleyeceğim."

İç çektim. Zamanda geri gidip bugüne yeniden başlayabilmeyi diledim. "Peki ya sen? Hâlâ kızgın mısın?"

Tyler dişlerini sıktı ve kollarını bana sardı. Gözlerimi kapayıp yanağımı göğsüne yasladım. Benim için Tyler'ın yarından daha güvenli bir yer yoktu. "Sadece iyi olduğun için mutluyum," dedi.

"Benimle kal," diye fısıldadım.

Saçlarını öptü. "On beş dakika sonra dışarıda senin için bir araba bekliyor olacak. Chief yola çıkıp kuzeye yönelmeni istiyor. Ben sadece eşyalarını toplayıp otelin parasını ödediğinden ve ardından da yola çıktığından emin olana kadar burada kalacağım. Sonra da yangın kampına dönmem lazım."

"Benimle gelmiyor musun?"

Kaşları çatıldı. "Yapmam gereken bir iş var Ellie. Senin eve dönmen lazım."

Gözlerim yaşardı. "Gidecek bir yerim yok."

Işık elini cebine sokup çıkardığı tek anahtarın üstünde parladı. "Estes'teki Lone Tree Village. 111 F. Oraya neredeyse hiç uğramadığımızdan çoğunlukla depo olarak kullanıyoruz. Yatağımda çarşaf olup olmadığından bile emin değilim. Bir malikâne değil ama kalacak bir yer işte. Yatak odam sol taraftaki son kapı."

Burnumu çekip anahtarı aldım. "Tyler..."

"Sadece... al işte," dedi. "İki hafta içinde eve döneceğim. Durumu o zaman çözeriz." Gerileyip bana el salladıktan sonra asansöre döndü.

"Hani arabaya bindiğimden emin olacaktın?" diye sordum.

Durdu ama arkasını dönmedi. "Özür dilerim. Gitmeni izlemeyi kaldıracabileceğimi sanmıyorum."

Altdudağım titredi ve anahtarı sensöre tutup kilidin dönmelerini dinledim, sonra kapı kolunu aşağı indirip içeri girdim. Elbiselerim hâlâ her an yola çıkacakmışım gibi yatağın üstüne seriliydi ama ancak şansım yaver giderse bir daha göreve çağrılacaktım.

Duvarın soğuğunu, yıpranmış boyayla kaplı yüzeyinden kayarak eski püskü turuncu kahverengi halıya inerken sırtımda hissediyordum. Telefonum titreşince kulağıma götürdüm.

Jojo, "Ellie?" dedi.

Elimle yüzümü kapadım, "Sıçıp batırdım Jojo," deyip hıçkırığımı bastırmak için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Haklısın, tam olarak öyle yaptın. Şimdi de eşyalarını toplayıp aynen geri dönüyorsun. Beni duydun mu?"

"Hâlâ bir işim var mı?"

"Olduğunu biliyorsun. Yaptığının düzgün bir şey olduğunu söylemiyorum ama zorlu bir savaş veriyorsun. Bu çatışmayı kaybettin. Eve dön de bir sonrakine hazırlanmaya başlayalım."

Yüzüm ağlamaklı oldu ama derin bir nefes aldım. "Bunu hak etmiyorum ama teşekkür ederim," diye fısıldadım.

“Telefonu kapat, eşyalarını topla ve aşağıya in. Araba yakında orada olur. Eve gidince doğruca yatağa gir ve ben de sabah ilk iş seni alıp dergiye getiririm. Anladın mı?”

“Anladım.”

“Ayağa kalk. Temiz sayfa şimdi açıldı.”

Derin bir nefes aldım ve aynı anda ayağa kalkıp SONLANDIR tuşuna bastım. Çıkardığım birkaç parça eşyayı toplamam uzun sürmedi ve ardından kapıdan çıktım ama asansöre binmek yerine merdivenden aşağıya inmeyi tercih ettim.

Darby son çiziktirme şaheseri için kullandığı kalemi bırakıp ayağa kalktı. “Ellie? İyi misin?”

Masasının başında durup anahtar kartımı önüne koydum. “Evet. Gitmem lazım.”

“Gitmen mi lazım? Niye?”

“İşleri batırdım. Eve gönderiliyorum.”

Darby duyduklarına inanamayarak başını iki yana salladı. “Nasıl batırdın? Sadece içtin diye mi?”

“Uzun hikâye,” dedim. “Trex sana açıklayabilir.”

“Eğer bir gün dönecek olursan... uğrayıp selam vermeyi ihmal etme.”

Gülümsedim. “Tamam.”

Babamdan yaşlı, bir vaiz gibi giyinmiş, ucuz kolonya kokan bir adam sırt çantamı almadan önce bana sahte bir gülümsemeyle baktı. Başının üstünde yana taradığı saçları, onları çeyrek kavanoz jöleye bulamış gibi görünmesine rağmen asilik ediyorlardı.

Kapıyı açmasını bekledim ama o bagajı açıp eşyalarımı içeri attı. Kapıyı ben kendim açtım ve yapış yapış halıyla yolcu koltuğunun arkasına tıktırılmış çöplerin az önce karakoldan çıkan bir kadına yakıştığını düşündüm.

Estes Park’a olan iki buçuk saatlik yol naftalin ve bir ihtimal bir iki osuruğun kokusu eşliğinde iyice uzadı. Şehir sınırlarına varınca şoför gözlerini yoldan ayırmadan başını çevirdi.

“Bir adresiniz var mı?”

“Lone Tree Village. F Blok.”

İç çekti. “Bir adresiniz var mı?”

“Bir dakika,” deyip telefonuma baktım. “On üç, Manford Avenue.”

Şoför GPS aletine dokunup arkasına yaslandı ve beni görmezden gelme görevine geri döndü.

Kasabanın tanımadığım bir kısmından geçtik ve yan yola dönüp iki dakika daha devam ettik. Lone Tree Village tabelası yarım saniye kadar heyecanlanmama neden oldu ama sonra annemle babamdan aldığım şeylerden çoğunun hâlâ dağ ekibinin koğuşunda kaldığını ve bütün eşyamın yanımdaki sırt çantamdakiler olduklarını hatırladım.

Şoför doğruca Tyler’ın binasının olduğu tarafa döndü. Aracı binanın yanında gördüğü ilk park yerine çekti. Asfalta çıkıp şoförün sırt çantamı almasını bekledim. Çantayı bana verip karpısına döndü.

Onu takip edip, “Pardon bakar mısınız?” dedim.

Canı sıkılmış halde bana döndü. “O iş halledildi.”

“Ha,” deyip kapıyı açarak direksiyonun başına geçmesini izledim. Geri geri giderken bir adım geriledim ve önce uzaklaşmasını izleyip ardından F Blok’a baktım.

111 numaralı daire üst katta olduğundan ilk kata çıktım, arkama dönüp bir üst kata devam ettim. Vinil tirabzanın kil rengi çıtalarının bir kısmı eksikti ama bina iyi bir semtteydi ve dışarıda da çimler biçilmişti. Tabii seçici olacak bir durumda da değildim.

Tyler’ın anahtarını cebimden çıkarıp kilidi çevirdim. Mechanizmadan tık sesi geldi ve kalbim hızla çarpmaya başladı. Tyler’ın dairesinin önünde tereddütle dikildim. Kendisi orada yokken kişisel alanına girmeye hazırlanmak yanlışmış gibi geliyordu.

Kapının kulpu elimde soğuk ve sevimsizdi ama yine de çevirip bej rengi kapıdan mobilya ve kutu dolu daireye girdim. Tyler dairenin bir depo işlevi gördüğünü söyleyip beni uyar-mıştı ama üst üste dizili birkaç sıra kutuyu görünce şaşırdım. Aralarından sol tarafta mutfığa, sağ tarafta da doğruca korido-ra çıkan iki yol vardı.

Koridora gideni takip ettim ve duvarı elimle yoklayıp ışık düğmesi bulmaya çalıştım. Parmak ucum düğmeye dokunun-ca basıp yumurta rengi duvarları ve bej halılı uzun koridoru aydınlattım; sağda iki solda da bir kapı vardı. En yakınım-da-kini itince kendimi banyoda buldum. Sırt çantamı yere bırakıp çabucak pantolonumun düğmelerini çözdüm ve dizime kadar sıyırıp soğuk klozete oturdum ve neredeyse on iki saat sonra ilk defa tuvaletimi yaparken inledim.

Musluktan sıcak su gelmesi biraz zaman aldı. Etrafa bakınıp sonunda ellerimi pantolonumda kuruladım. Lavabonun ke-narına tutunup beni neredeyse bayıltan baş dönmesi ve mide bulantısının geçmesini bekledim. Derin bir nefes alınca anında rahatladım, daire Tyler gibi kokuyordu.

Elimde çantamla koridorun sonundaki iki kapının arasında durdum. Sağ taraftakini itince içinde daha da çok kutu, çıplak bir yatak ve bir komodin olan bir oda gördüm. Tyler'ın kendi-sine ait olduğunu söylediği kapı kapalıydı, dolayısıyla kulpu çevirip içeri girdim ve kapı üst üste duran kutulara çarpıp ikisi dışında hepsini devirdi.

"Of," diye tıslayıp sırt çantamı yere bıraktım ve kutuları kal-dırmaya giriştim.

Alnımı sildim ve bir pencereyi açmak için odanın karşısına yürüdüm. Serin bir rüzgâr yüzüme çarpınca gözlerimi kapayıp derin bir nefes aldım. Kendimi evde hissettiğim tek yerden sü-rülmüş, ailemmiş gibi gelen yegâne insanların arasından uzak-laştırılmıştım. Sikini, umutları ve hayallerinden daha iyi tanıdı-ğım bir adamın tozlu, depodan bozma evindeydim.

Dirseklerimi pencerenin pervazına dayadığımda gözlerimin kırpışmasına engel olamadım. Buradan baktığımda koğuşun etrafında birbirlerine sokulurcasına toplaşmış dağları görebiliyordum. Gözlerim yaşlarla doldu ve yanaklarıma dökülüp bütün vücudum huçkırıklarla sarsılmaya başlayana dek aman vermeden yollarına devam ettiler. Duştaki suyun bir türlü ısınmadığı, yatakların canımı acıtacak kadar kötü olduğu o derme çatma binada olmak istedim. Burnumu birkaç defa çekip bileğime sildim ve dudaklarımı yalayıp beş altı kadeh daha votka tonik içebilmeyi istedim. Lanet olsun, on ikilik bir ucuz bira paketi de olurdu, acıyı dindirmesi yeterdi.

Duvara yaslanırken manzarayı izlemeye devam etmeyi denedim ama tek yapabildiğim elimde olmayanı arzulamak ve gözlerimi kapatmaktı.

Bölüm On Sekiz

Jojo emniyet kemerini takıp yola çıktı ve çoğunlukla hiç sesini çıkarmadan beni *The Mountain Ear'a* götürdü. Gelmemize sadece bir blok kala sonunda iç çekip konuşmaya başladı ama sonra vazgeçti. Sessizliği işime geliyordu. Ne söyleyeceğini biliyordum ve o da ne söyleyeceğini bildiğini biliyordu. İnsanlar çok fazla konuşup hiçbir şey söylemiyorlardı ve Jojo ağzını kapalı tutmuş olmasa yapacağımız muhabbet de böyle olacaktı.

Arabayı park edip arkasından gelmemi işaret etti. "Masa hâlâ orada. Bu işin nasıl yapıldığını hatırlıyor musun?"

"Wick'in kamyonetini göremedim," dedim.

"O daha sonra gelecek. Tedarikçileriyle randevusu var."

Yutkunup, "Turk's için mi?" diye sordum. Boğazım viskiyle yanmak için yalvarıyordu. Bu sabah gözlerimi açtığımdan beri içinde olduğum krizi dindirecek her şey olurdu.

"Evet. Doğruca yatağa girmedin, değil mi?"

"Denedim."

"Sıçıp batırdın. İnan bana, yaptığını affettirecek bir şey bulmaya çalışmıyorum. Ama babam senin bölümünle ilgili bir sürü telefon alıyordu. Ormancılık Servisi'nin de aldığından eminim." Kapıyı açınca peşinden içeri girip bütün ışıkları açana dek durakladım.

"Chief eve gitmemi istemekte haklıydı. Bir işe yaradığım yoktu ve onun kötü görünmesine neden oldum. Bana onları takip etmeyi hayat boyu yasaklasa bile onu suçlayamam."

Ofisime girdim ve Jojo da peşimden gelip platin rengi buk-

lelerini kapının çerçevesine yasladı. “Ben de suçlayamam. Ama yasaklamazsa da şaşırmam. Ne zaman dönüyorlar?”

“Politik bir yangına gittiler. Bir sürü haber kanalı gelişmeleri takip ediyor. Tam on dört gün orada olacaklar.”

Ayağa kalktı. “Bir sürü kanal varsa belki benim de orada olmam gerekiyordur.”

Vücudumdaki her damar öfke ve kıskançlıkla alev alevdi. Jojo’nun bir ailesi vardı... benimkine yaklaşırsa iyi ederdi. “Benim bile oraya gitmeme izin vermediler Jojo ve ben onlarla epey bir deneyim edindim. Prosedürlerini biliyorum ve yangının nasıl davranacağını da biraz anlıyorum. Yanlış anlama ama senin dağa çıkmaya izin vermezler.”

Bana göz kırptı. “Bana hayır, denmesini kabul ettiğimi ne zaman gördün?”

Kendimi zorlayarak gülümsedim ve köşeyi dönüp masasına gitmeden önce durduğu yere öfkeyle baktım. Sadece birkaç dakika sonra telefonda dağ ekibiyle ilgili nasıl haber yapabileceğinin ayrıntılarını konuştuğunu duydum.

Gözlerim yanıyordu ama irademle gözyaşlarını bastırıp Jojo’nun karşısında ağlamayı reddettim. Parolamı girerken onu değiştirdiğim gün bir ömür önceymiş gibi hissettim. Değişebileceğime dair öylesine umut doluydum ki.

Jojo telefonunu çarparak kapattı ve bir kez daha başını kapının kenarından uzatıp baktı. “Bu haftalığına kaleyi çekip çevirebilir misin? Ben güneye gidiyorum.”

“Senin dağ ekibiyle ilgili haber yapmaya izin verecekler mi?”

Ukala ukala sırtıttı. “Henüz bilmiyorlar ama evet. Colorado Springs Oteli’ydi değil mi?”

Başımın altına soktum ve Jojo el sallayıp arka kapı kapanana dek yüzüme cesur bir ifade yerleştirdim. Sonra yüzüm buruştu ve yüzümü ellerimle kapayıp derin derin nefes aldım.

Şaşırtıcı olan sıcıp batırmış olmam değil, sevdiğim bir şeyi mahvetmiş olmamdı. Bu düşünce aklıma Tyler'ı getirdi ve onunla olan ilişkiyi de batırmakta olduğumu anladım. Karanlık bir yarım mutlu olmama bir türlü izin vermiyor ve ondan kurtulamadığım için hayatımda iyi olan her şeyi sabote ediyordu.

Telefon çalınca doğrulup boğazımı temizledim ve ahizeyi kaldırdım. Sesim biraz kırılarak, *"The Mountain Ear,"* dedim.

Tyler, "Döndükten sonraki ilk günün nasıl?" dedi. Kalm, yumuşak sesi diğer her şeyin kaybolmasına neden oldu.

Islak yanaklarımı silip boğazımı yeniden temizledim. "Harika. Evim güzel evim."

"Daire nasıl?"

"Muhteşem. Teşekkür ederim."

"Oraya gittin mi?" diye sordu. Yüzündeki şaşkın ifadeyi neredeyse görebiliyordum.

"Evet. Evet, oraya gittim, artık yatağının üstünde çarşaf serili ve tertemiz."

İç çekti. "Ellie..."

"Biliyorum."

"Hayır, bilmiyorsun. Seni deli gibi özledim. Dağda olmak, dumanlar içinde, bitkin ve toprakla kaplı olmak en sevdiğim şey ama sen olmadan aynı değil. Artık bir şey eksik."

"Şerif mi?" diye takıldım.

Soluk vererek güldü. "Ciddiyim. Sana bir mektup yazdım. Buradaki çocuklar bana o kadar kızıyorlar ki."

"Hepsinden de çok Taylor, eminim."

"Yangın o kadar yakın ki vardiyalı çalışıp otelde kalıyoruz."

"Yangın kampında kalmıyor musun?"

"Hayır. Taylor kasabada bir yere gidip duruyor. Bir kız olduğunu düşünüyorum."

"Her zaman bir kız vardır."

"Yangından uzak geçirdiğimiz birkaç saat boyunca yanında takılabileceğin kadar ilginç bir kız yok."

“Büyük ihtimalle daha duymadın ama yakında duyacaksın. Jojo dağ ekibini haber yapmak için yolda.”

Tyler hoşnutsuzlukla, “Jojo mu?” dedi. “Neden?”

“Ona bütün haber kanallarının yangını takip ettiklerini söyledim. O da dergiden birilerinin orada olması gerektiğini düşündü.”

İç çekti. “Üzgünüm Ellie. Bunun can yakıcı olduğunu tahmin edebiliyorum.”

Göğsümde bir ağırlık varmış gibiydi ve gözlerim yeniden yanmaya başladı. “Kendim ettim kendim buldum.”

“Daha az berbat olmasımı sağlamıyor.”

“Haklısın.”

Bir an için sessizleşti. “Orada olmayı isterdim.”

“Ben de.”

“On iki gün Ellison. On iki gün içinde senin için geliyorum.”

“Tyler?”

“Efendim?”

“İçmeyi düşünüyorum. Sık sık.” Karşılık vermeyince devam ettim. “Bu beklediğim kadar kolay olmayacak sanırım.”

“Seni evinden atan o kadın kim?”

“Annemi mi diyorsun?”

“Hayır, diğeri.”

Onu düşününce yanaklarım kızardı. “Sally.”

“Aynen. O. Onu aramalısın. Sende numarası var, değil mi?”

İşaretparmağım ve orta parmağımla şakağımı ovdum. “Artık annemle babam için çalışmıyor.”

“Daha da iyi.”

“Ondan yardım istemeyeceğim Tyler. Ondan tiksiniyorum. Ona bu tatmini sağlamayı reddediyorum.”

“Sana yardım etmekten tatmin olmasının yanlış olduğunu mu söylüyorsun? Bence bu işinin doğasında var.”

“Komplo kurup duran, ukala, fare suratlı sürtüğ gibi tatmin oluyor, bir yaşam koçu gibi değil.”

“Yani... belki de kendini meşgul etmeyi deneyebilirsin. Ben oraya gelene dek dikkatini dağıtacak bir şeyler yaparsın.”

Teklifini düşününce anında aklıma bir şey geldi. “Dairene biraz çeki düzen verilmesi lazım.”

“Aklından bile geçirme.”

“Ciddiyim. Bu en az on iki günümü alır. Senin için eşyalarını kutulardan çıkarabilir miyim?”

“Hayır.”

“Lütfen. Sen döndüğünde gerçek bir daireye benziyor olacak.”

“Kesinlikle olmaz.”

“Neden olmasın? O kutularda bulacağım şeylerden mi korkuyorsun? Ne var onların içinde? Tulum ya da kurbanlarının kurutulmuş kelleleri mi? Bana pornolarından utandığını söyleme.”

Kıkırdadı. “Hayır, sadece senin bunu yapmana izin vermiyorum.”

“Dairende kalmama izin veriyorsun ama. Bence bu adil bir değiş tokuş.”

Telefon birkaç saniye sessiz kaldı ve ardından Tyler iç çekti. “Yapmana gerek yok ama eğer istiyorsan ve aklını meşgul etmene yardımcı olacaksa buyur.”

Gülümsemem silindi. “Tyler?”

“Evet?”

“Jojo’yu becerme.”

“Ne oluyoruz ya Ellie? Bir yıl önce fırsatım varken Jojo’yu becermedim. Şu anda da yapmayacağım kesin.”

“Jojo’yla hiç beraber olmadın mı? Ben de...”

“Evet, hâlâ kendini hakarete uğramış gibi hissediyor... ama hayır. Asla.”

İç çektim. Şaşılacak derecede rahatlamıştım.

“Peki ne demeye çalışıyorsun?” diye sordu.

“Hiç. Sadece patronumla aramda bir tuhaflığa neden olmanı istemiyorum.”

Kendinden tatmin olmuş bir şekilde, "Doğru," dedi. "Bütün çocuklara birbirimizden başka kimseyle beraber olmadığımızı söylüyorum. İlk Liam'a söyleyeceğim."

"Öyle bir şey yok."

"Daha az önce bana biriyle yatmamamı söyledin."

"Patronumu becermeni istemiyor olmam başka kimseyle yatmadığımız anlamına gelmiyor."

"Demek başka birini becermemle ilgili bir sıkıntın yok."

Dişlerimi sıktım. "Bu oyunu sevmedim."

"Cevap ver."

"Kimi becerdiğin umurumda değil," diye patladım.

Tyler sessizleşti. Kendimi sadece birkaç saniye boyunca mu-
zaffer hissettim ve sonra o his kaybolup gitti. Hem gururum
hem de suçluluğum aynı boşluktan kaynaklanıyordu ama hiç-
bir şeyi doldurmuyorlardı. Tyler'ı kol mesafesinde tutma ihti-
yacının nereden geldiğini bilmiyordum. Bir yanım utanç verici
şekilde başarısızlıkla sonuçlanan ayık kalma çabama odaklan-
mak için olduğunu, diğer yanım da bir ilişki yürütemeyecek
kadar sorunlu olduğumuzu söylüyordu. Sevildiğimi hissede-
cek kadar yakınlaşmasına izin veriyor ve sonra da kirli çama-
şırımı gibi bir köşeye fırlatıp atıyordum onu. Çoğu zaman beni
bırakıp gideceğinden fena halde korkmama rağmen onu itmek
için inanılmaz bir çaba gösteriyordum.

Tek bir şeyi doğru yapıyordum: Hak etmeyen biri olmayı.
Utancım beni yeni bir suçluluk, ihtiyaç ve değersizlik duyguları
sarmalına boğdu. İyiye gitmiyordum, kötüye gidiyordum.

"Kabul etmek bu kadar mı zor Ellie? Sadece mutlu olamaz
mıyız?"

Yutkundum, "Biz biz değiliz. Bunu sana en baştan söyle-
dim."

"O zaman ne yapıyoruz?"

"Düzüşüp kavgaya ediyoruz Tyler. Yaptığımız şey bu."

“Düzüşmek ve kavga etmek.” Şoke olup hayal kırıklığına uğradığı çok belliydi ve kelimeleri neredeyse kekeleyerek söyledi. Sonunda sinirden bir kahkaha attı. “Bu mu yanı?”

“Bu.”

“Ben eve dönünce bunun üstüne konuşuruz.”

Telefonu kapattım ve anında kusacakmış gibi hissettim. Ne kadar istersem isteyeyim aynı anda hem ayık kalmak için kendimi meşgul edip, hem hayatımda olup biten her şeyle başa çıkıp hem de ciddi bir ilişkiyle uğraşamazdım.

Telefon çaldıkça karşılık verip çoğunlukla Wick için randevu ayarladım ve reklam sorularını sordum. Bir kez yanıma geldi, yumruğunu masama koyup omzumun üstünden raporumu okudu.

Doğrulup iç çektikten sonra topuklarının üstünde döndü ve odasına girip kapısını çarparak kapattı. Duvarlardaki çerçeveler takırdadı ve omuzlarım kulaklarıma kadar zıpladı. Beş aydan biraz uzun bir süredir dergi için çalışıyordum ve daha önce hiç Wick’in öfkesini deneyimlememiştim. Belki de zamanı gelmişti.

Kapı hızla açıldı ve Wick’in deri koltuğuna oturduğunu duydum. “Ellie!” diye kükredi.

Ayağa kalktım ve kapının orada küçük bir sözlü saldırı bekleyerek durdum.

Arkamdaki kitaplığa bakarken, “Sen iyi bir çocuksun. Seni fazla zorladık,” dedi.

“A-affedersin?” Bana bağırıyor olması neredeyse daha da rahatsız ediciydi.

“Seni kaybetmek istemiyorum. Senin... meselelerini daha beter hale getirmek istemiyorum. Ne yapacağımdan emin değilim. Bu çeşit davranışları göremezden gelecek bir tip değilim Ellie. Ciddi şekilde yaralanabilirdin ya da daha kötüsü olabilirdi. O kesik...”

Yanağıma dokundu. Doğanın suratıma attığı tokadı unutmuşum. Gerçi sıcak kanım soğuk tenime dökülene dek o kesimin farkına bile varmamıştım. "Evet."

Wick oturduğu yerde kıpırdanıp saatine baktı. "Yemek yedin mi? Neredeyse öğle yemeği vakti geldi."

"Eee... hayır."

"Pizza ısmarlayacağım. Dediklerimi düşün."

"Tamam," deyip başparmağımyı kaldırdım. "İyi bir konuşmaydı."

Bana bakıp göz kırptı ve ben de kapıyı kapatıp başımı iki yana salladım. Eğer bu Wick'in ebeveynlik tarzının bir örneğiyse Jojo'nun kendisine hayır, diyen her erkeğe gazez duyan, yürüyen bir Barbie bebek olması şaşılacak bir şey değildi.

Oturduğum anda telefon çaldı ve ahizeyi kulağıma götürdüm. Tam arayan kişiyi selamlamak için ağzımı açacakken Jojo konuştu.

"Benim. Geldim."

"Ah. Çocuklarımı gördün mü?"

Bir kahkaha attı. "*Senin* çocukların mı? Hayır, görmedim. Zor olsa da bir oda ayarladım. Kelimenin tam anlamıyla bugün birkaç yerinden yanıp yaralanan bir adamın odası dışında her yer tutulmuştu. Bir süreliğine iş göremeyecek, dolayısıyla onu eve gönderiyorlar. Geldiklerinde yakalayabilir miyim diye lobide dağ ekibini bekleyeceğim."

"Bütün gece dışarıda olabilirler. Programlarının nasıl olacağından emin değilim aslında. Daha önce hiçbir otelde kalmadılar, en azından bu sezonda."

"Çözerim. Lanet olası haber kanalları her yerdeler. Ama eğer şey yapmamış olsaydın..."

"Eğer yüzüme gözüme bulaştırmamış olsaydım bir avantajımız vardı. Biliyorum."

"Affedersin," dedi.

"Sadece dikkatli ol Jojo. Tam olarak sana söyleneni, sana söylendiği anda yap ve kalm giyin. Geceleri o kadar yukarıda hava çok soğuk oluyor."

"Teşekkürler Ellie."

Telefonu kapatırken tam olmasa da erkek arkadaşım olan adamı becermemesini istememin kibar bir yolu olmasını diliyordum.

Raporumu bitirip Jojo'ya e-postayla gönderdim. İtfaiyecilerin lobide öylesine dururken çektiği bazı fotoğraflarını görünce şaşırdım. Yetenekli olduğuna hiç şüphe yoktu.

Güneş tepelerin ardından batarken Wick çekmecelerini karıştırdı ve ardından paltosu süveterinin yenleri boyunca kaydı.

Wick ofisinden, "Sadece iki sigara molası ve Jojo'dan da hiç haber gelmedi. Bugün acayip sıkıcıydı," diye seslendi.

"Kendi adına konuş," dedim.

Dışarı çıkıp kaşkolünü düzeltti ve eldivenlerini giydi. "Hepimiz ekmek parası kazanmak için dağlarda hotshot peşinde koşacak kadar çevik değiliz. Annenle babanın evine mi döndün?"

Boğazımı temizledim. "Hayır. Aslında Tyler'ın dairesinde kalıyorum. Henüz başka bir yer bulamadım."

Wick suratını astı. "Buradaki ev kiralarının saçmalığı üstüne bir haber çıkmıştı. Eğer zamanlamayı tutturursan baharda bir yer bulabilirsin."

"Evet," derken kendimi on saniye öncesine göre daha çok çaresiz hissediyordum.

"Adamını arama. Ben seni bırakırım."

"Gerçekten mi?" dedim. Hâlâ José'yi kullanıyor olduğumu düşünmesine teklifinden daha çok şaşırmıştım.

Wick kendi sigarasını tütürüp dumanı azıcık açtığı camdan üflerken kamyonetinde sigara içmeme izin verdi.

"Sen ve Tyler ha?" dedi.

"Bir nevi... tam olarak değil."

“O da iyi bir çocuk. İkinizin birbirinize âşık olabileceğinizi tahmin etmiştim aslında. Gözlerinde görebiliyordum.”

“Öyle mi?” dedim eğlenerek.

“Daha önce kimseye sana baktığı gibi baktığını görmemiş-tim. Ama başka meselelerin de olduğunu biliyorum. Büyük ihtimalle aynı anda gereğinden fazla şeyle uğraşıyormuş gibi hissediyorsundur.”

“Burada kalmam onun fikriydi. Hem sadece geçici olarak kalıyorum.”

“Aha.”

“Onu kullanmıyorum. O ısrar etti ve benim de başka bir se-çeneğim yoktu.”

“Ah. Umarım bunu ona söylememişsindir.”

“Hayır,” deyip bakışlarımı aşağıya çevirdim. “Söyleme-dim.”

“*The Mountain Ear*’ın üstünde bir daire olduğunu biliyorsun, değil mi?”

“Hayır, bilmiyordum.”

“Boş ve yepyeni. Bu binayı yaptırırken olur da Linda beni evden kovar diye orayı da yaptırmıştım. Ben ihtiyar patlak te-kerlek gibiyim, anlıyorsun ya. Yakışıklılığımı kaybettim. O ise her zaman olduğu kadar güzel. Jojo suratında o palyaço mak-yayı olmasa tıpkı ona benzerdi.”

Kahkahamı bastırmaya çalışırken ciğerlerimdeki duman yüzünden öksürdüm ve elimi yüzümün önünde salladım.

Wick, Lone Tree Village’a girdi, nereye gidileceğini biliyor-du. Arabayı park edince dışarı çıkıp eğildim. “Beni getirdiğin için teşekkür ederim Wick. En kısa zamanda güvenilir bir ula-şım yöntemi bulacağım.”

Elini sallayarak söylediklerimi geçiştirdi. “Sabah seni alırım. Sonuçta toplu taşıma araçları buraya uğramıyorlar. Sen sadece bu gece kendini meşgul etmenin bir yolunu bul, sabah görüşü-rüz.”

“Jojo da aynı şeyi söyledi... Kendimi meşgul etmemi.”

“Sana söylemiş olmalı. Ben de senin yaşadıklarını yaşadım. Büyük ihtimalle kör total halde aktif bir yangın bölgesine girmek gibi bir ahmaklık yaptığın için seni kovmamış olmamın tek nedeni bu. Bir de harika bir macera fotoğrafçısı olman. Jojo’dan bile iyisin.”

“Beni bıraktığın için bir kez daha teşekkür ederim.”

Wick bana el salladı ve sonra geri geri gitti. Ancak sapa sağlam daireye girdiğimi gördükten sonra ayrıldı.

İçeri girip kapıyı kapatıp ışıkları yaktım ve önümdeki işin ne kadar büyük olduğuna bakıp iç çektim. Daire kirli değildi ama her iki kardeşin de belirsiz uzun yıllar boyunca biriktirdikleri eşyaları kutularından çıkarmak üzereydim. Üstüme daha rahat bir şeyler geçirdikten sonra oturma odasına döndüm ve ilk kutuyu açtım. Her komodin, raf, gardırop ve dolabı kullanıp elbiseleri fotoğraf albümlerini, spor karşılaşmalarından kalma anıları, kitapları, dergileri, tabak çanağı ve mutfak araç gereçlerini doğru yerlerine yerleştirdim.

Oturma odasındaki son kutuyu da hallettikten sonra lavabonun altındaki bir çift sarı eldiven bana mutfağı temizlemem için ilham verdi. Wick bana kendimi meşgul etmemi söylemişti ve yatmama daha iki saat vardı. Tezgâhları silip lavaboları ovaladım ve bir makine dolusu bulaşığı yıkadım.

Kendimi antibiyotik laboratuvarlarını kısıktırarak mik-tarda küf görmeye zihinsel olarak hazırlayıp buzdolabını açtım ama pırıl pırıl raflarda tek gördüğüm yerel markalı altılı bir bira paketi idi.

Kapıyı kapatıp sırtımı buzdolabına verip yere oturdum ve yukarıya baktım. Sıkı çalışmışım ve kendimi yalnız hissediyordum, soğuk bir bira için bundan iyi bahane olmazdı.

Yüksek sesle, “Sadece yatağa git Ellie,” dedim ama yorgun değildim.

Buzdolabını açtım ve ardından kapıyı kapatırken parmaklarımın altından beni hep rahatlatan, o çok sevdiğim tıslama sesi geldi. Oturma odası gerçek bir daireye benziyordu, hakiki dekorasyonu ve kanepenin iki ucundaki ve koltuğun yanındaki sehpalarda lambalar vardı. İçinde bulaşıkların ikinci yarısı ve gümüşlerin olduğu bulaşık makinesi hâlâ çalışıyordu ve tezgâhın üstündeki kutunun hemen yanında ahşap bir bıçaklık ve tuzlukla karabiberlik vardı.

Başımı arkaya yasladım ve üstdudağımdaki köpüğü yalayıp mutlak başarısızlığımı görmezden gelerek küçük zaferime gülümsedim.

Bölüm On Dokuz

Kanepeye oturup ayaklarımı sehpayaya dayamış, diz boyu tüy-lü çoraplarımın içindeki ayak parmaklarımı kıpırdatıyordum ve üstümde Tyler'ın gecelik olarak kullanabileceğim kadar büyük svetşörtü vardı. Az önce yaktığım balkabağı karamel latte esanslı mumların kokusunu içime çekerken elektrikli süpürge-nin halıda bıraktığı iz ve kanepenin ucundaki ahşap cilası sür-düğüm sehpa-ların pırıltısı beni rahatlatıyordu.

Her bir kutunun içindekileri çıkarıp ikizlerin her eşyasına bir yer bulmak neredeyse iki hafta sürmüştü. Tyler çok meş-guldü, koğuşa dönmeden önce ancak eşyalarını çıkarıldığını görüp sıcak bir duş alacak kadar zamanı olmuştu. Bütün eş-yalarını kaldırdıktan sonra dairenin her santimini temizledim ve birikmiş paramın bir kısmıyla küçük sehpa-lar için mumlar ve Goodwill'de bulduğum antika itfaiyecilik kitapları gibi ucuz süsler aldım, bunları çocukların eşyaları arasından çıkan lam-banın yanına üst üste dizdim. Kanepenin ucundaki sehpa-lar-dan birinin üstünde, New York'taki bir itfaiye istasyonunun sattığı, eBay'den ucuza aldığım dikey duracak şekilde kaynak yapılmış itfaiye hortumu manşonları vardı ve bir de kapının ya-nına koyduğum yüz yıllık pirinç yangın söndürücü almıştım.

Taylor ve Tyler'ın çocukluğundan bir fotoğraf albümü ku-cağımda duruyordu, Tyler'la annesinin en sevdiğim fotoğrafı önümde açıktı. Annesi yanında çömelmiş duruyordu ve beyz-bol takımları The Crushers tarafından çevrelenmişlerdi. Anne-leri koçlarıydı, sağ kolunu beline dolamıştı ve sol koluyla da

otuz iki dişini göstererek sırttan Taylor'ı tutuyordu. Ailemin hiç olmadığı kadar mutlu görünüyorlardı. Ölümünün onlara ne yaptığını hayal bile edemiyordum.

Fotoğrafı albümden çıkarıp odanın karşısına yürüdüm ve arka duvara asılı düz ekran televizyonun altındaki rafta boş duran çerçevenin yanına gittim.

Fotoğrafı sadece kenarlarına dokunmaya dikkat ederek çerçeveye yerleştirdim ve çerçeveyi Taylor'ın odasında bulduğum bir altlıkla küçük fenerlerin yanına yerleştirdim. Çerçevedeki metal pullar dikkat çekmesini sağlıyordu ve fotoğrafın onları da benim gibi gülümseteceğini umuyordum.

Elimde bir kupa sıcak tereyağlı rom ve elma sırasıyla kanepeye oturup arkama yaslandım ve kaslarımı gevşettim. Yokluğu Tyler'ın son tartışmamıza değil beni özlemeye odaklanmasına yardımcı olmuştu ve her gece yaptığımız telefon konuşmaları da onu özlediğimi inkâr etmemi daha da zorlaştırmıştı.

Estes Park'ın etrafındaki kavak ağaçlarının değişen yaprakları sonbaharın gelmek üzere olduğuna dair erken işaretler veriyordu. Yangın sezonunun bitmesine sadece haftalar kalmıştı.

Telefonum Taylor'ın köşedeki Bluetooth hoparlörüne bağlıydı, Halsey'nin albümünü otomatik tekrara almıştım ve Tyler'ın araması bekliyordum. İlk dinlenme izninde Colorado Springs'te kalmıştı çünkü yangın hâlâ kontrol altına alınmamıştı. Önceki gece yer ekibini çağırmaya yaklaştıklarını söylemişti ve ben de bu izinde eve gelebileceklerini umut ediyordum.

Kilit tıkırdadı ve kapı açılınca irkildim ve döndüğümde Tyler'ın şoka uğrayarak kapının önünde durduğunu gördüm.

"Tatlım ben... hadi be." Arkasına yaslanıp kapının numarasına baktı. "Doğru yerde miyim?"

Ayağa kalkıp ellerimi açıp bıraktım. "Evine hoş geldin."

Tyler bana uzun uzun bakarken yüzünden bir düzine duygu geçiyordu.

Kupamı bir bardak altlığının üstüne koyup gerginlikle, "Ne?" diye kıkırdadım.

Çantasını yere bıraktı ve üç uzun adım atıp kollarını bana doladıktan sonra dudaklarıma derin bir öpücük kondurdu. Çenemi eline aldı ve ardından öpücükleri yavaşlayarak daha az tutkulu ve daha dikkatli oldu, sonra da bana birkaç minik öpücük verip çekildi.

Altdudağını ısırip elma şırasının tadını alınca kupama baktı. "Bu nedir? Rom mu?"

Gülümsedim. "Sadece elma şıramla gitmesi için azıcık. Uzun bir gün oldu."

"Uzun bir ay oldu. Gerçekten de uzun bir ay." Sıcak kahverengi gözleri, söyleyecek uygun bir şey bulmaya çalışırken iki gözüme sırayla zıplayıp duruyordu. Yüzümü tarayıp başparmağını altdudağım boyunca kaydırdı.

Başını iki yana salladı. "Bu inanılmaz koku da ne?"

"Mumlar."

"Mumlar." Soluk vererek güldü. "Benim dairemde. Taylor küçük dilini yutacak."

"Atabilirim. Şey, ben..."

"Harika olmuşlar. Bütün bunları yapmana gerek yoktu."

"Evet, vardı."

Sanki bir şeye karar veriyormuş gibi göründü ve sonra da kaşlarını çatı. "Dağdayken işime odaklanmam gerektiğini, seni düşünmeyi bırakmam gerektiğini kendime hatırlatıp durdum. Orası aklının başka bir şeyle meşgul olması için yanlış yer. Yirmi sekiz gün boyunca geceleri dudaklarını, ellerini ve bana enselendiğimi işaret eden kaş kaldırışını düşünerek uykusuz kaldım. Seni deli gibi özledim Ellie. Ve sonra da eve, sana dönmek..."

Başka ne diyeceğimi bilemediğim için ona küçük bir gülümsemeyle baktım. "Kalanını görmek ister misin?" diye sordum.

Gülüp bakışlarını aşağıya çevirdi, yanıtlam yüzünden hayal kırıklığı duymakla uğraşmamıştı. "Evet. Kalanını göster bakalım."

Onu elinden tutup mutfığa çektim, tabakların nereye dizildiğini ve gümüşlerin hangi çekmecede olduklarını gösterdim, sonra da yürüyerek koridoru geçtik ve her odada gösterdiği tepkilerin tadını çıkardım. Onun odasına gelince parmaklarını başının üstünde birleştirip huşu içinde iç çekti. Yatak çerçevesi olmadığından çöpün orada duran ızgara tahtalardan yatak başlığı yapmışım. Onları temizleyip dergi binasının yapıldığı günlerden kalma beyaz boyayla boyamışım.

"Bu çılgınca. Bunları nereden buldun?"

"Ben yaptım," deyip omuz silktim. "Wick yardım etti."

Başını iki yana salladı. "Bütün bunları yapmana gerek yoktu Ellie. Burası aynı daireymiş gibi bile gelmiyor... sanki şeymiş gibi..."

"Evmiş gibi duruyor." Sırıtarak etrafıma, verdiğim bütün o emeğe bakındım.

Tyler beni bir kez daha öptü, sonra fazla büyük svetşörtümü başımın üstünden çekerek beni yatağa doğru geriletti. Dili benimkiyle dans etti ve oturduğumda tüylü çorabımın içindeki ayağımı göğsüne dayadı ama sağ bacağımla onu kenarda tuttum. İki eliyle ayak bileklerimi tutup onları uyluklarıma doğru kaydırды, ardından geri çekilerek çoraplarımı aşağıya sıyırdı ve kusursuz bir hareketle köşedeki çamaşırılığa fırlattı.

Ayaklarımı ellerine alıp başparmağımla, ayağının kenarını öptü ve ardından bileğimden yukarıya çıkıp bacağımla iç tarafında minicik öpücüklerden oluşan bir yol izledi; her biri arkasında soğumadan önce bir saniyelik bir sıcaklık bırakıyordu.

Ayağımı dümdüz döşemenin üstüne koyup bir eliyle arkaya uzandı ve tişörtünü yukarıya doğru çekti. Tişörtün altından önce karnı sonra da göğsü belirdi ve sonra da başını üstünden çekip bakışlarını üstümden ayırmadan fırlatıp attı. Yangın se-

zonunda zayıflayınca altı sıkı kasının her biri de dahil tüm kasları belirginleşmiş, o küçük V iyice dışarı çıkıp kargo pantolonunun ardındaki şişkinliği daha da fark edilir hale getirmişti.

Botlarını fırlatıp attı ve ardından pantolonunu indirip sadece boxerıyla üstüne tırmandı. Saçı biraz daha uzamıştı, yanakları biraz içeri göçmüştü ve çenesi biraz daha belirginleşmişti ama teni hâlâ sertti, dili hatırladığım gibi yumuşak ve sıcaktı.

Ağırlığını kasıklarımdaya hissedince tırnaklarımı sırtına batırıp onu iyice kendime çektim ve kalbim daha fazla bir şey hissedemeden içime gelmesi için yalvardım. Ama bunun aksine öpücükleri yavaşladı ve bir dirseğiyle kendisini dengede tutarak üstümde asılı kaldı ve aramızdaki tek kumaş parçasını çekmem için bana yardım etti.

Bir elimle onu hemen sınırdan tutup diğeriyle işaret ederek, "Prezervatifler komodinde," dedim.

Burnunun ucunu çeneme dokundurup geçerken kokumu içine çekti. Bir şey düşünüyordu ve tam kulağımın arkasındaki tenime uzanırken karar verdi. "Sterling'den sonra benden başka biriyle beraber oldun mu?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım.

"Spiral hâlâ yerinde duruyor mu?"

Başımınla onayladım.

"Seni hissetmek istiyorum," dedi. Ona karşı çıkmayınca nefesini tutup çıplak tenini içime kaydırды. Gözlerini kapatıp inlerken soluk verdi.

Yoğun bir coşku içimi dağlayarak geçti ve tepeden tırnağa tenimin her santimine yayıldı. Bana mükemmel uyuyordu, sanki sırf benim için kalıba dökülmüştü. Teni tenime değdiğinde daha önce hissettiğim her türlü heyecandan, aldığım maddelerden, dağda olmaktan daha kuvvetli bir şeyin etkisi altına giriyordum. Tyler Maddox olabilecek en baş döndürücü deneyimdi.

* * *

Bornozumun kemerini sıkıp salonla oturma odası arasındaki kapının çerçevesine yaslandım. Tyler küçük kahvaltı tezgâhının öbür tarafında, ocağın üstünde cızırdayan bir tavanın başında duruyordu.

“Yemek de yaparmış,” dedim.

Tyler bir pankeke takla attırıp yakaladıktan sonra tavayı bıraktı ve maşaları alıp pastırmayı çevirdi. Omzunun üstünden bana bakmak için dönüp âşık olmaya başladığım gamzesini sergiledi ve başıyla ona katılmamı işaret etti.

Ağır ağır odanın karşısına geçip kollarımı kavuşturarak arkamı döndüm ve tezgâhta yanına yaslandım. Yanağımı öpmek için eğildi ve sanki dünyanın en doğal şeyiymiş gibi kahvaltı hazırlamaya döndü. Hislerimi tartıp neden kapıdan fırlayıp kaçacakmış gibi hissetmediğimi merak ettim.

Tyler ukala ukala burnundan soluyarak, “Horluyorsun,” dedi.

“Hiç de,” dedim gözlerimi devirerek.

“Yok horluyorsun ama şafak doğarken gördüğüm en güzel şeysin.”

Aşağıya bakıp saçlarımı yüzümün önüne düşürdüm.

İçlerine o yağlı yiyecekleri koyarken tabaklar birbirlerine çarpıp takırdadılar ve sonra da yemeklerimizi duvarın dibindeki minicik bistro masasına götürdü. Tabaklarımız masaya güç-bela sığacaktı ama ikisini de masanın üstüne koyup bana oturmamı işaret etti ve iki küçük bardağa portakal suyu doldurdu.

Oturup büyük bir yudum aldı ve boş bardağı arkasındaki tezgâha koydu. “Başka bir yer aramanı istemiyorum. Burada kalmanı istiyorum.”

“Burada iki yatak odası var ve Taylor önünde sonunda yatağını geri isteyecek.”

“Hayır, burada benimle yaşamayı istiyorum.”

“Seninle,” dedim ve tedirginlik içinde tepkimi beklemesini izledim. Normalde bir erkeğin üstünde bu kadar gücüm oldu-

ğunu hissetmek beni heyecanlandırırdı ama Tyler boyunda bir adamın kıvrınmasını izlemek rahatsızlık vericiydi.

“Özür dilerim Ellie,” deyiverdi. “Kendime hâkim olamadım.”

“Ne konuda hâkim olmadın?”

“Bu sabah kollarımda seninle uyandım.” Güldü. “Şu lanet olası saçların her yerdeydi. Yüzünün üstünden çekene kadar canım çıktı. Sonrasında bütün hepsi etrafına yayılmıştı ve omuzlarının üstünde bir çerçeve gibi duruyorlardı. O kadar huzurlu görünüyordun ki, öylece oluverdi.”

Suratımı astım. “Neden bahsediyorsun?”

Yüzü düştü, gözlerinde çaresizlik vardı. “Sana âşık oldum, bir süredir böyle olacağı belliydi. Olmamaya çalıştım.”

“Bana âşıksın,” dedim.

“Sana âşığım,” diye tekrar etti. Bu bir ilandan çok bir itiraftı. İkimiz de ilişkimizin ne olacağına dair vardığımız kararı biliyorduk ve o, bu kararımızın içine ediyordu.

“Tyler.”

“Senin başka bir yer aramanı istemiyorum. Kalmanı istiyorum. Eve, sana dönmekten daha muhteşem tek bir şey bile düşünemiyorum.” Duraksadı. “Neden bana öyle bakıyorsun?”

Çenemi yumruğuma dayayıp ağzımı kısmen kapatmıştım. Yapabildiğim tek şey başımı iki yana sallamaktı.

“Sen beni sevmiyorsun,” dedi yıkılmış bir halde. Çatalını bırakıp arkasına yaslandı.

“Bilmiyorum,” dedim gözlerim yaşarırken. “Sen nereden biliyorsun?”

“Çünkü eğer seni kaybedersem bir daha kimse için böyle hissetmemekten ölesiye korkuyorum.”

Yutkundum, az sonra ne olacağını biliyordum. Bu daire için bu kadar çok çalışmamın nedeni buydu. Ardımda iyi bir şey bırakmak istiyordum.

“Bunu zaten biliyorum. Seni kaybedince bir daha başka kimse için böyle hissetmeyeceğimi biliyorum.”

Ağzının bir kenarı yukarıya kıvrıldı ve sonra ne demek istediğini anlayınca sırtışı kayboldu. Başıyla onaylayıp dudaklarını birbirlerine bastırdı ve zemindeki her noktaya baktıktan sonra kalkıp odasına gitmek üzere yanımdan ayrıldı. Kapı çarparak kapanırken omuzlarım kasıldı ve gözlerim sımsıkı kapandı.

Koridorda ilerleyip kapısını yumuşakça çaldım. “Tyler? Ben sadece... eşyalarımı alabilirsem...”

“Cevap vermeyince kapıyı itip açtım. Tyler sırtını yatağın ucuna dayayıp dizlerini kaldırmış yerde oturuyordu.

“Sadece eşyalarımı alıp gidiyorum.”

“Nereye gideceksin Ellie? Kal işte.”

“Bu sana haksızlık.”

Bana daha önce onca defa gördüğüm o aynı yorgun, mahvolmuş gözlerle bana baktı. “Şu koca dünyada bana yarım ağızla beni sevdiğini söylerken aynı anda kalbimi kırabilecek tek kadınsın.”

“Sana bir iyilik yapıyorum. Sadece henüz bunun farkında değilsin.”

“Saçmalık. Artık kaçmayı bırak.”

Kapıyı işaret ettim. “Dolaplarını gördün mü? Buzdolabını? Crown, rom, votka, ucuz şarap ve bira. Ben sızdığım yerde uyuyakalıyorum.”

“Dün gece öyle olmadı,” dedi.

“Kafeme Crown koyup işe öyle gidiyorum. Ben bir ayyaşım Tyler.”

Omuz silkti. “O zaman bir karara varalım. Seni bir programa kaydedelim. Bu seni sevemeyeceğim anlamına gelmez.”

“Bir anlaşmamız vardı.”

Başını iki yana sallayıp yere baktı. Bir gözünü kapattı, bütün bu konuşma beklediğinden daha incitici geçmişti. “Ya âşık

olmak kalbini kırmazsa Ellie? Mutlu olmak üstüne tartışmadığımız zamanlarda mutluyuz.”

“Bu doğru değil,” diye patladım.

“Öyle olduğundan yüzde yüz eminim. Ne zaman fazla bir şeyler hissettiğimizi ya da fazla mutlu olduğumuzu düşünsen frenlere asılıyorsun.”

“Ben sadece başlamadan önce durmamızı sağlamaya çalışıyorum.”

Ağır ağır ayağa kalktı. “Başlamadan önce mi? Daha az önce sana âşık olduğumu söyledim!”

“Bunu bilemezsin,” deyip çantamı aldım ve içine sahip olduğum az sayıda eşyayı doldurmaya başladım.

Tyler yanıma gelip bileğimi tuttu. “Nasıl bildiğimi biliyor musun? Sadece aşk insanın canını böyle yakabilir.”

Kıvrılarak kendimi ondan kurtarıırken tezgâhın üstüne koyduğum fotoğraftaki küçük çocuk geldi aklıma. “En baştan sana karşı dürüst oldum. Sana yapamayacağımı söyledim. Bunun senin için bir sorun olmadığını söyledin.”

“Yani artık sorun.” Ellerini uzatıp odayı işaret etti. “Bütün bunları niye yaptın? Sırf beni içinde yalnız bırakmak için mi bana bir yuva yarattın?”

“Tamamen çirkin birisi olmadığımı hatırlamanı istedim.”

“Bu ne diye umurundaki?” dedi bastırılmış öfkesiyle.

Gözyaşları yanaklarıma döküldü. “Senin verebileceğin hiçbir şeyi hak etmiyorum Tyler. İzin verdiğin sürece seninle olmayı sevdim ama bunun ötesinde herhangi bir şey...”

İnanamayarak bir kahkaha attı. “Beni hak ettiğini düşünmüyorsun Ellie...” Omuzlarımı avuçladı. “Ben bir hıyarım. İnan bana seni hak etmeyen benim. Ama elimden geleni yapıyorum. Birkaç hafta önce kendime söyledim, şey yaptığımda... seni hak edene kadar pes etmeyeceğimi.”

Ona bakıp gözlerimi kıstım. “Ne yaptığında?”

Dişlerini sıktı. “Bana sadece düzüşüp kavga ettiğimizi söy-

lemenin hemen sonrasıydı. Kardeşimle buluşmak için yerel bir country bara gittim."

"Ve?"

"Ve," deyip içini çekti. "Bir kız çıkıp geldi. Taylor'ı tanıdığını bilmiyordum."

"Anlıyorum. Bana söylemene gerek yok."

"Onunla eve filan gitmedim; sadece onu öptüm. Ama gitmek istedim. Bana iyi davrandı. Sırf sonunda reddedildiğimi hissetmek için bu kadar çaba harcamama gerek yoktu."

Yutkundum. Bu kadar incinmiş hissettiğim için öfkeliydim. "Sorun değil. Kulağa harika bir kızmış gibi geliyor."

"Sen değildin," dedi.

Yanağımı sildim. "Bahse girerim pisliğin teki değildir."

"Hepimiz biraz pisliğizdir. Ama hepimiz çevremizdeki herkesi uzaklaştırmaya çalışmıyoruz."

Çenemi kaldırdım. "Yani bana âşık olduğuna birisini yatağa atmaya çalıştıktan sonra karar verdin. Nasıl da işlemediğimizin mükemmel bir göstergesi, sence de öyle değil mi?"

"Ellie..."

Gözlerimi kapattım. "Bu kadar kendimizi kaptırmamızı hiç istememiştim. Bunun bir anlamı olmasını hiç istememiştim. Bırak gideyim. Birimizin gitmesi lâzım."

Ellerini omuzlarımdan çekip aşağıya bıraktı ve karnına yumruk yemiş gibi soluk verdi. "Nereye?"

"Jojo'nun evine."

Başıyla kapıyı işaret etti. "Git."

Son bir gömlek almak için eğildim ve ardından koridorun sonundaki çamaşır odasına koşup katlanmış birkaç elbise aldım. Sırt çantam sonuna kadar dolu olduğundan küçük, plastik bir çamaşır sepetini doldurmaya başladım.

Kapıya uzandım ama eli elimin üstündeydi. Çığlık misali bir soluk verdim, tek bir kelime daha ederse kalacağımı biliyordum.

Yanağını yanağıma değdirip şakağıını öptü. "Bırak seni ben götüreyim."

Başımı iki yana salladım.

Kapının kulpunu bırakıp kendisine bakmamı bekledi. Bak-tığımda yüz ifadesi içimi parçaladı. "Hâlâ arkadaşısın, bırak seni götüreyim."

Başımla onaylayıp anahtarlarını almasını izledim. Beni kamyonetine götürdü, ben de dergiye giden yolu tarif ettim. Konuşmadık. Tyler direksiyonu o kadar sıkıyordu ki parmak-ları bembeyaz kesilmişti.

Arka tarafı işaret ettiğimde suratı asıldı. "Neden buraya gel-memi istedin Ellie? Jojo burada oturmuyor ki."

"Üst tarafta bir daire var. Anahtarı bende," deyip Tyler'ın evinin anahtarını anahtarlığımdan çıkardım.

Anahtarı aldı ve avucundaki metale öfkeyle baktı. Gözlerini kapattı. "Ellie, önümüzdeki ay benimle Illinois'ye gelmeni isti-yorum."

Bir kahkaha attım. "Ailenle tanışamam Tyler. Sen delirdin mi?"

"Babama geleceğini söyledim bile."

Surat astım.

"Lütfen?"

"Artık sadece arkadaş olamayız. Ortada *seni seviyorum* lafla-rı uçuştuktan sonra olmaz. Geri dönemeyiz. Mahvettin."

"Sen beni mahvettin."

"Elbet sıra sana gelecekti."

Küçük bir kahkaha atmayı başarıp aşağıya baktı. "Kamyo-netimden siktir olup git Edson."

"Tamamdır," dedim gülümseyerek. "Görüşürüz."

Anahtarı arka kapının oradaki küçük imitasyon bir kayanın altından çıkarıp kamyonetini geri alıp giderken Tyler'a el salla-dım. İçeri girince çantamı ve çamaşır sepetimi kucaklayıp bir

kat çıkardım ve tertemiz bir daireyle karşılaştım. Dekoratif bir şey yoktu, mum yoktu, sevdiğim kimsenin resmi yoktu.

Yere oturup hıçkıra hıçkıra ağladım; duygusal olarak tükenmişim, kalbim kırılmıştı ve rahatlamıştım.

Bölüm Yirmi

The Mountain Ear'ın üstündeki yepyeni bir dairede neredeyse bedavaya oturmamın tek olumsuz yanı yangın sezonu sona erdikten sonra Tyler'ın her üç günde bir caddenin biraz ilerisinde çalışacak olmasıydı. Öngörülemeyen faydası da Jojo'nun işten sonra yukarıda takılmayı sevmesiydi, bazen Türk's'e giderken beni de yanında götürüyordu ve patronun kızı olduğundan esash bir indirim alıyordu.

Köşedeki bir masaya oturup loş ışıkta Hurricanelerimizi yudumladık. Daha şimdiden tavandan Noel dekorasyonları sarkıyordu ve kırmızı, yeşil simli çelenkler barın her bir köşesinde duran ahşap sütunlara tırmanıyordu.

Jojo dili dolanarak, "Tanrım bunlar devasa bardaklar," dedi. "Ben daha buraya kadar geldim," diyerek bardağının ortasına dokundu. "Ve kafam güzel."

"Ne kadar hızlı o kadar iyi," derken çakır keyif bile olmadığım için canım sıkılmıştı.

Kapı hızla açıldı ve bir dizi tanıdık yüz gevezelik edip gülümseyerek içeriye girdi.

Oturduğum yerde kaykılarak gizlenmeye çalıştım. "Of be."

Jojo, "Ne?" diyerek tepkimin kaynağını görmek için döndü.

"Liam!" dedi kocaman bir sırıışla.

Liam adının söylendiğini duyarak masamıza döndü. Jojo geri zekâlının teki gibi el sallayınca yön değiştirip doğruca bize doğru geldi.

"Jojo! Lanet olsun!" diye tısladım.

Jack, Fish, Jubal, Sage, Zeke, Bucky, Sugar, Cat, Taco, Watts, Smitty, Runt, Puddin' ve Pup peşinden gelip bölmemize do-luştular ve oturacak yer kalmayınca sandalye çektiler. Jojo ile Liam'ın arasında kalmıştım ve Jojo, Liam yanına oturmadiğı için mutsuz olmuş gibi göründü.

Liam'ı dirseğimle dürtüp, "Bütün ekibi getiremedin ha?" dedim. Gülüp kaburgalarını ovuşturdu. "Diğerleri geliyorlar. İkizler hariç. Taylor Colorado Springs'te kaldı ve Tyler da eve döndü."

Jojo, "Neyi kutluyorsunuz?" diye sordu.

Jubal, "Yangın sezonu sona erdi. Çocukların çoğu sabah uçağa biniyorlar," deyip Pup'ın omzunu sıvazladı.

Hepsi de bitkin düşmüş, sıska ve hallerinden memnun görünüyorlardı.

"Tyler herkesin son gecesinde dışarı çıkmak istemedi mi?" diye sordum.

Watts telefonunu çıkardı. "Burada olduğunu söylersem gelir."

Ben hariç herkes güldü. "Lütfen söyleme."

Watts, "Çok geç," deyip telefonunu cebine geri koydu.

Omuzlarım çöktü.

Liam kulağıma eğildi. "Yani onu terk ettin ha? Ağır mı?"

"Onu terk etmedim. Beraber değildik," dedim.

"Son iki haftadır süründüğü kesin. Onu daha önce hiç bu kadar sefil halde görmedim sanırım," dedi Sage.

Jojo bana uykulu, buğulu gözlerle bakıp altdudağını sarkıttı.

"Dur," diye uyardım.

Liam, "Chief gelecek sezonda bizimle gelmene izin vereceğini söyledi," dedi.

Jojo, "Gerçekten mi?" diye sorarken kaşları o kadar yukarı kalktı ki az kalsın saçlarına değecekti.

Liam, "Evet," dedi. "Zavallı adam her gün yirmi kişinin mızımızlanmasını çekiyordu."

"Jack'le sen yarın havaalanına mı gideceksiniz?" diye sordum.

"Yok. Biraz manzara görmeye gideceğiz. Sen de gelsene." Jojo'ya baktı. "Fotoğrafçının Büyük Amerikan Yol Macerası hakkında bir dizi yapması lazım. Seyahat bölümünüze bakabilir."

Jojo, "Biz öyle bir dergi değiliz," dedi, Liam'ın kendisiyle flört etmemesi canını sıkıyordu.

Yeniden bana döndü. "Gelmelisin."

"Gelemem."

"Neden?" diye sordu.

"Çünkü bir işim ve ödemem gereken faturalarım var ve öylece kalkıp gidemem. Birleşik Devletleri gördüm, en azından büyük kısmını... ve dünyanın geri kalanını da."

Liam, "Ha, tam dünya vatandaşısın ha?" dedi. Güzel bir adamdı, on kilo vermiş, elmacık kemikleri belirginleşmiş ve gözleri biraz çökmüş olsa da güzeldi ama ona duyduğum çekimle bir şeyler yapmak isteyen kısmımı Tyler çalmıştı ve yakın zamanda geri vereceği de yoktu.

"Evet."

Jojo, "Babası Edson Teknolojileri'nin sahibi seni şapşal," dedi.

Masadaki adamların hepsi aynı anda elleriyle ağızlarını kapayıp *Aa!* dediler. Neden olduğunu anlayamadım. Öyle harika bir yanıt vermemişti.

Liam şok içinde, "Baban Philip Edson mı?" diye sordu.

Pipetimi uzun kadehimin içinde döndürerek, "Onu duyduğun ha?" dedim.

Jack güldü. "Bunca zamandır ormanın içinde peşimizde Paris Hilton'la mı dolaşıyorduk yani?"

Burnumu kırıttırdım. "O dediğini geri al, çuk kafalı. Hemen şu anda."

Masadaki herkesin ağzı açık kalmıştı. Bu terimi kendi aralarında sık sık kullanıyorlardı; en sevdiğim küfürlerdendi.

Jack, "Ben... ben özür dilerim," dedi.

Liam kahkahalara boğuldu. "Seni yumuşak çük! Sana böyle demesini sineye mi çekeceksin?"

Jack dudağını sarkıttı. "Maddox bundan çok daha fazlasını sineye çekiyor."

Eşit miktarda suçluluk, utanç ve aşağılanmışlık hisleriyle ezilerek olduğum yerde kıpırdandım.

Cat, "Tanrı aşkına Jack!" diye azarladı.

"Hayır, haklı," dedim. "Neden olduğunu bilmiyorum."

Jubal, "Ben biliyorum," dedi bilgiç bilgiç sırtarak. "Ama başka kimse için yapmayacağından sonuna kadar eminim."

Gereğinden uzun süren bir dakika boyunca devam eden bir sessizliğin ardından ekip biralarına ve viskilerine dönüp, biten sezonun favori hikâyeleri hakkında konuştular. Arada bir başka birinin hikâyesi konuşulurken kahkahalara gömülüyorlardı. Tanıdıkça sevdiğim bu oğlanların yüzlerini taradım ve en sevdiğimin de aralarında olmasını diledim ama aynı zamanda orada olmadığı için de rahatladım.

Liam bana doğru eğilip neredeyse bomboş kadehimi tıkladı. "Bir kadehe daha ihtiyacın var mı tatlım?"

Tereddüt etmeden, "Evet, lütfen," dedim. Başka birinin bana içki ısmarlamayı teklif etmesi yeni değildi, bu gerçekleşene kadar içmek için beklemeye alışmak biraz zaman almıştı.

Liam işaretparmağını havaya kaldırarak garson kıza gelmesini işaret etti ve dikkatini çekmeyi başarınca boş kadehimi kaldırdı. Kız ona gülümsedi, çoktan aksanı ve zümrüt yeşili gözlerini çevreleyen hotshotların alameti farikası yanık çizgisiyle onu etkisine almıştı.

Öne eğilerek kulağımın yanında konuşmaya başladı. Jack'le ilk olarak nereye gitmeyi planladıklarını anlattı ve gezi için tavsiyeye ihtiyacı varmış gibi yapıp alaycı esprilerime güldü. Bana aldığı içkiyi daha yeni bitiriyordum ve bakışları dudaklarıma düştüğünde daha yeni çakırkeyif hissetmeye başlamıştım.

“Sabırla bekliyordum biliyorsun ya,” dedi. “Neredeyse bir saat oldu. Senin çocuk gelmedi henüz.”

Aşağıya baktım. “Onun değilim ki gelip de sahiplensin; büyük ihtimalle ondandır.”

Liam’ın bronzlaşmış teninde dudaklarının ne kadar pembe durduğunu fark ettim. İçimde, derinde bir yerlerden gelen bir yankı suratını kavrayıp Tyler’ın Watts’ın haber vermesine rağmen gelmeyişini umursamamamı söyledi. Liam’ın içkisinin tadını dilimde almak dikkatimi dağıtmak için yapabileceğim en kötü şey değildi. Güçlü ellerini tenimde hayal ettikçe daha da mutsuz oldum. Sterling’in dibe vurduğum nokta olması gerekiyordu ama Tyler benden vazgeçmişti, tıpkı benim yaptığım gibi ve bundan daha kötü bir his yoktu.

Sırf bir geceliğine de olsa bir zamanlar olduğum o patolojik bencillikteki hıyar olabilmeyi diledim. Art arda içtiğim Hurricaneler bile Ellie2’yi silemiyordu. Jojo mutlu mesut bir sarhoştu ama suçluluk ve Tyler’a duyduğum özlemin sızısı beni tüketiyordu. Soluk verirken sırtımı sertçe sandalyemin sert, ahşap arkasına çarptım ve daha deneyimli birilerinin kendimi kaybetmeme yardım edip edemeyeceğini merak ettim. Son derece kontrolcü, kalpsiz ve zalim birine ihtiyacım vardı: Kendim gibi birilerine.

“Flört etmekte berbatsın,” dedim hayal kırıklığıyla.

Liam geri çekilmeme şaşırılmış gibi göründü ve ardından bir gözünü kapayıp yüzünü ekşitti. Neredeyse canı yanıyormuş gibi göründü. “Hakikaten batırdım, değil mi? Bunu söylediği mi unut. Bırak yardımcı olayım. Sana bir içki daha alacağım.”

“Kabul.”

Kapı çarpılarak açıldı. Tyler tek başına içeriye girdi ve ellerini ceplerine sokarak etrafa bakındı. Bakışları üzerime düştüğünde duraksadı. Soluğum kesildi ve kalbim göğüs kafesimde küt küt atmaya başladı. Sandalyemden fırlayarak kapıya koşup üstüne atlamamak için kendimi zor tuttum.

Tyler ağır ağır yürüyerek bara gitti ve Annie'ye selam verip bir bira aldıktan sonra masaların arasından geçip köşedeki bölmemizin başında durdu. Attığı her adım sonsuza dek sürüyormuş gibi geliyordu ama sonunda oradaydı, sadece bir metre ötede duruyordu.

Liam'a bakıp bana gülümsedi. "Selam."

"Selam," diye karşılık verdim, gergindim ve utanmıştım, ekibin önünde bu şekilde konuşurken son derece gülünç olduğumuzun farkındaydım.

Tyler bir sandalye kapıp Jubal'ın yanına oturdu ve o da Tyler'ı cesaretlendirmek için sırtını birkaç defa sıvazladı. "Sonunda bize katılmaya karar vermene sevindim Maddox."

Watts ukala ukala sırıttı. "Veda gecemize gelmen için yeterli olmadığımızı, araya Ellie'nin de girmesi gerektiğini öğrendiğime üzüldüm," dedi.

Cat, "Kapa çeneni Watts," diye homurdandı.

Tyler şişesinden bir yudum alıp arkasına yaslandı ve Liam kolunu kaldırıp sandalyemin arkasına koyana dek etkilenmemiş göründü. Tyler'ın gözleri önce Liam'ın uzattığı koluna, sonra cinai bir parıltıyla Liam'a yöneldi.

Liam, "Sadece senden konuşuyorduk Maddox," dedi.

İstemeden tuhaf kaçan bir kakhahayla güldüm. "Hayır, biz... biz senden konuşmuyorduk."

Tyler gardını düşürmeden durdu, Liam'ın niyetinden emin değildi ama hiç korkmadığı çok belliydi. Birasından bir yudum daha aldı, öne eğilip dirseklerini masaya koydu. "Öyle mi?"

"Hayır, öyle değil," diye ısrar edip aşağılanmamı engellemek için Hurricane'in neden olduğu kafa karışıklığı içinden kendime bir yol bulmaya çalıştım.

Tyler bana gülümseyince eriyip gittim. "Konuşmanız bir sorun değil. Ben de tam seni düşünüyordum."

Liam, "İşte böyle," dedi. "Sana söylemiştim tatlım."

Tyler'ın bakışları benden ayrılp Liam'ı hedef alırken kaşla-

rının arasında bir çizgi belirdi. "Ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum Liam ama buradan iki kolun yerinde ayrılmak istiyor-san dur."

Liam güldü, gerçekten de eğlenmişti.

"Liam," diye uyardım.

"Sadece seninle dalga geçiyorum kanka. İşi fazla kolaylaştırıyorsun."

Öne eğilirken Jack'in sandalyesi inledi. "Liam. Yeter."

Liam kollarını kaldırdı. "Özür dilerim. Sadece benimle bir geziye çıkmaya ikna etmeye çalışıyordum. Özleyeceğinin Colorado olacağını sanmıyorum."

Kaşlarını yukarıya iterken Tyler'ın alnındaki üç çizgi derinleşti. Ekiptekiler tanık oldukları karşılaşmadan rahatsız olup oturdukları yerde kıpırdandılar.

Jubal yarı yarıya boşalmış bardağını kaldırarak, "Birer içki daha!" dedi. Ekibin kalanı da bardaklarını kaldırıp hep beraber böğürdü.

Tyler öne eğilip Liam'a bakarken çenesini alçalttı. "Ne yapıyorsun dostum?" Davranışından hayal kırıklığına uğradığı zamanlarda Taylor'da kullandığı sesi kullanıyordu.

Liam en cazibeli gülümsemesini takındı. "Denedim kanka. Beri istemiyor. Harika bir eküriyim. Jack'e sor istersen."

Gülümserken Jack'in dişlerinin tamamı parladı. "Doğru."

Tyler'ın ağzının bir kenarı yukarıya kıvrıldı ve ardından bana baktı. Tam konuşmak için ağzını açtığında belli belirsiz hatırladığım bir adam sendeleyerek masaya çarptı.

Dili dolanarak, "Maddox!" deyip Tyler'ın omzuna bir şaplak attı. Parmaklarıyla Tyler'ın pazen gömleğini kavradı.

Ağzından tükürük saçarak, "Bak!" dedi. "Bu taşaklarıma tekme atan kız."

Verdiği ipucu hatırlamama yardımcı oldu ve "Todd Mercer," dedim. "İstersen hatırın için aynen tekrarlayabilirim."

Yüzü ekşidi. "Ellie, değil mi?"

Tyler silkinip Todd'un elinden kurtuldu ve iç çekti. "Meşgulüm Mercer. Seni daha sonra pataklayacağım."

Sugar bıkkınlıkla, "Neden?" diye sordu. "Her seferinde dayak yiyorsun Mercer. Her seferinde."

Liam'ın gözleri parladı, eğlenmişti. "Onun taşaklarını mı tekmeledin Ellie?"

"Tyler'ın elinde can vermesini engellemeye çalışıyordum."

"Can vermek." Todd küçümsemeyle burnundan soludu.

Liam etkilenmemişti. "Bu sallamayı kim çağırdı?"

Todd'un burnu kıışı. "Bu ne anlama geliyor? Tane tane konuş!"

Liam gülümsemeyi kesip Jack'le bakiştı.

"Yürü bakalım Mercer. Taşakların bana teşekkür edecek," dedim.

Ekiptekiler güldüler ve Todd doğrulup göğsünü şişirdi, bir anda kendine gelmişti. "Yerlilerden içki dilenecek kadar düşmüş, mevsimlik bir sürtüğ için ağzını fazla açıyorsun."

Herkesin şoke olduğu kısa bir sessizlikten sonra hotshotlar aynı anda ayağa kalkarlarken sandalyeler yere sürünüp ciyakladı. Todd ekibe bakıp bir adım geriledi.

Ekiptekilerin yüzleri sertti ama en tehdit edici duranları Tyler'dı.

Annie müziğin üstünden, "Maddox!" diye bağırdı.

"Sorun değil," deyip masanın diğer tarafına uzandım ve Tyler'ın gömleğini çektim.

"Sen nasıl konuşuyorsun lan?" diyerek Todd'a öfkeyle baktı.

Liam, "Kaba olmanın âlemi yok kanka," dedi.

Jubal, "Maddox," dedi ve başını iki yana salladı. "İyi zaman geçiriyoruz ve bu sarhoş mankafanın bunu mahvetmesine izin vermeyeceğiz." Todd'u işaret etti. "Buradan defol git. Bu son uyarım."

Tyler, Liam'a bir bakış attı. "Kızları orada tut."

Liam bir defa başıyla onayladı.

Todd konuşma için ağzını açtı ama tek kelime edemeden Tyler üstüne atladı. Aniden bütün barda şiddetli bir kavga başladı, yumruklar atılıyor ve birbirini iten erkekler bir o yana bir bu yana savrulurken avazları çıktığı kadar bağıyorlardı.

Liam, Jojo'yu yakınına çekip kolunu göğsümün önüne uzattı ve bedenini bizi korumak için öne doğru eğdi, eğlendiği her halinden belliydi.

Jojo bir masa yere devrilirken, "Hayır!" diye bağırdı. "Of babam o kadar kızacak ki."

Jack bir sandalyenin üstüne çıkmış yığının altındaki her kimse ona direktif veriyordu. Cat, Sugar ve Puddin' sanki hevesle oyuncak kutularının içinde bir şey arayan çocuklarmış gibi hotshot olmayan herkesi kavga eden bedenlerin oluşturduğu yığından çekip atıyorlardı.

"Durun. Durun!" diye bağırıp Liam'ın kolunu ittim.

Tyler'ın kafası kısa bir an için kargaşa denizinden çıktı. Duvarın güvenliğinden tam zamanında kaçıp iki elimle de gömleğini avuçladım. Tyler tam Todd'un çenesine yıkıcı bir yumruk indiriyorken onu tuttuğumu fark edip kolunu omuzlarıma attı ve kavga eden çeşitli grupların arasından bir yol bulup ikimizi de ara sokağın güvenliğine çıkardı.

Başımı iki yana salladım. "Bu... gerekli değildi."

"Titriyorsun," deyip bana uzandı.

Onu ittim. "Mercer güçbela ayakta durabiliyordu ve sen ona saldırdın."

"Ellie... kimse öyle konuştuktan sonra hiçbir şey olmamış gibi oradan çıkmasına izin vermezdi. Başka birilerinin eline geçmeden onu bayıltmaya çalışıyordum."

"Ha, yani ona iyilik ediyordun, öyle mi?" dedim ifadesiz bir sesle.

Omuz silkti. "En azından taşaklarına tekme yemedi."

Duraksayıp aşağıya baktım, gülümsememe engel olamıyordum. Ekibin kalanı kapıdan dışarı fırlarken yarı gülüyor,

diğerleri de hâlâ yumruk sallayan kardeşlerini dışarı çekiyorlardı.

Liam'la Jojo kavganın verdiği fırsatla sınırları yıkıp el ele tutuşmuşlardı. Birkaç içkiden sonra çoğu kişi için tek bir dokuşu yeterli olurdu ve Jojo da sanki daha mutlu olamazmış gibi duruyordu.

Jubal nefes verdi. "Böyle stres atmaya çok ihtiyacımız vardı herhalde."

Fish surat astı. "Wick gelecek sezona kadar bizi içeri almayacak. Bir kısmımız burada oturuyor."

"Onunla konuşurum," dedim. "Jojo da konuşur."

Hepsi de yanımdan geçerken sırtımı sıvazlayıp sırtarak bana sarıldı. Her biri, "Teşekkürler Ellie," dedi. "Gelecek sezon görüşürüz."

Liam yanağını öperken Tyler'a göz kırptı. "Kendinize dikkat edin. Artık ortalarda dolanıp birbirinizi oyalamayı bırakın, tamam mı?"

Jojo anahtarlarını şakırdattı. "Seni bırakmamı ister misin?"

Tyler, "Ben onu götürüyorum," dedi.

Ona minnetle baktım. Benden umudu kesmemişti. Ne söylersem söyleyeyim, ne yaparsam yapayım, hep orada, benimle ilgilenmeye hazırdı.

Jack, Tyler'ın omuzunu sıvazladı ve ekip heyecanla kavga hakkında sohbet ederek sokağa park ettikleri arabalarına yürüdü.

Tyler onlara el sallayıp bana dönünce Türk's'ün önündeki ara sokakta tam bir dakika süren iki kişilik bir sessizlik başladı. Kollarımı önümde kavuşturup tenimdeki terin sonbahar havasında soğumasını hissettim.

Tyler, "Üşüdün mü?" diye sordu. "Ceketim kamyonette."

"Ben iyiyim."

"Peki... kafam karıştı," diye başladı. "Liam ile Jojo ha?"

Yüksek sesle kakhaha atıp ellerimin iki yanına düşmesine izin verdim. "Galiba öyle. Ben de senin kadar şaşırdım."

"Watts senden kendisiyle bir Amerika turuna çıkmanı istediğini söyledi."

Başımla onayladım.

"Sen ne dedin?"

"Öyle bir yolculuk karşılayamayacağım kadar çok paraya mal olur."

"Tek neden bu muydu?"

"Tyler..."

Omuzları düştü. "Ne yaptığının bir önemi yok, değil mi? Ben, yapamıyorum, sadece..." Aramızdaki mesafeyi işaret etti. "Yolu kapayan ne varsa onu aşamıyorum."

Dudaklarımı birbirlerine bastırıp dişlerimi sıktım. Ondan uzak kaldığım sürece hayatım o kadar iyi gidiyordu ki gerçeği itiraf etmek zalimce olacaktı.

"Ne?" dedi bir yarım gülümsemeyle. "Söyle hadi."

Başımı iki yana salladım.

"Korkak tavuk olma, Ellison. Söyle hadi," diye tekrarladı.

"Söylememem lazım."

"Seni özledim," deyiverdim bir anda.

Yüzümü süzerken gözlerinde yeni bir ışıık vardı.

Gözlerimi kapadım. "Durmadan seni düşünüyorum... çoğunlukla neden bütün bu saçmalıklarına tahammül ettiğini merak ediyorum."

"İkimiz için de geçerli."

Bakışlarımı başka yöne çevirip Tyler gözlerimdeki acıyı görmesin diye dikkatimi verebileceğim başka bir şey var mı diye bakındım.

"Ama senin yanındayken Ellie... neden olduğu hiç fark etmiyor. Beni kızdırmak için ya da uzaklaştırmak için ne yaptığının hiçbir önemi olmuyor. Açıklayamıyorum. Üstümden atamıyorum. Bazı günler yapabilmeyi umuyorum. Gururlu

erkekleri olan bir aileden geliyorum ama bırakıp gidemeyeceği kadınla karşılaşınca sendeleyen de ilk ben değilim.”

“Öyle yapman lazım... beni bırakıp gitmelisin.”

Güldü. “Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Sen benim kadın versiyonumsun.”

Başımı kaldırıp ona baktım, itirafı hoşuma gitmişti. “Bu gece çıkıp geldiğinde uzun zamandır olmadığım kadar mutlu oldum.”

Tereddüt etmeden yanaklarımı ellerinin arasında aldı. Öne doğru eğildi ama ben geri çekildim.

Kaşlarını çattı. “Ne o zaman? Ne yapmam gerekiyor?”

Gömleğinin orta kısmını iki elimle de kavrarken gözlerim yanıyordu. “Sana söyledim zaten. Sana yüz defa söyledim. Piliğin tekiyim ben. Yine içiyorum. İşe giderken yanımda alkollü kahve götürüyorum.”

Omuz silkti. “O halde yeniden başlarız.”

İşte yine aynı şekilde konuşmaya başlamıştı. *Biz*. Artık kulağa o kadar yabancı gelmiyordu ve bu da beni ölesiye korkutuyordu. “O kadar basit değil. Bir ilişkiyi yürütmeyi deneyebilecek durumda değilim.”

Tyler gözlerimin içine baktı ve sonra da gömleğini elimden çekip aldı ve ellerini başına koyup derin derin nefes alarak yürüdü.

“Hıyarlık ettiğimi biliyorum,” dedim. “Bunu hak etmiyorsun ama seni uyarmayı denedim.”

“Beni ne hakkında uyarmayı denedin?” diye bağırıp ellerini önüne kaldırdı. “Seninle olmanın inanılmaz bir duygu olduğu hakkında mı? Senin her şeyi bırakıp, sırf dünyanın öbür ucundaki ablan farkına varsın diye kıcın çatlayana kadar mücadele etmeni izlemenin inanılmaz olacağı hakkında mı? Ya da belki de beni salağın teki gibi gülümseteceğin hakkında uyarmalıydın.”

Yenimi kullanıp kaçan gözyaşlarımdan birini sildim. “Bunları iyi, normal bir kızda da bulabilirdin.”

"Ben normal bir kız istemiyorum Ellie. Ben seni istiyorum," diye kestirip attı.

Dudaklarımdan aşağı bir kakhaha döküldü ama gülümsemem çabucak soldu. "Seni kendini bok gibi hissedeceğin konusunda uyarmıştım. Seni benim gibi birine bulaşamayacak kadar iyi olduğun konusunda uyarmıştım."

"Senin gibi biri mi?" dedi hem terk edilmişlik hem de çaresizlikle. "Seni düşündüğümde gülümseyeceğimi söyleyerek uyarmalıydın ve hep düşünüyorum! Beni sabahları güzel olduğun konusunda uyarmalıydın, ay ışığında, duştan yeni çıkmışken ya da yüzünde on gündür biriken toz toprakla bile."

"Bu komik değil."

"Hayır! Değil! Lanet olsun Ellie, burada durmuş seninle birlikte olmak istediğimi ve senin de bunu istediğini söylüyorum. İsteddiğini biliyorum. Nedenlerinin bir anlamı yok."

"Senin için bir anlam ifade etmeleri gerekmiyor."

Soluk vererek güldü. "Bütün bu zaman boyunca mazoşist olduğunu düşünmüştüm. Sen siktiğimin sadistiymişsin."

"Seni uyardım!" diye bağırdım.

"Beni sana âşık olacağıma dair uyarmadın!" Tyler'ın boyundaki damarları şişti ve ellerini beline dayayıp soluklandı.

"Ne?" dedim soluğum tıkanarak.

"Beni duydun," diye homurdandı. Anında gözlerimdeki öfke sönüp gitti ve yerine pişmanlık geldi.

"Senden uzak durmaya çalışıyordum Tyler. Gerçekten de. Seni de kendimle beraber aşağıya çekmek istemiyorum."

"Çok geç!" diye haykırdı. Alnını sıvazladı. "Buraya kavga etmeye gelmedim," dedi bezginlikle. "Senden nefret etmeye çalışmaktan o kadar yoruldum ki."

Sözleri o kadar derinden kestiler ki acısı kemiklerime oturdu. Güçbela konuşabildim. "O halde neden geldin?"

"Seni görmek için," dedi ensesini sıvazlayarak. "Seni görmeye mecburdum."

Ona bir kez daha uzandım, bu defa daha yavaş, nasıl tepki vereceğine bakarak. Tyler ellerini belinden ayırmadı, bakışları ben hariç her yerde geziniyordu. Onu kendime doğru çektim ve ellerimi kollarının altından kaydırıp beline sarıldım ve yanağımı göğsüne bastırdım. Vücudundan sanki ateşliymiş gibi sıcaklık yayılıyordu ve teni ince bir ter tabakasıyla nemlenmişti. Onu soluğumla içime çekerken pes edersem biraz daha az yaralanacağımızı, biraz daha az kınılacağımızı biliyordum. Ancak gitmesine izin veremeyecek kadar bencil hissediyor, ilişkimizin ilerlemesine izin veremeyecek kadar suçluluk duyuyordum.

Türk's'ün kapısı sabit bir ritimle açılıp kapanıyor, meraklı insanlar sessizlik içinde yanımızdan geçip gidiyorlardı. O âna dek küçük bir izleyici kitlesi edindiğimizi fark etmemiştim. Tyler sanki o ara sokakta sadece ikimiz varmışız gibi davranıyordu.

"Geldiğine sevindim," diye fısıldadım.

Onu ilk tuttuğumdan beri donmuş gibi duruyor, kolları iki yanından sarkıyordu. Birkaç saniye sonra bana sarılarak karşılık verdi. "Bundan emin misin?"

"Ben arkadaşımı özlüyorum."

Derin bir nefes alıp sanki o âna dek tutunduğu şeyi bırakıyormuş gibi nefes verirken göğsü kalkıp indi. "Arkadaşını."

"Biliyorum. Bunun acayip bencilce bir şey olduğunun farkındayım," deyip gözlerim kapattım.

"Galiba bulduğumla yetineceğim." Yüzünü göremiyordum ama sesi kulağa yıkılmış gibi geliyordu.

"Söz veriyor musun?"

Saçlarımın arkasına dokunup başımı öptü. "Hayır. Hayır, söz vermiyorum. Ben seninle sadece arkadaş olmak istemiyorum Ellie."

Kıpırdanarak bir adım geriledim. "Evet. Anlıyorum. Yani... tabii. Zaten bundan sonra kim... Söylediğim aptalca bir şeydi."

"Kendime zorlamayacağımı söyledim ve sonra da zorladım. Darmadağınık olduğunu biliyorum, ben de o haldeyim. Bu işin

içinde nasıl yolumu bulacağımı bilmiyorum ve sen... lanet olsun, bunu olması gerektiğinden bin kat zorlaştırıyorsun. Ama bir yere gittiğim yok. Gidemem. Başka kimseyi istemiyorum."

"Öyle söyleme."

"Çok kötü. Hazır olduğun zaman çözebiliriz. Geri adım atacağım ama sadece arkadaş değiliz Ellie. Hiçbir zaman öyle olmadık."

"Peki ya hiç hazır olmazsam?"

Ellerini kotunun ceplerine sokarken gözleri umutla parlıyordu. "İstedğin zaman neler yapabildiğini gördüm. Hazır olacağını düşünüyorum."

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordum inanamayarak. "Ben kayıp vakayım!"

"O zaman ben de öyleyim."

Gözlerimi kapatıp ağlamamaya çalıştım. "Duvarla konuşmaya çalışıyorum sanki! Beni duymuyorsun ve ben de seni hayatımda istemiyormuş numarası yapacak kadar iyi bir insan değilim. Sana iyilik etmeye çalışıyorum Tyler. Gitmen lazım. Bunu yapan sen olmalısın. Ben denedim. Yapamıyorum."

"Sana şimdiden söyledim," dedi. "Sana âşığım. Bu hiç değişmeyecek." Boğazını temizledi. "Şükran Günü'nde Wick'e mi gidiyorsun?"

Gözlerimi kırptırdım, konunun aniden değişmesi beni sarsmıştı. "Ne? Hayır."

"Eve gitmiyor musun? Ailenin olduğu bir yere?"

"Finley sordu. Ben sadece... hazır değilim."

"Neden benimle beraber eve, Eakins'e gelmiyorsun?"

"Seninle beraber eve?"

Soluk vererek kahkaha attı. "Zor olacak. Büyük ihtimalle arada bir tuhaflık olacak. Ama ne kadar zor olursa olsun yalnız kalmaktan daha kolay ve Şükran Günü'nde tek başına ne yaptın diye endişelenmeyeceğim için benim için de daha kolay olacak."

Teklifini düşündüm. "Yol burada ikiye ayrılıyor bence."
Sırıtır elini uzattı. "O zaman gel beraber aynı yoldan devam edelim."

Bölüm Yirmi Bir

Tyler diziyle dizimi dürterek, "Sorun nedir?" diye sordu.

Başımı iki yana sallayıp şoförün başının arkasına baktım. Travis camını aralamış, sigara içip karısıyla çene çalıyordu ve buz gibi hava arabaya dolarken sıcaklığı yükseltmek ikisinin de aklına gelmemişti.

Travis kullandığı minicik Toyota Camry için fazlasıyla iri bir adamdı ve karısına gereğinden sık gülümsüyordu. El ele tutuşmuşlar, üniversitedeki son senelerine verdikleri aradan ve bu Şükran Gün'ünün geçen seneye göre nasıl da daha iyi geçeceğinden bahsediyorlardı.

Karısı ellerini kaldırıp konsolun üstüne vurarak hakarete uğramış numarası yaptı. "Hakikaten mi? O konuyu mu açıyor-sun şimdi?"

Travis ukala ukala sırıttı. "Eğer bana acımanı sağlayıp puan kazandıracaksa evet, aynen öyle bebeğim. O konuyu açıyorum."

Karısı yavaşça arkaya yaslanıp kızmış gibi görünmeye çalıştı ama acınacak derecede başarısız oldu. "Sana puan falan yok. Uslu olmazsan seninle bir daha evlenmem."

Elini kaldırıp parmaklarını öptü ve ona evrendeki en güzel yıldızmış gibi baktı. "Evet, evleneceksin."

İkisi kendi dünyalarında kaybolmuştu, Travis havaalanında sarıldığında Tyler ile beni neredeyse düşürmüş olmasına rağmen şu anda neredeyse varlığımızı unutmuş gibiydi. O ve karısı Abby bizi Chicago'daki havaalanından almışlardı. Şimdiyse

arka koltukta donuyor, arada bir silkilen küllerden kaçınmak için eğiliyordum. Durmadan el ele tutuşmaları ve mutluluklarına bir an bile gölge düşmemesi hafiften midemi bulandırıyor-
du ve gelmeyi kabul ettiğime pişman olmaya başlamıştım.

Tyler, "Hey," deyip nazikçe dizimi sıvazladı. "Harika olacak."

Travis penceresini kapattıktan sonra sıcaklığı yükseltti.

Kulağına fiske vurup suçu Tyler'a atma hayali kurdum.

Abby bana bakmak için dönüp, "Gergin misin?" diye sordu. Doğruca gözlerimin içine baktı, güzel ve kendinden emindi. Karamel rengi saçları uzundu ve hiç uğraşmamasına rağmen güzeldi, gri gözleri o kadar yoğun bakıyordu ki başka biri olsa onların karşısında kıvranırdı. Bu, kocasının o güne kadar gördüğüm en tehditkâr insan olması yüzünden miydi yoksa kendisinin de ayrı bir bela olması yüzünden miydi ayırt edemiyordum.

"Hayır. Olmalı mıyım?" diye sordum.

"Maddoxlarda geçirdiğim ilk Şükran Günü'nde biraz gergindim."

Tyler koltuğunun arkasını yumrukladı. "Bunun nedeni hâlâ Travis'le çıkıyor numarası yapmandı."

Travis, "Hey!" deyip kardeşine hafifçe vurmak için arkaya uzandı.

Abby, "Kesin! Durun! Hemen şu anda!" diye emretti. Bana yirmi yaramaz oğlanla koğuştaki geçirdiğim günleri hatırlattı.

"Ha, geçen sene beraber değil miydiniz?" diye sordum. "Bu martta evlendiniz sanıyordum."

Travis yüzünde gülünç bir sırıtişla, "Beraberdik," dedi.

Abby de aşağılayıcı bir gülümsemeyle bakarak beni onlara yargılamaya davet etti. "Feci bir kavga etik, aslında bir sürü feci kavga ettik ve ayrıldık, sonra da Vegas'a kaçıp evlendik. Yıl dönümümüzde, martta St. Thomas'ta yeminlerimizi tazeleyeceğiz."

Tyler, "Ellie ona da geliyor," dedi. "Kendisi benim artı bîrim."

Çabucak, "Üstüne konuştuk," dedim. "Henüz yanıtımı yolladığımı sanmıyorum."

Abby kucağımdaki çantaya bakıp, "Bu bir fotoğraf makinesi mi?" diye sordu.

"Öyle."

"Peki sen profesyonel bir fotoğrafçı mısın yoksa bunun tek amacı Maddox ailesinin Şükran Günü'ndeki antikalıklarını kaydetmek mi?"

"Estes Park'taki bir derginin fotoğrafçısı. Yerel hotshotları izliyor, bir haber dizisi yazdı."

Abby, "Çalışmalarını görmek isterim," dedi. "Düğün için bir fotoğrafçıya ihtiyacımız olacak. Saatlik ne kadar ücret alıyorsun?"

"Almıyorum," dedim."

"Ücret almıyor musun?" diye sordu Travis. "İş senindir!"

Tyler, "Hakikaten de iyi," dedi.

Abby, "Artık gelmek zorundasın," dedi.

Tyler tatmin olmuş bir şekilde beni dirseğiyle dürttü.

Abby gözlerini kısıp kayınbiraderine baktı. "Siz ikiniz nasıl tanıştınız?"

Tyler boğazını temizleyip, "Bir partide," dedi.

"Nasıl bir parti?"

"Benim partim."

"Öyleyse Estes Park'ta mı yaşıyorsun?" diye sordu.

"Evet."

"Orada mı okula gittin?"

"Abby, Tanrı aşkına. Neden sorgulaya başladın durup dururken?" diye sordu.

Abby rahat bir gülümsemeyle, "Sadece muhabbet ediyordum," dedi. Bir konuda iyiydi. Ama hangi konuda olduğundan emin değildim.

Çenemi kaldırdım. "Annemle babamın orada bir evi var. Ya-
kın zamana kadar orada oturuyordum. Şimdiyse dergide çalış-
ıyorum ve Estes Park'ta bir dairem var."

Abby, "Tyler, nasıl oldu da kendini onun ebeveynlerinin
evinde bir partide buldun? Onlar senin müşterin mi?" diye
sordu.

Tyler pencereden dışarı bakarak, "Hayır," dedi.

Abby, Travis'e bir bakış attı. "Yalan söylüyor."

Tyler ona bir bakış attı.

Travis eğlenerek, "Tamamdır Güvercin," dedi. "Bugünlük
bu kadar dedektiflik yeter."

"İşin bu mu?" diye sordum. "Polis misin?"

Ben hariç herkes güldü.

Abby, "Hayır," dedi. "Ben bir üniversite öğrencisiyim. Haf-
tada birkaç gün matematik dersi veriyorum."

Bir kaşımı kaldırdım. "Belki de bunu araştırmalısın."

Abby söylediğimden hoşlanmış gibi göründü. "Duydun mu
Tav? Polis olmalıymışım."

Elini bir kez daha öptü. "Bununla başa çıkabileceğimi san-
mıyorum."

Tyler, "Ben de," dedi. Eğilip kulağıma fısıldadı. "O söz ko-
nusu olduğunda biraz deliye dönüyor."

"Öyle birini tanıyorum," dedim.

Tyler sözlerimin üstüne düşündü ve sonra da gülümsedi,
belli ki onları iltifat olarak almıştı.

Araba yolunda iğrenç bir kırmızı Dodge Intrepid duran ve
ayrı bir garajı olan küçük bir evin önünde durduk. Kilolu, yaş-
lıca bir beyefendi yanında başka bir kaslı Maddox kardeşiyle
dışarı çıktı, Travis ve ikizler gibi saçını kısacık kestirmişti ve
kolları dövmelele kaplıydı.

"Trent mi?" diye sordum.

Tyler başıyla onayladı.

Travis arabasını park edince Tyler dışarıya atlayıp Travis

açana kadar bagaj kapağına vurdu. Sırt çantalarımızı çıkarıp omzuna attı.

Abby, "Benden daha az eşyayla yola çıkıyorsun," dedi. "Et-kilendim."

Gülümsedim hâlâ arkadaş mı yoksa düşman mı olmayı planlıyor emin değildim.

Bay Maddox, "Gelin, gelin," diye seslendi.

Tyler babasına tüm kuvvetiyle sarıldı, sonra da Trent'in koluna yumruk atıp ona da aynı şekilde sarıldı.

"Ben Trent," deyip elimi sıktı.

"Ellie," diye karşılık verdim. "Tanıştığımıza sevindim."

Bay Maddox, "Gelmeye karar verdiğinizde çok sevindik," dedi.

"Beni ağırladığınız için ben teşekkür ederim Bay Maddox."

Güldü ve avucunu hamile bir kadın gibi titreyen göbeğinin üstüne koydu. "Jim demen yeterli ufaklık. Hadi içeriye gelin, soğukta kalmayın! Bu hafta çok beter bir soğuk hava dalgası geldi."

Trent içeri geçerken gıcırtilı tel kapıyı açık tuttu. Minicik evlerinin içine adım atar atmaz yıpranmış halı ve mobilyalar sayesinde kendimi *Bir Yılbaşı Hikâyesi*'nde buldum. Yarı yarıya Ralphie'yi merdivenin başında, pembe tavşan kostümünün içinde dikilir halde bulmayı bekliyordum. Ardından o filmi babamın kucağında bir sürü Şükran Günü akşamında izlediğimi, kahkaha attığına nasıl sallandığımı hatırladım.

Bayat sigara dumanı ve eski halı kokusunu içime çekerken kendimi tuhaf bir şekilde rahat hissediyordum. Mutfakta durakladık ve lavaboda bulaşıkları yıkayan bir kızın ellerini kurulamasını ve dövmelemlerle kaplı kollarını Tyler'a uzatmasını izledik. Tyler ona sarıldı ve ardından kız elimi sıktı. Parmakları köpüklü suda kalmaktan pütür pütür olmuştu ama hâlâ parmaklarına dövmelemlenmiş *pilli bebek* yazısını çıkarabiliyordum. Burnunda elmaştan bir hızma parılıyordu ve kalın rimelinin

altında inanılmaz güzeldi. Usturayla tıraşlanmış küt saçlarından utangaç gülümsemesine kadar her yanıyla bana Paige'i hatırlatıyordu.

Trent, "Bu Cami," dedi.

"Ya da Camille," diye ekledi kendisi. "Hangisini tercih edersen. Seninle tanıştığıma sevindim."

Abby, doğru kardeşi işaret edip, "Cami, Trent'e ait," dedi.

Trent, "Aslında... ben ona aitim," dedi.

Camille omzunu kaldırıp ayağının yan tarafının üstünde durdu. "Galiba kendisini geri vermeyeceğim."

Trent ona göz kırpıp, "Vermezsen iyi edersin," dedi.

Tyler boğazını temizledi. "Nerede uyuyoruz?"

Abby, "Gel, gidelim," dedi.

Kocasını yanağından öptükten sonra bizi üst katta bir ranza ve dolabın olduğu bir yatak odasına götürdü. İçlerinde kardeşlerin kir pas içindeyken çekilmiş pozlarının ve Taylor ile Tyler'ın dişlerinin yüzlerine büyük geldiği ve saçlarının gözlerine kadar indiği dönemlerde çekilmiş okul fotoğraflarının olduğu tozlu çerçeveler panelli duvarlara asılıydılar. Bir kitaplık rafı beyzbol ve Amerikan futbolu ödülleriyle doluydu.

Abby, "İşte burası," deyip saçlarını kulaklarının arkasına topladı. Ellerini kalçalarına koyup yerleşmeden önce bize uygun olup olmadığını kontrol etmek için odayı son bir defa gözden geçirdi. "Yataklarda temiz çarşaf serili. Tuvalet koridorunun sonunda Ellie."

"Teşekkür ederim."

Abby, "Alt katta görüşürüz," dedi. "Aşağıya gelmek istersen Cami'yle yemek hazırlamaya başlıyoruz. Daha sonra da poker oynayacağız."

Tyler, Abby'yi işaret edip, "Onunla oynama," dedi.

"Ne? Hile mi yapıyor?" diye sordum.

"Hayır, bildiğin çakal. Bütün parayı alır."

Abby ona öfkeyle bakıp, "Hepsini değil," dedi. "Bir kısmını geri veriyorum."

Tyler ağzının içinden bir şeyler homurdanınca Abby bizi yalnız bırakarak kapıyı arkasından kapattı. Oda aniden küçük olmuştu ve paltomu çıkardım.

"Ellie."

"Efendim?"

"Feci gerilmiş görünüyorsun."

"Bir bira ve sigaraya ihtiyacım var."

Yumuşak paketini ve çakmağını uzatıp pencereyi aralamak için birkaç adım yürüdü. Çakmağı çakıp derin bir nefes çektim ve pencerenin yanında diz çöküp nefes verene kadar dumanı ciğerlerimde tuttum.

Tyler da kendi sigarasını yakıp dolabın arkasına uzandı ve çeperinde kesikler olan küçük kırmızı bir çanak çıkardı.

"Gizli kül tablası mı?" diye sordum.

"Aynen. Babam hiç keşfetmedi. Bundan epey gurur duyuyorduk."

"Ne kadar isyankârmışsınız."

Tyler bir nefes alıp pencereden dışarı üflerken eski mahallesine baktı. "Şu köşede Paul Fitzgerald'ı eşek sudan gelene kadar dövmüştüm. Ve Levi... hay aksi... adını hatırlayamıyorum. Tuhaf. O çocukları sonsuza dek hatırlarım sanıyordum. Çocukluk arkadaşlarının hepsini hatırlıyor musun?"

"Çoğu hâlâ etrafta. Bir kısmı aşırı dozdan gitti. Bazıları intihar etti. Kalanı hâlâ etrafta. Onları arada bir hayır için verilen galalarda görüyorum. Yani... eskiden görürdüm... hayır için verilen galalara gittiğim dönemlerde."

Tyler, "Hayır için verilen gala tam olarak nedir?" diye sordu.

İkimiz de güldük ve başımı iki yana sallayıp son bir soluk aldıktan sonra sigaramı Tyler'ın gizli kül tablasında söndürdüm. "Bir hıyar mıknaıtsı."

"Yani, iyi bir amaç için yapılıyor, değil mi?"

Burnumdan soluyup ayağa kalktıktan sonra çantamı ranzanın alt katına koydum ve fermuarını açtım. "Benim," deyip eşyalarımı yatağın üstüne koydum. Tyler karşılık vermeyince dönüp baktım ve beni izlediğini gördüm. "Ne var?"

Omuz silktilti. "Sadece... burada olman süper."

"Beni davet ettiğin için teşekkürler. Huysuzluk ettiğim için özür dilerim." Yutkununca boğazım kupkuru ve kasılmış gibi geldi. Jim bira seven bir adam gibi görünüyordu ve alt kattaki buzdolabında bir iki altılı paket olduğunu umuyordum. Aşağı koşup buzdolabının kapısını tüm gücümle çekip kendi gözlemlerimle kontrol etmemek için tek yapabildiğim buydu.

Parmaklarımı ödüllerin yanında duran az sayıda kitabın sırtlarında gezdirdim.

"Dev Şeftali mi?" diye sordum.

"Hey. O çok iyi bir kitap tamam mı?"

"Artık sana *tatlı*ş demenin bambaşka bir cazibesi var."

Tyler, "Kapa çeneni," deyip kül tablasını pencereden dışarı uzatıp içindekileri boşaltmak için ters çevirdi. Pencereyi aşağı indirip sürgüledi.

"Peki... polis Abby'nin olayı nedir?"

Yatağa oturdum ve Tyler da yanıma yerleşti, elimi tutup parmaklarını parmaklarımin arasına geçirdi. "Eve kimseyi getirmiyoruz dolayısıyla bu konuda aşırı hassas. O bizim kız kardeşimiz... aşırı koruyucu."

"Sorun değil. Ondan hoşlandım."

Haliya bakıp soluk vererek güldü. "Ben de. Bu aileyi gerçekten de kurtardı... Travis'i kurtardı... hem de birçok farklı açıdan."

"Birbirlerini gerçekten de seviyorlar. Biraz iğrenç."

Güldü. "Evet. Durmadan kavgaya ederlerdi. Ayrıldıklarında Trav'ın kafayı yiyeceğini sandım. Ama şimdi bir bak, deli gibi mutlular."

"Kolay görünmesini sağlıyorlar, sanki herkes ilişkisini yü-rütebilirmiş gibi."

"Zaten kolay Ellie."

"Ben Abby değilim."

"O da çok şey yaşamış. Hikâyesini duysan, dünyaya bakışın biraz değişebilir."

"Sanmıyorum. Bu konuda konuşmayacaktık hani?"

"Hangi konuda konuşmayacaktık?"

Ona öfkeyle baktım ve o da bana gülümsedi, gamzesi ortaya çıkınca ona öfkeli kalmam imkânsızdı.

"Seninle iğrençleşmek istiyorum," dedi.

"Yani... o şekilde söyleyince..."

Öne eğilip dudaklarını dudaklarıma değdirdi. Bedenim anında tepki verip ondan başka bir şeyi arzulamamaya başladı. Gömleğinin altına uzanıp parmak uçlarımı sırtından yukarıya çıkardım.

"Hayır," diye fısıldadı. "Bunu demek istemiyorum." Geri çekilirken ellerimi tutup gömleğinin içinden çekti. İç geçirdi. "Yarın akşam en küçük kardeşimin hayatımda görmediğim kadar acı çekmesine tanık olmamın üstünden bir yıl geçmiş olacak."

"Ama sonunda her şey yoluna girmiş gibi duruyor."

"Ben de kendime bunu söyleyip duruyorum. Onlara bakıyorum ve bu noktaya gelmeleri için nerelerden geçmeleri gerektiğini, Abby'nin ne kadar kafası karışmış ve inatçı olduğunu ve Trav'ın nasıl da asla vazgeçmediğini hatırlıyorum. "

"Tyler..."

"Bir şey söyleme. Daha önümüzde koca bir hafta sonu var. "

Dudaklarımın köşesini öptü ve sonra kalkarken beni de kendisiyle çekti. El ele tutuşup alt kata indik. Abby, Tyler'ı yan odadaki kardeşlerine katılmak için beni bırakana dek bizi süzdü.

"Hâlâ sadece arkadaş mısınız?" diye sordu Abby.

"Doğrudan sadede geliyorsun, değil mi?"

Omuz silkti. "Lafı dolandırmanın âlemi yok. Bu çocuklar çok şey yaşadılar. Bir nedenden ötürü kendilerine acı çektiirmeye doyamıyorlar."

"Herhalde sen iyi bilirsin," deyip kendimi iterek tezgâha oturdum ve meyve çanağından bir elma aldım. Pantolonuma sildikten sonra bir ısırık aldım. "Travis'i senin için kim sorguya çekti?"

Abby kaşlarını kaldırdı. "*Touché*"

"Sakin olun, kızlar. Hepimiz aynı taraftayız," dedi Camille, ben elmaya yumulurken.

Abby küçümseyen bir ifadeyle gülümsedi. "Öyle miyiz?"

"Tyler sadece arkadaşım," dedim.

Camille ve Abby bilgiç bilgiç bakiştılar ve ardından Abby yanımdaki tezgâhın üzerine eğildi. "Hepimiz böyle diyoruz. Peki... o fotoğraf makinesini düşününe getirecek misin?"

İkisinin bana beklentiyle bakmalarını izledim. Sonunda ağır ağır, vurgulayarak iki kere başımla onayladım. "Onur duyuyorum."

Camille, "America delirecek," diye uyardı.

"America kim?" diye sordum.

Abby eğlenmiş görünüyordu. "En iyi arkadaşım. Her şeyi o planlıyor. Benim karışmamı sevmiyor," dedi.

"Kendi düşününe mi?" diye sordum.

"Travis'le ben kaçıp gizlice evlendik, bu yüzden ona borçlu sayılırım. Her neyse, zaten planlamayla uğraşmak istemiyorum ama şimdi ailemizde bir fotoğrafçı var..."

"Sadece arkadaşlar," diye takıldı Camille.

"Ah evet," dedi Abby göz kırparak. "Unuttum."

Travis, "Bebğim!" diye seslendi.

Abby, özür dileyip bir masanın etrafına oturmuş Maddox erkeklerinin ellerindeki kartlara baktıkları yan odaya geçti. Abby kocasının omzuna eğildi ve elindeki kartları inceleyip kulağına bir şeyler fısıldadı.

"Kahrolası hileci hıyarlar!" diye bağırdı Trent.

"Lanet olsun!" diye patladı Jim. "Ağzından çıkanlara dikkat et!"

"Hile yapıyorlar," dedi Trent, dört parmağıyla birden Travis'le Abby'yi işaret ederek.

"Karınla oynamayı bıraktık Trav," dedi Tyler. "Bunu kesmezsen oynamana izin vermeyiz."

Travis, "Hepiniz defolun. Sadece kıskanıyorsunuz," deyip Abby'nin yanağını öptü.

Tyler, gözlerini yeniden kartlarına çevirmeden önce bana yarım saniyeliğine baktı.

Kendimi düşüyormuş gibi hissettim. Sevgi gösterilerinden tiksindirici derecede mutlu ve utanmaz oldukları anlaşılan Travis ve Abby'nin bu halleri, Tyler'ın ilerlediğimizi düşündüğü hedefti. Bu yüzden bana inanmayı, hatta beni dinlemeyi bile reddediyordu. Travis ile Abby'nin başlarına gelen her şeyin içinden beraberce sağ salim çıktıklarını biliyordu ve bizim de aynısını yapabileceğimizi düşünüyordu.

Tezgâhtan aşağıya atladım ve buzdolabının sapını tutunca kapıdaki rafa dizilmiş Sam Adams şişelerini gördüm. Birini kapıp kapağını açtım ve bir yudum aldım. Vücudum anında rahatladı ve endişelerimle suçluluk duygum kayıp gitti.

Camille, "Noel'de geri dönüyor musun?" diye sordu.

Başımı salladım, şüphelerimi dile getirmeye başlayacağım sırada Tyler araya girdi. "Evet. Gerçi doğum günüm için Colorado'ya geri döneceğiz. Taylor bir parti vermek istediğine karar verdi."

"Davetli miyim?" dedim alaycı bir sesle.

Abby dudaklarını büktü. "Bu kadar uzakta yaşamanızdan nefret ediyorum. Burada da sigorta satabilirsiniz, biliyorsunuz. "

Tyler kıpırdandı ve o anda Abby'nin bir şeyler döndüğünü bildiğini, gözlerinin parıltısından anladım. O ayaklı bir yalan makinesiydi. Dürüst davranmadıklarını biliyordu.

“Evet, ama iyi para kazanıyoruz, Abby. Hem üstelik Colorado’yu seviyoruz. ”

Jim, “Siz ikiniz iyi gidiyorsunuz. Sevdığınız iş, artık her neyse aynen ona devam edin,” dedi. Abby’yle bakıştlar.

Siktir. Jim de biliyordu.

Jim, “Ön tarafta kiralık bir Lexus’un içinde yarım saattir öylece duran Latin beyefendiyi tanıyanınız var mı?” diye sordu.

Abby dışarıya bakmak için pencereye koşturdu ve çocukların yüzlerinde anında tehditkâr bir ifade belirdi. Hepsini birden ayağa fırlayınca sandalyeler yemek odasının soluk, küçük çatlak ve çukurlarla dolu zeminine sürtünüp gıcırdadı. Sonra evin öteki tarafına yürüyerek kanepeyle televizyon arasındaki pencereden dışarı baktılar. Bir an için şoförü kendi aralarında tartıştılar, hiçbiri onu tanıyamadı ancak hepsi evi gözlediği konusunda babalarıyla hemfikir görünüyorlardı.

Gelenin Trex olup olmadığını ve Tyler’ın da onu tanıymış numarası yapıp yapmadığını merak ediyordum ama o kadar da iyi bir yalancı değildi, üstelik Abby de öyle bir şey sezinlemiş gibi durmuyordu.

Tyler’ın arkasına yürüyüp omzunun üzerinden baktım ve anında utançla yüzümü ekşittim. “Kahretsin.”

Tyler bana bakmak için dönerek, “Ne var? Kim olduğunu biliyor musun?” diye sordu.

Maddox ailesi dikkatlerini bana çevirince irkilip utançtan yerin dibine geçtim. “Bu Marco.”

Abby, “Marco da kim?” diye sordu.

Tyler’a kirpiklerimin altından baktım ve kelimeler ağzımdan çıkarken kendimi aşağılanmış hissettim. “Ablamın bakıcısı. Bana göz kulak olması için göndermiş olmalı.”

Tyler pencereyi gösterdi. “Onu daha önce gördüm.”

“Evet, Finley ile beni bir kere bardan aldı.”

“Hayır, onu derginin dışında gördüm... dairemin dışında. O seni uzun zamandır izliyor.”

Yüz ifadem birkaç saniye içinde kafa karışıklığından şüpheye ve oradan da hiddete dönüştü. Tyler'ı itip dışarıya fırladım ve ayaklarımı yere vura vura Lexus'a doğru ilerledim. Yolun karşısına geçip kapısını çekip açarken Marco'nun gözlerindeki paniği görebiliyordum.

"Burada ne yaptığını sanıyorsun?"

Marco elindeki dergiyi bir kenara attı. "Ellie! Bu ne sürpriz!"

Başımı iki yana sallarken, telefonumu kot pantolonumun arka cebinden çektim. Kulağıma götürdüm ve her çaldığında daha da öfkeleniyordum.

"Şükran gününe gelmeyeceğine inanamıyorum," dedi Finley. "Bu aileyle bağlarını kesip attığına inanamıyorum! Onlar sadece sana yardım etmeye çalışıyor!"

"Marco'yu eve yolla. Şimdi, yoksa polisi çağıracağım."

"Neden bahsediyorsun?"

"Ben Eakins, Illinois'deyim ve... onun yanında duruyorum! Senin neyin var?" diye bağırdım.

Hızlı ayak seslerinin yaklaştığını duydum ve döndüğümde Abby'nin yolu koşarak geçtiğini gördüm ve hemen ardından Tyler'ın ceketini omuzlarıma koydu. Marco'ya öfkeyle bakarken kollarını göğsünün altında kavuşturdu. Soluğu saldırmaya hazır bir boğa gibi bembeyaz bir duman halinde verdi.

Dağ kıışlasından ayrıldığımdan bu yana ilk defa kendimi arkamda bir ordu varmış gibi hissettim.

Finley, "Ellison," diye başladı, "bizi hiç aramıyorsun. Durmadan birbirimize senden haber alıp almadığını ya da hâlâ hayatta olup olmadığını soruyoruz. Telefonlarımızı açmazsan beni böyle şeyler yapmaya zorlarsın! Seni sevdiğim için özür dilerim!"

Elimi yanağıma bastırıp iç çektim. "Haklısın. Aramadım ama yine de bakıcını beni takip etmesi için gönderemezsin. Bunun ne kadar aşağılayıcı olduğunu biliyor musun? Tyler'ın tüm ailesi buna tanık oluyor!"

Abby omzuma dokundu. "Gördükleri en kötü şey bu değil. Utanma."

Finley burnunu çekti.

"Kahretsin Fin, ağlama."

"Seni özledim. Sen benim en iyi dostumsun. Artık seni tanı-mıyor gibi hissediyorum," dedi.

Marco gözlerinde korkuyla, "Ağlıyor," dedi.

"Marco'ya eve gelmesini söyle. Haftada en az bir kez ara-yacağım, söz veriyorum. Ben sadece... yüzde yüz değilim. Eski halime dönüyorum."

"Ellie... sana yardımcı olabiliriz. Yardım etmek istiyoruz. Gi-debileceğin muhteşem yerler var. Söylemen yeterli..."

"Bunu tek başıma yapabilirim."

"Belki de yapabilirsin... ama yapman gerekmiyorsa neden uğraşasın?"

Önerisi üzerinde düşündüm, bunu yapmayı kendim için olduğu kadar beni seven insanlar için de istiyordum. Yeniden Maddoxların evine baktım. "Üstüne düşüneceğim."

"Şükran Günü'n kutlu olsun küçük kardeş. Seni özledik. Burada olmanı diliyoruz... hatta annem bile. "

Kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum. "Köleni eve gönder."

Marco ellerini kaldırdı. "Kendisi bana epey iyi bir ücret ödüyor Bayan Edson, hem yaptığım işi çok seviyorum."

Gözlerimi yuvarladım. "Onu eve gönder. Seni özlediğine eminim."

"Tamam," dedi. "Seni seviyorum."

Telefonu kapattım, Marco'nun kapısını da kapatıp telefonu-nun çaldığını gördükten sonra telefonumu arka cebimde sıkış-tırdım. Abby caddeye doğru yürürken koluma girdi.

"Edson, ha? Edson Tech'in Edson'ı mı?"

Öğleden sonra güneşinde gözlerimi kısıtım ve "Evet," dedim içten içe utanarak.

“Yeniden mi içmeye başladın?”

İç çektim. Artık inkâr etmenin bir anlamı yoktu. “Ben ay-
yaşın tekiyim, Abby. Ailemin böyle sert bir müdahalede bu-
lunmasının sebebi bana olan sevgileri, başka çareleri kalmadı
çünkü. Neredeyse tamamen kontrolden çıkmıştım.”

“Annem de alkolikti. Düzelmek için ne kadar çok uğraştığı-
nı hatırlıyorum.”

“Bırakamadı mı?”

“Tek başına yapamadı ve yardım isteyemeyecek kadar gu-
rurluydu.”

Yere bakıp eğimli kaldırıma çizmemin ucuyla vurdum.
“Fin’in yardımını hak etmiyorum. Kimsenin yardımını hak et-
miyorum.”

“Tyler sana Travis’le beni anlattı mı?”

“Çok değil.”

Saçını kulağın arkasına sıkıştırıp eve baktı. “Benim için yan-
lış olduğuna emindim. Ailem kötü bir haldeydi. Babam nere-
deyse öldürülmeme neden oldu. Travis’in bana kötü geleceğini
düşünerek onu kendimden uzaklaştırdım ve sonra da onun için
kötü olduğumu düşünerek onu bir kez daha uzaklaştırdım. So-
nuçta, hayatıma girmesine izin verince, bütün bu saçmalıklar
yok olup gitti ve en iyi yaptığımız şeye, beraber mutlu olmaya
odaklanabildik.”

“Tyler için kötü olacağımı en baştan biliyordum. Beni bir
türlü dinlemiyor.”

Abby dalgın bir şekilde, “Bir Maddox erkeği âşık olursa, bu
sonsuz kadar sürer...” dedi.

“Ne?”

“Sana âşık olduysa ve sadece burada olduğun gerçeğine ba-
karak öyle olduğunu görüyorum, senden vazgeçmeyecek. Onu
önemsediğini görebiliyorum.”

Başımı salladım. “O iyi bir arkadaş.”

Gözlerini kıstı. Radarı bir şey tespit etmişti. “Tabii.”

“Evet, öyle,” deyiverdim bir anda. “Onu önemsiyorum. Hatta... hayatıma girmesine ya da hayatımdan çıkmasına izin veremediğim için suçluluk çekiyorum. Her iki durum da yanlışmış gibi geliyor.”

Abby tereddüt etmeden, “Tam olarak ne hissettiğini biliyorum,” dedi. “Fakat ablan haklı. Şu anda kendini sevmiyorsun. Bu yüzden Tyler’la işleri düzeltemiyorsunuz. Bu yüzden düzeltmeyi istemiyorsun.”

Soluk verirken gergin bir kahkaha attım. “Bir içeceğe ihtiyacım var.”

“Sana bir tane hazırlarım. Ama yerinde olsaydım, ucunda mutluluk varsa bulabildiğim tüm yardımı alırdım. Ve inan bana... bu çocuklar var ya... mutlu olduklarında nasıl oluyor biliyor musun? Peri masalı gibi. Hiçbir şeyi yarım yamalak yapmıyorlar ve buna sevmek de dahil.”

Kardeşler, Marco yola çıkarken Camille’le birlikte verandaya çıktı. Tyler basamaklardan inip avluyu geçti ve kolunu omzuma doladı. “İyi misin?”

Başımınla onayladım.

“Finley?” diye sordu.

“Aramız iyi. Onları hiç aramadım. Benim için endişelenmişler.”

Şakağımı öptü. “Hadi gel. Donmuşsun.”

Tyler beni içeri götürürken Abby arkamızdan geliyordu. Travis onu anında kucaklayıp ellerini kollarının üst kısmında ovuşturdu. Sonra ellerini kavuşturup içlerine soludu. Birbirlerinin gözlerine sanki bir sırrı paylaşıyorlarmış gibi baktılar. Aniden, Tyler’ın bahsettiği tipteki iğrençlik gözüme o kadar kötü görünmedi.

Bölüm Yirmi İki

Tyler ceketimi çıkarmama yardım etti ve Netflix'te belgesel izlemek üzere yerlerimize geçtik. Görünüşe göre bu Jim'in en sevdiği eğlenceydi.

Tyler'la, kanepede oturan Travis'le Abby'nin yanına geçtik. Trent ile Camille yere bir döşek yapıp üstüne oturdular ve Trent, Camille'in avucuna ispirotolu kalemle bir şeyler çizerken fısıldaştılar. Koltuğunda oturan Jim'in gözkapakları her geçen dakika biraz daha aşağıya iniyordu.

Tyler'ın kulağına eğildim. "Taylor nerede?"

"Yolda. Önce bazı şeylerle ilgilenmesi gerekiyordu."

Başımı evet anlamında salladım. "Peki ya en büyüğünüz? Thomas mıydı?"

"Evet, bu yıl patronunun evine davet edildi. Hayır, diyemedi."

Tekrar başımı evet anlamında salladım. Tyler gevşeyip ağırlığını kanepenin yıpranmış yastığına verdi ve elini dizime koydu. Endişelerimin aksine kimse bizi muğlak arkadaşlığımız konusunda rahatsız etmedi. Hepimiz öylece oturup, Maddoxların alışılmadık duran o huzurlu halinden faydalanıp beraber zaman geçirdik.

Gecenin ikinci belgeseli de bitip jenerik yazıları çıkınca, ön kapı savrularak açıldı ve Taylor içeri girip çantasını yere attı.

"Uyanın, göt kafalar! Eve geldim!"

Trent ve Travis ayağa fırlayıp anında kardeşlerinin üzerine atıldı ve üçü de yüksek bir ses çıkararak dışarıya, verandanın

üstüne düştü. Birkaç saniye süren karışıklığın ardından Tyler iç geçirdi.

“Hemen döneceğim.”

İkizine yardım etmek için koştu ve güreşlerinin kızıştığını görünce birkaç defa irkildim.

Jim, biraz zorlanarak sandalyesinden kalktı ve kapıya gitti. “Pekâlâ, tamam! Bu kadar yeter!” Kıvranıp duran Maddox erkeklerinden oluşan yığını ayağıyla dürtünce Travis sonunda dalaşan köpekleri andıran yığından sıyrılıp diğerlerini ayırmaya başladı.

Abby başını salladı, hiç rahatsız olmamıştı. Camille zerre endişelenmeden olanları yerden izliyordu.

Çocuklar içeri girdiler, soluk soluğa kalmışlardı, gülüyorlardı ve yüzleriyle kollarında kızarıklıklar vardı. Trent elinin tersiyle kanayan altdudağını sildi ve Travis onu işaret edip güldü.

Tyler, “Bir dahaki sefere taşaklarımı sıkma,” dedi.

Camille buzdolabına gitti ve bulaşık havlusuna sardığı küçük buz paketini Trent’in dudaklarına tutarken kıkırdadı.

Jim, “Ulu Tanrım,” deyip sandalyesine döndü.

Travis’in üzerinde tek bir çizik yokmuş gibi duruyordu ama Tyler sendeleyerek kanepeye döndü.

“Vay be,” diye fısıldadım.

Abby dizimi sıvazladı. “Alışsan iyi edersin. Bu düzenli olarak meydana gelen bir şey.”

“İyi misin?” diye sordum.

Tyler kot pantolonumun kasık kısmını çekiştirdi. “Şu sik kafalı, taşaklarımı koparmaya çalıştı.”

Trent başını yana eğdi. “Güzelmış. Bu lafı beğendim. ”

“Ellie’nin lafı,” dedi Tyler.

“Süpermiş,” dedi Trent başıyla onaylayarak.

Tyler, “Trenton anlamına geliyor,” diye ekledi.

Trenton kaşlarını çatarken diğerleri güldü; Camille ve Jim bile. Taylor’ın çantasını alarak ona fırlattı. Taylor babasına doğ-

ru koştı, başının üstünü öpmek için eğildi ve merdivenlerden yukarı çıktı.

Jim, "Siz çocuklar bana kalp krizi geçirteceksiniz," dedi.

Trent, "Hayır, her sabah bir kilo domuz pastırması yemen sana kalp krizi geçirtecek," dedi.

Travis, "O bir Maddox," dedi. "O yenilmez."

Biri kapıyı çaldı ve kalkıp açtıklarında, biri genç biri de yaşlıca iki çiftin geldiğini gördüler. Yaşlı beyefendi Jim'e çok benziyordu.

Abby de dahil olmak üzere Tyler ve Jim dışında herkes yeniden ayaklandı. Kollarını aşırı güzel, uzun bacaklı sarışına dola-
dı ve iki dakika boyunca bir an bile ara vermeden sohbet ettiler.

Tyler işaret etti. "Bu America. Abby'nin en yakın arkadaşı ve Shepley'nin kız arkadaşı. Shepley bizim kuzenimiz. Babası Jack, babamın kardeşi ve annesi Deana, annemizin kız kardeşi."

Ona bakmak için döndüm. "Anlayamadım."

Sırtarak tepkimi bekledi. "Shepley bizim çift kuzenimizdir. Her iki ebeveyn de kardeş. Babamla Jack. Annemle Deana."

"Yani, Jack ile Jim... Deana ve?.."

"Diane," dedi Tyler saygı ile.

Deana'ya baktım, Diane'e ne kadar benzediğini merak ediyordum ve bunun Jim ve oğlanlar için zor olup olmadığını. Gelmelerine mutlu olmuş gibi görünüyorlardı.

"İsimleri niye böyle?" diye sordum.

Tyler, "Bilmiyorum," dedi. "Herhalde Ortabatıya özgü bir şey. Annem de babam da kardeşleriyle aynı ilk harfi paylaşıyorlarmış, dolayısıyla bize de o şekilde isim koymuşlar."

Taylor yeri döve döve merdivenlerden indi ve kendini Tyler ile arama bıraktı. Tyler ikizine sertçe dirsek attı ve ciyaklayan Taylor, "Siktir!" diye bağırdı.

Jim, "Lanet olsun, ağzınızı bozmayın demedik mi lan!" dedi.

Jack, Deana'nın paltosunu çıkarmasına yardım etti ve o da paltoyu alıp asmaya gitmeden önce kocasını yanağından öptü.

Trenton, Shepley'nin yardımıyla yemek odasından birkaç sandalye aldı.

Shepley oturur oturmaz kuzenleri ona takılmaya başladılar.

Taylor, "Mare'in parmağında hâlâ yüzük yok, Shep? Ne iş, onu artık sevmiyor musun?" diye sordu.

Shepley, "Kapa çeneni. Kız arkadaşın nerede?" diye karşılık verdi.

Taylor kolunu bana sarıp, "İşte tam burada," dedi. Yanağımı öpünce Tyler onu itip yere attı.

Jim başını iki yana salladı.

Deana, Abby'ye göz kırparak, "America bir seferde sadece bir düğün planlayabilir," diyerek takıldı.

Taylor dirseğini ovuşturdu. "Ellie ile tanıştın mı? Babası Philip Edson. Edson Tech. "

America, "Vay canına," dedi. "Yani milyarder misin?" Shepley'nin kolunu tuttu. "O bir mirasçı! Yanılmıyorsam People dergisinde seni görmüştüm!"

"Gördüğün ablam Finley olmalı. Milyarder olan babam. Seni temin ederim ben meteliksizim," dedim.

America süt dökmüş kedi gibi bakıp, "Oh," dedi.

Tyler, "Ellie, *The Mountain Ear*'ın fotoğrafçısı," dedi.

Taylor araya girdi. "Macera fotoğrafları çekiyor. Yazıları, yaz boyunca derginin beş sayısında yer aldı."

Deana tatlı bir gülümsemeyle, "Etkileyici," dedi. "Sanki kendi başına da gayet iyi idare ediyormuşsun gibi görünüyor. Çalışmalarını görmek için o dergiye bakacağım."

Aniden, Taylor ve Tyler gerildiler.

"İnternette yok. Sana nüsha gönderebilir miyim diye baka-
cağım," dedim.

Deana başıyla onayladı, şu an için memnun olmuştu. Elbette, Taylor ve Tyler'ın kirli yüzleri, bölümümün her yerindeydi, siper kazıp gaz meşaleleriyle hat gerisinde yakıtları ateşe veriyorlardı.

İkizler rahatlar gibi göründü, ailenin son haberleri paylaş-

malarını dinliyorlardı. Shepley'nin annesiyle babası bu yıl kutlama için Deana'nın ailesiyle birlikte olacaklarından, Abby'nin turtalarını kaçıracaktı. Ziyaretin ortasında Thomas aradı ve telefon herkesin elinde dolaşırken selamlaşma ve sevgi ifadeleri niyetine türlü çeşit küfür edildi.

Jim ile Jack aynı anda esneyince Deana ayağa kalktı. "Tamam, sabah erkenden kalkıp uzun bir yola çıkacağız. Hadi eve gidelim aşkım."

Jack ayağa kalktı. "Buna nasıl karşı çıkarım ki?" Karısını öptü ve Shepley ile America da ayağa kalktı. Hepimize teker teker sarıldıktan sonra el sallayarak verandaya çıktılar ve Jack'in arabasına gittiler.

Travis ile Abby pencerenin önünde durup kollarını birbirlerine doladılar ve gitmelerini izlediler.

Jim ayağa kalktı. "Pekâlâ çocuklar sabaha görüşürüz."

Çocuklar kalkıp babalarını kucakladılar. Jim, koridora bile gidemeden Trenton mutfağa gidip elinde bir bardak buzlu suyla geri döndü.

Jim yatak odasına giderken bir yudum alıp, "Eline sağlık oğlum," dedi.

Taylor, "Yalaka," diye tısladı.

"Sadece neleri sevdiğini biliyorum çünkü... biliyorsun ya... onunla ilgilenmek için burada olan benim."

Hepsi homurdandı. Tyler, "Fazla içli, Trent," dedi. "Bu haliti başka bir Noel'e bırakalım."

Trenton ortaparmağını kaldırıp kendisinin ve Camille'in eşyalarını topladı. "Yarın görüşürüz, göt kafalar."

Abby, "İyi geceler Trent," dedi.

Tyler ayağa kalkıp elini uzattı. "Sanırım yukarı çıkacağım. Geliyor musun?"

Başımınla onayladım, ayağa kalkıp gerindim. Buzdolabına baktım ve Abby, sadece benim fark edebileceğim şekilde başıyla onayladı.

“Bir bira iyi gelir aslında,” dedi, “Sen de ister misin?”

“Evet, yukarı çıkmadan önce bir tane içeceğim,” dedim.

Abby odayı geçip buzdolabının kapısını açtı ve iki şişe çıkarıp kapaklarını tezgâhın kenarında açtı. Yanından geçerek birini aldığım sırada göz kırptı ve Tyler da göz kırparak karşılık verdi. İkisinin de derdi kötü alışkanlıklarına devam etmeme imkân sağlamaktan çok ziyaretimi sorunumu kimseye belli etmeden atlatmama yardımcı olmaktı. Bu sadece alkoliklerin çocuklarının anlayabileceği bir şeydi.

Tyler beni elimden tutarak merdivenlerden çıkıp yatak odasına götürdü.

“Taylor nerde uyuyacak?” diye sordum.

“Kanepe,” diye yanıtladı.

Elimdeki şişeyi yana eğdim. “Abby’nin gözünden hiçbir şey kaçmıyor, değil mi?”

“Hayır. O kesinlikle ailenin lideri ve aileye girersen seni de koruyup kollar.”

“Senin sırrını da tutuyor,” dedim.

Tyler bir koluyla arkasına uzanıp tişörtünü başının üstünden çekti. Gözlerim gövdesindeki her kasın belirginleşmesini en ince ayrıntısına kadar takip etti. Yaz boyunca dağlarda sayısız kilometre yürüyerek kaybettiği kiloların çoğunu daha şimdiden geri almıştı. Eski haline benzemeye başlayıp gayet hoş bir cüseye kavuşmuştu.

“Ne demek istiyorsun?” diye sorarken bana gömleğini fırlattı.

“Sigorta işinde olmadığını biliyor. Ona dergideki yazımdan bahsettiğinde kendini ele verdin.”

“Yok ya,” deyip kot pantolonunun düğmesini açtı.

Biramı kenara koyup üstümü çıkardım ve çabucak gömleğini giydim. Tyler’ın üstünde sadece boxerı kalana dek soyunup çarpık bir gülümsemeyle bana baktı.

“Bunu yapacağını umuyordum.”

“Yani, onu bana yıkayayım diye vermediğini anlamıştım.”

Bir kere güldü ama gülümsemesi çabucak soldu. “Sen ve Abby dışarıda ne konuştunuz?”

Gömleğin yeniyle oynarken omuz silktim. “Biliyor.” Birayı kafama dikip koca bir yudum aldım. “Bu yüzden bunu almamı sağladı. Finley’nin teklifini kabul etmemi söyledi.”

“Neymiş o?”

“Yardım. Hani...” Yanaklarımın kıpkırmızı olduğunu hissedip cümlemi yarım bıraktım. “Ben günlük hayatını yürütebilen bir alkoliğim ve ailem beni rehabilitasyon merkezine göndermek istiyor.”

“Sen ne düşünüyorsun?” diye sordu, gözlerinde bir nebze olsun yargılama olmadan.

“Sanırım mutlu olmak istiyorum. Sanırım istediğim çok şey var ama yüksek sesle söylersem her şeyi berbat edeceğimden endişe ediyorum.”

Kaşlarını çattı, umudu ve çaresizliğinin ağırlığı yüzüne yansımıştı. “Sen yine de söyle.”

Gergin gergin yutkundum. “Seninle iğrençleşmek istiyorum.”

Bir kahkaha attı ve bir adım yaklaşarak beni hafifçe göğsüne doğru çekti. Uzun süre konuşmadı, sadece beni kollarına alıp yanağını saçlarıma yasladı. “Söylesen olmaz mı? Bir kez olsun?”

Sözcüklerin dudaklarımdan dökülürken nasıl bir his olacağını ve dile getirdiğimde bana nasıl bir etkileri olacağını düşünerek ona baktım. Bir günde iki devasa itirafta bulunacak kadar cesur değildim. Parmaklarımın ucunda yükselip dudaklarımla dudaklarına dokundum.

Tyler kımıldamadan durdu, kendisini öpmeme izin verse de hiçbir karşılık vermedi. Ellerini tutup gömleğin içine soktum ve sıcak avuçlarını göğüslerimi kavrayana dek yukarı çıkardım. Başparmağı meme ucuma dokununca gözlerimi kapatıp yumuşak bir sesle iç çektim.

“Ne yaptığını biliyorum,” diye fısıldadı.

“O halde?” deyip boynunu öptüm.

Öne eğilip dilini kulağımın arkasındaki yumuşak deriden, gömleğimin yakasına kadar gezdirdi ve ardından minik öpücüklerle yukarıya çıktı. Elleri sırtıma kaydı ve beni kendine daha da çekip karınlarımızın birbirine dokunması için gömleğini kaldırdı.

Parmak uçları sırtımda gezindikten sonra kalçalarımın indirdi ve nazik bir şekilde sıkıp beni kendine çekti. “Söyle, Ellie. Biliyorum sen de beni...”

Önünde diz çökünce ellerini kalçalarına dayayıp titreyerek iç çekti. Anında sertleşmişti ve boxeri ona dar geliyordu. Lastikli belini tutup çektim, avucumu dilimle ıslattım ve onu tutmak için uzandım.

Onu öpmeye başlayınca inleyip istemsiz bir şekilde sırtını gerdi ve belini öne doğru uzattı. Dilimi yumuşak ama sıkı bir hareketle ucuna kadar kaydurdım ve ardından onu ağzıma alıp ucuğun boğazıma dokunduğunu hissettiğimde hazla inledim.

Onu elimle kavradım ve arkaya doğru eğilirken elim de dudaklarımı takip etti.

Tyler kelimeyi yayararak, “Siktir,” dedi.

Gülümseyip yeniden ileri eğilip onu olduğu gibi ağzıma aldım ve eliyle başımı tutup daha da içeri girmek istediğinde biraz öğürdüm. Başımı geriye çekip onu bırakırken dişlerimi tenine değdirdim ve istemsiz olarak çıkardığı derin, genizden seslerin tadını çıkardım.

Ciddi ciddi işe girişmeden önce geri çekilip yatağa oturdu. Başını iki yana salladı. “Konuyu nasıl değiştireceğini kesinlikle iyi biliyorsun. Ama bu sefer bunu yapmana izin vermiyorum.”

Önünde durmak için birkaç adım attım, başparmağımı külotumun beline geçirip aşağıya ittim ve yumuşak bir şekilde yere düşünce sırtımda.

Tyler kımıldamayınca eline uzanıp parmaklarını tenimin

içine kaydurdım. Parmaklarını daire çizerek şekilde hareket ettirirken başımı arkaya atıp inledim. Ben ıslandıkça parmak uçları daha da kolay kayıyorlardı ve iradesinin zayıfladığını görebiliyordum.

Onun iki, kendimin iki parmağını içeriye sokup yüksek sesle inledim. Kıcımlı kavrayıp tek bir hareketle ikimizi de çevirdi ve o üstümde çocukluk yatağına düştük.

“Söyle,” derken organının ucu hassas tenime değiyordu.

Yoğun bakışlarından kaçınıp gözlerimi kapattım, bedenim onu içine almak için yalvarıyordu. “Sık beni,” deyip gözlerimi yeniden gözlerine çevirdim. Uzanıp kalçalarını kendime çektim ama o bana direndi.

“Beni umursuyor musun?” diye sordu. “Benden nefret mi ediyorsun? Ne olduğu belli olmayan duyguların mı var? Yoksa hakikaten sadece arkadaş mıyız? Her ne hissediyorsan, yeter, artık söyle Ellie.”

“Neden bunu yapmakla yetinemiyoruz?” deyip kalçalarını kaldırdım.

Kendini çekerek karşılık verdi. Dudaklarını çenemde gezdirdi. Kulağıma, “Bütün gece arka arkaya orgazm olacaksın,” diye fısıldadı. Çenemin çizgisini dudaklarıyla takip etti. “Sadece birazcık dürüstlüğe ihtiyacım var.”

“Seni seviyorum,” deyip soluk aldım. Daha cümlemi tamamlamadan içime girerken inledi. Omzunu ısırarak beni sararken ağızımdan kaçan çığlığını bastırmaya çalıştım.

Beni öpmek için öne eğilirken ritmi yavaşladı. “Bir daha söyle.”

“Seni seviyorum,” dedim tereddüt etmeden.

Tyler göğsüne dayanana dek dizini kaldırıp daha da içime daldı. İki parmağını yalayıp bacaklarımin arasına uzandı ve hamleleri hızlanırken hassas tenimin üstünde daireler çizdi. İçimde bir şeyler büyümeye başladı, tamdık ama nasılsa farklı. İçim amansızca kasılırken Tyler çığlıklarımı bastırmak için elini

ağzıma dayadı ve aynı anda kendini kaybedip dudaklarını boy-
numa bastırıp inledi.

Dudağımın kenarını öpüp yanıma yığıldı.

“Bana bütün geceni vaat etmiştin,” dedim soluk soluğa.

“Senin olsun. Her gece senin olsun.”

Yüzünü saçlarıma gömdü ve Abby’nin haklı olduğunu
umarak ranzanın üst katının ahşap tabanına baktım. Sevileme-
yecek kadar deli olmak istemiyordum.

Bölüm Yirmi Üç

"Burada oturuyormuşuz gibi hissediyorum," dedim. Bacaklarımı Tyler'ın kucağına uzatıp koltuğun kolu sırtıma battığından rahat etmek için kıpırdandım.

Sırt çantalarımızın yanı sıra Travis'le Abby'nin Noel hediyeleri olan, tıka basa dolu valizlerimizle terminalde oturuyorduk. Mükemmel bir hediye idi çünkü ne Travis ne de ben kardeşlerinin vereceği hediyeleri taşımak için ek valiz getirmeyi akıl etmiştik.

Tyler, "Fin'i aradın mı?" diye sordu. Kelimeler ağzından sanki nefes alıyormuşçasına bir doğallıkla çıkmıştı, Şükran Gününden sonra en az haftada bir ablamı aramamı hatırlatıyordu.

"Evden çıkmadan önce."

"Noel için Doğu'ya gitmedin diye hâlâ kızgınlar mı?"

"Noel için Doğu'ya gittim."

"Ellie. Onları ne zaman göreceksin?"

"Yine başlama," dedim.

"Onları sonsuza dek görmezden gelemezsin."

"Sadece henüz hazır değilim. Hazır olunca göreceğim."

"Bunu son üç haftada onuncu kez duyuyorum," diye homurdandı.

"Gerçekten mi? Sana zaten söyledim. Dairemi seviyorum ve Wick senin de oraya taşınmana izin vermeyecek."

Başıyla onaylayıp benden uzaktaki kulağına kulaklık taktı. Gülümsedim, diğerini bir şey daha söylersem diye açık bırakmak istediğini biliyordum. Başparmağıyla telefonun ekranına

dokunup bir şarkı seçti ve arkasına yaslanıp serbest kalan eliyle bacaklarını kucağına aldı.

Masadaki görevli önce binmek için ek zamana ihtiyacı olan yolcuları sonra da birinci sınıf yolcularını çağırdı. Bu bana tuhaf bir şekilde eğlendirici geldi, daha çağrı yapılmadan önce ailemle beraber kuyruğa girip ilk koltuklardan birine oturmak için beklediğimiz günler geldi aklıma. Ve bu özel jetimizi almadan önceydi.

Görevli bizim grubumuzu çağırdığında Tyler ayağa kalkıp sırt çantamı ve kendi tekerlekli valizini aldı. Bavulumun sapını tutup arkamdan çektim ve Tyler'ın yükünün altında nasıl zorlandığını görünce kıkırdadım.

"Halledebilecek misin?"

"Evet."

"Emin misin?"

"Evet, bebeğim. Hallederim sen merak etme."

Yarı yolda durup birkaç adım atmasını izledikten sonra az önce hangi kelimeyi kullandığını fark edip arkama döndüm. "Ne?"

"Sen az önce... bana Sterling'le yediğimiz yemekten sonra böyle hitap etmemiştin."

"Seni yanağından öptüğüm gün mü?" Güldü, o anıya dalıp gitmişti.

"Evet, garson kıza hastalığının olduğunu söylediğim gün."

Suratı asıldı. "Hâlâ öyle olduğunu düşünüyor."

"İyi," deyip onu omzumla iterek yanından geçtim.

Kapıda bagajımızı kontrol ettikten sonra sırayı takip edip aprona çıktık ve ardından uçağa bindik. Bizi sanki sığdırmışız gibi güdüp 20C ve 20D'ye oturtular ve Tyler sırt çantalarımızı koyacak yer bulmaya uğraştı. Sonunda benimkini arkamızdaki sıranın kabinine tıktırıp kendisinininkini de önümüzdeki koltuğun altına tıktı. Kendini koltuğa bırakıp iç çekti.

"Sorun nedir?" diye sordum.

“Yorgunum. Beni bütün gece uyutmadın.”

Burnumu nazıkçe yanağına dayayıp kıkırdadım. “Tam olarak itiraz ettiğini söyleyemeyiz.”

Bir kaşını kaldırdı. “Ne diye o kadar aptalca bir şey yapayım ki?”

“Bu halinin uçağa binmemizle ilgisi yok. Bütün sabah gergindin.”

Ne söylemek istediği üstüne düşünüp iç çekti. “Sadece aklımda bir şey var.”

Doğrulup, “Benim hakkımda mı?” diye sordum.

“Gibi gibi. Yani, evet, ama seninle daha sonra konuşmak istediğim bir şey.”

Uçak hâlâ yolcu alıyor, yeni gelenler de yanlarında getirdikleri bagajı koymak için bir yer arıyorlardı. Birkaç sıra arkamızdaki bir adam ağzının içinden küfredip uçuş görevlisine havlar gibi bağınyordu.

Tyler arkaya bakıp durum değerlendirmesi yaptı. “Sadece seninle bir hafta sonu geçirdikten sonra daireme geri dönmek berbat bir şey.”

“Bir ev arkadaşın var.”

Surat astı. “O asla evde olmuyor. Hep Falyn’in mekânında. Hem ayrıca o eve döndüğümde bulmayı umduğum ev arkadaşısı değil.”

Gözlerimi kırıştırdım, bu konuşmanın nereye gittiğini hemen anlamıştım. “Hâlâ partiye geliyor mu?”

“Öyle olması lâzım,” diye mırıldandı, konuyu değiştirmeme alışmıştı.

“Ne?” deyip onu dürttüm. “Ondan hoşlanmıyor musun?”

“Çok kavgâ ediyorlar.”

“Hmm, ben de öyle bir çift tanıyorum.”

“Biz kavgâ etmiyoruz. Artık etmiyoruz,” dedi. “En azından önümüzdeki birkaç gün daha etmeyeceğiz.”

“Bu ne anlama geliyor?”

Tyler bir anda, "Senin yanıma taşınmanı istiyorum," deyiverdi.

"Bu da nereden çıktı? Daha bir ay oldu. Küçük adımlarla ilerle Maddox."

Etrafa bakınıp sesini alçak tutmaya çalışarak konuştu.

"Belki de sadece kendini bu ilişkiye biraz daha vermene ihtiyacım vardır."

Artık eğlenmiyordum. "Bu ne sikim iş Tyler? Yapışkan bir kız arkadaş dönmeye başladın. Kendine gel."

"Nasıl yani? Daha yeni tanışmışız gibi konuşuyorsun. Ne zaman eve dönsem tek gördüğüm sensin. Yaptığın yatak başı, dekorlar... hepsi senin eserin."

"Yani?"

"Dizlerini ayırıp kaykıldı. Dudağını sarkıtan bir çocuğa benziyordu.

"Şu anda o kadar tuhaf davranıyorsun ki hakikaten nasıl tepki verebileceğimi bilmiyorum."

Tenin üstünden dişlerini sıktığını görebiliyordum. "Bu partiyi çok da hevesle beklediğim söylenemez."

"Yani?.."

"Ortamda bir tuhafılık olacağından endişe ediyorum. Ve zaten aramız kırılgan."

"Kırılgan mı? Ağzından çıkan kulağın duyuyor mu? Hem neden bir tuhafılık olsun ki?"

Uçuş görevlisi güvenlik yönergelerini okuyup yolcular-
dan elektronik cihazlarını uçuş moduna geçirmelerini istedi. Tyler'ın aklından bin türlü şey geçiyordu ama hiçbirisinin uçağla ilgisi yoktu.

"Colorado Springs'te öptüğüm kız var ya?"

"Evet?" deyip kendimi söyleyeceklerine hazırladım.

"Falyn'di," dedi nihayet. "Falyn'i öptüm." Çaresizlik içinde bana döndü. "Sen ve Taylor'ın başına gelen şey gibi. O olduğumu sandı, ben de benimle flört ettiğini sandım..."

"Falyn'i öptün, dolayısıyla da yanına taşınmamı mı istiyorsun?"

"Evet."

Başımı iki yana salladım. "Taylor'ın kız arkadaşını mı öptün?"

"O sıra henüz kız arkadaşı değildi."

"Çok kafam karıştı. Bütün bunların yanına taşınmamla ne ilgisi var?"

"Bilmiyorum Ellie, bildiğin kafayı yiyorum. Daha önce hiç..." Elimi tutup öptü. "Sana âşığım. Şükran Günü'nden beri söylemedin. Ne zaman yanıma taşınmandan bahsetsem surat asıyorsun. Evet, tamam, biraz çaresiz olabilirim ama bana siktiri çeksen ne yaparım hiç bilemiyorum."

"Anlıyorum."

Tyler bir şeyler daha söylememi bekledi.

"Yanına taşınmamı istiyorsun çünkü partide Falyn'i öptüğünü öğrendiğimde seni terk etmemi engellemek daha kolay olacak, öyle mi?" diye patladım. "Sen benimle kafa mı buluyorsun?"

İrkildi.

"Bu çok... çok romantik," diye homurdandım.

Omuzları düştü. "Benden nefret ediyor musun?"

"Evet, ama Falyn'i öptüğün için değil."

Bakışlarını aşağıya çevirdi, biraz kaybolmuş gibi duruyordu. "Geçen ay inanılmaz geçti Ellie. Tam olarak da olmasını umduğum şeydi. Orada olacağını öğrendiğimden beri ter döküyorum."

"Madem öyle en baştan bütün her şeyi söyleseydin. Hatırlarsan o sıralar benim de umurumda değildi."

"Evet, öyleydi."

"Tamam, umurumdaydı ama her şeyi silmemi gerektirecek bir şey de değildi."

“Haklısın,” dedi kendine kızarak. “Haklısın. Bir daha olmayacak.”

“Faly’n’i öpmen mi, yalan söylemen mi yoksa benden yanına taşınmamı istemen mi?”

Bana döndü, çattığı kaşlarının arasında derin bir çizgi oluştu.

“Vay be,” dedim. “Galiba ilk defa bana gerçek anlamda kızdın.”

“Hoş bir his değil,” dedi somurtmaya devam ederek.

Uçak piste çıktı ve beş dakika sonra motorlar çalışınca asfaltın üstünde ileriye doğru atıldık ve ardından göğe doğru yükseldik.

Tyler elini elimin üstüne koyup başını koltuğun arkalığına yasladı. “Bunun ne kadar korkutucu olacağını anlamamıştım,” diye fısıldadı.

“Sana söylemiştim,” dedim.

Gözleri kocaman açıldı ve bana bakmak için döndü. Gözlerinin altı halka halkaydı, sabah tıraş da olmamıştı ama bu haliyle bile gülünecek derecede güzeldi.

“Ve ben de buna değecek demiştim.” Elimi sıktı. “Ve değer de.”

Sırttım. “Söylemiyor olmam öyle olmadığı anlamın gelmiyor.”

“Beni sevdiğini söylemiyor olman mı? Bu senin için neden bu kadar zor?”

Omuz silktim. “Bu senin ailede sık sık söylenen bir şey. Benimkindeyse öyle sık söylenmiyor. Söylemek doğal gelmiyor. Ama seviyorum. Seni seviyorum.” Kelimeleri ağzımdan çıkarmak için kendimi zorlamam gerekmişti ama arkalarındaki duygu hiç de zorlama değildi.

Alnımı öpünce koluna sokuldum ve beline sarılıp onu kendime çektim. Yanağını başıma yasladı, solukları düzene girdi ve uçuş görevlisi son anonsuna başlayana dek uyudu.

“Bayanlar ve Baylar alçalmaya başlarken lütfen koltukları-

nızı dik konuma getirip tepsilerinizi kapatın ve emniyet kemerinizi sıkıca bağlandığından, el bagajınızın önünüzdeki koltuğun altında ya da başınızın üstündeki kabinde olduğundan emin olun. Teşekkürler.”

Tyler kıpırdanıp gözlerini ovuşturdu. “Vay be. Ne kadar uyudum?”

“Yani, inişe geçtik, dolayısıyla iki saatin biraz üstünde.”

“Düşündüğümünden daha yorgundum herhalde.”

Uzanıp yanağını öpmek için eğildim, sonra da uçak inişe geçerken iyice yerleştim. Denver Havaalanı her zamanki gibi kaotikti ama yeni tekerlekli valizimizi terminalin içinden çeke çeke yürüyen banda geçtik ve sonunda da beşinci kattan çıkışa yöneldik.

Tam bagaj alımından geçerken Tyler bize el sallayan çifti benden önce fark edip yavaşladı.

“Bu şey değil mi...”

“Of siktir,” dedim ve düşüyormuş gibi oldum.

Finley yepyeni güneş gözlüklerini çıkardı, kollarını açıp on beş santimlik topukları olan Louboutinleriyle çabucak bana doğru yürüdü.

Kollarını bana sarınca panik içinde Tyler’a baktım.

Tyler, “Finley,” deyip kollarını ona doğru açtı. “Seni görmek ne güzel.”

“Seni görmek de öyle ama neredeyse bir yıldır ilk defa kız kardeşime sarılıyorum,” deyip beni canımı çıkarmak istiyormuş gibi sıkmaya devam etti. “Sen bekleyebilirsin.”

“Fin,” derken hissettiğim sıkıntıyı sesime yansıtmamaya çalışıyordum. “Bu ne güzel bir sürpriz böyle.”

“Biliyorum,” deyip sonunda beni bıraktı. Yanağını sildi. “Seni uyarmadım. Ama gelme diyeceğini biliyordum. On ay oldu Ellie. Sana bir gün bile vermem imkânsız. Sen benim kız kardeşimsin.”

“İstedğin gibi seni arıyordum.”

"Biliyorum," deyip Marco'ya göz attı. "Ama yetmez. Sen benim en iyi arkadaşısın." Gözleri Tyler'la aramda gidip geldi. "Ne? Bana söylemediğin ne var?"

Tyler bana bakınca son hız inanılabilir bir yalan bulmaya uğraştım.

"Biz, şey... biz artık beraber yaşayacağız," dedim.

Finley'yle Tyler bana aynı ifadeyle baktılar.

"Yılbaşından önce eşyalarımı taşıyacaktık. İlk ziyaretimiz için gerçekten de kötü bir zaman."

Finley, "Ah," dedi. Hafif kaybolmuş gibi göründü ama ardından yüzünde bir sırıltış belirdi. "E o halde, ikinize de tebrikler!" İkimizi birden kucakladı ve Tyler, Finley omzuyla boğazını sıkıştırınca soluksuz kaldı. "Bu çok heyecan verici. Annemle babam seninle tanışmak için sabırsızlanıyorlar," deyip gözlükleriyle onu işaret etti. "Yeni evinizi görmek için can atacaklar. Ben de yeni evinizi görmek için can atıyorum!" Ellerini kavuşturdu. "Estes'te mi?"

Tyler ağzı açık bir halde bana baktı. Ne diyeceğini bilemediği belliydi.

"Evet, Estes Park'ta," dedim. "Kasabanın diğer ucunda bir dairesi var."

Finley, "Artık gidebilir miyiz?" diye sordu.

"Fin..."

"Colorado'ya sadece seni görmek için geldim. Kelimenin tam anlamıyla başka hiçbir işim yok."

Kocaman açılmış gözler ve zoraki bir gülümsemeyle, "Harika. Bu harika," dedim. Tyler'a baktım. "Ee... eee... *tatlım*, herhalde beni takip edip daireme gelebilirler, değil mi? Sen beni bıraksan yeter yapacak bir sürü işinin olduğunu biliyorum."

Finley'nin arkasından yüzünde tiksinti dolu bir ifadeyle dudaklarını *tatlım* diyormuş gibi oynattı. Ona beni deli gibi gösterdiğinden hiç şüphem olmayan, beklenti dolu bir gülümsemeyle baktım.

"Tabii... tatlım," dedi. Marco'ya, "Bu bölgeye aşına mısın?" diye sordu.

Marco gururla gülümseyerek, "Navigasyon cihazım var," dedi.

"Sizinle Peña Boulevard'ın ilerisinde Avis şubesinde buluşuruz, oradan bizi takip edebilirsiniz."

Finley, "Aç mısınız?" diye sordu. "Aç olmalısınız."

"Hayır," deyip başımı hızla iki yana salladım. "Pek değiliz."

"Ah. Tamam o halde... On dakika sonra Avis'te buluşuruz."

"Mükemmel," deyip kapıdan çıkana dek ikisine gülümse-dim.

Tyler'la kamyonetine gidip, o şoför koltuğuna yerleştim ve kapısını kapatana kadar konuşmadım.

"Bu berbat!" diye bağırdım.

"Bu süper oldu ya!" dedi kocaman bir gülümsemeyle.

Ona öfkeyle baktım. "Daireme geliyorlar. Bütün akşam Finley orada tıklıp kalacağım. Yemek vakti geldiğinde Sterling'le yaşadıklarımızı öğrenmiş olacak."

Tyler burnunu kırıştırdı. "Stratejini anlamıyorum Ellie. Seni bir daha asla görmek istememesine neden olacağını düşündüğün bir şeyi öğrenmemesi için neredeyse bir yıldır ablanı görmedin."

"Tam olarak öyle."

"Onu zaten bir daha hiç görmeyeceksen bunun ne önemi var?"

"En azından benden nefret etmeyecek."

Tyler bizi Avis'e götürdü ve kamyonetin yolcu penceresinden Finley'ye el salladım. Peşimizden paralı yola girip Estes Park'a doğru bizi takip ettiler.

On dakika içinde dördüncü kez iç çektim.

Tyler, "Ellie..." diye başladı.

"Bu işi çözmek için bir buçuk saatten az vaktim var. Ne ya-pıyorsun?" diye çığlık attım.

"Ne?" diye bağırdı.

"Aşırı hızlı gidiyorsun! Onu daireme sokmamanın bir yolunu bulmam lazım!"

Tyler ayağını gaz pedalından biraz çekti.

Canı sıkılmış gibi görünüyordu.

"Böcek var diye ilaçlandığını söyleyen nasıl olur?"

"O zaman da senin dairene gelir."

"Yani?"

"Benim de gelmemi bekler."

"Tamam, o zaman Estes'e giderken yolda seni araba tutmuş olsun."

"Güzel fikir ama kalıcı bir soruna geçici bir çözüm."

Tyler iç çekti. "Belki... belki de ona söylemelisin."

"Sen kafayı mı yedin? Finley'nin benden nefret etmesini mi istiyorsun?"

"Eğer ben olsaydım..." Tereddüt ederek konuşmasına ara verdi. "Benden saklamış olmana daha çok canım sıkılırdı. Ona karşı dürüst olursan üstesinden gelecektir."

"Hayır," deyip başımı iki yana salladım. "Fin'i benim kadar iyi tanıımıyorsun. Kin tutar ve Sterling..."

"Mızımcı kılıkuyruğun teki."

Gözlerimi kapattım. "Bunu ona söyleme."

The Mountain Ear'ın otoparkına vardığımızda kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atmaya başladı ve avuçlarım ter içinde kaldı.

"Gelmemi istemediğimden emin misin?"

"Sadece peşimden tuvalete gelip..."

Marco, Tyler'ın camını tıklattı. Bana bakıp düğmeye baş ve en aşağıya inene kadar bekledi.

"Baksana, Ellie kendini çok iyi hissetmiyor. Galiba biraz araba tuttu."

Finley, Marco'nun arkasından, "Kız kardeşimi araba tutmaz," dedi. "Neden iş yerine geldik? Evine gidiyoruz sanıyordum."

Tyler, "Dairesi burada," dedi. "Ofisin üstünde."

Finley gülümsedi. "Şahane, hadi gidelim."

Marco tepesine üst üste birkaç tane torba valiz ve çanta dizilmiş ekstra büyük tekerlekli bir valizi kaldırımın üstünde çekti.

Kamyonetten aceleyle indim. "Ne yapıyorsun?"

Finley, "Ah," dedi. "Bagajlarını taşımak için yardıma mı ihtiyacın var?"

"Hayır. Burası tek yatak odalı bir daire. Neden evde kalmıyorsun?"

Finley canı sıkılmış gibi göründü. "Çünkü anne babamız orada ve burada olduğumdan haberleri yok. Bilselerdi kapma dayanırlardı çünkü onlar da seni görmek için yanıp tutuşuyorlar."

Finley topukları üstünde dönüp Marco'yla birlikte beni kapıda bekledi.

Başparmağımın tırnağını kemirip hâlâ şoför koltuğunda oturan Tyler'a baktım. "Böyle zamanlarda dindar olmadığımı pişman oluyorum."

"Geleyim mi?" diye sordu. "En azından çantalarını taşımana yardım etmeme izin ver."

Yenilmiş bir halde başımı iki yana salladım. "Bunu görmeni istemiyorum."

Tyler endişeli gözlerle bana el salladı ve kapıya uzanmamı bekledikten sonra geri geri gitti.

Finley ile Marco'yu üst kata çıkarıp Marco'ya kanepeyi Finley'ye de yatak odamı işaret ettim.

"Bu harika! Kazandığın parayla düzgün bir yer tutamayacaksın diye endişelenmişim ama bu mükemmel! Aferin sana küçük kardeş!"

"Yani," deyip harıl harıl eşyalarını çıkarmasını izledim, "patronum bana harika bir indirim yaptı."

"Tyler'ın dairesi nasıl? Bu kadar hoş mu?"

"Hayır," deyip başımı iki yana salladım. "Ama düzgün."

“O zaman neden o senin yanına taşınmıyor ki? Ve sen neden eşyalarını çıkarmaya başlamadın?”

“Daha Noel’de karar verdik.”

Finley, “Tanrı’ya şükür ben buradayım,” dedi. “Marco taşınmana yardımcı olabilir.”

“Ben hakikaten de... ben iyiyim. Tyler daha sonra gelecek. Aslında ikimiz beraber yapmaya niyetliydik.”

Finley, “Aptallık etme...” diye başladı ama sonunda bana bir şeyleri sakladığımı anlayacak kadar uzun süre baktı. “Bana söylemediğin şey nedir? Of Tanrım Ellie! Hamile misin?” diye çığlık attı.

“Ne? Hayır! Daha kendime zor bakıyorum.” Onu bırakıp mutfağa gittim, son hız buzdolabının kapısını açtım ve en sevdiğim ucuz biranın kapağını açtım.

Finley, “İyy, o ne iğrenç bir şey öyle?” diye sordu.

“Bira,” deyip kutuyu kaldırdım. “Biraz ister misin?” diye sordum aldığım yudumu tam yutmadan.

“Hayır. Annemin kesinlikle onaylamayacağı bazı iğrenç alışkanlıklar edinmişsin.”

“Yani, kendisini görmeyi planlamadığım için sorun yok.”

Finley, “Ellie,” diye başladı.

“Onlara da söyledim. Benim için artık yoklar.”

“Bu çok sert. Sadece sana yardım etmeye çalışıyorlardı.” Biramı bitirip bir kutu daha açtım.

Finley’nin burun delikleri açıldı. “İşe yaramış olduğunu görebiliyorum.”

Bir elimle buzdolabının açık duran kapağını, diğeriyle de sanki hayatım buna bağılmış gibi bira kutumu kavradım. “Fin. Seni seviyorum ama burada kalamazsın. Bir otel bul, eve git, ama gitmen lazım.”

Finley önce şaşkınlık içinde sonra da kalbi kırılmış bir halde bana baktı. “Bu nasıl oldu? Birbirimizden nasıl bu kadar uzak-

laştık? Kendimi bir yabancıнын önünde duruyormuş gibi hissediyorum.”

“Yarın konuşabiliriz ama bunu ufak ufak yapmamız gerekiyor. En azından başlarda. Eşyalarımı toplamaya başlamam lazım. Yapacak çok işim var ve senin böyle bir anda çıkagelip hayatıma girmen hiç adil değil.”

Başıyla onaylayıp eliyle Marco’ya işaret etti. Marco eşyalarını toplayıp Finley’nin kendi başına çıkardığı eşyaları da toplamak için odama koştu.

Marco valizi merdivenlerden arabaya taşırken tekerlekler her basamağa çarpıyorlardı. Ablamı kucakladım ve o da arkasını dönüp kapıya yönelmeden önce bana bir saniye fazladan sarıldı.

Kapının kulpunu tutunca omzunun üstünden bana baktı. “Başka bir şey daha var. Görmediğimi sanma.”

Gözlerimi kapattım. “Ne olursun git Fin.”

Dudağını ısırdı ve ardından kapıdan çıkarak gözden kayboldu.

Bölüm Yirmi Dört

Taylor ile Tyler'ın dairesine girdiğimde parti çoktan başlayıp hızını almıştı. Birkaç kişiyi tanıyordum; Jubal ve karısı olduğunu varsaydığım bir kadın, itfaiye istasyonundan Watts, Smitty, Taco ve Sugar.

Tyler yavaşça koşarak yanıma geldi ve bana sarılıp uzun uzun öptü. "Vay canına. Harika görünüyorsun, baş döndürücüsün."

"Teşekkür ederim," deyip Finley'nin ödünç almama izin verdiği askılı elbiseye ve topuklulara baktım. "Özür dilerim geç kaldım. Bütün bunlarla uğraşıyordum," deyip saçımla makyajımı işaret ettim, "sonra da Finley aradı. Bu gece benimle konuşmak istiyor."

Tyler, "Hadi bakalım," dedi.

"Aslında kulağa mutluymuş gibi geliyordu."

"Ha. Bu iyi değil mi?"

"Öyle diye düşünüyorum," deyip bir topuklunun üstünden düşecek gibi olunca koluna tutundum.

Dairenin ışıkları loştu, duvarlara ve tavana gökkuşağı renklerinde küçücük daireler yansıtan tek bir ışık dışında hiçbir dekorasyonu yoktu. Hoparlörlerden Tyler'ın çalma listesi olduğunu düşündüğüm bir müzik geliyordu. Komşular polisi arayacaklar mıydı yoksa Yılbaşı olduğu için insanın göğsünde hissedeceği kadar yüksek bas sesini duymazdan mı geleceklerdi?

Tyler'ın kulağına, "Her yıl doğum gününü bu şekilde kutlamak harika olmalı," diye bağırdım.

“Sanki bütün dünya bizimle birlikte parti yapıyor!” deyip beni elimden tutup Taylor’ın Faly’n ile durduğu yere götürdü.

Faly’n tam bir afetti, fildişi rengi elbisesindeki pullar köşeden gelen ışığı yansıtıyor, kabarık sarı saçları ve çilleri, ona seksi kedicikle komşu kızı arası, tam kıvamında bir hava veriyordu. Dolgun dudaklarına baktım, çok da uzun olmayan bir zaman önce kendim de tatlarına bakmayı düşünebilecek olma- ma rağmen Tyler’ın bir defasında onların tadına baktığını düşünmemeye çalıştım.

Tam Tyler bizi tanıştırmak üzere harekete geçmişti ki kalabalık yarıldı ve gergin ama umutlu görünen Paige çıkageldi. Saçları artık gümüş rengiydi, yeni kırpılmış ve şekil verilmişti. Hatırladığımdan daha fazla piercingi ve dövmesi vardı; o tatlı masumluğu gözlerinden gideli çok olmuştu. Bana kırmızı bir bardak içinde bira uzatıp kendi bardağını benimkine tokuşturdu.

“Uzun zaman oldu,” dedi.

“Nasıl gidiyor?” diye sordum.

“Bok gibi. Senin nasıl gidiyor?”

“Hâlâ ayyaşım,” deyip büyük bir yudum aldım. “Ama internete göre işlev gösteren bir ayyaşım dolayısıyla öyle bir artım var.”

Başını iki yana sallayıp gülümsedi. “Her zaman pek bir komiksin.”

Tyler yanağını öptü. “Kabalık etmek istemem bebeğim ama Taylor...”

Paige çenesini öne çıkarıp, “Bebeğim mi?” dedi. “Nesiniz siz? Çift mi oldunuz şimdi?”

Başımı yana eğdim, bu kadar ufak bir tipin böyle küstahlık yapmasına şaşırmıştım. “Aslında evet, öyleyiz,” dedim.

Paige kahkahasını yutarak eliyle ağzını kapattı ama sonra kıkırdamaya başladı ve elini yüzünün önünde salladı.

Tyler ile bakıştık, ardından kulağıma eğilip fısıldadı: “Onu ben davet etmedim. Galiba artık bu binada oturuyor.”

“Ha,” deyip gözlerim kocaman açılmış bir halde başımla onayladım. “Harika.” İçkimi kafama dikip bitirince Paige bardağımı alıp arkasına uzandı ve dolu bir bardak uzattı.

Tyler, “Bebeğim,” diye uyardı. “İşlev gösteren bir ayyaş olmakla düz ayyaş olmak arasında ince bir çizgi var.”

Paige, “Yeni yıla giriyoruz yahu,” dedi. “Derdin ne senin?”

Kapı açıldı ve Finley içeri girip fal taşı gibi açtığı gözleriyle etrafa bakındı, bu minnacık mekâna onca bedeninin sığılmış olmasına hayran kalmıştı. Bir içki daha alıp kadehin yarısını diktikten sonra Sterling’in de içeriye girdiğini gördüm.

İçki az kalsın boğazıma kaçıyordu ve ağzımdakileri uyutup arımdan öksürürken Tyler sırtımı sıvazladı.

“Kutsal kâse aşkına,” deyip gördüğüme inanamayarak başımı iki yana salladım.

Finley sanki beni duymuş gibi el sallayıp Sterling’i kalabalığın içinden çekti. Yaklaşan felaket onu da benim kadar hasta etmiş gibi görünüyordu.

Paniğe kapılarak, “Ne yapacağım? Ne yapacağım şimdi?” dedim.

Tyler, “Sterling’i öldürmemi engelleyebilirsin mesela,” dedi. “Bu aklını Finley’den uzaklaştırmanı sağlar.”

Ona bakıp Finley’nin yanında getirdiği adama öfkeyle bakmasını izledim. Paige’in getirdiği biranın kalanını da kafama dikip bardağımı Tyler’a verdim. Dünyada önümüzdeki birkaç dakikayı atlatabilmemi sağlayacak miktarda alkol yoktu.

Finley, “Ellie!” deyip kollarını bana sardı.

“Fin... sen içmişsin,” deyip Sterling’le göz göze gelememek için büyük bir çaba sarf ettim.

“Kutlama yapmak için biraz şampanya sadece,” deyip sol elini uzattı. Yüzük parmağında kocaman bir elmas parlıyordu.

Parmaklarını kavrayıp kendime doğru çektim sonra da gözlerimi kısıp Sterling’e baktım. Başını iki yana sallayıp olay çıkarmamam için bana gözleriyle yalvardı.

Finley, "Evleneceğiz!" diye cıyıkladı.

"Anlamıyorum," dedim. "Siz ikiniz çıkmıyorsunuz bile. Üniversiteden beri çıkmadınız."

Finley'nin gülümsemesi kaybolup gitti ve elini elimden çekip o bildik içedönük tavrını takındı. "Sterling ile birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz Ellison. Annemle babam aşırı derecede mutlu oldu. Senin de öyle olacağını düşünmüştüm."

"Bunun bir anlamı olsa olabilirdim," deyip Sterling'e öfkeyle bakmaya devam ettim.

"Benimle uzun zamandır konuşmadın Ellie. Sterling'le epey yakınlaştık ve..."

Paige, "Hey!" deyip bana yeni bir bardak getirdi. Tamamını kafama dikip bardağı geri verdim.

Tyler, "Bebeğim," diye uyardı.

"Teşekkür ederim Paige," deyip ağzımı sildim.

Ablamın koluna dokundum. "Finley, ilk önce bilmen gereken bir şey var."

Sterling, "Fin, gitmemiz lazım. Bu belli ki Ellison için iyi bir zaman değil."

Tyler öfkeyle, "Ne fark eder ki?" dedi, "Daha önce senin için bir fark yaratmadığını gösterdin. Böyle durumlar için hapların yok mu senin?"

Sterling boğazını temizledi. "Hadi gidelim tatlım."

Paige, Finley'nin pahalı elbisesini hırsla elleyip, "Finley bu mu?" dedi. "Ha. Tabi ya! Seni hatırlıyorum! Bardan! Tyler'ı becermeye çalışıyordun!"

Paige'in aniden duruma ilgi göstermesi beni gerdi.

Finley saçlarını düzelterip, "Kesinlikle öyle bir şey yapmıyordum," dedi. "Beni başka biriyle karıştırıyor olmalısın."

"Yok, yok, sendin. Sen ve Latin âşığın o gece bizi eve bırakmıştı... Aman Tanrım!" Finley'nin elini kavrayıp yüzüğünü inceledi. "Bu ne? Nişanlı mısın?"

Finley, "Evet," deyip elini çekti.

Paige eliyle işaret edip, "Bu adamla mı?" dedi, etkilenmemişti. "Bardayken kurtulmaya çalıştığın adam değil mi bu?"

Finley gözlerini kırpmıştırarak, "Hayır," dedi. Bu kadar rahatsız bir durumda olmaya alışık değildi.

"Paige," dedim.

"Hayır... hayır," dedi dili dolanıp sol göğsümü sıvazlayarak. "Şimdi anlıyorum. Sorun bende sanmıştım." Avucunu göğsüne bastırdı. "Ama sizde." İşaretparmağını çevirip sırayla Finley'yi, Sterling'i Tyler'ı ve ardından beni işaret etti. "Siz hani... başkalarının hislerine herhangi bir saygısı olmayan götü başı dağıtmış seks manyaklarısınız. Tıpkı siz ikiniz gibi." Tyler ile beni işaret etti. "Siz ikiniz bir arada ne arıyorsunuz ki? Sana iyi davrandım Ellie. O seni bırakıp gitti ve ikimiz aynı yatağı paylaştık... sana kurabiye yaptım," dedi işveli bir sesle. Ardından suratını asıp Sterling'e baktı. "Sonra da kalkıp onu becerdin ve şimdi de ablan Tyler'ı becermeyi deneyip başaramayınca kalkıp onunla evleniyor. Siz hakikaten kötü haldesiniz ve profesyonel yardım almalısınız. Acilen."

Finley çenesini ileri uzatıp, "Bu ne geveliyor böyle?" dedi.

Gözlerimi kapattım. "Fin..."

"Az önce Sterling'i becerdiğin mi söyledin?"

Paige, "Aslında," dedi. "Sterling onu becerdi." Dudaklarını birbirlerine bastırıp başını öne salladı, belli ki pişmanlıktan bütün sırları ortaya döküyordu.

Gözlerim yanıyordu ve ablama uzandım. "Finley..."

Finley benden uzaklaşıp Sterling'e döndü. "Kardeşimi mi becerdin?"

Sterling ellerini uzattı. "Hayır. Yani, evet, ama, bir tanem... bu bir hataydı. Morali bozuktu ve almamamız gereken bir hap aldık. Ben sonrasında hiçbir şey hatırlamıyorum ve o da hatırlamıyor."

Finley dehşet içinde bana baktı. "Doğru mu söylüyor?"

Tereddüt ettikten sonra başımla onaylarken gözlerim sulandı. "Sana anlatacaktım."

"Sen..." Finley etrafına bakındı. "Bana anlatacak mıydın? Bunun her şeyi çözmesi mi gerekiyor?"

"Hayır," deyip başımı iki yana salladım. "Hem de hiç."

"Bu yüzden mi onca zamandır benimle konuşmuyorsun? Benden sakladığın bu muydu?"

Konuşamadığım için başımla onayladım.

Tyler başıyla Sterling'i işaret etti. "Gitmen lazım."

Sterling, Finley'ye uzanırken gözlerinden aşağıya yaşlar dökülüyordu. "Fin. Lütfen! Kızdığını biliyorum ve sonuna kadar haklısın ama çok uzun zaman önceydi."

Finley, "Ne kadar zaman önceydi?" diye sordu.

"Sanya'ya gitmenin üstünden çok geçmemişti," dedi Sterling neredeyse hıçkırarak.

Finley telefonunu çıkarıp hiddetle bir mesaj attı.

Sterling, "Kime yazıyorsun?" diye sordu.

Finley, "Marco," dedi. "Beni almasını istedim."

"Tatlım hayır, bunu konuşmamız lazım." Koluna dokundu ama Finley yumruklarını kaldırdı.

"Hayır!" diye çığlık atarken elleri titriyordu.

Çevremizdeki herkes dinlemek için bize döndü.

Yüzüğünü alıp Sterling'in smokininin göğüs cebine tıktırdı ve göğsünü tıptırdı. "Seni orospu çocuğu. Bana söylemeden seninle evlenmeme izin verecektin."

Sterling'in altdudağı titriyordu. "Finley, Tanrı aşkına..."

"Ve sen," deyip beni işaret etti. Bir gözyaşı yanağından aşağıya süzüldü. "Bekle de gör bakalım. Tyler'ı becereceğim ve sen de nasıl bir his olduğunu göreceksin."

"Sana söylemek istedim," diye çığlık attım. "Ama bire defa söylesem geri alamazdım ve benden nefret etmeni istemedim."

"Senden nefret edemem," dedi. "Sen benim kız kardeşimsin. Ama sen," deyip öfkeyle Sterling'e baktı. "Senden nefret

edebilirim.” Finley’nin telefonunun ekranı aydınlandı ve gülümseyip el salladı. “Mutlu Yıllar, kancıklar,” dedi ve kapıyı ardından çarparak çıktı.

Sterling hızla peşinden gitti ve Tyler kolunu omzuma atıp saçımın üstünü öptü. “Bebeğim, çok, çok üzgünüm.”

Gözlerimi kapayınca yanaklarıma akıp kurumaya başlamış rimellerimi hissettim. “Bugün doğum günün bebeğim,” dedim. Birinin kadehini kapıp içindekileri mideye yuvarladım. “Hadi eğlenelim.”

Gözlerimi güçbela açtığımda tek görebildiğim tanımadığım battaniyelerden oluşan yığınlardı. Odaklanabilmek için birkaç defa gözlerimi kırptım ve Taylor ile Falyn’in komodininde bir çerçeve gördüm.

Doğrulup oturdum ve yutkunmaya çalıştım ama boğazımda çam iğnesi varmış gibiydi. Taylor’ın yatağının ortasında tek başıma yatıyordum. Koridordan tuvalete yürüdüm ve düşün açık olduğunu duyunca oturma odasına devam ettim. Hâlâ kendilerinden geçmiş şekilde çeşitli mobilyaların üstüne yayılmış yatan insanların hiçbirini tanıımıyordum.

Etrafıma bakıp, “Tyler?” diye seslendim. Su almak için sendeleyerek mutfığa gittim. Soğuk sıvı boğazıma dokunduğu an bir saniyeliğine rahatlık hissedip hemen ardından lavaboya kustum. Tam bittiğini düşündüğüm anda midem kasıldı ve yeniden öğürdüm ve paslanmaz çelik teknele bırakılmış bulaşık ve çöplerin üstüne bira, şarap ve bir ihtimal tekiladan oluşan bir karışım püskürttüm.

Suyu açıp kusmuklarımı temizledim ve çöpleri attım. Bulaşık makinesini çalıştırıp paytak adımlarla yatak odasına yürüdüm.

“Tyler?” deyip kapıyı açtım.

Tyler başını kaldırıp gözlerini ovuşturdu. “Selam Ellie.” Birkaç defa gözlerini kırıştırıp yüz ifademe odaklanmaya çalıştı. “Sorun nedir?”

Yanından Finley, "Günaydın," dedi.

Tyler neredeyse sıçrayarak yataktan kalkıyordu ama ardından kendini kapatmak için çarşafı saldırdı. Finley sıradışı bir şey yokmuş gibi mükemmel vücuduyla cırılçıplak ayağa kalktı, elbisesini üstüne geçirdi, fermuarını çekti ve topuklularını aldı.

Tyler dehşete kapılmış ve kafası karışmış bir halde, "N'oluyor lan?" diye bağırdı.

"Bunu öyle hak ediyorum ki," dedim ağlamaklı bir sesle.

Tyler başını iki yana sallayıp avucunu alnına bastırdı ve neler olduğunu hatırlamaya çalıştı. "Hayır. Sen... sen sarhoştun ve yanlış yatak odasına gittin. Uyuyabilmen için seni orada bıraktık Ellie. Ablanı becermedim. Faly'n nerede?"

Omuz silktim. "Faly'n'in nerede olduğunu ben nereden bileyim?"

"Tanrı şahidim olsun Ellie," diye yalvardı. Finley'yi işaret etti. "Hiçbir şey olmadı! Neden yatakta çıplak yattığını bilmiyorum."

Finley, Tyler'a göz kırpıp ardından kapının orada yanımda durdu. "Nasıl bir hismiş?"

Kesik kesik solurken dolan gözlerimin yandığını hissettim. "Ölmek gibi."

"Ödeşтик o zaman. Marco dışarıda bizi bekliyor. Seni eve bırakacak."

Beni omzuyla itip yanımdan geçerken başımı kaldırıp Tyler'a baktım. Tyler çarşafı bırakıp hiddetle elbiselerini aradı. "Gitme Ellie," diye uyardı. "Sakın onunla çıkayım deme. Bu işi çözmemiz lazım."

Yüzüm buruşurken, "Bunu hak ettim," dedim. "Ama sen etmedin. Seni de bunun içine çektiğim için o kadar üzgünüm ki... kendi boktan dünyama. Gerçekten de düşünmüştüm ki..." Hıçkırımamaya çalışarak ağır ağır soluk verdim. "Fark etmez."

Tyler boxerını bulup hızla giydi. "Ellie, bekle."

Topuklarımın üstünde dönüp koşarak koridoru geçtim ve kapıyı açıp çıktım. Marco tam söz verildiği gibi kiralık bir Lexus'un içinde taze becerilmiş ve memnun duran ablamla beraber beni bekliyordu. Arkaya geçtim ve tam Marco yola çıkarken Tyler üstünde sadece beline dolanmış bir havluyla kapıdan fırladı.

"Sakin durma," derken Tyler'ın avazı çıktığı kadar bağıarak ismimi haykırdığını duydum, bir blok ileride köşeyi dönene kadar susmadı.

"Finley numaranı değiştirene kadar telefonunu kapatsan iyi edersin," dedi. "Benim Sterling için öyle yapmam gerekti. Dairene mi gidiyorsun yoksa şatoya mı?"

"Daireme," diye patladım pencereye bakarak.

Aniden titreşmeye başlayan telefonumu kapatmak için hızla atıldım.

Finley, "Sana söylemiştim," dedi. Havayı koklayıp tiksintiyle bir ses çıkardı. "İyy, hâlâ onun gibi kokuyorum."

"Kapa çeneni Fin. Sadece çeneni kapa."

Marco beni *The Mountain Ear*'a götürdü. Merdiveni tırmanıp tişörtümle eşofmanlarımı giydim, yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçaladığımda Tyler'ın kamyoneti otoparktaydı ve kendisi de arka kapıyı yumrukluyordu.

Penceremden ona baktım. Üstünde sadece tişörtü ve pantolonu vardı, ayağına da botlarını geçirmişti ama bağlamaya vakti olmamıştı. Soluğunun beyaz bir bulut halinde çıktığını görebiliyordum ve kapıyı her vurduktan sonra ellerini birbirlerine ovuşturuyordu.

"Ellie!" diye bağırdı. "Bir yere gittiğim yok. Kapıyı aç!"

Pencerenin mandalını açıp zorlanmadan yukarı kaldırdım ve pervaza yaslanıp aşağıya, Tyler'a baktım. "Kızgın değilim."

Başını kaldırıp bana baktı. "O zaman yukarıya gelmeme izin ver."

"Eve git Tyler."

Ellerini uzattı. "Burası acayip soğuk."

"O zaman kamyonetine binip eve git."

"Ablanı becermedim! Bu sabah duştaydım. Kazara Taylor'ın odasına girdiğin için orada seninle uyudum. Bütün gece kollarımdaydın. Taylor benim odamda uyumuş ve psikopat ablan da onu ben sanıp yatağa girip onun yanına sokulmuş olmalı. Sen Finley'yi Taylor'la bastın!"

Surat astım, artık onları ayırt edebildiğimin farkındaydım ama daha yeni uyanmıştım ve canım sıkındı. Belki...

"Lütfen yukarı gelmeme izin ver. Lütfen. Az sonra parmaklarımı kaybetmeye başlayacağım."

"Taylor'ın suçunu üstlenmesine izin mi vereceksin? Bunun okulda öğretmenlerini kandırmaya benzemiyor, sence de öyle değil mi?"

"Tanrı'ya yemin ederim. İzin ver de yukarıya gelip açıklayayım. İstersen Taylor'ı ararız."

"Senin için yalan söyler."

"Ellie hadi ama. Bugün benim doğum günüm." Gamzesi belirdi ama sarsılmadım.

"O zaman gidip kardeşini bul ve kutla."

Gülümseyerek başını iki yana salladı. "Bugünü seninle geçirmek istiyorum. Bu bütün günü dün gece neler olduğunu anlamaya çalışarak geçireceğim anlamına gelse dahi."

"Hava eksi on altı derece Tyler."

"O zaman içeri girmeme izin ver," dedi gülümsemesi silinirken. "Öylesine çekip gidemem, bütün günüm mahvolur."

"Ablamla *yatan* sensin, şimdi de kalkıp gününü *mahvettiğini* mi söylüyorsun?"

"Ablanla yatmadım, Lanet olsun!" diye bağırıp kapıyı tekmeledi.

"Dur! Wick beni daireden atacak!"

Tyler ellerini kalçasına koyup durdu, soluk soluğaydı. Başını iki yana salladıktan sonra yeniden yukarıya baktı. "Ellie ya bu kapıyı açarsın ya da Tanrı şahidim olsun bir tekmede kırarım."

"Sen piçin tekisin," dedim.

Ellerini uzattı. "Senin de ablan tam bir sürtük."

Pencereyi kapatıp ayaklarımı yere vura vura aşağıya indim ve kapıyı açtım. Tyler yanımdan geçip yavaşça koşarak daireye çıktı. Oturma odasına girdiğimde kanepemin üstünde yatağımdan aldığı battaniyeye sarınmış bir halde titriyordu.

Gözlerimi devirip Keurig'i açtım.

"Bu olay yüzünden az kalsın hipotermi oluyordum," dedi.

"Üstüne seni daha sıcak tutacak şeyler giyseydin o zaman," diye patladım.

"Fazla zamanım olmadı. Kardeşimin banyoya dalıp bana olanları yarım yamalak anlattığını, sonra da üstümde sadece bir havluyla bir blok boyunca peşinden koşup aynen döndüğümü unutmamak lazım. Gördüğüm ilk kıyafetleri kapıp üstüme geçirdiğim gibi kapıdan dışarı fırladım. Dün gece dokundugum tek kadın sendin. Bana inanman lazım."

"Sana bir kahve yapacağım, sonra da gidiyorsun."

Tyler ayağa kalktı. "Hadi ama! Bunun doğru olmadığını biliyorsun! Bir düşün!"

Ellerimi bacaklarıma vurdum. "Ne oldu yani? Ablam geri dönüp duvardaki fotoğraflarımızdan bizim odamız olduğunu anladı, soyunup çıplak uyuyan Taylor'ın yanına mı yattı?"

"Belki de! En ufak bir fikrim yok ama bu benim onu sen sanmamdan daha olası."

Doğrudum. "Finley öyle bir şey yapmaz."

"Haa, ama intikam olsun diye erkek arkadaşınla yatar öyle mi?"

Yüzüm tiksintiyle çarpıldı.

Keurig bipleynce fincanı makinenin altına yerleştirip yuva-ya bir K-kapsülü koydum ve HAZIRLA tuşuna bastım. Buzdolabını açıp bir birayla Tyler'ın en sevdiği fıstıklı kremayı aldım.

Kahvesini ona uzatıp biramı açtım. "Karıştırmadım," dedim ani bir kızgınlıkla.

"Lanet olsun," dedi alınarak. "Kızmadım dediğini sanmış-tım."

Yüzünde minicik bir sırıtişla kahvesini yudumlarken ona öfkeyle baktım. "Bu işin eğlenceli hiçbir yanı yok."

Duyduklarına inanamayarak bir kahkaha attı. "Bunu sana asla yapmazdım. Ablan bizi ayırt edemediği için Tanrı'ya şükürler olsun ama senin de ayırt edemiyor olman beni biraz endişelendirdi aslında."

Kollarımı kavuşturdum. "Uyku mahmuru bir halde içeri girip seninle ablamı yatakta bastım. O noktada net görememiş olabilirim."

"O halde bana inan."

"Konuşmayı kes."

"Seni yatağa taşıdığımı bilmeni isterim. Kendinde değildin. Seni öylece bırakmazdım. Tek çözemediğim Falyn'in nerede olduğu."

Telefonu çalınca karşılık verdi. "Onu buldun mu?" Başıyla onaylayıp bana baktı. "Seni hoparlöre veriyorum."

Tyler telefonu uzatırken Taylor, "Ellie?" dedi. "Falyn doğum günü kahvaltısı özel olsun diye bir şeyler almak için markete gitmişti. Finley'yi içeri alan oydu. Her şeyden haberdar değil ve ona söylemezsen sevinirim. Ablanla yatmadım ve bunu açıklamam gerekirse işler iyice karmaşık bir hal alabilir."

Elimle gözlerimi kapadım. "Tek kelime etmeyeceğim. Özür dilerim Taylor."

Tyler telefonu kapatıp arka cebine koydu. "Gel buraya," deyip elini uzattı.

Elimi yüzümden çekmedim. "Çok üzgünüm."

“Bu senin hatan değil,” dedi. Yanıma gelip ikimizi de batta-
niyeye sardı.

Alnımı göğsüne bastırıp bayat sigara ve parfümünün koku-
sunu içime çektim.

Bir sigara yakıp kanepeye oturmasına izin verdim. Yanıma
oturup başını duvara dayadı.

“Hanginizin diğerinden daha çok nefret etmesi gerektiğini
bilmiyorum.”

“Onu duydun, biz kız kardeşiz. Birbirimizden nefret ede-
meyiz.”

“Ben ondan nefret edebilirim,” diye homurdandı. “Ona fark
ettirmeden nasıl Taylor’ın yanına sokulduğunu öğrenmem la-
zım. Faly’n yatağa döndüğünü düşünmüş olmalı.”

Bir nefes alıp sigarayı Tyler’a uzattım. O da bir nefes alıp
geri verdi.

“Boktan ailem resmî olarak seninkini zehirledi.”

Tyler birayı elimden aldı. “Dün gece körkütük sarhoştun ve
şimdi de yeniden içiyorsun. Hani içmeyi bırakacaktın? Benim
de seninle birlikte bırakmam mı lazım?”

“Daha yeni ablamı kaybettim. Alkolü bırakmak için iyi bir
zaman değil.”

“Her canın sıkıldığında içmen gerekecekse asla iyi bir za-
man olmayacak. Hayat bu, kötü şeyler oluyor işte. Bunlarla al-
kol olmadan nasıl başa çıkacağını öğrenmen lazım. Ne olursa
olsun seni seviyorum ama uyanman lazım Ellie.”

Duvara bakarken kaşlarım çatıldı. “Uyanamıyorum. Bu bir
rüya değil ki uyanayım.”

Bölüm Yirmi Beş

Kirişlere gevşekçe sarılmış, muslinlere asılı parlak beyaz ışıklar tavandan sarkıyorlardı. Her masanın üstündeki kalın mumlar karmaşık yeşil beyaz çiçek düzenlemeleriyle çevrelenmişlerdi.

Abby ile Travis odanın ortasında yavaşça dans ederken fısıldaşıp gülüyorlardı, delicesine mutluydular. Yere uzanmış fotoğraf çekip farklı açılar yakalamaya çalışıyordum. Daha şimdiden bir sürü fotoğraf çekmiştim, aileler, çiftler ve ilk danstan sahneler. Bundan bir sonraki aşama düğün pastasının kesilmesi idi ama Travis ile Abby'nin hiç acelesi varmış gibi durmuyordu.

Birinin omzumu dürttüğünü hissedince ayağa kalktım. Sinek kaydı tıraş olmuş, smokiniyle harika görünen Tyler arkamda duruyordu, en üstteki düğmesini çözmüştü ve açtığı papyonu yakasının yanından sarkıyordu.

"Dans etmek ister misin?" diye sordu.

"Konsantrasyonumu bozmasam iyi olur. Hiçbir şeyi kaçırmak istemiyorum."

Ellerini pantolonunun ceplerine sokup başıyla onayladı.

Camille, "Hadi ama!" deyip fotoğraf makinemi çekip aldı. "Fotoğrafını çekeceğim."

"Fotoğraf makinesinin diğer tarafında olmayı tercih ediyorum," dedim.

Tyler, "Lütfen ama," deyip beni dans pistine doğru çekti.

Peşinden geldim ama Camille'in paparazzi gibi deklanşöre basması deli ediciydi. Tyler'la gülümseyerek birkaç poz verdik-

ten sonra Camille fotoğrafçılık becerilerini Shepley'nin anne babası ve Trenton üstünde denemeye karar verdi.

Tyler benimle beraber aslında o kadar da yeni evlenmemiş çiftten bir metre uzakta salınırken ellerimize baktı. Pürüzsüz yanağını benimkine yaslayıp kokumu içine çekti ve ânın tadını çıkardı.

"Bu iyi bir şarkı," dedi. "Bin defa duydum ama bir defa bile seninle St. Thomas'ta bu şarkı eşliğinde dans edeceğimiz aklıma gelmezdi."

"Burası güzel. Unutmuşum. Sana daha önce teşekkür etmediysem... teşekkür ederim."

"Ben yapmamış olsam da America'nın annesiyle babası senin biletinin parasını verirlerdi."

Ukala ukala sırıtıp, "Belki bana ayrı bir oda da tutarlardı," dedim.

"Sanmam. Israrlarına rağmen kimse sadece arkadaş olduğumuza inanmıyor."

Masamızda bıraktığım "buzlu su" kadehine baktım. Düğünden önce bir su şişesi boşaltıp votkayla doldurmak için aşağıya inmiştim. Gün boyu aldığım her yudum kendimi fiziksel olarak daha iyi ve duygusal olarak daha kötü hissetmeme neden olmuştu.

"O pastayı birbirlerinin suratlarına çarptıkları an mesaim bitti demektir. Bir günde on dört saat yeter. Bu dağ başında yangınla karşı karşıya gelmekten daha stresli."

Tyler'ın dudakları çarpık bir gülümsemeyle kıvrıldı ve şakağımı öptü. Geri çekilmedim, hatta neredeyse hiç rahatsız bile olmadım. Daha önce ailesi önünde sonunda Tyler'a teslim olacağımı ima etmişti. Artık aramızda ne olduğundan emin değildim. Ta en baştan bir adım ileri, iki adım geri gidiyorduk ve sanki bu alışkanlığımızdan kurtulamıyormuş gibiydik. Tenimle elbisem arasında ter damlaları belirmeye başlamıştı ve ense kökümdeki saçlar da nemlenmişlerdi. Mesele havanın sıcaklığı

değil nemdi. Hava yoğun ve ağırdı, tenimi elektrikli battaniye gibi kaplıyordu.

Şarkı sona erdi ve Travis, Abby'yi elinden tutup pasta-nın kesileceği masaya götürdü. Tyler'ı dans pistinde bırakıp Camille'i ve fotoğraf makinemi bulmaya gittim, eline geçirdiği beş dakika içinde yüzden fazla fotoğraf çekmesine fazla gıcık olmamaya çalıştım.

Travis ile Abby ilk dilimi kesmek için bıçağı aşağıya iterken objektifi odakladım. Kare şeklinde kestiği küçük lokmayı ağzına yaklaştırdığı sırada Abby onu tehdit edince herkes güldü. Bir an sonra bir öpücükle mühürlenip bitmişti. Herkes alkışladı ve ardından yeniden müzik çalmaya başladı. Birkaç fotoğraf daha çekip masamıza gittim ve içkimden bir yudum daha alıp bitirdikten sonra köşedeki küçük bara uzandım.

Barmen, "Rom?" derken şakağından aşağıya ter akıyordu.

"Kızılık votka. Double olsun lütfen... çoğu votka olsun." İçkiyi koyarken onu yakından izledim ve dörtte üçünü votkayla doldurup sonra da kalanını kızılık suyuyla tamamlarken memnuniyetle başımı salladım. Votkanın ucuz olduğunu ve sert içkilerin en az kokanı olduğunu fark etmiştim, dolayısıyla işe ya da sosyal etkinliklere giderken yanıma alması en kolay içkiydi. "Sen iyisi mi hiç bekleme, bana bir tane daha yap," deyip omzumun üstünden baktım. Gitmeden önce ilk içkimi bitirip yüzümde bir gülümsemeyle dönerken izleyenlerin sadece bir içki aldığını düşüneneceklerini umdum.

Saklanmak, gizlemek ve yöntem geliştirmek doğal gelmeye başlamıştı. Alkolik olarak daha ne kadar işlev göstermeye devam edebileceğimi bilmiyordum.

Tyler, "Yavaş ol," dedi. "Her şey yolunda mı?"

"Sadece gevşiyorum," deyip Travis'in karısını öpüp el sallarken kaldırıp taşımasını izledim. Makinemi alıp hem onlar hem de benim için mutlu olan o ânı kaydettim, sonunda fotoğraf makinemi bir kenara bırakıp unutabilecektim. Geriye

sadece Camille, Trenton, Taylor, Falyn, Tyler ve benim kalmamız uzun sürmedi. Annelerle babalar erkenden gitmişlerdi ve Thomas'la Liis de kavga ediyor gibi görünüyordlardı.

Masada oturup bir elimle boynuma buz bastırırken diğer elimde de yeni bir kadeh tutuyordum. Trenton ile Taylor kız arkadaşlarıyla müzik eşliğinde dans ederken fısıldaşıp kıkırdıyorlardı. Restoram yağmurdan korumak için açılan örtüler rüzgârda sallanıyorlardı. Başımı kaldırıp havanın nemli tenimin üstünden kayıp gitmesine ve alkolün içime işlemesine izin verdim.

Tyler yerlerinden çıkıp alnıma yapışan birkaç saç telini arkaya doğru taradı. "İyi misin?"

Gözlerimi açmadan, "İyiyim," dedim. Artık pek sık sarhoş olamıyordum. "Okyanusta yüzmek istiyorum."

Bir sigara yaktı ama nefes veremedi yanaklarını tutup solukunu içime çekerek ciğerlerimi dumanıyla doldurdum. Arkama yaslanıp nefesimi ağır ağır havaya verdim.

Dirseğini masaya dayayıp eliyle çenesini kavrayarak başını iki yana salladı. "Doğru şeyi yapmayı o kadar acayip zorlaştırıyorsun ki."

Dudağımı ısırp, "Beni yüzmeye götür," dedim.

"Peki yarın?" diye sordu. "Uzun bir gün oldu. Sarhoş ve bitkinen, geceleyin fırtına varken yüzmenin iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

"Her neyse," deyip arkama yaslandım ve bir kez daha gözlerimi kapadım. Tenimi okşayan yağmur havayı serinletti ve votkanın verdiği ağırlık da teskin ediciydi. Tyler'a uzanıp körlemesine kolunu buldum.

Eğlenerek, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Hâlâ orada olduğundan emin olmaya çalışıyorum."

"Buradayım. Kalmama izin verdiğin sürece de burada olacağım."

"Göz kapaklarım aniden açıldı ve başımın öne düşmesine

izin verdim, sonra da ona uykulu, kuru gözlerle baktım. "Odamızın zemininde bir yer yatağı yapıp seninle çıplak yatmak istiyorum."

"Bu kulağa pis bir numaraymış gibi geliyor," dedi sırtarak.

Elimi kaldırıp garsona işaret ederek bir içki daha istedim. O da gözümün ucuyla başını iki yana salladığını gördüğüm Tyler'a baktı.

Aniden ayılıp, "Hey," dedim.

"Ellie... sarhoşsun. Onuncu kadehinde filansın... bütün gün içtiğin o halı saymıyorum bile. Kendine zarar vereceksin."

"Başkası vereceğine ben vereyim daha iyi."

Suratını astı. "Vay be. Gecenin acınma saatine mi girdik? Yoksa sadece öfkeli ayyaş mı bağladın?"

Camille o gece belki onuncu defa nişan yüzüğünü Faly'n'e gösteriyordu ve ben de gözlerimi yuvarladım. "Lanet bir elmas işte, hem de küçük. Böbürlenmeyi bırak."

Tyler, "Ellie, bu kadar yeter," dedi.

Yüzüm çarpıldı. "Beni duymadı ki."

"Düşündüğünden daha yüksek sesle konuşuyorsun. Hadi gel. Odaya dönelim."

"Ben eğleniyorum."

"Hayır, bir köşeye oturmuş sarhoş oluyorsun."

İç çektim. "Ben giderim. Sen burada ailenle kal. Bunu kaçırmamı istemiyorum."

"Kendini okyanusta bulasın diye mi? Olmaz. Hadi gel."

Teredditle ayağa kalktım ve Tyler tutmaya çalışınca elimi çektim. Kardeşlerine ve sevgililerine el salladı ve ancak kaldırımda sendelediğimde bana dokundu.

Odamıza gitmek için aşırı sayıda basamak çıktık ve Tyler kapıyı açarken duvara yaslandım. Kilit döndü, kapı açıldı ve Tyler beni tutmuş olmasa içeri düşerdim.

Beni kollarına alıp yatağa taşıdı ve nazikçe döşeğe yatırdı.

"Buraya gel," deyip ona uzandım.

Topuklularımı çıkarıp beni yan çevirdi ve elbisemin fermuarını açtı. Üstümden çıkarıp başımın üstünden bir tişört geçirdi.

"Çok daha iyi," dedim. "Şimdi buraya gel." Bir kez daha ona uzandım ama ışığı kapatıp banyonun kapısını kapattı. Duşu açınca su borularından bir inleme geldi. Ona katılmayı düşündüm ama rahattım, başım dönüyordu ve belki biraz da midem bulanıyordu. Birkaç dakika sonra sıcaklık arttı ve yataktan aşağıya yuvarlanıp banyoya kadar sürünüp kapının kul-puna uzandım. Midem gün boyu tükettiğim bütün o votkayı reddederken tuvalete zor yetiştim. Perde açıldı ve Tyler'ın kalın sesi banyoyu doldurdu.

"Tanrım Elli? İyi misin?"

"Evet. Az sonra ikinci raunda hazır olacağım."

Perde ikinci defa çıkarmam için tam zamanında kapandı. Su kapandı ve Tyler'ın duş almaya başlamayıp beline bir havlu sardığını duydum. İşim bitene dek saçlarımı tuttu, sonra da beni soyup yerden kaldırdı ve yavaşça küvete indirdi.

Küçük bir havluyla yüzümü sildi sonra da iç çekti.

Rimelimin gözlerimi yakmasını hissederken, "Bu iş artık heyecanlı olmaktan çıktı ha?" diye sordum.

"Evet," dedi, kulağa üzgün gelen bir sesle. "Zamanının geldiğini düşünüyorum."

Başımla onaylayıp yanaklarımdaki siyahlığı sildim. "Sorun değil Tyler. Bu ânın geleceğini biliyordum."

"Hangi ânın geleceğini biliyordun?"

"Elveda."

Başını iki yana salladı. "Sana söyledim... Bir yere gittiğim yok. Mükemmel olmayabilir ama yine de seninle seve seve cehenneme giderim. Sadece sen durumun kötüye giderken öylece duracak değilim. Diğer yönde ilerlemeye başlamanın zamanı geldi."

"İkimiz de destek gruplarını ve on iki adımın fayda edebileceği noktayı aştığımızı biliyoruz diye düşünüyorum."

Havluyla alnını sildi. "Belki. Artık her neyse senin yanındayım."

Aldudağım titrerken başımla onayladım.

Tırnaklarımla oynadım, sabah Virgin Adaları'nın neminde ter dökerken on iki saat sonra, Colorado'nun buz gibi havasıyla mücadele edebilmek için Tyler'ın kamyonetinin ısıtıcısını sonuna kadar açıp suratıma yönlendirmek zorunda kalmak tuhaf bir histi. Silecekler camın üstünden geçerken sessizce gece göğünden düşen kar tanelerini temizliyorlardı.

"Zorluk çıkarmaya çalışmıyorum, sadece eşyalarımı toplamak için biraz zamana ihtiyacım var."

Hayal kırıklığına uğramış bir halde içini çekti. "Peki bunu neden ikimiz beraber yapamıyoruz?"

"Çünkü bu hafta sonuna kadar denediğim hiçbir şey işe yaramadı. Bir yıl oldu. Yeni bir şey denemenin zamanı geldiğini düşünüyorum."

"Ya da yeni birisi mi?" diye sordu.

Gözlerimi kırptırdım, hakarete uğramış gibi hissetmiştim. "Az önce bunu dediğine inanamıyorum."

"Sadece bavullarını taşımana yardım etmek istiyorum. Büyük bir şey olmak zorunda değil."

"Yukarıya çıktığımızda kalmanı isteyeceğim."

"O kadar mı kötü?" Ben karşılık vermeyince direksiyonu o kadar sıkı kavradı ki parmakları bembeyaz oldu. "İçmek istiyorsun ve seni görmemi istemiyorsun öyle mi?"

"Öyle bir şey."

"O zaman yeni bir şey deneyeceğim dediğin bu mu? Sarhoş olmayı bana tercih etmek mi?"

"Hayır."

"Kulağıma öyle geldi."

"İçeri gelmeyeceksin," diye patladım.

“Neden?”

“Neden olduğunu biliyorsun!”

Avuç içini gösterge paneline çarptı. “Lanet olsun, Ellie! Bitkinlikten geberiyorum!”

“O zaman eve git!”

“Eve gitmek istemiyorum! Seninle olmak istiyorum!”

“Aman ne kötü!”

Dişlerini sıkıp doğruca ileriye baktı. Kamyonetin farları *The Mountain Ear* binasını ve kar tanelerini aydınlatıyor, halihazırda yeri örten beyaz battaniyeyi daha da beyaz yapıyordu.

Arabayı geri vitese taktı. “Bunu yapamam.”

Sırt çantamı kapıp elimi kapının koluna koydum. “Kabul etmenin zamanı gelmişti.”

“Tam da bunu bekliyordun, değil mi? Ben pes edeceğim, dolayısıyla senin suçun olmayacak. Ya da belki de üst kata çıkıp kendine acıdığın için içiyormuş numarası yapabileceksin. Ne güzel lan!”

Kapıyı açıp dışarı çıktım ve ardından arka kapıyı açıp tekerlekli valizimi sertçe çekerek yere indirdim. Önce arka kapıyı sonra da yolcu kapısını çarparak kapattım.

Tyler pencereyi açtı. “Bu ilişkinin yürümesi için bir ton şeyle başa çıkmam gerekti ve senin sikiinde bile değil.”

“Seni uyarmıştım!”

“Bu saçmalık Ellie! Sırf bir bankaya onları soyacağım uyarısında bulundum diye bu bankanın soyulmayı hak ettiği anlamına gelmez!”

“Bunu bira içip ağlarken bardaki herkese anlatmayı ihmal etme,” dedim öfkeyle.

“Hayatımda bir şeylerin yolunda gitmediği her sefer bara gitmek zorunda değilim. Buna yetişkin olmak denir. Ve senin için ağlamayacağımdan da sonuna kadar eminim,” deyip pencereyi kapattı. Gazı kökleyip geri geri yarım daire çizdikten sonra dönüp yola çıktı ve son hız otoyola doğru devam etti.

Bir süre şaşkınlıktan dona kalmış bir halde tek başıma durdum. Onu tanıdığım bu bir yıl boyunca Tyler benimle hiç böyle konuşmamıştı. Aşk insanların birbirlerinden daha önce hiç yapmayacakları biçimde nefret etmesini sağlıyordu.

Kar dünyayı sessizleştiriyordu ama sessizliğin bile bir sesi vardı. Bavulumu karların içinden sürükleyip kaldırımın üstünden arka kapıya götürdüm. Anahtarım buz gibi soğuktu, elim titrerken parmaklarımı yakıyordu. Tekerlekler düzenli bir ritimle her bir basamağa çarptılar, sonra da en yukarıya gelince bavulu öne doğru bıraktım.

Buzdolabına kalan birkaç adımı atıp son bira kutusunu aldım ve dolapta sadece küflü peynirle bir şişe hardal kaldığını gördüm. Kapağını açınca bira bana tısladı, acı sıvı boğazımda soğuk ve teskin ediciydi. Etajerde yarım litre votka vardı ama maaş almama daha bir hafta vardı.

Cebimdeki telefonum titreşince aceleyle açmak için hamle yaptım.

"Alo?"

"Benim Jojo. Döndün mü?"

"Döndüm," deyip saçlarımdaki karı silktim.

"Canın sıkkın mı?"

"Aklında ne var?"

"Salaş bir barda ucuz bir şeyler içmeye ne dersin?" dedi.

"Gelip seni alırım."

"Kulağa mükemmel geliyor."

Bölüm Yirmi Altı

Köşedeki müzik kutusunda Jon Bon Jovi'nin bir şarkısı çalıyordu. Kutunun sarı, yeşil ve mavi parıltısı barın üstündeki floresanlar hariç Turk's'teki tek ışık kaynağıydı.

Yerli snowboardculardan oluşan küçük bir grup köşede tekila içiyordu ve onların tarafına atılmış cilveli bakışlara rağmen içkilerini paylaşacakmış gibi durmuyorlardı.

Annie barın arkasında kayak sezonundan kendisine kalan son bahşişleri toplamakla meşguldü. Soda tabancasının önündeki bir tabureye oturmuş parasını karşılayamayacağım içkileri hazırlamasını izliyordum. Jojo bana iki içki almıştı bile ve bir tane daha istemeyecektim. Ne yazık ki kimsenin jetlag'a uğramış, akşamdan kalma, partiye devam edemeyecek kadar fakir bir parti kızıyla flört etmeye niyeti yoktu.

Etrafıma bakındım ve dakikalar geçtikçe kendimi daha da çaresiz hissederken Jojo'nun Liam'ı ve onu nasıl da Kuzey Carolina'da buluşmaya davet ettiğini anlatmasını dinledim.

Önüme bir şat konunca kim olduğunu görmek için döndüm. Platin sarısı küt saçları ve tatlı gülümsemeyi görünce gülümsemem kaybolup gitti.

Paige, "Daha iyi günler görmüş gibisin Ellie," dedi, devasa altın yaprağından küpelerini düzelterek.

Önüme baktım. "Git buradan Paige,"

"Böyle demen hiç kibarca değil. Az önce sana bir içki ısmarladım."

Boynumu çevirip ona baktım. "Ablam senin yüzünden benimle konuşmuyor."

Jojo öne eğildi. "Bunu yaptığına inanmıyorum Paige. Kuş beyninden ne geçiyordu?"

"Bir şey geçmiyordu," dedi hiç de özür diler gibi olmayan bir tavırla. "Sarhoştum ve bir ihtimal kafam da epey iyiydi."

Jojo yüzünü ekşitti. "Sana ne oldu? Eskiden çok tatlıydın. Şimdiyse her yerin delikler ve ucuz fotoğraflarla kaplı."

"Gidip kangurunu becersene Jojo."

Jojo, "Sen bildiğin orta malısın Paige. Sahte, masum gülümsemen kimseyi kandırmıyor," deyip yukarıdaki televizyonu izlemek için döndü.

Paige hiç umursamamış gibi görünüyordu, yanağını avucuna dayadı. "Niyetim pislik etmek değildi. Bunun sır olduğunu anlamamıştım."

"Madem böyle bir çakallık yapacaksın bari adam gibi arkasında dur. Sana daha çok saygı duyardım," deyip kadehi aldı ve kafama diktim.

Bir kaşını kaldırıp, "Bir tane daha ister misin?" diye sordu. Benim için planları vardı ve ne oldukları umurumda değildi. Sadece sarhoş olup bir gece olsun hiçbir şeyi umursamamak istiyordum.

"Duruma bağlı. O kadehin içine ne koydun?"

"Özel isteğin olmadığı sürece eğlenceli bir şey koymayacağım."

"Ben sadece bir içki daha almak istiyorum."

Paige, Annie'ye bir işaret verdi ve o da başıyla onayladı.

Paige sağ tarafındaki tabureye tırmanmak için bacağını kaldırıp, "Senin çocuk nerede?" diye sordu. Dar kot pantolon ve pazen bir gömleğin içine kolsuz tişört giymiş, üşümesine gerek kalmadan kıvrımlı hatlarıyla göğüslerini sergilemeyi başarmıştı.

"Burada değil," deyip Annie'nin önüne koyduğu bir sonrakki şatı kafaya diktim.

Paige kıkırdarak, "Hey," dedi. "Beni bekle." Çenesini kaldırıncaya kadar renkli sıvı kadehi terk edip boğazından aşağıya

kaydı. Kadehi baş aşağı koyup Annie'ye doğru kaydırarak iki duble istedi.

Annie'nin hazırladığı içkileri bana uzatıldıkları anda dikiyordum. Sonunda Paige beni durdurdu. "Maaşımı içip bitireceksin. Buraya geldiğimde yanımda bir ellilik vardı ve tamamı bitti."

"Teşekkür ederim," deyip boş kadehimi kaldırdım.

Jojo, "Kendini dizginle," dedi. "Babam kontrolü kaybedip yeniden içtikten sonra sarhoş olmazsa, kontrolü yeniden ele alması daha kolay oluyor."

"Ben daha şimdiden sarhoşum," dedim. "Çok oldu... altı kadeh önce sarhoş oldum."

Paige, "Kaç tane içtiğinin kaydını mı tutuyorsun?" diye sordu. "Bu etkileyici."

Jojo küçümsemeyle burnundan soludu. "Altya kadar sayı sayabilmek bile seni etkiler Miley Cyrus kılıklı."

Paige öne doğru eğilerek, "İçkiden uzak durduğunu biliyorsan onu neden bara getirdin Jojo?" diye sordu.

"Peki sen neden öyle damardan girdin? Neden şu anda ona şat ısmarlıyorsun? Ben sadece iki kadeh bir şey içip muhabbet etmek istemiştım, onu leş gibi sarhoş edip rezil şeyler yapmaya ikna etmek gibi bir derdim yoktu."

Paige tatlı bir gülümsemeyle, "Emin misin?" diye sordu.

"Git kendini becer Paige."

"Hadi ama hanımlar," dedim, kaslarımın iyice ısındığını hissederken. "Kimin bağımlılığını en iyi beslediği üstüne kavga etmenize hiç lüzum yok."

Annie bir yandan hiddetle bir kadehi kurularken, "Bu komik değil," deyip yuvarlak, çikolata rengi gözlerini öfkeyle bize yöneltti. "Ayık kalmaya çalışıyorsa ikiniz de tam birer hıyarınız." Bana baktı. "Sana artık bir şey yok Ellie. Buradan defol git."

Ağzım açık kaldı. "Ben ne yaptım?"

"Bir alkoliğe içki vermeme neden oldun. Seni bir daha bura-

da görmesem iyi olur, yoksa Wick'i arayacağım. Jojo... kendinden utanmalısın."

Jojo komik bir ifade takındı. "Of, hadi ama. Sanki babam annemle kavga ettikten sonra buraya gelip sarhoş olmuyormuş gibi konuşuyorsun."

Annie aynı anda bizi azarlayıp çalışırken omzuna kadar inen kahverengi bukeleri sallanıyordu. "Uzun zamandır öyle bir şey yapmadı. Onu eve götür."

"Tamam... tamam, gidiyoruz," deyip eşyalarımı toplamak için kalktım.

Paige, "Ben seni eve götürürüm," dedi.

"Hayır." Başımı iki yana salladım. "Yılbaşında yaptığın için hâlâ özür dilemedin."

Paige bana doğru bir adım attı. Kişisel alanımı on beş santim kadar ihlal etmişti. "Ne yapmaya çalışıyorum sanıyorsun?"

Öne doğru uzandı, başını yana eğdi ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Köşedeki snowboardcular sanki favori hokey takımları sayı almış gibi tezahürat yaptı.

Bir tanesi bizi işaret ederek, "Şu kızlara bir içki ısmarlayın!" diye bağırdı.

Annie'ye baktım ama o kapıyı işaret etti.

Paige beni elimden tutup dışarıya götürdü ama bir defa arka sokağa gelince duvara yaslanıp beni hırsla kendine çekti. Dilindeki halka dişlerime çarparken ellerini sımsıkı yüzümün iki yanına bastırmıştı.

Birinin sol tarafımda kıkırdadığını duydum ve döndüğümde Paige ile aynı pozisyonda bir kadının Sterling'in yüzünü kendisine doğru çektiğini gördüm. Kadın dizini Sterling'in kalçasına bastırmıştı.

Sterling'in kızarmış gözleri kenara doğru kaydı ve beni tanıdığı anda en az benim kadar sarhoş olduğunu gördüm. Uzun bir süre birbirimizi izledik ve ardından Sterling'in arkadaşı onu çekip dikkatini yeniden kendisine yöneltmesini istedi.

Paige de aynı şeyi yapmayı denedi ama ben geriledim.

Paige kafası karışmış bir halde, "Ellie?" dedi.

Caddeye doğru yürüyüp Sterling'le yeni arkadaşını geçtim ve sağa, şehir merkezine döndüm. Köşede durup bir devriye arabası ağır ağır yanımdan geçerken bakışlarımı yere çevirdim. Işık değişti ve ben de aceleyle sokağın karşısına geçip şehirdeki tek yirmi dört saat açık markete girdim.

"Tuvalet nerede?" diye sordum.

Tezgâhtar arkayı işaret edince koştum.

"Hey. Hey! İçeride kusmak yok ha!"

Kapıyı hızla açıp içeri girdim ve kapatıp arkama yaslandıktan sonra yavaşça yere kaydım. Çevrem tuvalet kâğıdı ve kâğıt havlu parçalarıyla doluydu ve pantolonumun kıcının yerdeki sıvı birikintilerinden ıslanmaya başladığını hissedebiliyordum. Telefonumu çıkardım ve başparmağım ekranın üstünde durdu.

Fikrimi değiştirmeden asla aramayacağımı düşündüğüm o isme bastım: Finley'nin üç ay önce telefonuma kaydettiği o isme.

Açmadan önce telefon iki kere çaldı. "Ellison? Tanrım, senden haber almak o kadar iyi ki."

"Sally," diye başladım. "Bir marketin tuvaletindeyim. Kasa-bada bundan başka açık bir market yok diye düşünüyorum."

"Nerede?"

"Estes Park'ta. En yakındaki rehabilitasyon merkezine götürülmem gerekecek. İçkiyi bırakmayı denedim... ben..." derin bir nefes aldım. "Kendi başıma yapamıyorum. Şu anda sarhoşum."

"On beş dakika içinde birisi orada olacak. Sıkı dur Ellison. Seni düzelterek."

Telefonumun alarmını kurup pis zeminde oturarak bekledim. Alarm zili çalmadan önce tezgâhtar kapıyı tıklattı.

"Hey? Her şey yolunda mı?"

"İyiyim," dedim burnumu çekerek. Sürünerek uzağımdaki

duvara gittim ve biraz tuvalet kâğıdı alıp hıçkırıklarım arasın-
da gözlerimi sildim.

“Dışarıda bir adam var. Seni almaya geldiğini söylüyor.”

Güçbela ayağa kalkarken aynadaki yansımamı görünce sar-
sıldım. Gözlerimden çeneme inen birbirinin tıpkısı iki rimel
izi vardı. Saçım darmadağın olmuştu, gözlerim donuk bakı-
yorlardı. Kapıyı sertçe açtığımda Tyler’ın tezgâhtarın yanında
oturduğunu gördüm, kısa sıska çocuğun yanında çok büyük
görünüyordu. İç çekti, rahatlamıştı. “Ellison... her yerde seni
aradım.”

Ellerimi pantolonuma sildim ve sendelemeyen dışarı çık-
mayı denedim. Tyler peşimden dışarıya geldi, düşersem ya-
kalamak için hazırды. Asker ceketim omuzlarıma koyduğunda
kıpırdandım.

“Acayip üzgünüm,” deyiverdi bir anda. “Öyle demek iste-
medim. Söylediklerimin hiçbirinde ciddi değildim.”

“Biliyorum.”

“Hayır,” dedi bana uzanarak. “Hayır, bilmiyorsun. Seni ne
kadar çok sevdiğim hakkında en ufak bir fikrin yok. Ben sa-
dece... Ne yapabileceğime dair hiçbir fikrim kalmadı. Doğum
günümden önce her şey o kadar iyiydi ki. Sadece bir şekilde o
günlere dönebilmek istiyorum.”

Arkaya doğru sallandım ama beni tutup yanına çekti.

“Ne kadar içtin?” diye sordu.

“Çok,” dedim altdudağım titrerken. “Sterling’i gördüm.”

Tyler’ın ifadesi endişeden hiddete dönüştü. “Nerede? Sana
bir şey mi söyledi? Buraya nasıl geldin? O mu getirdi?”

Başımı iki yana sallayıp kollarımı göğsümde kavuşturdum.
“Yürüdüm.”

“Tanrım Ellie, hava sıfırın altında.”

“Onun gibi olmak istemiyorum.”

“Sterling gibi mi?” diye sordu hemen düşüncelerimi yakala-
mayarak. “Değilsin. Onunla alakan yok.”

"Tam olarak onun gibiyim. Kimseyi umursamayan ayyaş, bencil hıyarın tekiyim." Tyler'a döndüm. "Seni sevemiyorum. Kendimi bile sevmiyorum."

Tyler karnuna yumruk yemiş gibi göründü. "Buna karşı ne demem lazım? Beni yere serip duruyorsun ve ben de her seferinde ayağa kalkıyorum, her seferinde artık bana bir daha vurmayacağını düşünüyorum. Seni seviyorum. Ama daha ne kadarına dayanabilirim bilmiyorum."

"Beni kurtarmak sana düşmüyor. Bunu ben, kendim yapmalıyım. Başka bir yerde."

Yüzü bembeyaz kesildi. "Sen neden bahsediyorsun?"

Siyah bir araba kaldırıma yanaştı ve şoför aşağıya indi.

"Bayan Edson?"

Başımınla onayladım.

Tyler surat astı. "Bu da kim?"

"Şoförüm."

"Ben seni götürebilirim. Nereye gidiyorsun?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum."

"O kim? Annenle baban için mi çalışıyor?"

"Tam olarak değil," dedim. Sally de annemle babamın, beni rehabilitasyon merkezine götürecek herhangi bir aracın ücretini ödeyeceklerini benim kadar iyi biliyordu.

Ceketini çıkardım ama elini kaldırdı. "Sende kalsın. Eve döndüğünde bana getir."

Yüzünü inceledim, onu öpmek için parmak uçlarımda kalınca kollarını bana doladı, gözlerini sımsıkı kapayıp bana son defaymış gibi sarıldı.

Gözlerini açmadan dudaklarıma, "Geri dön," dedi.

"Ya değişmiş olarak dönersem? Ya uzun sürerse?"

Başını iki yana salladı. "Senin bugüne dek var olmuş her versiyonunu sevdim. Gelen kim olursa olsun onu da seveceğim."

Yüzüm buruştu ve başımı öne eğip el sallayarak veda ettim.

Şoför arabasının yanında duruyordu ve geldiğimi görünce kapısını açtı. Ben arka koltuğa geçerken kapıyı kapattı. Deri ve yeni araba kokusu bana diğer hayatımı anımsattı, araba böylesine temizken kendisinin ne kadar kirli olduğunu fark etmeyecek olan Ellison'ı. O arabaya ya da o hayata ait değildim ama işte burada oturmuş iyileşebilmek için teslim olmaya istekliydim.

Şoför, "Emniyet kemerinizi takın Bayan Edson," dedi. "Yolumuz uzun."

Başımınla onaylayıp kemere uzandım ve çektim. Şoförün beni nereye götürdüğünü bilmiyordum ama oraya varana dek bütün yol boyunca ağladım.

Bölüm Yirmi Yedi

Özel odamın balkonunda dengemi bulmak için tutunduğum soğuk taş tırabzan avuçlarıma hoş bir his veriyordu. O gün okyanus sakindi, bir haftadır devam eden fırtınaların ardından nihayet durulmuştu. Dalgalar gece bana huzur veriyordu ve havadaki tuz da kendimi güvende hissetmemi sağlıyordu ama artık gidiyordum. Hâlâ ablamla yüzleşmem gerekiyordu ve Tyler'la ve çocuklarla. Dilemem gereken özürler, yapmam gereken bir sürü iş vardı.

Kapı hafifçe tıklanınca mermer zemini geçip odanın girişine gittim. Krem rengi ipek bornozumun kuşağını sıkılaştırdım ve pirinç kulpa uzandım. İlk geldiğimde bunun ailemin alkol bağımlılığını parayla çözmek için yeni bir girişimleri olduğunu düşünmüştüm ama artık çok şey öğrenmiştim ve daha da çok değişmiştim. Dünyanın en lüks rehabilitasyon merkezinin duvarları arasındayken kalbim iyileşmiş ve ruhum rahatlamıştı.

Sally danışmanım Barb ile birlikte içeri girdi, elinde bir kappe ve sertifika vardı. Sally bana göz kırptı, sertifikanın ne kadar lüzumsuz bir şey olduğunun o da farkındaydı ama eve döneceğim anlamına geliyordu. Beni kucaklarken benimle gerçek anlamda gurur duyduğu belli oluyordu. Altmış günlük süreç boyunca gece geç saatlerde defalarca baş başa konuşmuştuk ve bir şekilde rehabilitasyonumu bana olan inançları ve paralarıyla destekleyen annemle babamı, sınırlarıma saygı duymaya ikna etmeyi başarmıştı, hem de beni görme yönündeki taleplerinin tekrar tekrar reddedilmesine rağmen.

Barb taburcu edilmemle ilgili formları çoktan doldurmuştu ve bana bir kalem uzattı. Alt tarafta küçük harfle yazılanlar dahil her şeyi okudum ve ardından imza attım. Sol elimle imza ararken Sally sağ elimi sıvazladı ve ardından Barb'a veda ettim.

Danışmanım odadan çıkınca Sally dudaklarını birbirine bastırıp bana o alameti farikası gülümsemeyle bakarken gözleri gururla parlıyordu. Sally'nin olduğunu düşündüğüm yılanla uzaktan yakından alakası yoktu. Artık ayık olduğumdan insanları sandığım gibi değil de gerçekte oldukları gibi görmem daha kolay oluyordu. Kafamın temiz olması kimin iyiliğini istediğini ve benim o hedefe erişmem için mücadele edeceğini ve kimin iyi niyetli olsa da benim eski alışkanlıklarıma dönmeme izin vereceğini anlamamı sağlıyordu; annemle babam gibi. Henüz onları görece kadar güçlü değildim, her ne kadar aileme verdiğim zararı bile onlardan herhangi bir şey almak zor olsa da kendimi ayık kalmaya adamıştım ve destekleri başarıyla yeniden bağımlı olmak arasındaki farkı belirleyecekti. Gururumu yenip beni sevenlerin desteklerini kabul etmem gerekiyordu.

Sally beni arabasıyla havaalanına götürdü ve ardından sarılıp veda ettikten sonra sık sık arayacağıma söz verirdi. Birinci sınıfta yolculuk yapmak, yepyeni kıyafetler giymek ve Finley'nin bana yolladığı pahalı parfümü sürmenin verdiği içiyle boğuştum. Sadece iki ay önce olduğum pasaklı sarhoştan, hatta kendisi olmaktan hoşlandığım külle kaplı, pis kokan macera fotoğrafçısından bile çok uzakta bir insandım ama ayıkken her şey farklı görünüyordu. Ben bile.

Tam uçak piste doğru ilerlemeye başlamışken telefonum aydınlandı ve Finley'nin bana öpücük yollayan yüzü ekranda parladı.

Passages'a sadece bir defa gelmişti; birlikte üç saat süren bir danışma seansına katılıp akşam yemeği yememize yetecek kadar. Gözyaşları içinde Falyn'in ardından daireye girdiğini, komodinde benim fotoğrafımı görerek yanına yattığı adamın

Tyler olduğunu varsaydığını itiraf etmişti. Yatağa girerken onun kendisine Falyn dediğini hatırlıyordu ama o kadar kiskanmış ve incinmişti ki tek düşünebildiği intikam almaktı. Bunun ardından benimle konuşamayacak kadar utanmıştı ta ki güzel çiçeklerle renklendirilmiş, mermer zeminli, duvarlarında en berbat günahlarımız ağzımızdan dökülürken bizi sakinleştirip rahatlatmak üzere seçilmiş yapılmış pahalı fotoğraflar asılı güzel bir odada oturana dek...

Telefonu kulağıma götürüp, "Alo?" dedim. "Havalanmak üzereyiz Fin."

"Tyler'ı arasan iyi olur, kendisi biraz endişeli."

"Ben de öyleyim."

"Seni görmek istiyor."

"Ben de onu görmek istiyorum. Sadece bu gece mi olmalı ondan emin değilim."

"Seni havaalanından almak istiyor. José de alabilir. Tamamen sana kalmış."

"Ben iyileşmekte olan bir alkoliğim Fin, çocuk değil."

"Özür dilerim. José'yi saat yedi buçukta bagaj alımda seninle buluşmasını söyleyeceğim."

"Sorun değil. Denver'dan gelirken konuşmuş oluruz böylece."

"Tyler'la mı?" diye sordu.

"Evet. Gitmem lazım Fin. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum Ellie."

SONLANDIR tuşuna basıp telefonumu Prada takım elbise giyip gözlük takmış yaşlıca beyefendiyle aramdaki konsola yerleştirdim. Bana gümüş saçları ve tarzıyla biraz Colorado Springs otelindeki barmen Stavros'u anımsattı. Uçak havalandırırken Tyler'la son anlarımı, üstesinden gelmek için altmış günümü verdiğim seçimleri ve Tyler'ın bana nasıl baktığını düşündüm. Beni hep düzeltmek zorunda olduğu zayıf, yolunu kaybetmiş küçük kız görecekti acaba? "Ellie 3" ne yolunu

kaybetmişti ne de zayıftı ama hissettiği suçluluk büyüktü ve affedilmeye ihtiyacı vardı.

Uçağın tekerlekleri Denver'da yere dokunduğunda başım öne düşüp çenem yumruğumdan kaydı. Uçuş görevlisi iniş prosedürü hakkındaki söylevine başladığında dudaklarımı şapırdatıp bir yudum su aldım. Uçak tamamen durup da hoparlörden bir zil sesi geldi ve emniyet kemerleri arka arkaya takırdayarak açılınca kulağa sanki birileri klavyeyle bir şey yazıyormuş gibi geldi, sonra da herkesin aynı anda ayağa kalkmasından gelen hışırtı bütün kabinde yankılandı. Bütün eşyalarımı kontrol etmiştim, dolayısıyla gümüş saçlı centilmenin yanından sıkışarak geçip koridorda durdum ve kapının açılmasını bekledim.

Terminale olan yürüyüş normalden daha uzun sürmüştü gibi geldi, tıpkı bagaj alıma kadar olan tren yolculuğu gibi. Her şey farklı geliyordu: Ben kendime farklı geliyordum. Yürüyen merdivene erişip bagaj alıma çıkınca Tyler'ın merdivenin başında durduğunu gördüm. Yanından geçen insanlar ona çarpıp omuz atıyor, o ise kımıldamadan bekliyordu. Başını kaldırıp bana baktı ve önüme gelip durana kadar gözlerini bir an bile kaçırmadı.

"Selam," dedi tedirginlikle.

"Beni almaya buraya kadar geldiğin için teşekkür ederim."

"Nereye gittiğini öğrenmek için gitmediğim yer, konuşmadığım kimse kalmadı. Eve döndüğünde tabii ki burada olacaktım."

Birisi onu arkadan iterek bir adım ilerlemeye zorladı.

Tyler adamı itip, "Hey," dedi. Beni yürüyen merdivenin başından uzağa götürdü ve parmaklarının tenimde bıraktığı sıcaklık beni beklediğimden daha çok duygulandırdı. "İki ayın bu kadar uzun gelebileceğini ummazdım."

"Büyük ihtimalle üstüne giyecek kalın bir şeyin olmadığını dandır," deyip ceketini ona verdim.

Ellerindeki kumaşa baktı. "Ceketi unutmuştum. Seni unuttamadım."

"Sadece kışımı başımı toplamak için biraz zamana ihtiyacım vardı," dedim.

O kelimeleri tercih etmiş olmam kendisini rahatlatmış gibi görünüyordu. Krem rengi elbisemi giymiş ve ayağıma da Finley'nin yolladığı uzun, yüksek topuklu süet botları geçirmiştim. Saçlarım yumuşak dalgalar halinde sırtımın ortasına düşüyorlardı, üstlerine sigara dumanı sinmemişti ve tertemizdiler. Beni son gördüğünden çok daha farklı duruyordum ama en azından aynı şekilde konuştuğumu duymak içini rahatlatmış gibi görünüyordu.

Taşıyıcı bant vızıldayıp çevresinde bekleyen yolcuları uyardıktan sonra çalışmaya başladı. Yolcular bandın etrafına toplandı.

Tyler, "Buraya gel," deyip elimi tuttu ve beni kendisine doğru çekti. Çantalar konveyörün ağzından bandın üstüne dökülmeye başlamışlardı bile. Benimki üçüncü valizdi, sapma parlak kırmızı öncelikli etiketi sarılıydı.

Tyler büyük valizi hiç çaba harcamadan kaldırıp çekçeği kaldırdı. "Dağda yürüyüş yapıyormuşuz gibi," dedi özür diler bir edayla.

"Daha önce de dağda yürüyüş yapmıştık."

"Evet, yapmıştık," dedi gülümseyerek. Otoparka giderken hâlâ gergin, sessizdi. Denver International içinde yolunu bulması kolay bir havaalanı değildi ama Tyler konsantre olmuştu ve beni kamyonetine elinden geldiğince çabuk götürdü.

Valizimi arka koltuğa yerleştirdikten sonra kapımı açıp içeri girmeme yardımcı oldu. Yüksek topuklu botlarım işi zorlaştırdı ama Tyler tek koluyla beni koltuğuma kaldırdı.

Yavaşça koşarak diğer tarafa geçti ve anahtarı kontağa sokup çevirdi. Klimayı ayarlayıp onay almak için bana baktı.

"Evet, sıcaklık iyi... ben iyiyim."

Tyler geri geri gidip labirent gibi garajda yolunu bulduktan sonra bizi gün ışığına çıkardı.

"Ee, peki," diye başladı. "Tahmin et kim baba oluyor?"

Boynumu ona doğru çevirip kendimi hazırladım.

"Hayır! Ha siktir, yok ben değil, Taylor," dedi sinirli sinirli gülererek. "Taylor baba olacak. Ben de amca olacağım."

Soluk verdim. "Harika! Bu muhteşem. Ne kadar da heyecan verici. Jim çok heyecanlanmış olmalı."

"Evet, yerinde duramıyor."

Başım la onaylayıp pencereye döndüm ve gözlerimi kapayıp yavaşça nefes verdim. Onu görmeyi o kadar uzun zamandır istiyor ve ne beklemem gerektiğini bilmiyordum ki daha şimdiden duygusallaşmış ve sarsılmıştım. Rehabilitasyondayken öğrendiğim soluk egzersizlerini yapmaya başladım.

Lastiklerin yola sürtünürken çıkardığı ses Tyler otoyola girip hızı yükselttiğinde biraz daha tizleşti. Aniden kalkıp gitmeme dair o kaçınılmaz konuşmayı başlatmasını beklemek dayanılmaz bir baskı yaratmıştı dolayısıyla konuyu ben açmaya karar verdim.

"Tyler..."

"Bekle," deyip elleriyle direksiyonu ovuşturdu. "Açıklama ma izin ver."

Yutkundum, son sekiz haftada hayal ettiğimden çok daha kötü olacağından endişelenmişim. Rüyalarım da Tyler beni bir kenara fırlatmış, kalbimi kırmış ve bana bağırmıştı, hem de bunları bin farklı şekilde yapmıştı. Artık tek yapması gereken bunlardan hangisinin gerçek olacağını bana göstermekti.

"Kızmış olduğumu kabul ediyorum," diye başladı. "Ama uçağın tekine bindiğini bilmiyordum. İnanılmaz bir hıyanım Ellie. O kadar kötü bir halde olduğunu anlamadım. Ne yaptığımı zı bilmiyorum ama eğer sırf yatak arkadaşysak iyi bir arkadaş olduğumu söyleyemem. Bunu görmeliydim. Anlamalıydim."

"Nasıl?" dedim. "Ben bile bilmiyordum."

Kıpırdanıyordu, beyzbol kepini çıkarıp iyice indirdi ve ardından yolu iyice görebilmek için kaldırdı. Ensesini sıvazlayıp koltuğunda kaydı ve radyoyu ayarladı.

"Tyler," dedim. "Sadece söyle. Eğer bu senin için aşırıysa anlıyorum. Senin hatan değil. Başına beladan başka bir şey getirmedim."

Dönüp bana doğru öfkeyle baktı ve kamyonu emniyet şeridine çekti.

"Kendini bir benzin istasyonunun leş gibi zemininde buldun. Bana veda öpücüğü verdin ve sonra da yok olup gittin. Ben de bir dağda kısılp kalmış endişeden ölüyordum Ellison. Sana ulaşmamın hiçbir yolu yoktu, hayatta olup olmadığını öğrenmek için arayacak birileri bile yoktu ve buna rağmen geceleri uyuyamıyordum çünkü aradığım hiçbir yerden bir sonuç alamıyordum."

Gözlerimi kapadım. "Özür dilerim. Bir sürü bencilce şey yaptım ve sana birden fazla özür borçluyum."

"Hayır," diyerek başını iki yana salladı. "Seni o dairede bırakmamalıydım. Senin bocaladığını gördüm. Bir süredir bocalıyordun. Seni bir bara götürdüm, seni hapisten çıkarmak için birkaç kişiden iyilik istemem gerekti çünkü sarhoştun ve yavgını arıyordun, seni partilere götürdüm ve işe giderken kahvene içki koyduğunu biliyordum... ben her şeyden önce senin arkadaşını Ellie ve seni her noktada yarı yolda bıraktım."

Barb, Passages'tan taburcu edildiğimde nasıl bir fırtınanın içine gireceğimi bana açıklamıştı. Sadece hissettiğim suçlulukla başa çıkmak zorunda kalmayacaktım, beni seven herkesin vicdan azabı da üstüme gelecekti.

"Tyler, dur. İkimiz de ne söylersen söyle beni durduramayacağını biliyoruz. Bu kararı vermesi gereken bendim ve sen beni bunu yapana kadar sevmekten vazgeçmedin."

Sıcak kahverengi gözleri çaresizlik içinde yaşarmıştı. "Ta-

nıştığımız gece ikimiz de berbat bir haldeydik ama seninle zaman geçirdikçe kendimi daha normal hissettim.”

Soluk vererek bir kahkaha attım. “Ben de.”

Rengi soldu ve torpido gözüne uzandı. İçinden küçük kırmızı bir kutu çıkardı. “Açsana.”

Kutu gıcırdayıp açıldı ve ben de heyecanla nefes verip konuşmaya çalıştım ama doğru kelimeleri bulamadım.

“Dağın nasıl olduğunu biliyorsun. Siper kazdığımda bile düşünecek çok zamanım oluyor. Jojo eve döneceğini söyleyince... doğrucu kuyumcuya gittim. Tek düşünebildiğim seninle olmak ve eve, senin yanına dönmek ve... Ellie, benimle...”

“Bu döndükten sonraki ilk günüm için biraz fazla.”

Birkaç defa başıyla onayladıktan sonra kutuyu elimden kaptı. Öne bakıp elinin ayasıyla direksiyona vurdu. “Lanet olsun! Bunu söylemeyecektim. Şu anda ihtiyacın olan şey bu değil. Daha eve yeni döndün ve ben de kalkmış böyle ağır bir şeyi üstüne atıyorum.”

Göğsüm sıkışıyordu. “Sana cehennemi yaşattım,” deyip öyle derin bir suçluluğa gömüldüm ki içinden nasıl çıkacağımdan emin değildim.

Başını kaldırıp bana baktı. “Ellie, eğer sen ateşsen... ben de yanmaya razıyım.”

Yanağımdan aşağıya bir gözyaşı yuvarlandı ve gözyaşımın ne anlama geldiğini çıkarmaya çalıştığını görebiliyordum. Ona uzandım ve o da karşılık verip beni kendine çekti, boynuma ve yanağıma minicik öpücükler kondurup sonunda dudaklarıma ulaştı.

Elleri çenemin iki yanını kavradı ve beni derinden, ağır ağır öptü ve ağzından tek bir kelime çıkmadan bana beni sevdiğin söyledi.

Geri çekilip alnını alnıma değdirdi, gözlerini kapattı ve göğsü hızlı nefeslerinin her biriyle inip kalktı. Bana bakıp kaşlarını kattı ama o soramadan yanıt ağzımdan çıkıverdi.

“Evet.”

“Gerçekten mi?” diye sordu küçük, umut dolu bir gülümsemeyle.

“Ama,” diye başladım. Yüzü düştü, gözlerindeki umut ışığı sönmüştü. “Üstünde çalışmam gereken bir sürü şey var. Çok zamana ve çok da sabra ihtiyacım olacak.”

Başını iki yana sallayıp doğrularak oturdu, benim için sa-
vaşmaya hazırdı. Kutuyu açıp üstünde küçücük tek bir yuvar-
lak elmasın olduğu küçük gümüş halkayı çıkardı. “Finley’ninki
kadar büyük olmadığını biliyorum...”

“Bu umurumda değil. Tek umursadığım bunun ne anlama
geldiği.”

Halkayı parmağıma takıp kahkahasını bastırdı. “Siktir.”

Söylediklerini düşündüm, son iki ayda öğrendiklerimle be-
raber kafamın içinde evirip çevirdim. Eski ilişkilere dönmek
ya da yenilerine başlamak tekrar eskiye dönmeye davetiye çı-
karmak demekti ve Tyler’la ben her ikisi de sayılırdık. Bunu
biliyordum ama bana sevmeyi ondan iyi öğretecek kimse de
yoktu.

“Biz sadece...” diye başladım.

“Sen nasıl istersen bebeğim,” deyip elimi dudaklarına gö-
türdü.

Koltuğuma yerleştim ve Tyler’ın eli Estes Park’a giden yol
boyunca elimi bırakmadı. Kendimi daha stresli ya da endişeli
veya kaygılı hissetmedim, aslında tam tersiydi. Tek bir günde
her parça yerine oturmuş gibi görünüyordu. Yeni Ellie yuvası-
na dönmüştü, sıılsıklam âşıktı, nişanlıydı ve mutluydu. Duy-
gusal olarak bundan daha sağlıklı bir şey hayal edemiyordum.
Her şeyin pürüzsüz hallolmasını beklediğim yoktu tabii ama
Tyler’a bakınca hissettiğim tek şey mutluluktı.

Bölüm Yirmi Sekiz

Jojo başını köşeden çıkardığında şezlongda uyuyakalmış gibi görünüyordu. Uzun, sarı, örülü saç ense kökünden sarkıyor ve omzunun üstünde biraz sallanıyordu. "Bir dakikan var mı?"

"Tabii," dedim. "Sadece şunu bitirmeme izin..." Birkaç kelime daha yazıp dokümanı kaydettim ve ofis sandalyeme yaslandım.

"Dönmek nasıl bir his?" diye sordu kendini masamın önündeki ikili koltuğa atarken.

"Eee... güzel," dedim başımla onaylayarak.

"Peki yeni yerini nasıl buldun?" diye sordu.

Bir kez daha başımla onayladım. "Ne orası ne de içindeki bir şey benim."

"Bunun zor olduğunu biliyorum. Onların yardımı olmasa daha zor olurdu. Şu anda iyileşmeye odaklanmalısın."

"Biliyorum. Tyler da aynı şeyi söylüyor. Yanına taşınmama ısrar etmeyi bile bıraktı ve bu da... tuhaf."

"Ama akıllıca. Bu arada tebrik ederim." Jojo'nun kafasının içindeki sinapsların son hız çalıştığı belliydi, dolayısıyla saçlarını topladığı şeffaf elastik banttan sarkan platin rengi örgüleri parmağında kıvrılırken bekledim. "Bugün Chief aradı. Nasıl olduğunu sordu."

"Dağ ekibinin müdürü mü?"

"Evet, o Chief. Toparlanma sürecinin nasıl gittiğine dair birkaç soru sordu."

"Tutuk bir konuşma oldu herhalde."

"Sana bir şans daha vermek istiyor."

"Öyle mi?" diye sordum kulaklarıma inanamayarak.

"Dağ ekibi şu anda dinlenmede."

"Biliyorum."

"İki gün içinde Colorado Springs'e doğru yola çıkacaklar."

"Onu da biliyorum."

"Chief döndüklerinde hazır olup olamayacağını sordu."

"Neden dönmemi istiyor olabilir ki?" diye sordum şüpheyle.

"Orman İşleri'ne dair hazırladığın son dosyayı gördü. Çok iyi karşılanmış ve olumlu bir şekilde bitmesini istiyorlar."

"AP'nin dosyayı haberleştirmesinin bu karara varmasında etkisi olmuştur herhalde."

Jojo gülümsedi. "Mümkün olsa babamın seni evlat edineceğinden neredeyse eminim. Bu dergiyi görünür hale getirdin. Önümüzdeki altı ay için bütün reklam alanları ayırıldı. Abone sayısı her gün yeni bir rekor kırıyor. Bunların hepsi senin sayende oldu Ellie. Son metnin üstünde bile hak iddia edemem. Neredeyse yazdığın her sözcüğü kullandım."

"İsminin olmadığını fark ettim."

"Doğru bir nedenle," dedi öne eğilerek. "İlk önceliğimiz seni iyileştirmek. Eğer bu işin çok erken, çok fazla olduğunu düşünüyorsan gelecek senenin yangın sezonuna erteleriz. Babam bunu bildiğinden emin olmak istedi."

Döndüğümde Wick'in kapısının kapalı olduğunu gördüm. Tam zamanlı masabaşı iş yapmaya başladığımdan beri öyleydi.

"Gerek yok, üstesinden gelebilirim," dedim, kalbim göğsüme küt küt atarken. Heyecanımı fazla belli etmemeye çalışıyordum.

Jojo'nun bütün yüzü aydınlandı. "Gerçekten mi?"

"Aynen. Sadece iyileşmekten bahsetmeyi bırak. Midemi bulandırıyor."

Ayağa kalkıp başını iki yana salladı. "Kesinlikle. Bir kez daha ağzımdan çıkmayacak." Köşeyi dönmesinin üstünden iki

saniye geçmemiști ki turuncu yüzü yeniden içeri daldı, koyu pembe ruju parlak gülümsemesini çerçeveliyordu. "Yalan söyledim gerekirse bahsedeceğim."

"Anlaşıldı."

Jojo beni yalnız bırakınca arkama yaslanıp derin bir nefes aldım. Masamın yüzeyi çerçevelediğim üç fotoğraf hariç hâlâ ilk günkü kadar boştu. On üçe on sekiz metal çerçeveyi alıp Finley'nin malikânenin duvarına astığı bir resmin iğrenç bir şekilde yeniden kadrāja alınarak çekilmiş fotoğrafa baktım. Tam olarak da bu çekimin bu fotoğrafçılık işini almamı sağlamış olması ve şimdi, sadece on sekiz ay sonra günde birkaç defa görünmeyecek şekilde masanın üstüne yatırmamı gerektirecek kadar amatör gelmesi çok ironikti.

Ön kapının zili çaldı ve Jojo ön masaya yaklaşan kimse artık onu selamladı. Sesindeki tanıdıklık ve küçümsemeden Tyler olduğunu anladım.

Jojo'nun sesi interkomdan, "Ellie?" diye ciyakladı.

Bir düğmeye bastım. "Efendim?"

Tyler arkadan Jojo'nun formalite olmadan ofisime geçmesine izin vermesi gerektiğini söyleyip yakınıyordu.

"Tyler Maddox seni görmek için buraya gelmiş. Arka tarafa geçmesine izin vereyim mi yoksa içinden çıktığı zührevi hastalık denizine dönmesini mi söyleyeyim?"

Beklenmedik bir kahkaha patlattım. "Arka tarafa gönder."

Yüksek sesle iç çekti. "Tamam."

Tyler elinde iki bardak meşrubatla belirdi. "Sana Sprite getirdim," dedi masama oturarak. "Kendime de kirazlı kola."

"Teşekkür ederim," deyip pipeti dudaklarımın arasına aldım. "Evet, bugün Chief aradı."

Tyler şaşırmış numarası yapıp, "Öyle mi?" dedi. İkili koltuğa, tam olarak az önce Jojo'nun oturduğu yere oturdu ve birkaç defa yerinde zıpladı.

"Onu nasıl ikna ettin?"

"Hadi ama, Colorado Springs'te yediğin halıttan sonra Chief'i seni geri almaya nasıl ikna edelim ki?"

"Yalan söyleme."

"Haklısın. Başının etini yedik."

"Biz dediğin?"

"Çocuklar. Seni özlüyorlar. Puddin' günde en az iki defa ızgara peynirinin yasını tutuyor."

"Evet, dedim."

Kaşları yukarı fırladı. "Evet mi dedin?"

Başımınla onayladım ve o da ikili koltuktan fırlayıp masamın üstünden bana doğru eğildi ve yanaklarımı kavrayıp dudaklarıma bir öpücük kondurdu.

"Vay canına, daha sık evet demeliyim demek ki."

"Katılıyorum. Son evet, dediğin günün gecesinde neler olduğunu hatırlıyor musun?"

"Evet, hatırlıyorum."

Ukala ukala sırttı. "O gece pek çok defa evet dedin."

"Kapa çeneni. Bu gece ne yapıyorsun?"

"Senden başka mı?" diye sordu.

"Aman ne komik. Herhangi bir planın var mı?"

Gülüp burnunun yan tarafını kaşıdı. "Hayır, bebeğim. Tek planım sensin."

"Güzel. Çünkü şatoda yemeğe davet edildik."

"O da ne?"

"Annemle babamın tatil evi."

Yüzü bembeyaz oldu. "Ne dedin?"

"Annemle babam seninle tanışmak istiyorlar."

Gözlerini kırıştırdı, bütün bedeni ona bu haberi verdiğimdeki pozisyonunda donup kalmıştı. "Ah."

"Ah mı?"

"Ben sadece şey diye düşünmüştüm... hani bilirsin ya... artık partiye gitmiyorduk."

"Bu bir parti değil. Akşam yemeği. Hem de içki olarak sadece soda var. Finley de orada olacak."

"Yani, demek istediğim... bu gelmiş geçmiş en tuhaf ortamı olan akşam yemeği olacak."

"Üç aşağı beş yukarı."

Ayağa kalkarak, "Ben varım," dedi.

Gülümseyip gözlerine bakmak için çenemi kaldırdım. "Öyle mi?"

"Tabii ki. Kayınpeder ve kayınvalideyle tanışmak lazım. Beni yargılayan bütün o bakışları ve azıcık maaşımla ilgili soruları iple çekiyorum."

"Ne beklemen gerektiğini bilmene sevindim."

Eğilip yanağımı öptü ve köşeyi dönmenden önce el salladı. Kapı almadan hemen önce, "Seni seviyorum!" diye seslendi.

Jojo, "Biz seni sevmiyoruz," diye seslendi.

Oda tabaklara sürtünen atal sesleri dışında sessizdi ve babam bir şarap kadehindeki suyunu yudumluyordu. Felix kapının yanında Tyler'ın ya da benim kaçmaya teşebbüs etmemizi bekleyen bir militanmış gibi duruyordu ve annem de geldiğimizden beri benimle göz teması kurmamıştı.

Finley mesajlaşmakla meşguldü, Tyler'la aynı odada olmak onu da Tyler kadar utandırmıştı.

Sally arada bir fazla strese girmediğimden emin olmak için başını kaldırıp bana göz kırpyordu. Tyler kuzu inciğini mutlulukla kesip beş kısımlı bir yemeğin dördüncü kısmını tüketiyordu.

Annem hepimizin sonunun geldiği hissini veren bir sesle konuşmaya başladı. "Baban yönetim kuruluyla konuştu ve yeni keşfettiğin yeteneklerini şirket bünyesinde kullanmak için çok istekli olduklarını öğrendi. şu ankiyle karşılaştırıldığında maaşı son derece uygun bulacağından eminim."

Hızla yutkundum ve ardından boğazımı temizledim. "Şu anki işimden memnunum."

"Aynı işi Edson Tech'de de yapabilirsin tatlım," dedi.

"Edson Tech'de dağlara tırmanıp orman yangınlarını fotoğraflayamam."

Annem dudaklarını büzüp ağzının etrafındaki kırışıklıkları derinleştirdi. "Kesinlikle. Babanla ben daha yüksek bir maaşın yeni dairenin ücretini ödemende sana daha çok yardımcı olacağımı ve..."

"Eee... Daire almam için ısrar eden sizdiniz, ben de size uydum."

"Ama yine de bir ücreti var tatlım. Yetişkin olarak senin karışılman gereken bir ücret."

"Parasını karşılayabildiğim harika bir dairede oturuyordum zaten."

"Taşınmanın yeni bir başlangıç yaptığın hissini güçlendireceği konusunda anlaşmıştık."

"Daha uygun fiyatlı bir daire bulabilirdim, ben..."

Sally, "Meredith," diye araya girdi. Onun bir zamanlar kontrolcü ve sahte olduğuna inandığım, sakın ve yatıştırıcı sesini sevmeye başlamıştım. Artık başım beladayken aradığım güvenilir biri olduğundan babam onu yeniden işe almanın iyi bir fikir olduğuna kanaat getirmişti. "Ellison şu anki işini seviyor. Daha çok kazandırsa da onu kendisini rahat hissettiği bir yerden alıp o kadar mutlu olmayacağı bir işe geçmesini sağlarsak iyileşme yolculuğunu sekteye uğratabiliriz."

Annem, "Onu da diğeri kadar sever," dedi beni hiçe sayarak.

Babam, "Meredith," diye başladı.

Annem, "Philip," diye kestirip atarken sesi bir perde tizleşmişti. Gülümseyip kendine hâkim oldu. "Ellison'ın şirkette kendine bir yer bulmasının ve faturalarını ödemeye katkıda bulunmasının iyi olacağı konusunda anlaşmıştık."

Sally, "Ellison buna katılmıyor," dedi. "Ve çok da iyi idare ediyor aslında." Bana bakıp gülümsedi. "O daireye taşınmasını istemeden önce bütün faturalarını ödüyordu."

Annem, "Ellison'ın seçim hakkı yok," dedi.

Sally, "Aslında var," diye karşılık verdi. "Bunu başının üstünde kılıç gibi sallandırmaya devam edersen başka bir daireye taşınabilir. O daireyi kendisi için ayarlarken amacının bu olmadığından eminim. İyileşme süreci ve stres seviyesini azaltacak bir şeyler sağlamak konusunda çok endişeli olduğunu hatırlıyorum."

Annem kaskatı bir gülümsemeyle, "Sally," dedi. Ağzını peçeteyle sildi. "Sen benim için çalışıyorsun, Ellison için değil."

Sally gözünü bile kırpmadı. "Ben bağımsız bir hizmet sağlıyorum, Ellison'ı daha iyi bir hayata yönlendirmek istediğinde kendin gelip yardımını istemiştin. Kendisi mutlu. Senin önerdiğin bunun tam tersi. Özellikle de şu anda, iyileşme sürecinin başında... Meredith. Bunun şu sırada kızın için en iyi şey olduğunu düşünüyor olamazsın."

Annem öfkeyle babama bakıp müdahale etmesi için bekledi.

Babam oturduğu yerde doğruldu, boğazını temizleyip hızla lokmasını çiğnedi.

"Annen," Ona öfkeyle baktı, "ve ben... artık üniversitedeki... alışkanlıklarımı... aştığına göre yerinin Edson Tech olduğunu düşünüyoruz. Fotoğrafçılığı da içeren bir pozisyon açmak için özenle çalıştım ve serün bu pozisyonu kabul edip hak ettiğin saygıyı görmeni istiyor. Kızını bir sekreter olarak görmekte çok zorlandı ya da bu... pislik içinde durmadan kamp yapıp sincapların fotoğraflarını çeken orman insanı olarak."

Tyler öne eğildi... "Affedersiniz efendim... Ellie'nin çalışmalarını gördünüz mü? Kendisi sincap fotoğrafı çekmiyor ABD'nin dört bir yanındaki büyük orman yangınlarının kontrol altına alınmasını belgeliyor ve çok, hem de çok yetenekli. Çalışmaları yayımlanıyor ve herkes onunla çalışmak istiyor. *National Geographic* dahil birkaç teklifi reddetti."

Finley yüzüne gurur dolu bir gülümseme yayılırken, "Gerçekten mi? Bu son derece harika Ellie," dedi.

"Teşekkürler," dedim.

Tyler masanın altından elimi kavrarken dimdik oturdum. "Benim daireden taşmıyım istersen bunu seve seve yaparım. Ama işimden ayrılmayacağım."

Annem gözlerini kısıp Tyler'a baktı. "Bunun onunla bir ilgisi olduğuna bahse girerim."

"Hayır, aslında bu sadece işimi seviyor olmamla ilgili. Ama onu da seviyorum ve Edson Tech'de işe girmem Doğu Sahili'ne taşınmam anlamına gelecek ve ben de Estes Park'ta kalmak istiyorum."

Annem gözlerini devirdi. "Burası turistik bir kasaba Ellison. Kök salabileceğin bir yer değil."

"Bu doğru değil," dedim. "Köklerim derinde ve sağlam."

Tyler elimi sıktı.

Annem dirseğini masaya dayayıp burun kemerini sıktı. "Hakikaten de bir itfaiyeciyle mi evleneceksin Ellison? Saygısızlık etmek istemem Bay Maddox ama kızımızın geçimini nasıl sağlamayı düşünüyorsun?"

Tyler peçetesini masanın üstüne atarken omuzları gevşedi. "Ellie kendisini finansal olarak desteklememe gerçek anlamda ihtiyaç duymuyor ama yılda yüz bin dolardan fazla kazanıyorum Bayan Edson. Bu pek de fena değil hani."

Babam meraklanarak, "Gerçekten mi?" dedi.

Tyler omuz silkti. "Sık sık fazla mesai yapıyorum ve tehlike tazminatı da cillop gibi."

Annem, "Cil... ne?" diye başladı.

Finley bana bir bakıp, "İyi bir kazanç getirdiğini söylemek istiyor anne," dedi.

Babam kravatını gevşeterek, "Yani," dedi. "Bence kulağa işi çözmüşler gibi geliyor."

Annem, "Hayır, kesinlikle öyle gelmiyor," dedi. "Bu oğlan..."

Babam, "Meredith," diye haykırdı. "Yeter."

Finley bakışlarını aşağıya çevirirken dudaklarının uçları güçbela fark edilecek kadar yukarıya kıvrılmıştı. Pek sık olmazdı ama ikimiz de babamın annemi sonunda tahammül edemeyip dizginlemesini severdik.

"Ellison'ın neden dairede istediği kadar kalamayacağını bilemiyorum. Ne de olsa Finley için New York'ta bir daire aldık."

Annem, "Finley bir bağımlı değil," diye tısladı.

"Ben de değilim," dedim. "Ben iyileşme sürecinde bir bağımlıyım."

Maricela bir tepsi dolusu crème brulee getirip annemle babama, Finley'ye, Tyler'a ve bana birer küçük kâse uzattı.

"Anne," deyip konuşmaya başlamadan önce Maricela'nın uzmanı olduğu yemekten bir lokma aldım. "Belki de benim için kurduğun hayallerin bana ait olmadıklarını kabul etme zamanın gelmiştir. Bir sürü hata yaptım ve kalbini kırdım ve bunun için de özür dilerim. Daha gidecek çok yolum, düzeltmem gereken çok yanılsım var ama sevdiğim işten ayrılmadığım ve benim için her şey olmuş adamlarla nişanlandığım için özür dileyecek de değilim. Maaş almak için ellerimizi kirletmemiz gerekiyor olabilir ama... onunla iğrençleşmeyi seviyorum."

Tyler'ın ağzı çarpık bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Babam, "Şu dosyaları görmek istiyorum genç bayan," dedi.

"Nasıl isterseniz efendim." Gülümsedim.

Tyler, "Akşam yemeği harikaydı. Teşekkür ederim," dedi.

Babam da bizimle beraber ayağa kalktı. "Seninle tanıştığımı sevindim Tyler. Hikâyelerini duymak için sabırsızlanıyorum."

Tyler uzun masanın etrafından dolanıp babamın elini sıktı. "Fotoğrafları görmeniz için sabırsızlanıyorum."

Tyler bana dönüp elini uzattı. Annem bana seslenene dek onu birkaç adım boyunca takip ettim.

"Ellison? Sadece mutlu olmanı istiyorum."

Gülümsedim. "İnan bana uzun, çok uzun bir zamandır ilk defa... mutluyum. Belki de hiç olmadığım kadar."

Başıyla onayladı ve Tyler beni koridordan geçirip sokak kapısından çıkardı ve kamyonetine götürdü. Kapıyı benim için açtı ve ben de içeriye tırmanıp o direksiyonun başına geçerken koltuğa yerleştim.

"Bu epey..." diye başladım.

"Yoğundu." Güldü. Parmaklarını parmaklarımın arasına geçirip elimi dudaklarına götürdü. "Bence iyi gitti."

Burnumu kırıştırdım. "Hakikaten mi?"

"Evet. Her şey yoluna girecek."

Elimi öne uzatıp hayranlıkla elmasımaya baktım.

"Sence benim gibi biri için mutlu son var mıdır?"

Tyler'ın telefonu çınladı ve çıkarp mesajı okumak için gözlerini kıstı. "Siktir."

"Ne var?"

"Göreve çağırıldım. Colorado Springs. Of, hayır."

"Ne oldu?"

"Taylor, Zeke ve David Dalton'la oraya gitmiş bile."

Suratımı astım, ikinci ismi çıkaramamıştım.

"Jew," diye açıkladı. "Rapor vermemişler, onları kayıp listesine almayı düşünüyorlarmış."

Ağzımı kapadım. Tyler bana baktı.

"Hadi gidelim," dedim.

"Bebeğim..."

"Ben otelde kalırım. Gaza bas. Hadisene!"

"Bir yere gitmeyeceğine söz ver."

"Otelde kalacağım." Tyler'ın sert bakışlarını görünce sindim. "Söz veriyorum!"

Tyler vitesi sertçe d'ye geçirince hızla ileriye fırladık. Yolda Chief'i arayıp güneye doğru yola koyulduğumuzu söyledi.

Yol uçarak geçmiş gibi geliyordu, büyük ihtimalle Tyler hız sınırının otuz kilometre üstünde gittiği için. Lobiye girer gir-

mez Tyler diğerkonferans odasındaki hotshot ekiplerine katıldı.

Darby yüzünde bir gülümsemeyle, "Ellie!" dedi. "Geleceğini umuyordum."

"Buradayım, bir odaya ihtiyacım var."

"Darby kaydımı alırken Stavros'a el sallamak için döndüm.

Darby'ye, "Bana bir iyilik yap," diye fısıldadım.

"Tabii," dedi cıvıldaayan bir sesle, bir yandan da monitöre bakıp bir şeylere tıklıyordu.

"Buradayken Stavros'un yanına yaklaşmayacağım."

Darby başını hızla kaldırıp kafası karışmış bir halde bana baktı.

"Artık içmiyorum," dedim.

"Ha... ha! Tabii. Geçen sefer... kötüydü."

Başımın bir defa onayladım. "Ve ondan sonra da iyiye gitmedi."

Darby'nin gözleri kocaman açıldı ve masanın üstünden uza-nıp elimi tuttu. "Hay bin kedicik, o kadar da kötü olamaz, değil mi? Tebrikler! Tyler'la mı?"

"Evet," dedim gülümseyerek.

Elimi bıraktı. "Vay canına, bu güzelmiş. Stavros'a artık düzyoldan gittiğini söylerim."

"Teşekkür ederim," deyip o anda bu deyimden nefret ettiğime karar verdim.

Bana iki kart verip göz kırptı ve ben de oda numarasını görmek için zarfa göz attım. Omzumun üstünden arkama baktığımda Tyler'ı konferans odasında durduğunu gördüm, kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

Fotoğraf makinesi çantasını asansöre taşıyıp ikinci katın düğmesine bastım. Odamız koridorun sonunda, köşedeydi ve aşağıya baktığımda otoparkın ışıklarının Tyler'ın kamyonetinin etrafına kümelenmiş habercilerin ve hotshotların araçlarını aydınlatıldığını gördüm.

Yatağa oturup uzaktan kumandaya bastım. Yangınla ilgili haberleri bulmam uzun sürmedi. Kayıp dağ ekibine dair haberler ekranın altından sarı harflerle geçiyordu.

Jojo'yu arayıp güneyde olduğumu, yangını takip ettiğimi söyledim. Tam telefonumu şarja takarken mesaj geldi.

Taylor'ı almaya gidiyorum. Seni seviyorum.

Kendine dikkat et. Senin için planlarım var. Ben de seni seviyorum.

Bölüm Yirmi Dokuz

Ana lobinin kapıları kayarak açılınca Trex içeri girdi, güneş batmaya başlamıştı. Beni gördüğüne şaşırılmış gibi durmuyordu ama parmağımdaki yüzük onu şaşırttı. "Tebrikler," dedi.

"Dağ ekibi hakkında bir şey duydun mu?" diye sordum.

"Kurtarma ekibini helikopterle götürdüler. Bu yangın tam bir canavar."

Kanepenin arkasında durup Darby'nin masasının yanındaki büyük düz ekran televizyonu izledim. Stavros bana şeffaf, fışkırdayan bir şey getirdi.

"Sprite," dedi. "Sadece Sprite. Aç mısın?"

"Hayır, teşekkür ederim."

Stavros bara döndü ve ben de dikkatimi televizyona çevirdim. CNN yangından yükselen dumanların uzay istasyonundan görülebildiğini söylüyordu ve ardından Birleşik Devletler Orman İşleri Müdürü Tom Tidwell'le röportaj yaptılar.

"Bu çok kötü," deyip kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Trex telefonunu onuncu defa kontrol edip, "Adamlarım kurtarma ekibini izlediklerini söylediler," dedi.

Konferans odasında bir görüşme daha yapıldıktan sonra resmî görevliler dışarı çıkıp televizyonun etrafında toplandılar. Karnım gurulduyordu ama yerimden kıpırdamadım. Darby'nin mesaisi saat üçte bitmişti ama endişelendiğimi ve yalnız olduğumu bildiğinden yanımda kaldı.

Birisi odanın öbür tarafından, "Şunun sesini açın," dedi.

Darby aceleyle uzaktan kumandayı alıp birkaç defa ses açma

düğmesine bastı. Kadın bir muhabir elinde mikrofonla uzun çimenlerin ve yanan ağaçların önünde duruyordu. Kalbim sızladı, Tyler'ın çok uzakta olmadığını biliyordum.

Koltuğumda arkama dönüp özel kuvvet ekibine baktım. Aceleyle fısıldayarak konuşuyorlardı ve yeniden önüme dönüp parmaklarımla ağzımı kapatarak televizyon izledim.

"Estes Park ekibiyle yapıldığı bildirilen son konuşma bu akşam saat altı sularında gerçekleşti, tam iki yangının birleştiği sırada. Yangın sığınaklarını devreye soktukları bildiriliyor."

Gözlerim yaşardı ve her şey ağır çekimde hareket etmeye başladı. Ayağa kalkıp çevremdeki insanların yüzlerini taradım ve çocuklarımla nerede olduklarını bilebilecek birisi var mı diye bakındım.

Darby bana bir mendil uzatınca çabucak yanaklarımı silerek en kötüsünü düşünmemeye gayret ettim.

İtfaiyecilerden biri kolumu sıvazlayıp, "Bir şeyleri yok," dedi.

Televizyona dönüp ekranın altında kayıp giden sözcüklerin değişmesi için dua ettim.

"Ellie!"

Döndüğümde Falyn'in otoparktan lobiye koştuğunu gördüm, benim hissettiğim kadar panik içinde olduğu her halinden belliydi. Ona doğru koşup kollarımı omuzlarına sararken burnumu çektim.

"Daha yeni duydum," dedi. "Hiç haber var mı?"

Başımı iki yana sallayıp burnumu Darby'nin bana verdiği mendille sildim. "Hiç. Ancak yediyi biraz geçe geldik. Tyler kamyoneti manyak gibi kullandı. "Dışarıda diğer ekiplerle beraber onları arıyor."

Falyn beni kucakladı. "İyi olduklarını biliyorum."

"Çünkü öyle olmak zorundalar," deyip onu yüzümde zora ki bir gülümseme kol mesafesinde tuttum. "Şeyi duydum... bebeği. Maddoxların ilk torunu. Jim kendinden geçmiş." Falyn'in

yüzü düşünce içim ezilir gibi oldu. "Of Tanrım. Of hayır, ya. Sen... artık hamile değil misin?"

Bana baktığında hem kafası karışmış hem de dehşete düşmüş gibi görünüyordu.

"Haklısın," dedim. "Bunu konuşmanın zamanı değil. Hadi gidip oturalım. Trex her yarım saatte bir adamlarından son haberleri alıyor."

Falyn, "Adamları mı?" diye sordu.

. Omuz silktilim. "Bilmiyorum. *Adamlarım*, dedi."

Falyn benimle beraber televizyonun önündeki kanepeye oturdu, çevremiz itfaiyeciler ve hotshotlarla sarılıydı. Gece ilerledikçe kalabalık seyrelti ama Falyn, Darby ve ben orada kaldık Trex'in tam da haber sayılamayacak son haberlerinden başka bir şeyler duymayı bekledik. Bildiğimiz tek şey hiçbir ceset bulunmadığıydı.

Falyn elimi tutup sıkarken bedeni kanepeye daha da çok gömüldü. Darby bize kahve ve bir tepsi dolusu donat getirdi ama kimse yemeğe elini sürmedi.

Trex yanımda gelip kanepenin yanındaki sandalyeye oturdu.

"Hiç haber var mı?" diye sordum.

Trex cesareti kırılmış bir şekilde başım iki yana salladı.

"Peki ya kurtarma ekibi?" diye sordu Falyn.

Trex, "Hiçbir şey yok," dedi. "Üzgünüm, adamlarım sadece görsel temasta bulunabiliyorlar ve bir saattir kimseyi görmediler. Helikopterler ışıldaklarla arama yapıyorlar ama duman bir şey görmeyi zorlaştırıyor." Darby'ye bakıp daha iyi haberleri olmasını diledi. "On dakika sonra onları arayacağım. Bir şey öğrendiğim anda size haber veririm."

Başımla onayladım ve ardından lobinin kapıları iki yana açıldı.

Tyler içeri girdi, teni kurumdan kapkara olmuştu. Baretini çıkardı, Falyn ayağa kalktı ve ben de sıçrayıp son hız ona doğru koşup aynı hızla kendisine çarptım.

Kulağına yumuşak bir sesle, "Aman Tanrım," diye ağladım. "Aman Tanrım, buradasın. Geri döndün." Arkaya yaslandığımda her iki yanağından aşağı inen birbirinin aynısı temiz izleri gördüm. Onu yeniden kucakladım ve o da beni sımsıkı sıktı.

"Onu bulamadık. Onu bulamıyorum Ellie," dedi hıçkırarak.

Jubal bileğinin tersiyle kirli alnını silerek, "Onu çekerek getirmek zorunda kaldık," dedi. Tükenmiş gibi görünüyordu, gözlerinden etrafa temiz çizgiler ilerliyordu.

Falyn, "Hayır!" diye çığlık attı.

Tyler beni bırakıp Falyn'in yanına yürüdü ve onu kollarına aldı. Başını sallarken kulağına fısıldadı ve sonra Falyn'in dizleri çözüldü ve haykırışları bütün lobiye doldurdu.

Gözlerimi kırıp açtığımda Tyler'la Falyn'in konuşmalarının ortasını duydum. İşe gidecekti, artık hiçbir şey yapmadan öylece oturmayacaktı.

"Yeniden sahaya mı gidiyorsun?" diye sordu

Tyler, "İzin vereceklerinden emin değilim. Beni yangın bölgesinden çıkarmadan önce bir iki kişiyi yumruklamış olabilirim," dedi.

Falyn, "O senin kardeşin," dedi. "Anlayacaklardır."

Tyler gerildi ve ben de uzanıp omzuna dokundum. "Her an o kapıdan içeri girebilir. Onları bulamadılar. Bu iyi bir şey."

Başıyla onayladı.

"Hadi gel. Bir duş alman lazım." Ayağa kalkıp Tyler'ı da çekerek kendimle beraber kaldırdım. Sendeleterek asansöre doğru ilerledik ve sonra da koridoru aşip odamıza girdik. Onu banyoya götürüp gömleğinin düğmelerini çözdim ve kapıya asıp önce atletini, ardından kıyafetlerinin kalanını ve botlarını çıkardım.

Duşun musluğunu açmak için uzandım ve içeri girmesine izin vermeden önce sıcaklığı kontrol ettim. Perdeyi kapattı ama ağladığını duyabiliyordum.

Başımı duvara yaslayıp gözlerimi kapattım ve stresle aniden gelip bütün bedenimi sızlatan o susuzluğu azaltmak için derin, beni arıtan nefesler aldım. Stavros'u ve onu Tyler için bira almaya ikna etmenin ne kadar kolay olacağını düşündüm. Yorgundum ve korkmuştum ve Tyler için endişeleniyordum ama kendimde olmam gerekiyordu. Ayık kalmalıyım. Teslim olmayı reddedip ayağa kalktım. Bu deneyimleyeceğim bir sürü yoksunluk krizinden ilkiydi ama her birini teker teker atlatmam yetiyordu.

Tyler suyu kapatınca ona bir havlu uzattım. Yüzünü kurulayıp havluyu beline sardı ve bana sarılıp duvara yasladı. Elimi ensesine koyup yanağını öptüm.

"Geri dönecek," diye fısıldadım. "Aşağı inmemiz lazım. Kapıdan içeri girdiğinde orada olmayı isteyeceksin."

Tyler başıyla onaylayıp burnunu sildi ve dönüp ağzını çalkaladıktan sonra yeniden giyindi. Alt kata inerken elimi tuttu ve lobiye adım attığımızda donup kaldı. Kardeşi küçük bir grupla sohbet ediyordu, tıpkı yanında duran Dalton ve Zeke gibi pislik içindeydi. El sıkışıp dağ ekibini diğer üyelerine sarılıyorlardı.

Tyler ayağını yere vura vura kardeşinin yanına gidip, "Seni geri zekâlı sik kafa," dedi. Birbirlerine o kadar sert sarıldılar ki yumruklarının sırtlarını dövdüğünü duyabiliyordum. Tyler kendini kaybetti.

Taylor ile Tyler'ın yeniden buluşmalarını izlerken gözlerim doldu ve Trex kolunu omuzlarıma sardı. İkisine bir an verdikten sonra yanlarına gidip kucaklaşmalarına katıldım.

Taylor, "Hey," derken burnu akıyordu.

"Falyın buradaydı," dedim.

Taylor geri çekildi. "Ne? Burada mıydı?" diye sordu yeri işaret ederek.

Başımla onayladım. "Burada bütün gece bekledi. Endişeden hasta olmuştu. Onu aramalısın."

Taylor ceplerini yoklayıp anahtarlarını aradı. Tyler'ı işaret etti. "Seni seviyorum kardeşim. Gidip görmem gereken bir kız var."

"Defol git bok lekesi. O senin olana kadar da döneyim deme."

Taylor kamyonetine koşup lastiklere çılgılık attırarak yola koyuldu.

Tyler dönüp kollarını bana sardı ve rahatlamayla iç çekti.

Ekipteki herkes onun sırtını sıvazlarken Tyler kadar rahatlamış ve duygusallaşmışlardı. Ben de Zeke ve Jew'e, sonra da Tyler birkaç resmî görevliyle konuşurken diğer çocuklara sarıldım.

Tyler beni kollarına alıp asansörlere taşırken hotshotlar komik tezahüratlar yapıp ısıklık çaldı.

Gözlerim aniden ağırlaştı ve omzuna yaslandım. Asansörün zili çaldı ve Tyler ikinci kat düğmesine basabilmem için biraz manevra yapıp içeri girdi. Beni odaya taşıdı ve anahtar kartını okuturken yeniden bekledi. Kilitten tık sesi geldi, Tyler kapının koluna bastırıp ayağıyla kapıyı açtı ve beni yatağa indirdi.

Boynuna sokulup ona üzerinde erirmiş gibi yaslanırken o da beni kollarına aldı.

"Falyn'le Taylor'ın sorunları olduğunu bilmiyordum."

"Evet, ayrıldılar."

"Hamile olmasma rağmen mi? Buna göz yumacağına inanmıyorum."

"Falyn hamile değil."

Doğrulup göğsüne bir şaplak attım. "Hadi oradan! Ciddi misin?"

Taylor başını koluyla destekledi. "Falyn onu bırakınca Taylor, Tommy'yi görmeye California'ya gitti. Tommy'nin iş arkadaşlarından biriyle takılmışlar. Galiba çocuğu doğuracak ama büyütme istemiyor. Ne tuhaf değil mi? Taylor çocuğun bütün vesayetini alacak."

"Vay be. Sence yürütebilirler mi?"

Omuz silkti. "Bütün gece buradaydı. Onu hâlâ umursuyor olmalı. Gel buraya," dedi.

Eğilip yanında rahatladım.

Bileğinin tersini alnına değdirdi. "Vay be. Bu çok yoğundu. Taylor'a bir şey olsa ne yaparım bilmiyorum. Son iki sene de üç etti."

"Ne demek istiyorsun?"

"Taylor, Trent ve Travis, hepsi de kıl payı ölümden kurtuldu."

Yüzümü Tyler'ın boynuna gömdüm. "Senin sıran değil."

"Yani, Tommy'nin sırası olmadığı kesin. Kendisi bir reklam şirketinde yönetici."

"Emin misin?" diye sordum.

Tyler durakladı. "Neden sordun?"

"Yani... ailen seninle Taylor'ın sigorta acentesi olduğunuzu düşünüyor. Ya Thomas olduğunu düşündüğünüz kişi, değilse?"

"Sence o kim?"

"Bir polis."

Tyler burnundan soludu.

"Ciddiyim. Ya da öyle bir şey. San Diego'da yaşıyor, değil mi? Orada bir federal bina yok mu? Oralarda bir şey. Kız arkadaş da öyle. Travis'in düğünden sonra sabah erkenden odaya girdiklerini gördüm."

"Epey sağlam bir hayal gücün var."

"Abby biliyor," dedim.

"Abby neyi biliyor?"

"Sizin sırrınızı."

Bir kahkaha attı. "Hayır, bilmiyor."

"Evet, biliyor. Ve Travis'in sırrını da biliyor."

"Travis'in ne sırrı varmış?"

"Ona anlatmadığı şey her neyse artık. Akıllı bir kız. Ben de akılıyım. Ben bir fotoğrafçıyım Tyler. Ayrıntılara dikkat ediyor-

rum. Durmadan insanları inceliyorum. Senin doğuştan iyi biri olduğunu hemen anlamıştım, değil mi?"

Suratını astı, pes etmeye henüz hazır değildi.

"Babanın da bildiğini düşünüyorum," dedim.

"Ne?" dedi başını kaldırarak. "Bütün bunlar nereden geliyor?"

"Uzun zamandır biliyordum. Onları Şükran Günü'nde izledim. Abby sana bütün o tuhaf soruları sorup duruyordu ve Jim'le bakıştılar."

"Bakıştılar," dedi dalga geçermiş gibi.

Tyler çınlayan telefonunu tişörtünün cebinden çıkardı. "İlginç."

"Kim?"

"Babam, bana mesaj atmış."

"Ne diyor?"

"Sadece kontrol etmek için aramış, herkesin iyi olup olmadığını soruyor."

Kulağına uzanıp yanağını öptüm. "Sana söylemiştim."

"İmkânsız," deyip bir yanıt yazdıktan sonra telefonunu kaldırdı.

"O eski bir dedektif. Sence anlayamaz mı?"

"Neden bir şey söylemiyor ki?"

Omuz silktim. "Belki kendisini kandırdığını sanmana izin veriyordur. Belki boş yere yalan söylemediğini düşündüğünden arkasını kovalamıyordur."

"Babam psişik olduğuna göre belki düğüne kiminle gideceğine ne zaman karar vereceğini de söyleyebilir," dedi kısmen dalga geçerek.

Elimi Tyler'ın tişörtünün altına kaydırıp parmak uçlarımı göğsüne doğru gezdirdim. "Umurunda olmadığını söylediğini sanıyordum."

"Tabii ki umurumda bebeğim. Sadece sana bunu için baskı yapmayacağım."

Tyler'ın teni sıcacıktı, göğsü her nefesle inip kalkıyordu. İlk tanıştığımız zamanı düşündüm, annemle babamın galeri odasında yumruklaşırken ne kadar terli ve seksi olduğunu. Cennet ve cehennemi, ateş ve buzu fethetmiştik ve bütün bunlar olurken beni hiç bırakmamıştı.

"Annem dairenin ücretini ödeyemeyeceğimden çok endişeleniyormuş gibi duruyor."

"Evet, ama baban endişeli değil."

"Eğer Taylor baba olacaksa, Faly'nle kendi evlerine ihtiyaçları olmayacak mı?"

"Evet, vay canına. Bunu düşünmemiştim."

"Belki daireni onlara verip yanıma taşınmalısın."

Tyler yan tarafına dönüp eliyle başını destekledi. "Ne?" dedi şüphe içinde.

Omuz silktim. "Kiranın yarısını verebilirsin. Yangın sezonundan sonra evlenebiliriz."

Tyler'ın kaşları havaya fırladı. "Bu yangın sezonundan sonra mı?"

"Çok mu yakın?"

Çenemi avuçlarına alıp bedeni bana dokunmadan üstümde durana dek döndü. "Bebeğim," deyip dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve dilini içeriye kaydırды. Tişörtüne uzanıp parmaklarımı sırt kaslarına batırdım.

"Ekim gibi mi? Kasım?" dedi dudaklarıma.

Başım la onayladım.

Alnını alnuma dokundurdu, gün içinde yaşadıklarından hâlihazırda duygusallaşmıştı. "Sen benimle kafa mı buluyorsun?"

"Öyle havalı bir şeye ihtiyacım yok, senin var mı?" Başını iki yana salladı. "Bir cumartesi seç bakalım."

Hızla telefonuna atılıp takvimini açtı. "7 Kasım. Bu şekilde hem yangın sezonu bitmiş olur hem de bizim çocukların bir kısmı hâlâ buralarda olur."

"Kulağa harika geliyor."

"7 Kasım," diye tekrarladı.

"Mükemmel."

"Fikrini değiştirmen için son şans. Babama mesaj atıyorum," deyip blöfünü görmemi bekledi.

Ben de bekledim, eğlenmiştım.

Telefonunu göğsüne tutup gözlerini kapattı. "Eğer benimle kafa buluyorsan lanet olası kalbim tuzla buz olacak."

"Tyler Maddox!" Telefonunu kapıp mesajı yazıp gönderdim ve ona göstermek için ekranı çevirdim. "Gitti bile. Artık tamam. 7 Kasım'da eşin olacağım."

Eliyle yanağıma dokunup başparmağını çenem boyunca gezdirdi. "Hazır olduğuna emin misin?"

"Korkacak ne var ki? Çirkin tarafımı zaten gördün ve beni buna rağmen, bütün o süre boyunca sevmeye devam ettin."

"Ya tam tersi olursa?"

"Dudağımı ısırp onun dudaklarına baktım. Dürüsttü, güçlüydü, güzeldi ve benimdi. "Sevdiği için ateşlerin içinden yürüyecek olan sadece sen değilsin."

Yüzümü inceledi, soluk vererek bir kahkaha attı ve başını iki yana sallayıp dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Son

Teşekkürler

Hakkında hiçbir şey bilmediğim bir konu hakkında yazmak benim için her zaman eğlenceli bir mücadele olmuştur; özellikle de işin “konu hakkında kurgu bir kitap yazan bir yazar”la konuşmaya istekli bir uzman bulma kısmı. Bu kitaptaki uzmanı şans eseri önceden tanıyordum ama bir gün kocama orman yangınlarıyla mücadeleden bahsedecek birini bulmakta ne kadar zorlandığımdan yakınana dek kuruluşlararası bir hotshot ekibine dahil olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Kovboy bana neden Tyler Vanover’a mesaj atmadığımı sordu. Bol bol heyecan (ve bir gıdım şüphelye) Tyler’a hakikaten de zamanında hotshot olup olmadığını sordum. Tyler öyle olduğunu onayladı ama bunu bilmemden şoke olmuştı, belli ki çok kişi bunun farkında değildi. Kısa süre içinde önlü arkalı sekiz sayfa dolusu notum vardı.

Tyler sana saatler süren hikâyelerin ve benimle paylaştığın bilgiler için teşekkür etmeden önce orman yangınlarıyla mücadele eden bir itfaiyeci olarak verdiğin hizmet için teşekkür etmem lazım. Bu konu hakkında yaptığım bütün o araştırmaların sonunda bu işi isteyerek yapacak her kişiyi karşısında huşu hissedecek durumdayım, nerede kaldı art arda her mevsim büyük bir hevesle yapanlar. İnsanı tüketen fiziksel iş yükü, bitmeyen çalışma saatleri ve neredeyse hiç uyumamaları hotshotlara seçkin itfaiyeci unvanını kazandırıyor. Sadece tehlike seviyesi bile kendilerini alevlerle birilerinin evi, çiftliği ya da hatta bütün bir kasabanın arasına koyan herkes için korkmama yeterli. Tyler, bu hikâyenin ayrıntılarında bana yardımcı olduğun için teşekkür ederim ama asıl gerçek bir kahramanı tanımak tam bir onur.

Megan Davis, birkaç yıl önce Orlando, Florida’da ilk Book Bash’te tanıştığım bir okur. İkimiz birlikte fotoğraf çektirdik

ve o, bugün dahi en sevdiğim fotoğraflarım arasında. Fotoğraf çekildikten sonra kendisiyle sohbet ettiğimizi hatırlıyorum ve sohbet sırasında o kadar havalıydı ki belki de başkalarının çektiğini gördüğü için benimle fotoğraf çekilmiştir diye düşünmüştüm. Bugün Megan benim sağ elim. Ellie'nin hotshotlarla ilk haftasını anlatan bölümden sorumlu. O kısmı atlayıp geçecektim ama Megan daha fazlasını istedi. O bölümü yazmam nedeniyle *Tatlı Yangın* yeni bir yön aldı, gerçekten de sevdiğim bir yön ve hepsi de orada olduğunu fark etmediğim bir boşluğu doldurdu. Benim için yaptığın her şey için teşekkür ederim Megan ama en çok da fazlasını istediğin için.

Jennifer Danielle'e ARC'yi benimle gecenin geç saatlerine kadar oturup okuduğu ve Nina Moore'a da o harikulade reklam görsellerini yapma teklifimi her seferinde kabul ettiği için. Jessica Landers'a MacPack adındaki o büyük, müthiş okur grubunu modere ettiği için koca bir teşekkür. Biriniz bile olmasa ne yapardım bilmiyorum!

Bu kitabın, her Maddox kitabının olduğu gibi bağımlılık yapıcı olduğu konusunda içimi rahatlatan ve o hiç hazzetmediğim arka kapak özetleri konusunda bana yardımcı olan Deanna'ya teşekkürler. En çok da en iyi arkadaşım olduğun, sızlanıp durmalarımı sabırla dinlediğin ve bütün her şey için teşekkürler.

Murphy Rae, Madison Seidler ve Jovana Shirley'ye bu kitabın yayıma hazırlanmasındaki katkıları için, Hang Le'ye o inanılmaz kapak için ve Bec Butterfield'e Avustralya argosundaki yardımları için bol bol teşekkürler. Yazarlar Kristen Proby ve Jen Armentrout'a süreç içinde esirgemedikleri yardımları ve 2015'i benimle beraber zarafet ve sabırla atlatan temsilcim Kevan Lyon'a teşekkürler.

Son olarak L3'e benim pozitiflik baloncuğum oldukları için teşekkürler ve ekibim Megan, Jessica, Chu, Liis, Deanna ve Misty'ye de. Sizler benim ekmeğimdeki tereyağı ve balsınız.